Beletristică

MARY BALOGH

IUBIRE MAGICĂ

Romanul de faţă, a cărui acţiune se petrece în Anglia, în epoca Regenței, o are ca eroină pe frumoasa şi sfioasa Susanna Osbourne, profesoară la o şcoală de fete.

Într-o minunată zi de august, ea îl întâlneşte pe chipeşul şi fermecătorul viconte de Whitleaf, care i se pare frivol şi periculos. Cu toate că cei doi devin prieteni, Susanna îşi dă seama că acest nobil îndrăzneţ este o ameninţare pentru inima ei şi pentru secretele pe care le păstrează cu străşnicie. În ciuda oricăror principii şi precauţii, ei ajung să petreacă împreună o după-amiază romantică superbă, în care dragostea lor se împlineşte.

Din păcate însă, societatea a aşezat între ei o prăpastie de netrecut: cei doi tineri fac parte din clase sociale diferite şi mai mult, o întâmplare tragică din trecutul Susannei o împiedică să fie cu Peter. Dar destinul se poate juca cu viaţa lor. Ce le rezervă viitorul? – aflaţi la finalul cărţii.

ISBN 978-973-629-271-2

EDITURA LIDER
www.edituralider.ro
30 LEI

MARY BALOGH

IUBIRE MAGIEÃ

Traducere: LIVIU MATEESCU

Editura LIDER

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALOGH, MARY
Iubire magică / Mary Balogh ;
trad.: Liviu Mateescu. - București : Lider, 2010
ISBN 978-973-629-271-2

I. Mateescu, Liviu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SIMPLY MAGIC
Copyright © 2007 by Mary Balogh
Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română
aparțin Editurii LIDER,
Editor CASANDRA ENESCU

O.P. 5 - C.P. 15, Sector 4, București
Tel./Fax: 021.316.32.55
e-mail: lider@e-xtreme.ro; site: www.edituralider.ro

1

Hmmm. Peter Edgeworth, viconte de Whitleaf, se uită încruntat la scrisoarea pe care tocmai o citise, o împături și o așeză lângă farfuria în care îi fusese servit micul dejun.

John Raycroft, așezat la celălalt capăt al mesei, îi aruncă o privire pe deasupra ziarului de dimineață și ridică întrebător sprâncenele.

– Veşti proaste?

Peter oftă cu năduf.

– Chiar aşteptam să mă întorc acasă, spuse el, cu toate că în aceste ultime două săptămâni m-am simțit excelent aici, datorită ospitalității cu care am fost înconjurat de tine și de întreaga ta familie. Eram nerăbdător să plec, să las totul baltă. Dar am făcut greşeala de a-i comunica mamei intențiile mele și ea mi-a pregătit o primire grandioasă. A umplut casa de oaspeți, pe care i-a îmbiat să-și prelungească șederea cu câteva săptămâni, a invitat și o anume domnișoară Rose Larcwell, Dumnezeu știe cine o mai fi. N-am auzit niciodată de ea. Dar tu? Crede-mă, Raycroft, nu-i nimic de râs în chestia asta.

Dar protestul lui veni prea târziu. John Raycroft înce-

pisc să chicotească în timp ce punea ziarul deoparte şi şi îndrepta toată atenţia către prietenul său. Erau singuri în încăpere; restul familiei luase micul dejun mai devreme, în timp ce doi dintre ei optaseră pentru o partidă de călărie înainte de masă.

– Fără îndoială că mama ta e nerăbdătoare să te însoare, spuse John. Nici nu-i de mirare, Whitleaf, având în vedere faptul că eşti singurul ei fiu şi ai trecut deja periculos de mult de douăzeci şi ceva de ani.

– N-am decât douăzeci şi şase, protestă Peter, încruntându-se din nou.

– Şi ai cu cinci ani mai mult decât aveai atunci când mama ta a încercat ultima dată ceva similar şi a dat greş, îi reaminti zâmbitor Raycroft. Fără îndoială, se gândeşte că a venit momentul să facă o nouă tentativă. Dar să ştii că poţi să spui „nu", aşa cum ai procedat şi data trecută.

– Hmmm, mormăi Peter din nou, fără să împărtăşească voia bună a prietenului său. Episodul acela nu fusese nicidecum amuzant. Reuşise să scandalizeze *lumea bună*, care îi atribuise statutul de logodnic al Berthei Grantham, ceea ce făcuse imposibilă o retragere onorabilă, chiar dacă logodna nu fusese anunţată oficial. Şi stârnise admiraţia tinerilor din înalta societate, care-l crezuseră un tip dat naibii pentru că sfidase lumea civilizată şi reuşise să evite în ultimul moment ataşarea unei ghiulele de picior.

La naiba, nu fusese deloc amuzant. Avea frageda vârstă de douăzeci şi unu de ani, era inocent ca un copil şi păşise bucuros pe calea pe care i-o trasaseră membrii familie şi cei care îi purtau de grijă. Doamne, Dumnezeule, ba chiar se şi îndrăgostise, ascultător, de Bertha, pentru că asta se aştepta de la el. Nu îşi dăduse seama că are coloană vertebrală până în momentul în care, sub im-

periul şocului, pusese capăt logodnei care s-a încheiat într-o manieră condamnabilă, lipsită de tact şi mai ales în public. Respectiva coloană vertebrală fusese destul de solicitată şi-l duruse o lungă perioadă de timp după aceea, deşi doar la o oră de la acel eveniment redevenise conştient de existenţa ei, trimiţându-şi unchii – până atunci tutorii lui – să-şi facă bagajele, după ce declarase că le mulţumeşte frumos, dar, din moment ce ajunsese deja la majorat, nu mai avea nevoie de ei. Deşi, nu era foarte sigur că le şi mulţumise.

– Chestia e, spuse el, că fata aceea e posibil să-şi fi făcut speranţe foarte mari, sau cel puţin mama ei – ca să nu mai vorbesc de tatăl ei, surorile, fraţii, bunicii şi verii ei. Doamne!

– De unde ştii că n-o s-o placi, zise John Raycroft. Poate că îi face cinste numele pe care îl poartă.

Peter se strâmbă.

– Probabil c-o să-mi fie pe plac, fu el de acord. În general, femeile nu-mi sunt indiferente. Dar nu despre asta e vorba, nu? N-am de gând să mă căsătoresc cu ea – şi nici cu altă femeie pe care n-am ales-o eu – chiar dacă e mai drăguţă decât o mie de trandafiri la un loc. Aşa că voi fi pus în situaţia imposibilă de a fi amabil şi curtenitor cu ea, dar fără să-i las impresia că-i fac curte. Însă tot grupul infernal reunit în casa aceea îşi va da seama de ce a fost ea invitată acolo – mama o să aibă grijă de asta. Raycroft, ar fi cazul să-ţi ştergi zâmbetul ăla de pe faţă.

John Raycroft râse din nou în timp ce-şi arunca şervetul peste ziar.

– Condoleanţele mele, amice. E groaznic să fii şi bogat şi nobil şi burlac – şi să fii cunoscut drept seducător încă de la frageda vârstă de douăzeci şi unu de ani. Bineînţeles, chestia asta te face şi mai atrăgător, cel puţin în ochii

reprezentantelor sexului slab. Dar tot o să te căsătoreşti mai devreme sau mai târziu. E una dintre obligaţiile ce derivă din statutul tău social. De ce n-ai face-o mai devreme?

– Dar de ce nu mai târziu? ripostă Peter, luându-şi furculiţa şi cuţitul şi atacând ce mai rămăsese din ochiurile cu şuncă. Eu nu mă compar cu Raycroft. Nu pot vedea o femeie într-o seară, de cealaltă parte a sălii de bal, să recunosc în ea singura şi cea mai mare iubire a vieţii mele, să-i fac curte cu devotament până când toţi ceilalţi pretendenţi se retrag şi apoi să fiu mulţumit că m-am logodit cu ea şi să o aştept încă un an, cât timp ea cutreieră Europa.

– E vorba de Viena, preciză prietenul său. A plecat acolo cu părinţii ei, care au plănuit excursia asta cu secole în urmă. Şi n-o să lipsească un an întreg, Whitleaf. Se vor întoarce primăvara viitoare. Ne vom căsători înainte de sfârşitul verii. Şi într-una din zilele astea o să-ţi dai şi tu seama de ce sunt dispus să aştept şi de trei ori mai mult, dacă e nevoie. Problema ta e că nu faci diferenţa. Tu te îndrăgosteşti de o femeie doar dacă te uiţi la ea. Te îndrăgosteşti de toate – ceea ce înseamnă niciuna.

– Să ştii că numerele mari îţi oferă o anumită siguranţă, rânji Peter fără chef. Dar eu nu mă îndrăgostesc neapărat de femei, doar îmi *plac*.

Şi ăsta era adevărul, din fericire. *Dragostea* şi alte asemenea sentimente profunde îl puneau pe fugă. Dar această pasiune a lui pentru femei – şi pentru lume în general, prin extensie – preîntâmpinase pericolul transformării sale dintr-un inocent într-un cinic în decursul unei singure zile îngrozitoare.

Prietenul său clătină din cap.

– Şi, atunci, ce-ai de gând să faci? întrebă el uitându-se

la scrisoarea de pe masă. Să te duci acasă şi să aterizezi în mijlocul petrecerii puse la cale de mama ta în postura de peţitoare sau să stai aici, la Hareford House? Ce-ar fi să te răzgândeşti în privinţa plecării de mâine şi să mai rămâi aici o lună? Scrie-i mamei tale şi spune-i că am fost foarte dezamăgit de intenţia ta de a-ţi scurta vizita. Adaugă şi faptul că mama mea a fost extrem de afectată de decizia ta. Spune-i că te simţi obligat să mai rămâi pentru a participa la balul oraşului care va avea loc peste două săptămâni. Niciuna dintre scuzele astea n-ar fi o minciună sfruntată. De fapt, comunitatea locală o să arboreze ţinuta de doliu dacă n-o să-ţi faci apariţia la bal. Evenimentul s-ar putea anula, din cauza dispariţiei interesului pentru această manifestare. E un lucru bun că sunt logodit cu Alice şi ştiu că mă iubeşte. Orice bărbat singur riscă să cadă în cea mai neagră depresie dacă stă cu tine prea multă vreme. Pentru femei nu mai există niciun alt bărbat pe o rază de zece kilometri în jurul tău.

Peter râse, deşi nu se era prea binedispus.

Adevărul e că, după cinci ani de hoinăreală pe parcursul cărora nu dăduse socoteală nimănui, ducând viaţa unui tânăr gentleman obişnuit de la oraş, venise vremea să ia o decizie în privinţa viitorului său.

Nu mai putea amâna întoarcerea acasă, în Sidley Park. Timp de cinci ani făcuse doar scurte vizite acolo, înainte să se ducă înapoi la Londra, sau la Brighton sau la una dintre staţiuni.

Era timpul să-şi ia în stăpânire averea şi responsabilităţile care decurgeau din poziţia sa socială.

Cu alte cuvinte trebuia să se maturizeze şi să devină bărbatul care fusese crescut să fie – de fapt omul care întruchipa propriul său vis, chiar dacă acesta fusese întrerupt pentru destul de mult timp. Iubea dintotdeauna

Sidleyul, îi plăcea să-l ştie al lui, aşa cum era de când murise tatăl său, lăsându-l orfan la numai trei ani.

Plăcerile frivole nu reprezentau scopul lui în viaţă, decisese el în timpul sezonului pe care-l petrecuse în acel an la Londra. Nici nu era omul care să-şi facă de cap, deşi de câteva ori sărise calul. Irosise cinci ani din viaţă. Deşi nu fuseseră pierduţi în adevăratul sens al cuvântului, se gândi el. Învăţase să stea pe picioarele lui, chiar dacă acestea nu erau atât de ferme pe cât şi-ar fi dorit el. Şi învăţase să treacă prin propriul său filtru tot ce învăţase de la o mamă iubitoare, de la cinci surori şi de la o grămadă de tutori foarte riguroşi şi astfel reuşise să discearnă ceea ce era important de lucrurile ce trebuiau îndepărtate pentru totdeauna.

Tutorii aceia, inclusiv mama lui, îl dezamăgiseră crunt în urmă cu cinci ani. Dar până la urmă îşi dăduse seama că îl crescuseră foarte bine. Venise vremea să nu îşi mai plângă de milă şi să nu se mai pedepsească nici pe el şi nici pe ei – era timpul să devină cine îşi dorea să fie. La urma urmei, nimeni nu putea să facă asta în locul lui.

Devenise singurul stăpân al vieţii lui, şi asta îl făcea să se simtă pe deplin satisfăcut.

Bineînţeles, promisese să petreacă o lună la Hareford House împreună cu Raycroft, după sfârşitul sezonului, şi avea să se ţină de cuvânt, decisese el, după care o să meargă acasă. Dar apropierea dintre membrii familiei lui Raycroft, căldura cu care relaţionau între ei, precum şi cu prietenii lor şi cu vecinii nu făcuseră decât să-i întărească hotărârea de a deveni în sfârşit stăpânul propriei case. Aşadar, decisese să-şi scurteze vizita şi să se întoarcă acasă, în Sidley Park după doar două săptămâni. Era deja sfârşitul lui august şi se apropia momentul culesului. Îşi dorea ca în acest an să fie acasă la strângerea

recoltei şi să *rămână* acolo.

Acum, scrisoarea mamei sale îi alterase întrucâtva visurile. I se părea că ea fusese prea puţin afectată de evenimentele petrecute în urmă cu cinci ani. Sau poate că voia de fapt să îndrepte lucrurile şi încerca să facă asta în singurul mod care i se părea firesc. Era visul *ei* să-l vadă la casa lui, cu o soţie şi câţiva copii.

Înainte ca el să poată răspunde la invitaţia lui Raycroft, îşi făcu apariţia în salonul pentru mic dejun a domnişoarei Rosamond Raycroft, sora mai mică a lui John, îmbujorată şi cu ochii strălucitori, foarte drăguţă după ora petrecută în grădină, unde culesese flori împreună cu mama sa. Peter o privi cu un amestec de afecţiune şi de admiraţie cum îl sărută pe fratele ei pe obraz şi cum apoi se întoarce bosumflată spre el. Se ridică şi-i trase un scaun.

– Să ştii că nu te mai iubesc, spuse ea în timp ce se aşeza. Speram că o să mai rămâi o vreme la noi.

– Îmi frângi inima, zise Peter, aşezându-se la locul lui. Dar te asigur că eu te mai iubesc un pic. Vreau să te rog ceva, mai ales că m-ai ameţit atât de tare cu frumuseţea ta încât, dacă n-aş fi luat micul dejun, între timp mi-ar fi pierit pofta de mâncare. Cu umilinţă te implor, domnişoară Raycroft, să îmi rezervi primul dans la balul care va avea loc în curând.

Bosumflarea dispăru ca prin farmec de pe chipul ei cedând locul unei bucurii nestăpânite.

– Până la urmă rămâi? îl întrebă ea. Pentru bal?

– Cum aş fi putut să rezist? Îşi ridică mâna dreaptă şi şi-o puse în dreptul inimii, privind-o galeş. Chiar dacă n-ai fi ieşit de dimineaţă în bătaia razelor soarelui, la aer curat, chiar dacă nu ţi-ai fi înfrumuseţat astfel pielea oricum desăvârşită, chiar dacă ai fi apărut aici palidă şi întunecată şi îmbrăcată în cele mai vechi haine ale tale,

ah, oricum aş fi considerat prezenţa ta irezistibilă.

Ea izbucni în râs.

– Oh, chiar rămâi, spuse ea. Şi întâmplător sunt îmbrăcată în cele mai vechi haine pe care le am, prostuţule. *Rămâi!* Oh, ştiam eu că voiai doar să ne necăjeşti când ai insistat că trebuie să pleci mâine. Habar nu ai cât de puţini bărbaţi tineri vin la balul acela, lord Whitleaf. Şi cei care catadisesc să-şi facă apariţia joacă cărţi toată seara sau pur şi simplu stau în picioare, de parcă ar muri dacă ar schiţa vreun pas.

– Probabil că ar muri, Ros, spuse fratele ei. Dansul e o chestie foarte solicitantă.

– Fetele din familia Calvert *se vor înverzi* de invidie când or să afle că am promis deja primul dans, şi cui, *vicontelui Whitleaf,* continuă domnişoara Raycroft, bătând din palme. O să le spun chiar în dimineaţa asta. Am promis că o să trec pe la ele ca să mergem împreună la plimbare. Chiar ar trebui s-o rogi pe Gertrude să-ţi acorde primul dans, John. Ştii că mama şi doamna Calvert aşteaptă asta, chiar dacă eşti logodit cu Alice Hickmore. Şi Gertrude o să fie liniştită. Dacă o să-ţi promită ţie primul dans, nu va mai putea dansa cu domnul Finn, care s-a născut cu două picioare stângi, amândouă foarte mari, sărmanul de el.

Peter râni.

– Vin şi eu cu tine şi o să-i solicit chiar acum primul dans, spuse John vesel. Finn e fermier, şi încă unul al naibii de bun, Ros. Şi poate să împuşte o vrabie între ochi de la o sută de paşi. Nu poţi să-i ceri să fie şi un dansator priceput.

– Să împuşte o *vrabie*? Domnişoara Raycroft se opri cu mâna întinsă spre coşul de pâine, incapabilă să-şi marcheze şocul. Ce idee oribilă! Sper din tot sufletul că

n-o să mă invite la dans.

– Era doar o figură de stil, o linişti fratele ei. De ce să împuşti o vrabie, ce rost ar avea? Oricum nimeni n-ar mânca aşa ceva.

– Nimeni n-ar împuşca o vrabie, indiferent de motiv, o asigură Peter pe fată în timp ce se ridica în picioare. Sunt păsări blânde şi frumoase. O să vă însoţesc şi eu la plimbare, dacă sunteţi de acord, domnişoară Raycroft. Vremea şi priveliştea sunt foarte ademenitoare, dar chiar şi dacă ar fi plouat, ar fi fost frig şi vânt, n-aş fi rezistat tentaţiei de a te însoţi.

Ea primi complimentul lui prezentat în meşteşugite cuvinte cu un zâmbet luminos şi cu ochi strălucitori. Avea şaptesprezece ani şi deşi nu-şi făcuse în mod oficial debutul în societate, ştia la fel de bine ca toţi ceilalţi că el nu era cu adevărat subjugat de farmecele ei – de fapt, din câte aflase ea, nicio femeie nu pusese stăpânire pe inima lui. Nici n-ar fi îndrăznit să o complimenteze şi să flirteze cu ea dacă ar fi existat pericolul ca ea să-şi închipuie altceva – fratele ei era cel mai bun prieten al lui şi fusese invitat să-şi petreacă o vreme în casa părinţilor ei.

– Mă duc sus, să-mi schimb hainele şi să mă spăl pe mâini şi pe faţă, spuse ea, ridicându-se în picioare – uitase complet de pâinea prăjită după care întinsese mâna mai devreme. Sunt gata într-un sfert de oră.

– Te aşteptăm în zece minute, Ros, spuse fratele ei cu un oftat. Mie mi se pare că arăţi foarte bine aşa cum eşti acum.

Întâlnindu-i privirea îndurerată, Peter îi făcu cu ochiul.

– Du-te şi şlefuieşte-ţi perfecţiunea, dacă e posibil aşa ceva, spuse el. O să te aşteptăm, chiar dacă o să zăboveşti douăzeci de minute.

S-ar părea, îşi zise el cu tristeţe, că se hotărâse deja.

Până la urmă n-avea să plece acasă. Cel puțin nu acum.

O oră mai târziu, vicontele Whitleaf își făcea probleme din cauza handicapului de a poseda doar două brațe, când mai convenabil ar fi fost să aibă trei sau chiar patru. La brațul drept o avea pe domnișoara Raycroft, iar la celălalt pe cea mai vârstnică dintre domnișoarele Calvert, în timp ce Jane Calvert și Mary Calvert se învârteau în jurul lor și ciripeau asemeni unor păsărele delicate și pline de culoare, pălăvrăgind și râzând. Iar John Raycroft ținea pasul cu ei gesticulând și ridicându-și fața spre soare când nu admira bucuros peisajul de vară târzie și nu remarca faptul că recolta avea să fie cu siguranță excelentă în acel an.

Peter spera că și fermele sale din Sidley Park aveau să fie la fel de roditoare. În clipa aceea își dori să fie acolo la strângerea recoltei, să poată colinda câmpurile îmbrăcat cu o pereche de pantaloni vechi și încălțat cu cizme înalte, să fie alături de lucrătorii lui, să-și scoată haina și să-și suflece mânecile și să trudească alături de ei, să simtă sudoarea muncii cinstite pe spate. Visa să facă toate lucrurile astea care îi fuseseră interzise în copilărie și pe care le dusese la bun sfârșit într-un singur an, cel în care împlinise douăzeci de ani, și aștepta cu nerăbdare să fie considerat major.

La naiba, își spuse el, *de ce* oare o anunțase pe mama sa că intenționa să vină acasă anul ăsta? De ce nu apăruse pur și simplu pe neanunțate?

Oftă, dar își recăpătă aproape imediat buna dispoziție când atenția îi fu acaparată de clipa de față.

Domnișoara Calvert era o tânără foarte drăguță, chiar dacă nu avea gropițele fermecătoare ale surorii sale mai mici, domnișoara Jane Calvert și nici ochii de un albastru intens ai mezinei, domnișoara Mary Calvert. De fapt,

toate cele trei surori erau renumite în zonă pentru frumusețea lor. Ar fi atras atenția asupra lor și într-un oraș ca Londra, și ar fi făcut probabil partide foarte bune, chiar și fără zestre.

– Poate că ar trebui să iei în calcul posibilitatea de a mai rămâne două săptămâni, lord Whitleaf, îl rugă domnișoara Mary Calvert, întorcându-se spre el și mergând un pic cu spatele în timp ce vorbea pentru a rămâne în fața lui și a celor două domnișoare pe care el le ținea la braț. La bal o să se și danseze – știai asta? – și chiar ne-am dori să fii și dumneata prezent.

Panglicile albastre de sub bărbie și de sub sâni, care aveau exact culoarea ochilor ei, fluturau impulsionate de mișcările ei, și zulufii blonzi se mișcau ușor sub borul bonetei. Marginea de jos a rochiei de bumbac se legăna, scoțând la iveală gleznele fine. Era, într-adevăr, foarte frumoasă.

– Chiar trebuie? spuse el, cu un oftat exagerat. Le zâmbi pe rând domnișoarelor, bucurându-se de dimineața aceea plăcută și gândindu-se cât de norocos era să se afle într-o astfel de companie – chiar dacă inima îi dădea ghes să plece mâine acasă. Tentația este aproape irezistibilă, trebuie să recunosc.

Dar domnișoara Raycroft nu voia cu niciun chip să scape ocazia de a face chiar ea marele anunț.

– Vicontele Whitleaf a hotărât în dimineața asta că o să rămână, spuse ea pe un ton ridicat. Și mi-a cerut să-i rezerv primele dansuri.

– Credeți-mă, n-a fost nevoie să mi se forțeze mâna, le asigură Peter în timp ce domnișoarele Jane și Mary Calvert băteau din palme și cea mai vârstnică domnișoară Calvert îl strângea de braț. Toate trei se uitau fericite la el. Cum aș fi putut să plec și să ratez ocazia de a dansa cu

aceste patru domnişoare de o frumuseţe răpitoare, dar asta numai dacă le voi putea convinge să-mi acorde această favoare?

Dar deşi flirta – şi cu toţii ştiau asta foarte bine – spunea şi adevărul. Se întâlnise de multe ori cu vecinii lui Raycroft în ultimele două săptămâni, şi îi simpatiza pe toţi, mai ales pe tinerele domnişoare.

Ultimele sale cuvinte fură întâmpinate cu un cor de râsete amuzate.

– Poate domnişoara Calvert îmi va face onoarea să-mi rezerve cel de-al doilea dans, spuse el, domnişoara Jane Calvert pe cel de-al treilea şi domnişoara Mary Calvert pe al patrulea. Asta doar dacă nu am ajuns prea târziu şi nu cumva toate dansurile au fost promise domnilor din zonă. N-aş fi deloc surprins dacă aşa ar sta lucrurile.

Un alt cor de râsete îi întâmpină cuvintele, apoi cele trei surori îl asigurară că aveau să-i rezerve dansurile respective şi că nu-l vor da uitării.

– De parcă *asta* ar fi posibil, adăugă domnişoara Mary Calvert, ingenuă.

– Ar fi mai bine să-mi acorzi mie primul dans, Gertrude, spuse vesel John Raycroft şi fără nicio urmă de tact sau de curtoazie. Înţeleg că alternativa e Finn, şi Ros m-a asigurat că o astfel de soartă ar fi la fel de rea ca şi moartea.

Domnişoarele izbucniseră din nou în râs.

– E foarte amabil din partea ta, John, spuse domnişoara Calvert. Mulţumesc. Domnul Finn este amabil şi îndatoritor, şi-l plac foarte mult. Însă trebuie să mărturisesc că nu este un dansator prea grozav.

Pentru Peter era evident că ea chiar îl plăcea pe Finn şi că acesta avea de gând să-şi facă curaj şi în următorul an, sau peste alţii, pentru a-i cere mâna.

– Am auzit dintr-o sursă demnă de încredere, spuse el, zâmbindu-i, că Finn este un fermier bun. Şi chiar eu am discutat de mai multe ori cu el despre recolte, despre şeptel*, despre canale de scurgere şi alte lucruri asemănătoare şi trebuie să recunosc că este un tip foarte bine informat.

Ea îi zâmbi la rândul său, debordând de fericire.

Continuară să se plimbe pe lângă câmpuri verzi care tocmai începuseră să-şi schimbe culoarea în auriu şi pe lângă tufişurile care separau loturile, pline de flori sălbatice ale căror miresme le umpleau nările. Domnişoarele pălăvrăgeau vesele despre balul care urma să aibă loc în curând.

Înainte ca subiectul să fie epuizat în totalitate ajunseră la o răspântie, iar John le întrerupse şi, arătând cu bastonul spre drumul din dreapta, îi explică lui Peter că acesta avea să-i ducă înapoi în oraş pe altă cale decât cea pe care veniseră; în schimb, cel din stânga mergea la Barclay Court, unde încă nu se întorseseră contele şi contesa de Edgecombe. Dar chiar în timp ce vorbea, domnişoara Calvert scoase o exclamaţie de plăcută surpriză, iar când surorile ei îşi întoarseră capetele să vadă despre ce era vorba, se grăbiră vesele să le întâmpine pe cele două femei care se îndreptau spre ele din direcţia respectivă.

– Este contesa, explică domnişoara Calvert. S-au întors acasă, John. Ce bine îmi pare!

Peter o recunoscu pe contesa de Edgecombe – contele era o cunoştinţă a lui. O admirase întotdeauna pe această doamnă înaltă, brunetă şi de o frumuseţe răpitoare, dar şi pentru că avea cea mai frumoasă voce de soprană pe care o auzise vreodată. Îşi câştigase o binemeritată faimă în

* Totalitatea animalelor domestice crescute într-o gospodărie (n. red.).

lumea muzicală şi călătorise în întreaga Europa, cântând în faţa unui public numeros.

– Aşa se pare, spuse John Raycroft plin de voioşie.

Dar privirea lui Peter se oprise asupra însoţitoarei contesei. Era o femeie tânără, micuţă, bine făcută. Sub boneta verde – într-o nuanţă mai închisă decât rochia – se vedea părul strălucitor, cu o nuanţă interesantă de roşcat. Avea o figură plăcută, zâmbitoare, care armoniza perfect cu părul.

De fapt, era înzestrată cu o frumuseţe remarcabilă, iar el o privea cu o admiraţie nedisimulată.

Dar chiar în timp ce se uita la ea, în minte i se contură un gând care căpătă o claritate de cristal.

Iat-o, îşi zise el.

Nu încercă să descopere semnificaţia acestor cuvinte care sunau inocent, dar păreau cumva rău prevestitoare. Întotdeauna le admira pe tinerele femei care îi ieşeau în cale. Era de fiecare dată dornic să le cunoască, să flirteze cu ele. Dar inima lui rămăsese ferecată în faţa sentimentelor profunde – şi aşa stăteau lucrurile de cinci ani.

Şi totuşi avusese un gând spontan.

Iat-o.

De parcă ea ar fi fost o părticică din sufletul lui, pierdută de mult şi acum regăsită. Ar fi trebuit să se simtă un pic caraghios – şi jenat – de reacţia lui disproporţională la vederea frumoasei necunoscute care îi captase atenţia.

Dar nu se simţea deloc aşa.

Cele două grupuri se întâlniră la răspântie şi schimbară saluturi pline de exuberanţă. Se părea că toată lumea cunoştea pe toată lumea, în afară de Peter şi de tânăra al cărei nume era, aşa cum află el imediat, domnişoara Osbourne. Aşteptă ca cineva să facă prezentările. Acum, că se găsea la doar câţiva paşi de ea, văzu că avea ochii verzi

ca marea. Alcătuiau o combinaţie minunată cu părul. Îşi alesese foarte bine hainele, culoarea o prindea de minune.

Doamne, dar cât era de frumoasă! De ce n-o întâlnise până acum? Cine oare se ascundea dincolo de „domnişoara Osbourne"?

– Lord Whitleaf, spuse contesa, dă-mi voie să ţi-o prezint pe domnişoara Osbourne. Este profesoară la şcoala de fete a domnişoarei Martin, din Bath, unde am predat şi eu înainte de a mă mărita cu Lucius. Dumnealui este vicontele Whitleaf, Susanna.

Susanna Osbourne. Numele i se potrivea de minune. Avea ochii mari, cu gene lungi, aparent aceasta fiind cea mai frumoasă trăsătură a ei, deşi adevărul era că nu putea găsi niciun cusur nici în privinţa celorlalte.

Ea se înclină. Cu braţele libere acum, după ce domnişoara Raycroft şi domnişoara Calvert îi dăduseră drumul pentru a le saluta pe doamnele din Barclay Court, el făcu o plecăciune elegantă şi o învălui cu cel mai cald şi mai fermecător zâmbet al său.

– Domnişoară Osbourne, i se adresă el. Ziua asta minunată de vară îmi pare acum şi mai caldă, şi mai strălucitoare.

Anturajul lui feminin râse amuzat de scandalosul compliment. Domnişoara Osbourne nu i se alătură. Şi zâmbetul cald pe care-l avea pe buze în momentul în care întâlnise grupul lui pieri ca prin farmec în timp ce se uita la el... oare ce exprima privirea ei? Neplăcere? Dispreţ? Una din ele.

– Domnule, murmură ea, încheind prezentarea, apoi îşi întoarse privirea şi continuă să le zâmbească celorlalţi.

– Îmi pare foarte bine că ne-am întâlnit prietenii la atât de puţină vreme după ce am plecat din Barclay Court,

spuse contesa. Lucius şi cu mine am ajuns acasă ieri, am adus-o şi pe Susanna cu noi de la Bath pentru a petrece aici două săptămâni înainte ca şcoala să-şi înceapă cursurile de toamnă. Tocmai ne pregăteam să vizităm câţiva dintre vecini. De fapt ne îndreptam spre Hareford House, acesta fiind primul nostru obiectiv. Domnule Raycroft, speram să te putem convinge să te întorci cu noi, să-l vizitezi pe Lucius, care încă de dimineaţă discută cu administratorul domeniului. Stai şi dumneata la Hareford House, lord Whitleaf? Dacă doreşti, ne-ar face plăcere să vii şi dumneata. Lucius va fi încântat.

– Lordul Whitleaf o să rămână la noi până după întâlnirea de săptămâna viitoare, anunţă cu un aer triumfător domnişoara Mary Calvert. Va dansa cu noi toate, deşi eu nici nu mai vreau să vorbesc cu Rosamond, pentru că se prevalează de faptul că locuieşte la Hareford House, ca să danseze prima cu el, în timp ce eu va trebui să aştept până la al patrulea dans, deoarece Gertrude şi Jane sunt mai mari decât mine. În ce-o priveşte pe Rosamond, ea este cu două săptămâni mai mică, ceea ce mi se pare de-a dreptul scandalos, lady Edgecombe.

Dar în timp ce vorbea, izbucni în râs pentru a demonstra că nu era cu adevărat supărată şi, profitând de moment, se strecură lângă Peter şi-l apucă de braţul drept. Îi zâmbi în timp ce domnişoara Jane Calvert se agăţa de braţul lui stâng.

– O să veniţi şi dumneavoastră, cu lordul Edgecombe şi domnişoara Osbourne? o întrebă domnişoara Calvert pe contesă.

– La bal? Acum aud prima dată de asta. Dar mai mult ca sigur că vom veni, o asigură contesa. Plăcerea va fi de partea noastră. Ah, îţi mulţumesc, domnule Raycroft.

John îi oferise un braţ contesei şi pe celălalt domni-

şoarei Osbourne, care-l luă cu un zâmbet cald.

Peter îi urmă pe alee, împreună cu celelalte patru femei, care erau şi mai animate decât înainte datorită măririi grupului, şi făceau comentarii pe un ton ridicat, asta când nu pălăvrăgeau între ele sau nu vorbeau cu el.

Deci domnişoara Susanna Osbourne era profesoară, da? În Bath. Aşa se explică de ce n-o întâlnise până acum.

Ce regretabilă risipă de tinereţe şi ieşită din comun frumuseţe!

Probabil era şi inteligentă şi citită.

Cu siguranţă nu părea genul de femeie sensibilă la farmecul masculin şi la complimente – cel puţin nu la ale lui. Îşi reproşa că nu fusese mai atent la prezentarea contesei, evitând complimentele de orice fel. Ar fi trebuit, în schimb, să încerce să le farmece pe amândouă cu inteligenţa şi erudiţia lui, enumerând denumirile tuturor florilor care creşteau în tufele de pe marginea drumului; eventual cu denumirea lor latinească.

Poate că asta ar fi impresionat-o.

Bineînţeles, nu cunoştea nicio denumire latinească de floare.

Şcoala de fete a domnişoarei Martin. Avu o tresărire pe care şi-o reprimă în timp ce râdea la auzul unei glume făcute de domnişoara Jane Calvert.

Suna formidabil. Şi ea preda acolo.

Şi, tipic pentru o profesoară, n-avea deloc umor.

Dar nu, o astfel de constatare era neîndreptăţită. Ce naiba îi spusese? Ceva despre ziua de vară pe care prezenţa ei o făcea mai caldă şi mai strălucitoare? Dumnezeule, ceva mai potrivit nu putuse să găsească? Şi chiar se aşteptase ca ea să fie încântată şi să-l copleşească cu mulţumiri pentru un asemenea compliment?

Uneori se considera detestabil.

Îşi concentră atenţia asupra celor două femei pe care le ţinea de braţ şi a celorlalte două care gravitau în jurul lor şi flirtă dezinvolt cu ele tot restul drumului.

Raycroft şi cele două femei de la Barclay Court păreau să poarte o conversaţie extrem de interesantă, observă el, cu excepţia momentelor în care erau întrerupţi de vreun comentariu sau de o întrebare adresată de cineva din spate.

Peter se simţea uşor invidios. El aproape că nu avusese niciodată o conversaţie serioasă cu o femeie. Se rezumase doar să flirteze cu ele, şi flirtul devenise o obişnuinţă. Nu făcuse asta dintotdeauna, nu? Îşi amintea de vremea când purta discuţii nesfârşite cu Bertha despre toate subiectele care-l fascinaseră la universitate şi despre religie şi politică şi filozofie – asta până când îşi dădea seama din privirea ei că se plictisea de moarte.

2

Susanna Osbourne crezuse că n-o să poată veni la Barcley Court şi fusese foarte dezamăgită din cauza asta, deşi îşi spusese în repetate rânduri că nu conta foarte mult.

Rămăsese toată vara la şcoala din Bath cu Claudia Martin, pentru a supraveghea elevele mai sărace, care nu

aveau unde să se ducă pe perioada vacanţei. Anne Jewell, cealaltă profesoară, plecase în Ţara Galilor pentru o lună, împreună cu fiul său, David, la invitaţia marchizei de Hallmere, o mai veche cunoştinţă a ei.

Dar în absenţa lui Anne, Frances Marshall, contesă de Edgecombe, care şi ea fusese profesoară la şcoala respectivă, trecuse prin Bath cu contele, soţul ei. Se întorceau acasă, la Barclay Court, în Somerset. Fuseseră plecaţi timp de câteva luni în Austria şi în alte ţări din Europa, unde Frances susţinuse câteva concerte. Veniseră să o invite pe Claudia sau pe Anne sau pe Susanna să le facă o vizită acasă pentru câteva săptămâni. Frances era în continuare prietenă cu cele trei, chiar dacă se căsătorise de doi ani.

Claudia o implorase pe Susanna să nu refuze invitaţia. Avea să se descurce foarte bine cu fetele şi singură, spusese ea, şi la nevoie ar fi putut să apeleze la profesori de la alte şcoli. Dar Susanna excela prin loialitate. Claudia Martin îi oferise slujba asta în urmă cu cinci ani, pe când era doar o elevă săracă la şcoala respectivă. Dincolo de recunoştinţa pe care i-o purta, se simţea obligată să pună datoria pe primul plan, înaintea plăcerilor personale.

Îi spusese fără ezitare lui Frances că n-avea să dea curs invitaţiei de data aceasta. Şi, bineînţeles, Frances nu insistase. Înţelesese. Dar apoi, chiar cu o zi înainte de plecarea lui Frances şi a contelui, Anne se întorsese acasă şi nu mai fusese nevoie să rămână Susanna la şcoală.

Şi astfel ajunsese ea în Somerset, în acel august neobişnuit de călduros şi de însorit. Nu venea pentru prima dată aici, dar ştia că bucuria unei astfel de vizite n-avea să pălească niciodată. Barclay Court era impresionant prin grandoarea şi frumuseţea sa. Frances şi contele o copleşeau de fiecare dată cu amabilitatea lor. Din

câte îşi amintea ea, vecinii erau foarte drăguţi. Ştia că Frances nu va precupeţi niciun efort pentru a o distra cât mai bine, deşi n-ar fi trebuit să-şi facă probleme. Bucuria vacanţei era o distracţie suficientă, mai ales că şi-o petrecea într-un loc atât de frumos.

Plecase împreună cu Frances în vizită la familia Raycroft. Susanna îi simpatizase pe toţi membrii familiei încă de când îi întâlnise pentru prima oară. Deciseseră să meargă pe jos în loc să ia trăsura pentru că vremea era frumoasă, şi oricum, călătoriseră suficient cu trăsura în ziua precedentă. Nu făcuseră nici câteva sute de metri pe drum când auziseră râsete şi voci de tineri şi îi văzuseră pe tinerii Raycroft şi pe fetele Calvert, care ieşiseră şi ei la plimbare.

Susanna îşi simţise inima tresăltându-i de bucurie. Viaţa i se părea nespus de frumoasă.

Dar senzaţia aceasta a fost de scurtă durată.

Frances şi domnul Raycroft vorbeau despre Viena. Frances fusese recent acolo şi logodnica domnului Raycroft, domnişoara Hickmore, tocmai plecase în aceeaşi direcţie cu părinţii, urmând să rămână în oraş pentru lunile de toamnă şi de iarnă.

Domnul Raycroft, înalt, zvelt, cu părul blond-nisipiu, cu o figură mai degrabă simpatică decât frumoasă, fusese dintotdeauna foarte amabil. Frances îi sugerase odată, doar pe jumătate în glumă, să pună ochii pe el. Dar el nu părea să fie atras de ea, şi nici ea n-avea vreun sentiment mai profund pentru el. Acum, când află că e logodit, nu simţi nici urmă de regret, spera doar ca domnişoara Hickmore să fie potrivită pentru el.

Fu îndeajuns de manierat să o atragă şi pe Susanna în discuţie, explicându-i că el era un ignorant, că nu cunoştea Viena şi nici alte locuri, pentru că nu părăsise

niciodată Insulele Britanice.

– Fără îndoială este un oraş atrăgător, spuse el, zâmbindu-i amabil, deşi sunt sigur că nu poate depăşi Londra în frumuseţe. Cunoaşteţi Londra, domnişoară Osbourne?

Ea se strădui să se concentreze asupra discuţiei şi să ignore celelalte gânduri care i se învălmăşeau prin minte.

– Foarte puţin, spuse ea. Am stat acolo o scurtă perioadă de timp, pe când eram mai mică, şi de atunci n-am mai fost acolo. O invidiez pe Frances pentru că ea a văzut Viena, şi Parisul, şi Roma.

– Lady Edgecombe, strigă una dintre tinerele fete din spate, credeţi că la balul de săptămâna viitoare o să fie incluse în program şi valsuri? În acest caz sunt sigură că mama ne va interzice să valsăm. E un dans chiar atât de şocant de rapid?

– Nu ştiu, Mary, zise Frances în timp ce Susanna întorcea capul să vadă cine vorbise. Nici nu auzisem de această reuniune, până când ai amintit tu de ea acum câteva minute. Dar sper că o să fie şi un vals. Este un dans foarte frumos, romantic şi chiar nu e deloc şocant. Cel puţin mie nu mi s-a părut.

Iar el era acolo, în mijlocul lor, văzu Susanna, simţind că i se strânge stomacul, cu câte o doamnă la fiecare braţ, aşa cum fusese şi când îl văzuse prima oară, cu celelalte două învârtindu-se în jurul lui de parcă ar fi fost singurul bărbat important din lume – o opinie pe care fără îndoială o împărtăşea şi el.

Nu prea-l vedea cu ochi buni, deşi recunoştea în sinea ei că nu-i putea purta pică pentru numele său.

Vicontele Whitleaf.

Simţi că pielea i se răceşte brusc când îşi aminteşte de acest nume – la fel cum se întâmplase şi atunci când Frances le făcuse cunoştinţă.

Era, fără nicio îndoială, cel mai chipeş bărbat pe care-l văzuse în viaţa ei – şi ajunsese la această concluzie înainte de a-l vedea mai de aproape, când observase că are nişte ochi cu o extraordinară nuanţă de violet. Haina din material fin, de un albastru-închis şi pantalonii bufanţi îi veneau ca turnaţi. Cizmele lui fine şi înalte păreau moi şi scumpe, chiar dacă acum, peste lustrul lor se aşternuse un strat subţire de praf de pe drum, iar cămaşa albă era confecţionată din cel mai fin bumbac. Pălăria înaltă, aşezată peste părul negru, era uşor înclinată, ceea ce-i dădea un aspect şmecheresc. Şi avea şi un corp care punea în valoare hainele respective. Era înalt, zvelt, cu umerii şi pieptul largi şi coapsele frumos conturate.

Dacă exista vreo imperfecţiune în privinţa aspectului lui fizic, cu siguranţă ea nu reuşise să o detecteze.

Simpla lui vedere, printre membrii familiei Raycroft şi cei ai familiei Calvert o făcuse să înmărmurească de uimire.

Apoi Frances îi rostise numele.

Şi el se înclinase în faţa ei, cu o eleganţă studiată – atât de nelalocul ei pe un drum de ţară – şi îi zâmbise fermecător, după care îi adresase complimentul acela, ridicol de elaborat, în timp ce-o privea atât de adânc în ochi încât nu fusese surprinsă să constate că i se zbârlise uşor părul de pe ceafă. Avea dinţi albi, drepţi şi egali, care întregeau perfecţiunea imaginii lui.

Celelalte tinere doamne râseseră, plăcut impresionate, dar Susanna n-ar fi ştiut cum să reacţioneze nici dacă n-ar fi împietrit la auzul numelui lui. Mintea îi paralizase pur şi simplu, însă din fericire îşi păstră mobilitatea.

Chiar dacă el nu avea nicio vină pentru numele său, se gândi Susanna acum, amintindu-şi că nu îi ura pe toţi cei care purtau titlul de *viconte* şi numele de Whitleaf,

simţea deja că-i este foarte antipatic. Un adevărat gentleman ar fi trebuit să încerce să facă o doamnă pe care nu o cunoştea să se simtă confortabil, nu să-i provoace o stare de confuzie. Nu ştia prea multe despre bărbaţi, dar putea să recunoască un om superficial sau lăudăros atunci când îi ieşea în cale şi îşi dădea seama când un bărbat era atât de conştient de frumuseţea propriei persoane încât se aştepta ca toate femeile pe care le întâlnea să-i cadă la picioare.

Vicontele Whitleaf era un astfel de om. Nu-şi dezminţea numele.

Acceptase recunoscătoare braţul oferit de către domnul Raycroft. Dar din momentul acela, cu fiecare pas pe care-l făcuse pe potecă, simţise prezenţa vicontelui Whitleaf în spatele ei asemeni unei palme aşezate pe şira spinării. Nu suporta sentimentul ăsta, şi se detesta pentru că permisese să fie pusă într-o asemenea situaţie.

Bineînţeles, numele Osbourne probabil că nu însemna nimic pentru el. Şi nici pentru asta nu putea fi învinovăţit. Era doar un băieţel pe vremea aceea... Dar *ar fi trebuit* să-şi aducă aminte. Ar fi trebuit ca numele acela să i se fi întipărit în minte, aşa cum se întâmplase cu ea.

Acum îşi dorea din tot sufletul ca Anne să nu se fi întors la timp în Bath şi nici ca ea să fi venit la Barclay Court cu Frances şi cu contele. Ar fi vrut să se întoarcă la şcoală, în siguranţă, în siguranţa ternă şi tristă proprie acelei instituţii.

Şi totuşi, de ce să-şi dorească aşa ceva? Şi de ce să permită ca vacanţa ei să fie stricată de un bărbat superficial, încrezut şi nepăsător, care cu siguranţă credea că era de ajuns să se uite la o femeie cu ochii aceia violeţi pentru a o face să se îndrăgostească până peste cap de el?

Susanna se întoarse şi privi înainte, îndreptându-şi

inconştient umerii şi ridicându-şi bărbia, şi-l întrebă pe domnul Raycroft unde s-ar duce dacă ar putea merge oriunde în lume. Ar alege oare Grecia ca destinaţie, aşa cum ar face ea?

– Cred că şi Grecia ar merita să fie vizitată, domnişoară Osbourne, răspunse el, deşi mi s-a spus că acolo se călătoreşte în condiţii foarte proaste. Iar eu, vedeţi dumneavoastră, sunt un om căruia îi place confortul.

– Nu te condamn deloc, spuse Frances. Şi pot să te asigur că încă nu am văzut vreo ţară care să se compare cu Anglia în privinţa frumuseţii. Mă bucur foarte mult că m-am întors acasă.

La scurtă vreme după aceea ajunseră în oraş şi se opriră să stea de vorbă cu doamna Calvert, care le ieşise în întâmpinare. Refuzară însă invitaţia acesteia de a intra în casă. Apoi îşi continuară drumul fără surorile Calvert. Vicontele Whitleaf o luase înainte cu domnişoara Raycroft de braţ, iar cei doi pălăvrăgiră vesel tot drumul până la Hareford House, evident încântaţi unul de compania celuilalt.

Cele două vizitatoare băură ceaiul cu familia Raycroft şi făcură conversaţie timp de o jumătate de oră, apoi Frances se ridică în picioare şi Susanna o urmă imediat.

– Presupun, zise Frances, că nu doriţi să mai faceţi o plimbare, domnule Raycroft, acum, după ce abia v-aţi întors. Am putea spera că ne veţi onora cu prezenţa la Barclay Court mâine?

– Din câte îmi aduc aminte, spuse vicontele Whitleaf, invitaţia iniţială pe care aţi făcut-o mă includea şi pe mine, doamnă. Iar mie chiar mi-ar plăcea să mai fac o plimbare astăzi. Abia aştept să-l salut pe Edgecombe. Raycroft, vii şi tu? Sau voi avea singur plăcerea de a mă plimba împreună cu două doamne până la Barclay Court?

Ochii Susannei se aţintiră asupra chipului domnului Raycroft. Ea respiră uşurată când acesta acceptă să fie supus unui efort fizic suplimentar.

Dar uşurarea ei fu de scurtă durată. Sperase din tot sufletul să poată aranja lucrurile în aşa fel încât ea să meargă cu Frances sau cu domnul Raycroft, dar soarta îi fu potrivnică, pentru că acesta din urmă tocmai îi spunea ceva lui Frances în timp ce coborau pe drumul spre grădină, astfel că îi oferise automat braţul după ce ieşiseră pe poartă. Prin forţa împrejurărilor Susanna rămăsese în urmă împreună cu vicontele Whitleaf.

Cu greu îşi putea imagina că putea fi atât de năpăstuită de soartă. Se uită spre el, profund dezamăgită şi-şi prinse ferm mâinile la spate înainte ca el să fie obligat să-i ofere braţul.

Despre ce-ar fi putut să discute?

Fu îngrozită să constate că percepea valul de căldură ce emana dinspre el, chiar dacă între umerii lor era o distanţă de cel puţin treizeci de centimetri. Îşi simţea muşchii stomacului încordaţi – ca să nu mai vorbim de limbă.

Detesta faptul că nu putea să arboreze dezinvoltura pe care domnişoara Raycroft sau surorile Calvert o afişaseră în preajma lui cu puţină vreme în urmă. Până la urmă nu era decât un bărbat oarecare – şi pe deasupra superficial. În niciun caz n-avea de gând să-l impresioneze. Tot ce trebuia să facă era să fie politicoasă.

Nu putea găsi nici măcar un singur subiect de conversaţie politicoasă, deşi îşi scormonea mintea cu înfrigurare.

Împlinise douăzeci şi trei de ani şi nu avusese niciodată vreun iubit.

Nu fusese niciodată sărutată.

Dar astfel de gânduri dezolant de triste nu o ajutau deloc să se calmeze.

Era de parcă şi-ar fi petrecut ultimii unsprezece ani într-o mănăstire, se gândi ea abătuta. Nu ştia nimic despre această lume a bărbaţilor, nu vedea cum să se simtă în largul ei aici.

Când ajunseseră la jumătatea drumului spre Barclay Court, după estimările lui Peter, nu îi adresase decât şase cuvinte domnişoarei Osbourne, iar aceasta nu îl gratulase decât cu unul singur.

– Ce frumoasă e ziua de astăzi! spusese el, în încercarea de a înjgheba o conversaţie, zâmbind amabil către ea – sau mai degrabă spre marginea bonetei ei, care era cam la nivelul umărului lui.

– Da.

Mergea cu spatele foarte drept. Îşi ţinea mâinile împreunate strâns la spate, un semn clar că nu dorea sub niciun chip ca el să-i ofere braţul. Peter se întrebă dacă ea pur şi simplu nu era în stare să susţină o conversaţie, sau dacă continua să fie indignată pentru că îndrăznise să o compare cu o zi de vară – dar până la urmă se gândi că se afla totuşi într-o companie plăcută, nu-i aşa? Nu făcuse şi Shakespeare la fel la un moment dat? Presupunea că tăcerea ei izvora mai degrabă din indignare, pentru că în urmă cu mai puţin de o jumătate de oră vorbise cu domnişoara Raycroft, iar discuţia nu se purtase doar în cuvinte monosilabice – iar el putea să jure că ochii ei nu se îndreptaseră nici măcar o dată în direcţia lui. Şi în mod sigur şi-ar fi dat seama dacă l-ar fi privit pentru că nu-şi prea luase ochii de la ea.

Se tot frământa – chiar şi acum – din cauza acelui gând ciudat care-i trecuse prin în minte când o văzuse pentru prima dată.

lat-o.

lat-o pe *cine*, pentru numele lui Dumnezeu?

Pentru el era o experienţă nouă să se afle în preajma unei doamne care în mod evident nu-şi dorea compania lui. Bineînţeles, nu i se mai întâmplase să întâlnească vreo domnişoară profesoară din Bath. Acestea erau, probabil, diferite de femeile pe care le întâlnea de obicei. Poate că fuseseră plămădite dintr-un aluat mai tare.

– Ai avut dreptate, spuse el într-un târziu, mai mult pentru a-i observa reacţia. Ziua asta de vară n-a devenit mai caldă şi mai strălucitoare datorită prezenţei dumitale. A fost o replică prostească din partea mea.

Ea îi aruncă o privire, iar înainte ca marginea bonetei să-i acopere chipul din nou, în fracţiunea aceea de secundă el fu din nou fermecat de combinaţia aceea de păr de un roşu aprins şi ochi verzi ca marea – şi de roşeaţa sănătoasă pe care tenul ei alb ca laptele o căpătase de la aerul curat.

– Da, fu ea de acord, dublându-şi astfel contribuţia pe care o adusese la conversaţie din momentul în care plecaseră de la Hareford House.

Deci n-avea de gând să-l contrazică, nu? Nu se putu abţine şi continuă:

– Era vorba despre inima mea, spuse el, bătându-se uşor peste piept cu mâna dreaptă. Inima mea a devenit mai caldă şi mai strălucitoare.

De data asta ea nu-şi mai întoarse capul spre el, dar bărbatul observă amuzat cum vârful bonetei ei înţepeneşte brusc.

– Inima, spuse ea, nu este decât un organ situat în partea stângă a toracelui.

Ah, lua cuvintele *ad litteram*. Zâmbi.

– Care îndeplineşte funcţia unei pompe, o aprobă el.

Dar ce abordare lipsită de romantism! Laşi generaţii întregi de poeţi fără obiectul muncii cu o astfel de declaraţie, domnişoară Osbourne. Ca să nu mai vorbim de îndrăgostiţi.

– Nu sunt nicidecum o romantică.

– Chiar aşa? Foarte trist! Înseamnă că, după părerea dumitale, nu există părţi sensibile în organismul uman? Oare nicio parte din anatomia sau sufletul unui om nu poate fi încălzită la vederea unei frumuseţi?

Crezu că ea n-avea să răspundă. Ajunseră la bifurcaţia unde se întâlniseră cu două ore înainte şi îi urmară pe Raycroft şi pe doamna Edgecombe, pe drumul ce ducea spre Barclay Court.

– Luaţi în derâdere sensibilităţile, zise domnişoara Osbourne atât de încet încât el îşi înclină uşor capul spre ea, să audă continuarea.

Dar ea nu mai adăugă nimic altceva.

– Ah, aşadar, mă crezi incapabil de a simţi emoţiile cele mai delicate, de a împărtăşi sentimentele cele mai tandre. Asta vrei de fapt să spui?

– N-aş îndrăzni să presupun aşa ceva, zise ea.

– Dar ai făcut-o deja. Ai pornit de la premisa că sunt aşa. Descoperi că se simţea destul de bine în compania acestei curioase făpturi, o femeie serioasă, bătoasă, cu o înfăţişare de înger. Ai afirmat că îmi bat joc de sentimente.

– Îmi cer scuze, murmură ea. N-ar fi trebuit să spun aşa ceva.

– Nu, n-ar fi trebuit, o aprobă el. M-ai rănit drept în inimă – în organul acela din partea stângă a toracelui, în acea banală pompă. Cât de diferite sunt viziunile noastre despre lume, domnişoară Osbourne! Dumneata mă asculţi făcându-ţi un compliment deplasat şi tragi concluzia

că nu ştiu nimic despre cele mai frumoase sentimente umane. De cealaltă parte, eu mă uit la dumneata, te văd aşa serioasă şi critică şi simt – ah! – că am păşit pe un tărâm magic.

– Şi acum, îţi baţi joc de mine.

Avea o voce joasă, plăcută, chiar şi când era indignată. Era mică de statură şi avea un trup foarte zvelt, cu rotunjimi delicate. Se întreba cât de bine reuşea ea să controleze o clasă plină de fete dintre care majoritatea, mai mult ca sigur, îşi doreau să fie oriunde în altă parte decât la şcoală. Oare îi făceau zile fripte? Sau avea o duritate de oţel, pe măsura orgoliului ei?

Putea să pună mâna în foc că ultima variantă era cea corectă – şi că bietele fete nu se bucurau de prea multă îngăduinţă din partea ei.

– Mă tem că, din cauza câtorva cuvinte prosteşti, sunt definitiv condamnat în ochii dumitale, domnişoară Osbourne. N-ai vrea să schimbăm subiectul? Ce-ai făcut până acum în această vacanţă şcolară?

– N-a fost chiar o vacanţă. Aproape jumătate dintre elevele de la şcoala noastră sunt sărace. Aşa că rămân la şcoală pe toată durata anului, iar câteva dintre noi stau împreună cu ele, pentru a le supraveghea si a le distra.

– Câteva dintre „noi"? întrebă el.

– Suntem trei profesoare rezidente. Până acum doi ani, când Frances s-a măritat cu contele, eram patru. Acum am mai rămas trei – domnişoara Martin, domnişoara Jewell şi cu mine.

– Şi toate trei vă sacrificaţi vacanţa pentru elevele sărace?

Se întoarse şi se uită din nou la el – o privire neutră, lipsită de veselie, în care se putea ghici şi o umbră de reproş.

– Am fost şi eu una dintre ele, o elevă săracă, precizăea. De la doisprezece ani şi până când domnişoara Martin mi-a oferit funcţia de profesoară stagiară, la împlinirea vârstei de optsprezece ani.

Ah!

Ei bine.

Extraordinar.

Vorbea şi se plimba cu o fostă elevă săracă, ajunsă între timp profesoară. Nici nu era de mirare că nu reuşeau să comunice decât cu mare dificultate. Două lumi complet străine, care se intersectaseră pe un drum de ţară într-un moment nu prea fericit pentru niciuna dintre ele. Deşi ultima parte nu corespundea întru totul realităţii – el unul se distra de minune.

– Nu se pune problema sacrificării vacanţelor pentru nicuna dintre noi, continuă ea. Şcoala este casa noastră, fetele fac parte din familie. Bineînţeles, câte o pauză, din când în când, e binevenită. Anne – domnişoara Jewell – abia s-a întors după ce a petrecut o lună în Ţara Galilor, împreună cu fiul ei, iar eu am venit aici pentru două săptămâni. Din când în când, Claudia Martin mai lipseşte şi ea câteva zile de la şcoală. Dar, în general, eu sunt fericită – cu toate suntem fericite – că avem un program încărcat. O viaţă monotonă şi inactivă nu mi s-ar potrivi deloc.

Era o domnişoară admirabilă. Nu făcuse niciun comentariu asupra vremii şi nu îl gratulase decât cu câteva reproşuri scurte când el vorbise despre inimă, sentimente şi sensibilităţi. Însă când venea vorba de şcoala ei, de marea familie compusă din profesori şi din elevii săraci, turuia cu elocinţă minute în şir.

Dumnezeu să-l aibă în pază!

Dar era mai frumoasă decât aproape toate femeile pe care le întâlnise vreodată – şi cuvântul „aproape" putea fi

înlăturat din această propoziţie fără să exagereze prea mult în aprecierea sa. Se gândise adesea la ironia sorţii, dar acum avea o dovadă grăitoare în acest sens. Dar, din câte se părea, contrastul izbitor dintre înfăţişarea şi caracterul ei şi modul în care se purta îl fascina mai mult decât îl subjugase o femeie întâlnită nu numai în ultima perioadă –, dar şi pe parcursul întregii sale vieţi.

– De fapt vrei să spui că inactivitatea mi se potriveşte? Râse. Domnişoară Osbourne, dumneata vorbeşti foarte încet, dar ai o limbă extrem de ascuţită. Înclin să cred că elevelor dumitale le e frică de ea.

Nu greşise în totalitate, nu? Existenţa lui era adesea goală, monotonă, inactivă – sau cel puţin aşa fusese în ultimii cinci ani. E adevărat că intenţiona să-şi schimbe radical modul de viaţa, să lase trândăvia deoparte în viitorul foarte apropiat, dar deocamdată nu întreprinsese nimic în sensul ăsta, nu? Una era să-şi facă planuri şi altceva să treacă la fapte..

Da, având în vedere situaţia lui actuală, domnişoara Osbourne nu se înşelase în aprecieri. Nu se putea apăra în niciun fel.

Se întrebă oare cum era să fii nevoit să munceşti pentru a-ţi câştiga existenţa.

– Am vorbit doar despre mine, domnul meu, şi n-am făcut decât să-ţi răspund la o întrebare. Nici nu mi-a trecut prin minte să mă refer la dumneata.

Avea picioarele mici şi delicate, potrivite cu statura ei scundă, observă el. În timpul ceaiului îi remarcase de asemenea mâinile mici şi delicate.

Domnişoara Susanna Osbourne nu era de acord cu el – probabil că nici nu-l prea simpatiza. În lumea ei oamenii munceau. Oare cum era, se întrebă el, să fii o elevă săracă, apoi să ajungi să predai în aceeaşi şcoală?

– Îți place să predai? o întrebă el.

– Foarte mult. Aș alege să fac asta chiar dacă viața mi-ar pune la dispoziției un miliard de alte opțiuni.

– Serios? Se întreba dacă spunea adevărul sau ceea ce considera că ar corespunde realității. Ai prefera să predai chiar dacă alternativa ar fi măritișul și copiii?

Răspunsul ei fu precedat de o tăcere destul de lungă, iar el regretă pe loc întrebarea. Fusese nepoliticoasă și poate că îi atinsese un punct sensibil. Dar acum nu mai putea să-și retragă cuvintele.

– Presupun că și dacă aș avea de ales dintr-un miliard de posibilități, acestea ar trebui să fie totuși niște opțiuni realiste.

Doamne Dumnezeule!

– Și căsătoria n-ar putea fi inclusă printre aceste opțiuni realiste? întrebă el surprins.

Doar în momentul în care se trezi uitându-se la ceafa ei delicată, își dădu seama că își plecase capul atât de tare încât probabil nu-și mai putea vedea decât vârfurile picioarelor. La naiba, chiar o făcuse să se simtă prost! De obicei nu se dovedea într-atât de insensibil.

– Nu, răspunse ea scurt.

Și, bineînțeles, dacă ar fi chibzuit mai bine, și-ar fi dat seama și singur de asta. Cât de des auzi de măritișul unei guvernante? Probabil că o profesoară are și mai puține ocazii de a cunoaște bărbați de însurat. Se întrebă brusc cum o întâlnise Edgecombe pe contesă. Până astăzi nu știuse că și ea fusese profesoară. Probabil că idila celor doi avea la bază o poveste interesantă.

În lumea lui, femeile nu se gândeau la nimic altceva în afară de măritiș. Surorile lui nu își consideraseră viețile împlinite decât după ce trecuseră toate pe la altar, alături de câte un bărbat, în ordine, începând cu cea mai în vârstă

și până la cea mai tânără, la vârste foarte potrivite – potrivite atât pentru ele, cât și pentru mama lui.

– Ei bine, nu se știe niciodată ce-ți rezervă viitorul, nu-i așa? Dar trebuie să-mi spui și mie de ce-ți place atât de mult să fii profesoară. Nu astăzi – văd că ne apropiem deja de Barclay Court. O să mai stăm de vorbă când ne vom mai întâlni în cursul următoarelor două săptămâni.

Ea îi aruncă o privire rapidă, făcându-l să izbucnească în râs.

– Aproape că pot vedea rotițele din mintea dumitale învârtindu-se, în speranța că o astfel de întâlnire ar putea fi cumva evitată, spuse el. Te asigur însă că așa ceva nu va fi posibil. La țară, vecinii trăiesc foarte aproape unii de ceilalți. Cum ar putea altfel să nu moară de plictiseală? Iar eu o să stau la Hareford House în următoarele două săptămâni, așa cum dumneata o să stai la Barclay Court. Acum sunt bucuros că am hotărât să nu mă întorc acasă mâine, așa cum plănuisem inițial.

Constată cu surprindere că spusese adevărul. Oare de ce își dorea el să se mai vadă cu o femeie ce provenea dintr-o lume străină, care nu-l agrea și nu era de acord cu modul lui de-a fi? Doar pentru că era de-o frumusețe răpitoare? Sau fiindcă nu putuse rezista provocării de a-i smulge un zâmbet sau o vorbă amabilă? Sau poate pentru că astfel ar fi avut ocazia să poarte o conversație serioasă, profundă despre viața ei de profesoară? Discuțiile în care se lăsa antrenat – ca și viața lui, de altfel – erau prea superficiale, și asta de multă vreme.

– Presupun, că vei fi foarte ocupat cu domnișoara Raycroft și cu domnișoarele Calvert.

– Bineînțeles, chicoti el. Sunt niște tinere domnișoare încântătoare, și cine ar putea rezista farmecului lor?

– Nu cred că aștepți ca eu să-ți răspund la această în-

trebare.

– Nu, într-adevăr, recunoscu el. Era o întrebare retorică. Dar nu voi fi ocupat cu ele tot timpul, domnişoară Osbourne. Dacă aş fi, cineva ar putea interpreta greşit interesul pe care li-l acord. Şi, în afară de asta, ele nu mi-au prilejuit trăirea unui moment de magie pură.

Zâmbi în jos, spre boneta ei.

– Te-aş ruga, spuse ea în timp ce pietrişul terasei din faţa casei scrâşnea sub picioarele lor, cu vocea mai rece decât gheaţa Arcticii, să nu mai adopţi atitudinea asta frivolă faţă de mine. Nu ştiu ce răspuns să-ţi mai dau. Mai mult, nici nu vreau să-ţi răspund. Mi-aş dori să nu mi te mai adresezi direct cu nicio ocazie viitoare. Sper din tot sufletul să nu faci asta.

La naiba cu toate! Oare o ofensase mai mult decât îşi dădea seama?

– Ce trebuie să fac ori de câte ori ne vom întâlni pe parcursul următoarelor săptămâni? Să mă uit spre dumneata şi să mă prefac că nu văd nimic? o întrebă el. Mă tem că Edgecombe şi soţia lui m-ar considera revoltător de nepoliticos. Mă voi pleca de fiecare dată în faţa dumitale şi voi remarca frumuseţea sau urâţenia vremii – fără să mai fac nicio comparaţie cu persoana dumitale. Îmi dai voie? Vei tolera acest minimum de atenţie din partea mea?

Ea ezită.

– Da, confirmă ea într-un târziu, punând capăt conversaţiei cu un răspuns la fel de monosilabic ca la început.

Edgecombe îi văzuse probabil apropiindu-se pentru că tocmai ieşise pe uşile din faţă şi cobora treptele scării în formă de potcoavă pentru a le ieşi surâzător în întâmpinare.

– Până la urmă i-ai convins să vină, Frances, spuse el

cuprinzând-o pe contesă de mijloc şi zâmbindu-i cu căldură. Raycroft, îmi pare bine să te revăd. Whitleaf stă şi el la voi? Mă bucur foarte mult! Intraţi! Ţi-a priit plimbarea, Susanna? I-aţi găsit acasă pe domnul şi pe doamna Raycroft?

Îi zâmbi cu amabilitate profesoarei, îi oferi braţul şi aceasta îl luă fără nicio ezitare.

– Ne-am întâlnit cu domnişoara Raycroft la răspântie, spuse ea. Se plimba cu fratele ei şi cu surorile Calvert. Am mers împreună cu ei până înapoi în oraş, apoi la Hareford House, unde am luat ceaiul cu doamna Raycroft. A fost într-adevăr o plimbare plăcută. Nicăieri nu-i mai frumos decât la ţară în Somerset.

Vocea îi era sprintenă şi lipsită de griji. Peter zâmbi amar în sinea lui în timp ce îi urma pe scări şi apoi în casă, cu contesa între el şi Raycroft.

În momentul în care păşi peste prag, domnişoara Osbourne o luase deja în direcţia scărilor, fără să arunce nicio privire înapoi...

– Dacă vrei, poţi discuta în linişte cu domnul Raycroft şi cu lordul Whitleaf în bibliotecă, Lucius, spuse contesa. Noi n-o să vă deranjăm.

– Mulţumesc, zise el, luând-o din nou de mijloc. A sunat vicarul. Presupun că deja ştii totul despre balul care va avea loc peste o săptămână?

– Bineînţeles.

– I-am spus că o să participăm şi noi, cu condiţia să se cânte cel puţin un vals. Vicarul mi-a promis că o să aibă grijă de asta.

Îi zâmbi şi ea îi răspunse la rândul ei cu un zâmbet luminos, apoi se întoarse şi o luă spre scări, pe urmele domnişoarei Osbourne.

– Aşa. Edgecombe îşi îndreptă atenţia spre oaspeţii săi,

frecându-şi bucuros mâinile. Mergem în bibliotecă? O să bem ceva şi o să vă rog să-mi povestiţi tot ce-am ratat sezonul ăsta, cât am fost la Londra. Am auzit că în sfârşit te-ai logodit cu domnişoara Hickmore, Raycroft. Felicitările mele. O alegere foarte bună, după părerea mea.

3

Îmi este foarte antipatic, răspunse Susanna sec când Frances o întrebă ce părere are despre vicontele Whitleaf.

– Chiar aşa? Frances părea surprinsă. Dar e destul de chipeş, nu? Şi întotdeauna l-am considerat fermecător.

Susanna nu comentă deloc înfăţişarea vicontelui, deşi ei i se părea că era mai mult decât „destul de chipeş".

– *Calculat* fermecător, preciză ea în timp ce-şi scotea boneta şi-şi aranja zulufii în faţa oglinzii din dormitorul ei, iar Frances stătea în uşă, învârtindu-şi boneta de şnururi. E întruchiparea falsităţii. Mă îndoiesc că vreunul din gândurile sale este sincer.

– Oh, draga mea! râse Frances. Chiar ţi-a făcut o impresie proastă. Să presupun că a încercat să flirteze cu tine?

– Ai auzit ce-a spus când ne-am întâlnit prima dată, zise Susanna, întorcându-se de la oglindă şi făcând un

gest către scaunul de lângă masa de toaletă.

Frances intră în încăpere, dar nu se aşeză pe scaunul indicat.

– Am considerat remarca lui destul de amuzantă, admise ea. Te asigur că n-a intenţionat să te ofenseze în vreun fel. Presupun că majoritatea doamnelor adoră să fie astfel gratulate de el.

– E superficial şi încrezut, decretă Susanna.

Frances îşi puse o mână în şold şi îşi privi scrutător prietena.

– O astfel de concluzie mi se pare pripită, zise ea. N-am auzit să aibă vreun viciu. Nimeni n-a spus vreodată despre el că ar fi cartofor sau destrăbălat sau răufăcător ori pierde-vară, nimic de genul lucrurilor rele pe care te-ai aştepta să le auzi despre un tânăr gentleman orăşean şi necăsătorit. Lucius îl consideră un om agreabil. Şi trebuie să-ţi mărturisesc că şi eu îl simpatizez, deşi e adevărat că n-am fost niciodată ţinta galanteriilor lui.

– Nu înţeleg cum fetele acelea pot fi atât de fascinate de el.

– Domnişoara Raycroft şi fetele Calvert? Oh, te asigur că, de fapt, nu sunt chiar atât de fascinate. El e vicontele Whitleaf, provine dintr-o familie bună, este extrem de bogat şi nu face parte din cercurile pe care le frecventează ele şi fetele înţeleg asta foarte bine. Dar sunt încântate de atenţia pe care le-o acordă – şi cine le-ar putea învinovăţi pentru asta? Viaţa la ţară poate fi extrem de plictisitoare, mai ales că de cele mai multe ori nu călătoreşti mai departe de şapte-opt kilometri de casă. Iar el e foarte priceput când vine vorba de flirtat, niciodată nu favorizează o anume domnişoară în detrimentul celorlalte, şi astfel le împiedică să-şi facă iluzii care ar putea mai târziu să se transforme în dezamăgiri crunte. Femeile

îl înțeleg foarte bine, îndrăznesc să spun, și își caută soții în altă parte. Așa funcționează în general societatea.

– Atunci sunt foarte bucuroasă că nu fac parte din societate, spuse Susanna cu acreală. Mie mi se pare totul foarte artificial.

În clipa următoare se uită la prietena ei și mai întâi zâmbi, apoi izbucni într-un râs spontan.

– Și auzi-mă și pe mine, zise ea când reuși să-și tragă răsuflarea, parc-aș fi o profesoară bătrână și înăcrită.

– Și nu arăți deloc așa, adaugă Frances, începând și ea să râdă. Bănuiesc că a flirtat cu tine tot drumul spre casă, ticălosul, și tu ai ripostat cu un aer sobru și cu un limbaj pe măsură? Bietul om! Cred că s-a ruşinat teribil. Ce mi-ar fi plăcut să aud și eu ce-ați vorbit!

Începură din nou să râdă împreună. Poate că reacția ei fusese exagerată, își spuse Susanna. Poate că nu l-ar fi judecat cu atâta asprime dacă i-ar fi fost prezentat drept vicontele Jones sau vicontele Smith, sau sub oricare alt nume în afară de vicontele Whitleaf.

– Oricum, întotdeauna am susținut că mă păstrez doar pentru un duce, pentru nimeni altcineva. Și cred că un biet viconte intră la categoria „nimeni".

Chicotiră amândouă la auzul absurdității cuvintelor ce-i ieșiseră pe gură. Într-adevăr, un biet viconte!

– Hai cu mine în camera mea de zi, spuse Frances, o să comandăm câte un ceai și o să stăm liniștite până când pleacă vizitatorii. Plimbarea a fost cam lungă, mai ales pentru o zi atât de caldă ca asta, nu găsești? Iar mi s-a făcut sete. Dar mi-a plăcut tare mult să-mi pun sângele în mișcare. În ultimele luni am stat în trăsuri cât să-mi ajungă pentru cel puțin un an de-acum încolo.

Susanna o urmă în micuța cameră de zi a apartamentului pe care-l împărțea cu ducele și se așeză pe un fotoliu tapisat cu brocart, în timp ce Frances trase de cordonul clopoțelului pentru a chema un servitor.

Dar contesa Frances încă nu terminase discuția despre viconte.

– Bineînțeles că ai dreptate să fii precaută în ceea ce-l privește pe vicontele Whitleaf, care este cunoscut ca un mare admirator al frumuseții feminine, dar care probabil că nu și-a dat seama din primul moment că ești prea inteligentă pentru a răspunde bucuroasă la un flirt de complezență și la câteva jocuri nevinovate. Bine faci că nu te lași amețită de el. Dar, Susanna, cu siguranță că există undeva un bărbat perfect pentru tine. Eu cred cu tărie chestia asta. Și, de asemenea, îmi doresc foarte mult să te văd și pe tine așezată la casa ta, cu o situație socială satisfăcătoare. Domnul Birney, vicarul nostru, abia venise aici chiar înainte de plecarea noastră în Europa, așa că nu știu foarte multe despre el. Dar e destul de plăcut la înfățișare și are maniere rafinate, pe deasupra este și singur – cel puțin era în urmă cu șase luni. Și nu cred să aibă mai mult de treizeci de ani, dacă i-o fi împlinit și pe aceștia. Apoi mai este și domnul Finn, un gentleman fermier, administratorul lui Lucius. E serios și o duce destul de bine, e un om generos și destul de arătos. Dar cred că l-ai întâlnit data trecută când ai fost aici.

– L-am cunoscut, spuse Susanna cu ochii strălucitori. Cred că i s-au aprins călcâiele după cea mai mare dintre domnișoarele Calvert.

– S-ar putea să ai dreptate, admise Frances. Dar încă nu sunt convinsă că și ea îl place. Ei bine, să-l lăsăm deoparte, poate că într-adevăr inima lui bate pentru altă femeie. Mai este și domnul Dannen. E proprietar și posesorul unei mici averi, din câte am auzit. Cu siguranță, judecând după felul cum arată, s-ar putea zice că-i merge

foarte bine. Încă nu l-ai cunoscut. Nu era prin zonă când ai fost tu ultima oară pe aici – cred că plecase în Scoția. E mic de statură – dar nici tu nu eşti prea înaltă. Altfel, cred că arată destul de bine. Bineînțeles, este...

– Frances! o întrerupse Susanna râzând. Nu trebuie să-ți baţi capul ca să-mi găseşti pretendenți.

– Oh, ba da, cum să nu! Frances se aşează pe un divan, față în față cu prietena sa şi o privi cu seriozitate. Tu, Claudia şi Anne îmi sunteți cele mai dragi prietene şi îmi doresc să vă văd la fel de fericite şi la fel de bine situate ca şi mine. Cu siguranță,

în zona asta există destui domni necăsătoriți pentru voi toate.

Susanna râse din nou, cu şi mai multă veselie, şi după câteva secunde Frances i se alătură.

– Mă rog, măcar pentru una dintre voi. Chiar nu mi-o pot imagina pe Claudia căsătorindu-se vreodată. Şi Anne este atât de ataşată de David, încât nu cred că vrea să rişte să-i găsească un tată vitreg care să se poarte urât cu el.

David Jewell era un copil nelegitim, Anne nu fusese niciodată căsătorită.

– Deci eu sunt singura?

– Deci tu eşti singura, confirmă Frances, luând-o de ambele mâinile şi strângându-i-le. Eşti nespus de frumoasă, Susanna, şi pe deasupra o persoană foarte drăguță. Mi se pare nedrept că soarta te-a aruncat într-o şcoală de fete pe când aveai doisprezece ani şi te-a ținut acolo până acum, departe de lumea bărbaților şi a flirturilor, departe de un eventual curtezan.

– Nu e deloc nedrept, spuse Susanna cu fermitate, eliberându-şi mâinile dintre palmele prietenei sale. Poate doar față de sutele şi miile de alte fete care nu sunt atât de norocoase ca mine. Şi ştii şi tu cât de mult iubesc eu

şcoala, şi pe fete, şi pe Claudia, şi pe Anne, şi chiar şi pe domnul Keeble şi pe ceilalți profesori.

Domnul Keeble era bătrânul portar al şcolii.

– Ştiu asta, zise Frances cu un oftat. La fel cum şi mie îmi plăcea să fiu profesoară până când Lucius m-a obligat să recunosc cât de mult îmi doream să cânt – şi cât de îndrăgostită eram de el. Ei bine, n-o să mai spun nimic pe marginea acestui subiect. Dar uite c-a venit şi ceaiul.

Tăcură în momentul în care servitorul intră cu tava şi o aşează pe masă, Frances turnă ceaiul şi-i întinse ceaşca Susannei.

– Şi în oraş o să fie un bal peste o săptămână, continuă Frances. Ne-am întors la țanc.

– Balul ăsta este extrem de interesant, zise Susanna. Chiar dacă mă sperie puțin. N-am mai participat niciodată la aşa ceva.

– Oh! Frances se uită la ea, dându-şi brusc seama de adevărul spuselor ei. Bineînțeles că n-ai mai fost niciodată. Dar ai dansat dintotdeauna la şcoală, învățându-le pe fete paşii. Acum vei avea în sfârşit ocazia să îți dovedeşti talentul pe un ring de dans adevărat. Şi nu trebuie deloc să te temi c-o să te faci de râs şi că toată lumea o să te observe. Este un bal sătesc, iar cei care participă vin acolo să se distreze, nu să se scruteze unii pe alții cu un ochi critic. Şi dacă această îngrijorare care ți se citeşte pe față are vreo legătură cu prezența vicontelui Whitleaf la eveniment, prostuțo, mă faci să-mi doresc ca el să fi plecat înapoi acasă, la Sidley Park înainte de acea noapte fatidică. Nu trebuie să te laşi intimidată de el.

Sidley Park. Inima Susannei păru să se oprească din nou la auzul acestui nume. De ce vicontele Whitleaf trebuia să fie prieten cu domnul Raycroft? Şi de ce chiar în această perioadă se hotărâse să-l viziteze? Timp de atâția

ani – unsprezece, mai exact – nu se întâmplase nimic care să-i amintească de copilăria ei şi de sfârşitul ei brusc şi îngrozitor. Reuşise să se convingă că uitase deja acele vremuri.

– Oh, continuă Frances, şi Lucius i-a smuls vicarului promisiunea ca la bal să se cânte măcar un vals. Ţi-am povestit despre primul nostru vals – într-o sală mare, prăfuită, deasupra unui han abandonat, cu nimeni altcineva de faţă, fără căldură – deşi era în mijlocul iernii – şi fără muzică?

– Fără muzică? râse Susanna.

– Am fredonat eu melodia, spuse Frances. A fost cel mai frumos vals pe care l-am dansat vreodată, Susanna. Crede-mă, ăsta e adevărul.

Se aşternu o tăcere prietenoasă, Frances avea o expresie visătoare pe faţă şi obrajii uşor îmbujoraţi, semn că retrăia valsul acela, iar Susanna se întreba dacă avea să danseze cineva cu ea la bal. Oh, spera din tot sufletul să se întâmple asta! Nici măcar nu se gândea la vals. Îşi dorea cel puţin un dans, orice dans.

Cu toate acestea, cunoştea paşii de vals. Era unul dintre dansurile pe care domnul Huckerby, profesorul de dans, le preda întotdeauna fetelor de la şcoală. Lui nu-i era permis să-l danseze cu niciuna dintre ele, ci doar cu profesoarele dispuse să facă o demonstraţie practică. Pe vremuri, aceea era Frances. Acum Susanna, Anne şi une - ori *mademoiselle* Étienne îşi ofereau pe rând serviciile.

Susannei îi plăcea valsul mai mult decât oricare alt dans. Într-adevăr, dansul în sine n-avea nimic romantic atunci când îl dansai cu domnul Huckerby, mai ales că acest lucru se întâmpla în faţa unui public format în totalitate din fete, majoritatea abia stăpânindu-şi chicotelile. Dar întotdeauna visase să valseze într-o sală de bal strălucitoare, plină de lumânări aprinse, în braţele unui gentleman înalt, chipeş, care să-i zâmbească, privind-o în ochi de parcă n-ar mai fi existat nimeni pe lume în afară de ei.

Nu sunt o romantică, îi spusese mai devreme vicontelui Whitleaf. Ce minciună gogonată! Viaţa ei fusese plină, disciplinată, aşa cum trebuia să fie viaţa unei profesoare. Şi ea îşi iubea într-adevăr slujba – în această privinţă spusese adevărul. Dar visele ei erau pline de romantism, de poveşti de iubire, cu căsătorii şi copii.

Şi de niciunul dintre aceste lucruri n-o să aibă parte în lumea reală.

Simt că trăiesc un moment de magie pură.

Îi venise să plângă când îl auzise rostind aceste cuvinte, atât de goale, de lipsite de conţinut pentru el, dar dureros de evocatoare pentru ea. Cât de mult îşi dorea ea prezenţa magică a unei persoane pe care să o iubească mai mult decât pe oricine altcineva din viaţa ei. Sau care să o iubească pe ea în felul ăsta.

Pentru un moment se închipui valsând cu vicontele Whitleaf, ai cărui ochi violeţi şi veseli erau îmblânziţi de o umbră de tandreţe în timp ce priveau într-ai ei.

Se înfioră puţin în timp ce alunga imaginea aceea din capul ei şi se întinse să ia un biscuit cu ghimbir. N-avea de gând să strice frumuseţea visurilor ei strecurând şi imaginea lui în ele. Apoi se gândi la o altă frază rostită de el.

Mi-ai rănit inima – ştii, organul acela din partea stângă a toracelui, pompa aceea ordinară.

Chicotitul pe care nu şi-l putu stăpâni aproape că o făcu să uite complet de aversiunea pe care o simţea pentru el.

Probabil că Frances o să-şi închipuie că şi-a pierdut minţile.

Apoi se gândi din nou la Sidley Park. Locuise până la vârsta de doisprezece ani la doar câțiva kilometri de locul acela, însă nu fusese niciodată acolo. Îl cunoștea sub numele de „casa *vicontesei Whitleaf*", deși știa foarte bine că împreună cu ea mai locuiau tânărul viconte și cele cinci surori ale sale, care purtau numele de Edgeworth. Își aminti că atunci când o auzise prima oară pe Frances povestind de ducele de Edgecombe se strâmbase, întrebându-se în sinea sa dacă nu cumva era vorba despre aceeași familie – asta până când își dăduse seama că numele nu erau deloc identice.

Dar în afară de asta, reușise destul de bine să-și țină amintirile îngropate. Erau prea dureroase. Auzise de oameni care se pricepeau de minune să facă abstracție de amintirile lor neplăcute, astfel că până la urmă uitau complet de ele. Câteodată își dorea să se numere și ea printre ei.

Atunci îi veni în minte o amintire anume. Probabil că avea cinci sau șase ani pe vremea aceea și se juca lângă lac cu Edith Markham, când li se alăturase un băiat cu doar câțiva ani mai mare decât ei. Le întrebase cu mult umor și interes vădit ce făceau acolo și se așezase pe vine alături de Susanna, pe mal, să vadă dacă la capătul undiței ei improvizate era vreun pește.

– Oh, ce ghinion! exclamase el când văzuse că nu se prinsese nimic. Îndrăznesc să spun că peștii nu mușcă azi. Uneori așa se întâmplă, pur și simplu nu mușcă – cel puțin așa am auzit. Mama nu mă lasă să merg la pescuit. Îi e teamă că mai degrabă o să mă tragă pe mine curentul decât să trag eu vreun pește din apă, ha-ha. Te-ai prins? Să mă tragă curentul în loc să trag eu pești din apă? Și mama ta stă cu gura pe tine tot timpul? Oh, ia te uită! Ai niște ochi foarte verzi, știai? N-am mai văzut până acum

ochi de culoarea asta. Sunt extrem de frumoși și se potrivesc de minune cu părul tău roșu. Îndrăznesc să spun că vei fi o frumusețe atunci când o să te faci mare. Nu că acum n-ai fi frumoasă. Îmi cer scuze, pentru un moment chiar am uitat de bunele maniere. Un gentleman nu trebuie niciodată să dea de înțeles că o doamnă n-ar fi frumoasă. Îmi dai voie să țin și eu undița? Poate că eu o să am mai mult noroc, chiar dacă tu ai mai multă experiență decât mine.

Dar imediat ce băiatul s-a așezat pe mal și a luat undița de la ea, cu un aer fericit, a apărut o fată mai mare decât el și i-a spus încet, scandalizată că n-ar trebui să se joace cu fetița *aceea*, apoi a mai venit încă o fată și mai mare, care s-a grăbit să-l apuce de mână cu fermitate și să-l tragă de pe mal, avertizându-l să nu se mai apropie niciodată, *dar niciodată* atât de tare de apă. Ar fi putut să alunece și să se înece, și atunci ei toți ar fi rămas veșnic neconsolați?

Edith plecase cu ele și mai târziu Susanna aflase că veniseră cu toții de la Sidley Park într-o vizită de după-amiază – vicontesa Whitleaf împreună cu tânărul viconte și cu fiicele sale.

Susanna nu se mai gândise la acea întâmplare de ani și ani de zile. De fapt era surprinsă că și-o mai amintea.

Înseamnă că băiețelul acela prietenos, vorbăreț și crescut în puf era una și aceeași persoană cu vicontele pe care-l întâlnise în această după-amiază? Așa s-ar părea. Atunci îl simpatizase și își dorise să se împrietenească cu el. Sperase că avea să vină din nou în vizită, dar probabil că nu se întâmplase lucrul acesta, căci nu-l mai văzuse niciodată.

Chiar și pe vremea aceea lumile lor erau foarte diferite și depărtate una de alta.

– Am fost invitați să ne petrecem seara împreună cu domnul Dannen şi cu mama sa mâine, spuse Frances. Ar putea fi o ocazie deosebită pentru tine. Şi vei avea şansa să îl vezi şi să te decizi dacă îți place sau nu.

Chicoti când văzu expresia ce se întipărise pe fața Susannei, apoi izbucniră amândouă în râs.

Peter nu exagerase cu nimic când povestise despre comportamentul vecinilor la țară, care se întâlneau foarte des, plecau împreună în plimbări, pe jos, călare sau cu trăsura, îşi făceau vizite inopinate în timpul zilei şi se invitau la tot soiul de evenimente, fie că era vorba de excursii cu caleaşca ori de petreceri în grădină.

În seara zilei în care o întâlnise pentru prima dată pe Susanna Osbourne avea loc o astfel de întâlnire formală.

Mama lui Dannen venise de curând din Scoția, unde locuia împreună cu un frate rămas văduv, pentru a petrece câteva săptămâni împreună cu fiul său. Şi el îşi invitase vecinii să petreacă împreună o seară de jocuri de cărți şi muzică, urmată de cină.

Cei din familia Raycroft ajunseră printre primii, dar când Peter îşi ridică privirea şi observă că în salon intraseră contele şi contesa Edgecombe, împreună cu domnişoara Osbourne, era deja aşezat pe o canapea alături de domnişoara Krebbs, iar domnişoarele Jane şi Mary Calvert stăteau şi ele în apropiere, una pe sofa, cealaltă pe un scaun, iar domnişoara Raycroft rămăsese în picioare, sprijinită de canapea – tocmai refuzase invitația lui de a lua loc.

Vorbeau – aproape inevitabil – despre bal. Domnişoara Krebbs îl întrebase dacă era jenant să danseze vals față în față cu un partener şi să se atingă reciproc în tot acest timp.

La auzul întrebării, celelalte doamne începură să

chicotească, apoi tăcură pentru a putea auzi răspunsul lui.

– Jenant? se miră el, privindu-le pe rând, amuzat. Să pot privi un chip agreabil, în timp ce una dintre mâinile mele e sprijinită de talia doamnei şi cealaltă se afla într-a ei? Nu mă pot gândi la un mod mai plăcut în care să petrec o jumătate de oră. Dumneavoastră nu sunteți de aceeaşi părere?

– Oh, exclamase Mary Calvert, oftând adânc. Dar mama va susține că e un dans prea rapid pentru noi – şi când spun asta nu mă refer aici la tempo.

– Farmecul valsului rezidă însă în faptul că se dansează în public, toate mamele putând să-şi urmărească fiicele – şi pe partenerii acestora, zise Peter. Niciun bărbat cu un elementar bun simț n-ar schița vreun gest îndrăzneț în astfel de circumstanțe, şi asta în ciuda a ceea ce şi-ar dori să facă.

Vorbele lui fură întâmpinate cu o cascadă de râsete vesele, uşor complice. În clipa următoare, Peter ridică ochii şi întâlni privirea Susannei Osbourne, care se afla în cealaltă parte a încăperii.

Ah!

Dacă cineva i-ar fi spus că un fulger a străpuns tavanul încăperii, l-a lovit în creştetul capului şi s-a scurs în podea prin tălpile picioarelor lui, nu l-ar fi contrazis.

Ceea ce era foarte ciudat, dacă te gândeşti că în fracțiunea aceea de secundă, înainte ca ea să se uite în altă parte, nu văzuse în ochii ei steluțe sau vreo urmă de adorație pe fața ei. Ba dimpotrivă, privirea ei îl făcu să se simtă stingherit, fiindcă se înconjurase de atâtea tinere frumuseți şi râdea în hohote împreună cu ele.

Un papagal superficial şi gol pe dinăuntru.

Nu-i mai întâlni privirea în următoarele două ceasuri, timp în care făcu conversație cu aproape toată lumea, jucă

mai multe partide de cărți, dădu paginile partiturilor la pian în timp ce câteva tinere domnișoare își demonstrau talentul la respectivul instrument sau ciripeau vesele făcând comentarii la adresa lui. Toți ceilalți bărbați, băgă el de seamă, se dădeau peste cap să evite o astfel de corvoadă, deși aplaudau cu amabilitate la sfârșitul fiecărei piese.

Părea totuși o impolitețe din partea lor să se țină la distanță, deși probabil purtau discuții foarte interesante despre recolte, despre vânătoare, despre cai și alte asemenea teme – de genul celor pe care le avusese și el ieri cu Edgecombe și Raycroft în biblioteca de la Barclay Court. Când cineva e invitat la o petrecere unde vin atât domni, cât și doamne, ar trebui totuși să le acorde ceva mai multă atenție acestora din urmă.

Dar domnișoara Osbourne, observă el plăcut impresionat, nu stătea într-un colț, uitându-se dezaprobator la frivolitatea și viciile celor din jur – la masa de joc chiar se juca pe bani, ce-i drept pe sume foarte mici. Se perindase împreună cu contesa de la un grup la celălalt până când Dannen însuși o abordase și începuse să converseze cu ea, iar contesa își continua turul. Vorbea mai mult el, remarcă Peter. Observase și cu alte ocazii că Dannen simțea nevoia să se înconjoare de auditori pentru a-și expune monologurile.

În seara asta arăta chiar mai bine decât în ziua precedentă, dacă așa ceva era posibil. Acum nu mai purta bonetă, bineînțeles, și el putu să observe că avea părul tuns scurt. Cârlionții de o nuanță mai caldă decât cea a aurului, mai puțin intensă decât purpura, parcă un amestec între cele două, îi învăluiau capul asemenea unei aure strălucitoare. Era îmbrăcată cu o rochie crem, care îi punea în valoare culoarea părului.

Stătea intenționat departe de ea – chiar ea spusese

foarte clar ieri că își dorea acest lucru. Poate că n-ar fi vorbit deloc cu ea dacă după cină nu s-ar fi așezat lângă domnișoara Honeydew, pe care o văzuse stând singură. Domnișoara Honeydew era sora mai mare a fostului vicar, care murise. După părerea lui, domnișoara Honeydew nu fusese niciodată o frumusețe – dinții de sus îi depășeau buza inferioară și împreună cu nasul proeminent și fața lungă îi dădeau un vag aspect cabalin. Ca de obicei părul cu șuvițe cărunte și dezordonate îi scăpase de sub pălăria voluminoasă pe care o purta; din cauza miopiei, privea lumea cu ochii mijiți din spatele unei perechi de ochelari care-i cădeau veșnic de pe nas și erau în mod invariabil înclinați spre stânga; capul părea să se clatine mereu, poate din obișnuință, poate ca urmare a unei boli, nu se știa prea bine, și în general avea un aer vag și zâmbitor.

Vecinii, observase Peter în ultimele două săptămâni, erau întotdeauna amabili cu ea, iar în seara aceea o cooptaseră în mai multe grupuri. Dar bănuia că ducea o viață singuratică, fără copii, fără nepoți sau nepoate care s-o viziteze sau s-o bată la cap.

Așadar se așeză lângă ea și încercă să înfiripeze o conversație.

Tocmai îl întreba dacă auzise despre balul ce urma să aibă loc peste câteva zile când domnișoara Osbourne trecu pe lângă ei. Domnișoara Honeydew o prinse de încheietură și îi legănă ușor brațul înainte și înapoi, privind-o încântată.

– Domnișoară Osbourne, ce bine îmi pare să te văd. Mă bucur foarte mult că ai venit din nou la Barclay Court. Toată seara am vrut să stau de vorbă cu dumneata, dar abia acum mi s-a oferit ocazia.

Mai devreme, când contesa schimbase câteva cuvinte

cu domnişoara Honeydew, ea discutase cu Dannen – sau mai degrabă îl ascultase.

Domnişoara Osbourne îi zâmbi cu căldură domnişoarei Honeydew, fără să-i arunce nicio privire lui Peter.

– Ce mai faceţi, doamnă? întrebă ea. Mă bucur să vă văd din nou.

– Această tânără domnişoară, spuse domnişoara Honeydew uitându-se la Peter, ţinând-o în continuare de încheietură pe domnişoara Osbourne, a fost foarte amabilă cu mine data trecută când a fost aici. Când m-am lovit la picior şi nu mă puteam mişca, m-a vizitat şi mi-a citit mai bine de-o oră. Mie mi-e destul de greu să citesc, chiar dacă port ochelari. În ziua de azi cărţile au scrisul foarte mic, nu vi se pare? Stai jos, copilă şi schimbă câteva cuvinte cu mine. L-ai cunoscut pe vicontele Whitleaf?

N-avu de ales şi îi aruncă o privire scurtă în timp ce se aşeza pe un fotoliu, lângă canapeaua pe care stătea domnişoara Honeydew.

– Da, am avut această plăcere, doamnă.

– Domnişoară Osbourne, spuse el, ziua de astăzi a fost foarte frumoasă. Pe parcursul ei m-am uitat de mai multe ori pe cer, dar n-am observat nicio urmă de nor. Şi seara e aproape la fel dc plăcută ca ziua, sau cel puţin aşa era când am plecat de la Hareford House.

Se uită din nou la el, cu ochii ei verzi, gravi. El îi zâmbi. Îi promisese că nu avea să discute decât despre vreme cu ea dacă aveau să fie forţaţi de împrejurări să vorbească unul cu celălalt. Observă un licăr de înţelegere în privirea ei. Aproape că zâmbise.

– Cred, spuse ea, că am văzut un nor pufos astăzi pe la prânz, domnul meu, când mă întorceam de la plimbare, cu Frances. Dar nu era decât un norişor, care a dispărut aproape imediat de pe cer.

Peter o privea fermecat. Până la urmă chiar era înzestrată cu umor, fiind capabilă să dea o replică inteligentă. Dar ea se înroşi repede la faţă şi îşi aţinti din nou privirea asupra domnişoarei Honeydew.

– O să trec pe la dumneavoastră pe acasă şi o să vă mai citesc, doamnă, într-una din zilele astea, dacă doriţi. Mi-ar face plăcere.

– M-aş bucura foarte mult, strigă domnişoara Honeydew, clătinându-şi capul mai tare ca de obicei. Dar nu poţi să mergi pe jos atâta drum, copila mea. Sunt aproape cinci kilometri de la mine până la Barclay Court.

– Atunci o să-l rog pe... începu domnişoara Osbourne.

Dar Peter, uitând total de hotărârea lui de a sta departe de ea şi de a vorbi doar despre vreme atunci când se aflau unul în faţa celuilalt, acţionă instinctiv.

– Pentru plăcerea dumneavoastră doamnă, îi spuse el domnişoarei Honeydew, sunt în stare de orice. V-aţi bucura dacă domnişoara Osbourne ar veni la dumneavoastră să vă citească, aşa că n-aş vrea să fiţi dezamăgită. Dacă-mi daţi voie, aş putea s-o aduc cu cabrioleta mea.

De parcă era nevoie de permisiunea domnişoarei Honeydew.

– Oh!... exclamă domnişoara Osbourne, oarecum indignată.

– Oh, zise şi domnişoara Honeydew entuziasmată, împreunându-şi mâinile subţiri, artritice pe piept. Cât de amabil sunteţi cu o femeie bătrână, domnul meu.

– Femeie bătrână? Se uită surprins prin încăpere. E vreo de femeie bătrână, pe aici? Arătaţi-mi-o şi mie, doamnă, dacă sunteţi atât de bună, şi voi fi amabil şi cu dumneaei.

Ea izbucni într-un hohot de râs, amuzată de gluma lui anemică, atrăgând mai multe priviri spre ei. Peter presu-

puse că nu râdea prea des cu atâta poftă.

– Ce bine ştii să mânuieşti cuvintele, remarcă ea. Eşti un mare pişicher, domnul meu, dă-mi voie să-ţi spun. Dar e foarte amabil din partea ta că te oferi să o aduci pe domnişoara Osbourne la mine acasă. Rămâneţi amândoi la ceai când veniţi? O s-o pun pe menajera mea să facă prăjiturile ei speciale.

– Compania dumneavoastră şi o ceaşcă de ceai sunt o răsplată suficientă pentru mine, spuse el. Ah, şi prezenţa domnişoarei Osbourne.

De parcă la asta se gândise doar aşa, în treacăt.

Domnişoara Honeydew îi zâmbi fericită.

– Atunci rămâne stabilit. Se uită la femeia mai tânără. În ce după-amiază vei veni, domnişoară Osbourne?

Ea îi întoarse privirea cu obrajii învăpăiaţi. Ochii ei aveau o expresie pe care el nu o înţelegea – sau poate că nu voia să o înţeleagă. Şi aceştia nu priveau într-ai lui, observă el, ci undeva în zona bărbiei sale.

Atunci îşi dădu seama că, dincolo de faptul că nu-l simpatiza, ar fi putut fi şi intimidată puţin de el – sau măcar de titlul lui. Poate că modul în care o salutase atunci când fuseseră prezentaţi unul altuia era atât de nou pentru ea încât o făcuse să se simtă prost. Mai rău, poate chiar o umilise. Ce-i spusese înainte să se despartă? *„Te-aş ruga să nu-mi mai vorbeşti pe tonul acesta frivol, domnul meu. Nu ştiu cum să-ţi răspund"*.

Îl tulbura gândul că poate nu fusese îndeajuns de gentleman cu ea.

– Îmi dai voie să te conduc cu cabrioleta mea la domnişoara Honeydew? întrebă el. Mi-ar face plăcere.

– În cazul ăsta, îţi mulţumesc, răspunse ea.

– Mâine? întrebă entuziasmată domnişoara Honeydew.

Domnişoara Osbourne se uită la ea şi expresia feţei ei se îmblânzi. Zâmbi chiar.

– Dacă îi convine şi domnului Whitleaf, n-am nimic împotrivă.

– De acord, spuse el. Ah, după câte văd, domnişoara Moss a găsit partitura pe care o căuta mai devreme. Se uită spre mine, aşteptând să mă apropii să-i întorc paginile. Vă puteţi lipsi de prezenţa mea?

Domnişoara Honeydew încuviinţă, în vreme ce domnişoara Osbourne nu scoase un cuvânt.

– Arătai de parcă aveai nevoie să fii salvat, spuse domnişoara Moss chicotind împreună cu alte tinere domnişoare în clipa în care el se apropie de pianină.

– De fapt, mă simţeam foarte bine în compania domnişoarei Honeydew. Dar cum să rezist tentaţiei de a fi din nou înconjurat de muzică – şi de frumuseţe?

Le complimentă pe tinerele domnişoare şi flirtă cu naturaleţe cu ele tot restul serii întrebându-se dacă domnişoara Osbourne avea să găsească o scuză pentru a nu merge mâine cu el, cu cabrioleta.

Cumva, îşi dădu el seama, fusese toată seara conştient de prezenţa ei, chiar şi când se aflau în camere diferite, ori se concentra asupra partiturii pentru a întoarce pagina la momentul potrivit.

Nu i se mai întâmplase niciodată să fie atât de sensibilizat de prezenţa vreunei femei.

La naiba cu toate, trecuse deja o zi din cele paisprezece pe care le mai aveau de petrecut amândoi în oraşul ăsta. Avea să facă tot posibilul ca şi celelalte treisprezece zile să se scurgă la fel, fără măcar să facă un efort pentru a învinge aversiunea pe care o simţea faţă de el, pentru a şi-o face prietenă?

Prietenă?

Ce perspectivă ciudată. Femeile şi prietenia – prietenia adevărată, strânsă, trainică – nu erau niciodată asociate în gândurile lui. Ajunsese să creadă că aceste două concepte se excludeau reciproc.

Atunci care era motivaţia lui? Trebuia oare să existe o astfel de motivaţie? Ea era o femeie extraordinar de frumoasă, iar el un bărbat tânăr, cu sângele fierbinte. Nu reprezenta acesta un motiv îndeajuns de bun? De obicei nu era atât de conştient de sine în ceea ce priveşte modul de abordare a femeilor, modul în care se raporta la ele. Dar până atunci nu întâlnise o domnişoară profesoară din Bath – cu excepţia contesei de Edgecombe, dar nu-şi dăduse seama de asta atunci.

Oricum, avea să vadă ce urma să aducă ziua de mâine. Cel puţin vor fi singuri pe parcursul celor cinci kilometri de drum până la casa domnişoarei Honeydew şi înapoi – asta dacă domnişoara Osbourne nu găsea un pretext pentru a refuza compania lui.

Şi dacă nu ploua.

4

Planurile lui Frances de a-mi găsi un soţ sunt din păcate sortite eşecului, spre marea ei dezamăgire, se gândi Susanna în timp ce-şi lega panglicile pălăriei de

paie sub bărbie în după-amiaza următoare. Panglicile erau verzi, ca să se asorteze cu rochia ei favorită de zi – ceea ce nu însemna că ar fi avut prea multe rochii dintre care să-şi aleagă una preferată.

Reverendul Birney, chipeş, cu o prospeţime caracteristică mai degrabă adolescenţilor, fusese politicos cu ea seara trecută. Făcuse chiar puţină conversaţie cu ea în timpul cinei, arătându-se interesat de o şcoală la care numărul elevelor sărace era aproape egal cu al acelora plătitoare de taxe. Dar nu părea să fi făcut o pasiune pentru ea.

Domnul Dannen, scund – după cum o avertizase şi Frances – şi cu un început de chelie în creştet, dar cu o atitudine prevenitoare, o antrenase într-o conversaţie care ţinuse aproape o oră, înainte de cină, chiar dacă el era gazdă şi poate că ar fi trebuit să le acorde mai multă atenţie oaspeţilor săi. Dar ea-l întrebase despre Scoţia, ţara de baştină a mamei lui, iar el părea să fie genul de om care avea nevoie doar de un strop de încurajare pentru a vorbi la nesfârşit despre un subiect care-l pasiona. Descrierile sale fuseseră interesante şi n-o deranjase deloc să le asculte. Dar nu se simţise câtuşi de puţin atrasă de el. Şi sentimentul fusese reciproc, bănuia ea.

Domnişoara Calvert era într-adevăr interesată de domnul Finn – şi el de ea.

– Ah, eşti gata, spuse Frances din pragul uşii de la camera Susannei. A sosit vicontele Whitleaf. E jos, stă de vorbă cu Lucius.

Susanna făcu o grimasă şi îşi luă mănuşile. Simţea un fior în stomac şi deodată genunchii nu-i mai erau atât de siguri.

– Mai bine mergeam pe jos până la casa domnişoarei Honeydew, zise ea.

– Nu te-am fi lăsat să faci aşa ceva. Ştii prea bine că ţi-am fi comandat o trăsură.

– Dar el era de faţă când am fost de acord să-i citesc domnişoarei Honeydew, explică Susanna, şi s-a simţit obligat să-şi ofere serviciile. Bietul om! A fost o situaţie foarte jenantă!

Frances izbucni în râs şi se dădu deoparte pentru a-i face loc Susannei să iasă din cameră.

– Nu cred că l-a deranjat câtuşi de puţin, o asigură ea. Întotdeauna este galant cu domnişoarele. E foarte drăguţ din partea ta, Susanna, că renunţi la o după-amiază pentru domnişoara Honeydew. Încerc şi eu, ori de câte ori sunt acasă, să o vizitez. Nu mi-a trecut însă niciodată prin cap să mă ofer să-i citesc, în ciuda faptului că-mi amintesc foarte bine că tu i-ai citit data trecută când ai fost aici.

Ajunseseră deja jos şi se apropiau de uşile principale. Acestea erau deschise, astfel că Susanna putu să-i vadă pe contele de Edgecombe şi pe vicontele Whitleaf stând în faţa lor, pe platforma de la capătul de sus al scărilor în formă de potcoavă. Auziră doamnele apropiindu-se şi se întoarseră. Vicontele îşi scoase pălăria şi se înclină.

– Este din nou o zi minunată, spuse el, privind-o pe Susanna cu ochii surâzători. Astăzi sunt cu siguranţă foarte puţini nori pe cer –, am numărat doar doisprezece pe drum încoace – dar şi aceştia sunt mici, albi şi inofensivi şi nu fac decât să scoată în evidenţă frumuseţea cerului.

Susanna poate că ar fi râs cu poftă sau poate ar fi zâmbit măcar dacă n-ar fi ieşit afară şi-ar fi văzut cu ce avea să călătorească. Frances şi contele se întrebau probabil de ce se făcea atâta caz de vreme, un subiect mărunt, până la urmă. Însă ea văzuse vehiculul. Seara trecută Peter îi spusese că avea s-o ducă cu cabrioleta lui, dar ea fusese prea absorbită de faptul că el avea să o însoţească, pentru a se gândi la faptul că nu mai mersese niciodată cu aşa ceva. Şi cabrioleta asta nu părea una obişnuită. Era, presupuse ea, o cabrioletă de curse pentru gentlemani, uşoară, elegantă, cu roţi mari şi cu un scaun care părea mic şi fragil, fiind situat foarte sus, departe de pământ.

– Şi umbra e bună din când în când, interveni Frances. Astăzi e foarte cald.

– Domnişoara Honeydew are de gând să ne trateze cu prăjituri şi ceai după ce domnişoara Osbourne o să-i citească, spuse vicontele. S-ar putea să lipsim destul de mult, dar vă asigur că o voi aduce pe domnişoara Osbourne înapoi întreagă şi nevătămată.

– Whitleaf este un vizitiu remarcabil, Susanna, zise contele râzând în timp ce coborau treptele spre terasă. N-ai de ce să te temi pentru siguranţa ta.

– Nu mă tem, declară ea. Doar că n-am mai mers niciodată cu cabrioleta până acum.

Şi de aici, de jos, scaunul părea situat şi mai sus, iar cabrioleta îi lăsa impresia de fragilitate. Caii, care erau ţinuţi de unul dintre grăjdari, păreau alarmant de nervoşi. Dar înainte să înceapă să-şi facă griji în privinţa călătoriei în sine... cum Dumnezeu avea să se urce ea acolo, sus?

Din fericire, urcatul fu mai uşor decât se aşteptase. Se căţără în scaun fără să-şi piardă prea mult demnitatea, deşi se agăţase zdravăn de mâna vicontelui pentru a ajunge acolo. Se mişcă în scaun, aşezându-se cât mai departe, dar chiar şi aşa...

Dar chiar şi aşa, când el i se alătură şi luă hăţurile în mâini, partea exterioară a coapsei şi şoldul lui le atingeau pe ale ei – şi nu putea face nimic în privinţa asta. Şi acum două zile, când se întorseseră de la Hareford House la Barclay Court crezuse că trecuse prin cel mai penibil mo-

ment din viața ei. Habar n-avea atunci ce înseamnă cu adevărat disconfortul.

El trase de hățuri și cabrioleta porni cu o smucitură în vreme ce ea apucă strâns bara din dreapta sa. Pentru câteva momente nu se putu gândi decât la siguranța ei – sau mai degrabă la lipsa acesteia.

– N-o să te las să cazi, îi zise el în timp ce părăseau terasa și o luau pe alee. N-o să dau bice cailor – asta dacă nu-mi ceri tu.

Să-i cer să...

Râse și-și întoarse capul spre el. Se uită și el spre ea, și Susanna descoperi șocată că fețele lor erau despărțite de doar câțiva centimetri.

– Ce-i asta, domnișoară Osbourne, râzi? zise el, ridicând din sprâncene. Nu cumva îți place călătoria cu cabrioleta?

Era *îngrozită*. Avea degetele de la picioare chircite în interiorul pantofilor, strângea bara îndeajuns de tare pentru a o deforma – sau cel puțin așa simțea ea – și își simțea toți mușchii încordați. Tufișurile de pe marginea drumului rămâneau cu viteză undeva în urmă, ieșind din raza ei vizuală, câțiva nori mici treceau pe deasupra, caii tropăiau cu vioiciune pe alee, cu pielea castanie lucind în razele soarelui, în vreme ce cabrioleta se legăna ușor pe arcuri. Se simțea...

Izbucni din nou în râs.

– E *minunat*! țipă ea.

Apoi, bineînțeles, se simți foarte prost. Ce lipsă de maniere din partea ei. Se purta ca un copil care primea un cadou neașteptat. Și totuși, nu se simțea *chiar* ca un copil, își spuse ea, devenind din nou conștientă de atingerea coapsei lui și de umărul lui care se freca de al ei.

Râsul lui se amestecă cu al ei.

Azi-noapte nu prea dormise din cauza lui, își aminti Susanna. Era îngrozită de această după-amiază, de gândul că avea să fie din nou singură cu el. Despre ce avea să vorbească? N-avea niciun chef să facă conversație tocmai cu vicontele Whitleaf. Chiar fără să mai pună la socoteală numele pe care îl purta, își dăduse seama încă de când îl văzuse prima dată că era un tip superficial și frivol. Și totuși, nu putea să uite că stătuse cu domnișoara Honeydew în timp ce ceilalți tineri o evitaseră toată seara – cel puțin ori de câte ori putuseră să se eschiveze fără să pară extrem de nepoliticoși. Și o făcuse să râdă cu acea apreciere – prostească, dar cu siguranță bine-intenționată – despre tinerețea domnișoarei Honeydew. Și cum se condamnase singur la supliciul unei după-amieze petrecute în casa aceleiași domnișoare. Nu fusese deloc pus în situația să facă asta, așa cum îi dăduse ea de înțeles lui Frances, nu era obligat în niciun fel s-o ducă acolo cu cabrioleta. S-ar fi putut eschiva foarte ușor.

– Te-ai distrat de minune aseară cu toate domnișoarele acelea, remarcă ea. Dacă toți ceilalți bărbați ar fi dispărut, niciuna dintre ele nu le-ar fi simțit lipsa.

– M-am distrat, într-adevăr, admise el conducând cabrioleta pe drumul ce ducea direct spre oraș. Părea să fie un vizitiu foarte priceput. Să știi că e o plăcere să le asculți pe tinerele domnișoare sporovăind și să le întorci paginile partiturilor, atâta vreme cât aceste lucruri le fac fericite. Dar văd că ai limba la fel de ascuțită ca data trecută. Chiar crezi că s-ar simți fericite dacă n-aș fi decât eu prezent la petrecere? Mă îndoiesc. Domnișoara Calvert n-ar fi fost deloc îmcântată să constate absența domnului Finn. Poate că n-ai observat, dar cei doi au petrecut destul de mult timp împreună. Și domnișoara Krebbs a fost foarte fericită când Moss a rugat-o să-i rezerve un dans la

bal – atât de fericită încât i-a permis acestuia s-o servească cu bunătăți la cină și să stea lângă ea. Domnișoara Jane Calvert ar fi avut parte de o seară mult mai puțin plăcută dacă nu l-ar fi scăpat aproape nicio secundă din ochi pe reverendul Birney. Și tu ai fi stat singură aproape o oră dacă n-ar fi fost Dannen acolo.

– Domnul Dannen era *gazdă*, protestă ea. Și oricum, nu vorbeam despre mine.

– Și un ultim argument în apărarea mea ar fi acela că toți domnii prezenți ar fi putut să se adune lângă pianină și să întoarcă paginile partiturilor.

Susanna nu reuși să găsească niciun contraargument.

– Asta e o cabrioletă de curse? întrebă ea într-un târziu.

– Vezi tu, chestia e că niciun gentleman în vârstă de mai puțin de treizeci de ani nu și-ar cumpăra o cabrioletă care să nu fie de curse.

– Și presupun că și concurezi cu ea la curse?

– Păi care ar mai fi șpilul dacă ai folosi o astfel de cabrioletă doar ca să te târăști cu ea pe drumuri de țară, așa cum fac eu acum?

– Acum ne târâm? întrebă Susanna. Ei viteza i se părea enormă, iar curajul ei pe măsură.

– Bieții mei roibi n-or să mă ierte niciodată pentru rușinea acestei călătorii.

Ea râse.

El întoarse din nou capul spre ea și-i zâmbi.

– Ascultă, n-am chef să-mi mai facă cineva morală că îmi pun în pericol viața și caii gonind nebunește pe șoseaua regală doar pentru a câștiga o competiție. Apropo, ultima dată, a fost vorba de cursa dintre Londra și Brighton, și sinceritatea mă obligă să mărturisesc că am pierdut la o distanță măricică.

– De ce m-ar interesa pe mine dacă dumneata îți riști

viața?

– Asta, domnișoară Osbourne, a fost o impolitețe din partea dumitale.

– Presupun, spuse ea visătoare, că e o senzație extraordinară să vezi că totul în jurul tău rămâne rapid în urmă, în galopul cailor.

Sau pur și simplu să zbori. Se visase de mai multe ori pasăre, capabilă să zboare în înaltul cerului și să plutească pe palele de vânt.

– Înclin să cred că prima impresie pe care mi-am făcut-o despre dumneata este foarte greșită, domnișoară Osbourne.

Cuvintele lui o făcură să-și dea seama brusc că *vorbea* cu el – și, în plus, se distra de minune. Între timp, ajunseseră în oraș. Parcurseseră deja jumătate din drumul până la casa domnișoarei Honeydew.

– Tăcerea dumitale e grăitoare și dincolo de ea se ghicește o atitudine acuzatoare, spuse el atingându-și marginea pălăriei cu biciul în timp ce ea îi făcea cu mâna liberă domnului Calvert, care mergea singur pe drumul din oraș, îndreptându-se spre casă. În mod evident, dumneata crezi că prima impresie pe care ți-am făcut-o este foarte corectă.

Oare așa credea? Lui îi plăcea să își petreacă timpul flirtând cu tinerele domnișoare. Avea o cabrioletă, cu care participase la cursa dintre Londra și Brighton. Ea nu remarcase la el nimic care să sugereze că ar avea un caracter puternic – deși chiar îi ținuse companie domnișoarei Honeydew cu o seară înainte și fusese amabil cu ea.

– Încă mă găsești antipatic, spuse el oftând, deși ea părea mai degrabă amuzată decât supărată.

– Eu nu..., începu ea.

– Ah, dar eu cred că da. Nu le înveți pe elevele dumi-

tale că nu e frumos să minți? E ceva legat de înfățișarea mea?

– Știi foarte bine, spuse ea apăsat, că înfățișarea dumitale e perfectă.

Abia după ce rosti aceste cuvinte începu să-și dorească să le poată retracta. Doamne, Dumnezeule, probabil că lăsase impresia unei școlărițe îndrăgostite până peste cap.

– Oh, zău așa, spuse el râzând, vorbești serios? Culoarea ochilor mei nu ți se pare cam efeminată?

– Știi foarte bine că nu e așa, ripostă ea indignată. Cum luase conversația lor o turnură atât de personală și de jenantă?

– Am o verișoară care are ochii de aceeași culoare ca și mine. Întotdeauna mi s-a părut că ei i se potrivesc mult mai bine.

– N-am de unde să știu, de vreme ce n-o cunosc pe domnișoara în chestiune.

– Deci nu e vorba de înfățișarea mea, zise el, mă rog, asta dacă n-ai ceva împotriva perfecțiunii. N-ar fi ceva cu totul și cu totul ilogic. Atunci trebuie să fie vorba de caracterul meu.

– Nu-mi ești antipatic, protestă ea. N-am ce să-ți reproșez în privința caracterului dumitale – cu excepția faptului că nu iei nimic în serios.

– Asta seamănă foarte mult cu atitudinea pe care o adoptă unii oameni înainte să spună ceva rău, de genul: „Nu vreau să te critic, bătrâne, dar...". Ah, și câtă condamnare se ascunde în acel „dar". Și în acel „cu excepția faptului că..." al dumitale. Înseamnă că mă consideri superficial.

Cuvintele lui nu îmbrăcaseră forma unei întrebări, dar era evident că aștepta un răspuns. Ei bine, ea n-avea de gând să nege doar de dragul bunelor maniere.

– Da, domnul meu, confirmă ea, uitându-se la drum și întrebându-se când aveau să vadă casa domnișoarei Honeydew. Așa consider.

– Presupun, că nu m-ai crede dacă ți-aș spune că din când în când îmi mai trece un gând serios prin minte – sau poate chiar două și că nu sunt un tip superficial, nu-i așa?

Ea ezită.

– N-aș îndrăzni să te fac mincinos.

– De ce? Își apropie din nou capul de ea, astfel că, pentru un moment, înainte ca el să-și îndrepte din nou privirea spre drum, îi putu simți respirația pe obraz.

– Pentru că nu te cunosc.

– Ah! exclamă el. Ce-ai zice, domnișoară Osbourne, dacă ți-aș spune că, în ciuda a ceea ce am afirmat mai devreme, încă mai cred că ești extraordinar de frumoasă, dar în același timp te grăbești să judeci oamenii și ești lipsită de sentimente și incapabilă de dragoste ori de o afecțiune profundă?

Ea își îndreptă spatele.

– Ți-aș spune că nu știi absolut nimic despre mine sau despre viața mea, zise ea, încercând în zadar să se îndepărteze cât mai mult de el.

– Exact, confirmă el, cu satisfacție în glas. Nu știm nimic unul despre celălalt, absolut nimic, nu-i așa? De ce crezi că nu merită să-ți bați capul încercând să afli mai multe despre mine? Și de ce n-aș încerca și eu, la rândul meu, să te cunosc mai bine?

Ea apucă și mai strâns bara de protecție.

– Dar cu siguranță, nu ne dorim să aflăm mai multe unul despre celălalt. Și astfel răspunsurile la întrebările dumitale nu mai contează.

– Dar pentru mine contează, o contrazise el. Eu aș vrea

să aflu cine este cu adevărat domnişoara Susanna Osbourne. Îmi doresc foarte mult asta, mai ales după ce am aflat cu surprindere că domnişoarei în chestiune i-ar plăcea la nebunie să participe la cursa de cabriolete dintre Londra şi Brighton. Nu mi-aş fi imaginat asta despre dumneata nici într-o mie de ani.

– N-aş..., începu ea.

– Prea târziu. Ai recunoscut deja, cu alte cuvinte, bineînţeles. Am ciudata bănuială că ar fi foarte interesant să te cunosc mai bine. Şi simt nevoia să mă las şi eu descoperit, să mă justific cumva în faţa unei persoane care consideră că nu-i nimic de capul meu.

– N-am spus asta! ţipă ea. N-aş afirma aşa ceva despre nimeni, niciodată. Dar te porţi astfel cu toate domnişoarele pe care le întâlneşti? Simţi nevoia să cunoşti şi să te faci cunoscut şi în faţa domnişoarelor Calvert, a domnişoarei Krebbs şi a domnişoarei Raycroft?

– Doamne, Dumnezeule, nu! spuse el şi începu să râdă.

– Atunci de ce o simţi atunci când vine vorba de mine? întrebă ea întorcând capul şi încruntându-se la el. Doar pentru că nu am răspuns complimentelor tale aşa cum o fac celelalte femei?

– Presupun că ar putea fi vorba şi despre asta, recunoscu el. Dar cred că nu aceasta e principala cauză. Ai o anumită gravitate, doar dacă nu râzi din pricina pericolului şi a surescitării provocate de mersul cu cabrioleta. Şi suspectez că gravitatea asta este – oroarea ororilor – semnul unei inteligenţe superioare. Eşti o femeie inteligentă, domnişoară Osbourne?

– Ce răspuns aş putea să-ţi dau? îl întrebă ea, cu o exasperare crescândă.

– Este unul dintre lucrurile pe care vreau să le descopăr în ceea ce te priveşte, zise el. Contesa de Edgecombe te-a invitat aici din amiciţie, nu din obligaţie – sau cel puţin asta mi s-a dat de înţeles. Contesa este o femeie inteligentă. Îmi imaginez că şi prietenele ei îi seamănă. Şi, bineînţeles, dumneata eşti profesoară, ceea ce înseamnă că posezi o cantitate impresionantă de cunoştinţe. Dar trebuie să descopăr singur dacă am dreptate sau nu.

Ea rămăsese fără cuvinte. Şi deveni brusc conştientă de realitatea situaţiei în care se afla. În niciunul din visele ciudate şi confuze pe care le avusese noaptea trecută nu apăruse un astfel de scenariu. Iat-o deci aici, vorbind nestingherită cu nimeni altul decât *vicontele Whitleaf* şi distrându-se de minune.

– Domnişoară Osbourne, o întrebă el, crezi că am putea deveni prieteni dacă am încerca?

Se uită la profilul lui. Dar nu remarcă nicio urmă de condescendenţă pe faţa lui.

– Aşa ceva nu e posibil, chiar dacă vorbeşti serios. Aparţinem unor lumi diferite – aproape că aş îndrăzni să spun universuri diferite. În afară de asta, bărbaţii şi femeile nu se prea împrietenesc, nici chiar dacă aparţin aceleiaşi lumi.

– Să nu care cumva să le spui lui Edgecombe sau contesei chestia asta, zise el ridicând din sprâncene. Mă rog, până mai ieri probabil că ţi-aş fi dat dreptate. Nu obişnuiesc să mă împrietenesc cu femeile pe care le cunosc. Dar, fiindcă nu mi-ai permis să flirtez cu dumneata, nu am altă soluţie decât să-ţi ofer prietenia mea.

– Sau să mă ignori, adăugă ea în grabă.

– Asta nu este o opţiune, îi spuse el, apoi îi zâmbi.

– Dar e absurd, protestă ea. Absolut absurd.

– Atunci fă-mi pe plac şi spune-mi dacă ai vrea? Îmi dai voie să încerc să devin prietenul dumitale, chiar dacă relaţia va fi unilaterală? Mă îndoiesc că aş putea să sporovăiesc cu elocinţă numai despre vreme pentru încă douăsprezece zile de-acum încolo.

Ea izbucni pe neaşteptate în râs. În aceeaşi clipă îşi dădu seama că vehiculul încetinise, iar când îşi ridică privirea constată cu surprindere că ajunseseră la casa domnişoarei Honeydew.

– Ah! Se întoarse şi-o privi cercetător. Aşa e mai bine. Râzi din nou. Aveam de gând să te mai întreb o dată de ce-ţi place atât de mult să predai. Dar – din nou – faptul că am ajuns la destinaţie mă priveză de această plăcere. O să te rog să-mi răspunzi, dacă n-ai nimic împotrivă, pe drumul de întoarcere.

– Lord Whitleaf, spuse ea în timp ce el sărea din scaunul cabrioletei şi lega hăţurile de unul din stâlpii gardului vopsit în alb ce înconjura grădina, în mod sigur nu te interesează cariera mea de profesoară.

Ridică braţele şi o dădu jos înainte ca ea să se poată gândi de ce mâner să se prindă sau pe ce picior să se sprijine la coborârea din cabrioletă. O făcu să se simtă foarte uşoară, mai uşoară decât o pană. De asemenea, avu senzaţia că e cuprinsă de un acces de febră.

– Şi dumneata, domnişoară Osbourne, spuse el continuând să-şi ţină mâinile de o parte şi de alta a taliei ei, n-ai de unde să ştii ce mă interesează pe mine şi ce nu, nu-i aşa?

Îi aşteptă răspunsul.

– Nu, recunoscu ea.

Îi zâmbi şi-i dădu drumul.

Se întoarseră amândoi şi o salutară pe domnişoara Honeyedew, care ieşise pe uşa din faţă, să-i întâmpine.

Era îmbrăcată într-o rochie cochetă – evident cea mai bună rochie pe care o avea – şi radia de fericire.

Pe Susanna o speria teribil gândul că Frances ar fi putut totuşi să se înşele. Se temea că până la urmă era foarte posibil ca vicontele Whitlcaf să fie un tip extrem de periculos.

5

După ce schimbul de salutări şi politeţuri se încheie – durase cu siguranţă mai bine de cincisprezece minute, după estimările lui Peter –, se întoarse afară, să se îngrijească de cabrioletă şi de cai. Apoi, observând câteva scânduri din gard care se slăbiseră şi niciun meşter prin preajmă, plecă în căutarea unui ciocan şi a câtorva cuie, le găsi în grajdul care servea şi de şopron, îşi lăsă haina acolo şi se apucă de reparaţii, în ciuda faptului că menajera se uită la el ca la un animal ciudat cu două capete când ieşi în pragul uşii să vadă de unde se auzea zgomot.

După aceea, fiindcă un mic terrier jigărit îl lătrase fără încetare încă de când coborâse din cabrioletă, se tot învârtise în jurul lui, încercând chiar să-l apuce de glezne – asta până când fusese avertizat foarte serios că o face pe riscul său –, decise că animalul avea nevoie de mai multă

mişcare, nefiind suficientă doar o plimbare prin grădină. Găsi o lesă veche de piele în şopron, o curăţă de pânzele de păianjen, o prinse la gâtul căţelului şi îl luă la o plimbare pe câteva drumeaguri înguste din zonă, iar pe drumul de întoarcere îi scoase lesa şi-l lăsă să zburde pe lângă el, fericit că descoperea atâtea spaţii noi şi că avea libertatea să le exploreze.

Grajdul, care fusese construit pentru a adăposti trei cai şi o trăsură mică, se dovedi suficient doar pentru cei doi cai ai săi, aşa că lăsase cabrioleta afară. Apoi se apucă să mai strângă din lucruri pentru a face mai mult loc. Şi fiindcă respectivul spaţiu arăta de parcă nu mai văzuse mătură sau o găleată cu apă cam de multişor, dădu cu mătura şi spălă pe jos, apoi aşternu un strat de paie curate, pe care le găsise în spatele grajdului.

Când intră în casă, pe uşa de la bucătărie, se simţea murdar şi destul de mulţumit de viaţă. Nu-şi amintea să fi petrecut o după-amiază mai plăcută de când venise la Hareford House.

Se spălă pe mâini şi pe braţe până la cot cu apa turnată de menajera destul de nedumerită, îşi rulă mânecile la loc şi se chinui să intre din nou în haină – o operaţiune deloc uşoară atunci când era lipsit de ajutorul valetului său – şi intră în camera de zi, unde domnişoara Osbourne citea cu voce tare, dar destul de încet în timp ce domnişoara Honeydew stătea într-un fotoliu situat nu foarte departe, cu capul sprijinit de perna din spate, cu ochii închişi, cu boneta strâmbă, cu gura deschisă larg, sforăind încetişor.

Ochii lui îi întâlniră pe cei ai domnişoarei Osbourne.

Se întoarse pe coridor, îşi drese vocea cu zgomot, tropăi cu cizmele pe podeau de scânduri, îi mulţumi a doua oară, mai zgomotos, menajerei pentru apă şi reapăru

în cadrul uşii.

Domnişoara Osbourne tocmai închidea cartea, iar domnişoara Honeydew stătea cu spatele drept, complet trează. Tocmai îşi îndrepta boneta, radiind de fericire.

– Ce voce plăcută ai când citeşti, domnişoară Osbourne, spuse ea. Te-aş putea asculta cât e ziua de lungă. Şi cât de lăudabil e din partea voastră – două persoane tinere – să veniţi să luaţi ceaiul cu mine. Sper că această după-amiază n-a fost prea plicticoasă pentru dumneata, Lord Whitleaf, deşi s-ar putea să mă înşel. Nici nu vă daţi seama cât de mult apreciez amabilitatea dumitale şi a domnişoarei Osbourne. Sper că sunteţi gata pentru ceai.

– N-a fost deloc o după-amiază plicticoasă, doamnă, spuse el, aşezându-se. Chiar mă gândeam acum câteva clipe că după-amiaza asta mi-a plăcut cel mai mult dintre toate câte am petrecut de când am venit la Somerset.

– Oh, ce linguşitor eşti! Domnişoara Honeydew bătu din palme cu bucurie şi râse cu poftă.

Susanna Osbourne se uită la el cu reproş.

– Cu siguranţă o să arzi pentru păcatele tale, îi spuse ea o oră mai târziu, după ce-şi luaseră rămas bun de la domnişoara Honeydew care îi petrecea cu privirea din cadrul uşii şi se îndreptau spre Barclay Court. Ce să spun, cea mai frumoasă după-amiază pe care ai petrecut-o aici! Te-am auzit bătând cuie în gard, iar menajera a venit şi mi-a şoptit că te-ai apucat să faci curăţenie în grajd, neştiind cum trebuia să reacţioneze în acest caz.

– Am mers şi cu potaia la plimbare, chicoti el. Mă gândeam că gălăgia pe care o făcea ar fi scos pe oricine din minţi.

– De ce-ai făcut toate astea? întrebă ea, cu o undă de iritare în glas.

– Pentru că nu puteam să stau degeaba? Dar nu, dumneata nu crezi asta, nu-i aşa? De bună seamă îţi închipui că nu fac nimic niciodată. Poate că am vrut să te impresionez.

– Şi ai flatat-o pe domnişoara Honeydew aproape o oră încheiată, spuse ea. Era încântată, chiar dacă nu credea nicio iotă din ce-i spuneai. Cu siguranţă o să-şi aducă aminte de după-amiaza asta multe zile, ba chiar săptămâni de-acum încolo.

– Şi ce e rău în asta? o întrebă el. E singură, nu-i aşa?

– Nu e nimic rău în asta, spuse ea, cu acelaşi glas uşor iritat. Eşti amabil. Chiar foarte amabil.

Ah, era iritată pentru că îşi dăduse seama că se înşelase în privinţa lui, măcar parţial, nu-i aşa?

– Dar şi frivol şi leneş în acelaşi timp, spuse el, devenind brusc conştient de faptul că parfumul delicat pe care încercase să-l identifice tot drumul era doar săpun. Chiar şi aşa, i se părea foarte incitant. La fel şi căldura moale a coapsei şi a braţului ei.

Ea nu-i răspunse, iar el izbucni în râs.

– Nu e corect din partea dumitale să nu mă contrazici, domnişoară Osbourne. Crezi c-ar trebui să profităm de drumul de întoarcere pentru a încerca să descoperim la noi lucruri care să facă posibilă o prietenie?

– Sau imposibilă, replică ea.

– După cum văd, faci parte mai degrabă dintre cei care văd întotdeauna jumătatea goală a paharului, domnişoară Osbourne, în timp ce eu mă număr printre aceia care văd jumătatea lui plină.

– În cazul acesta se poate spune că suntem incompatibili.

– Nu neapărat, protestă el. Unele diferenţe de opinie ne asigură subiecte pe marginea cărora putem discuta.

Nimic nu-i mai plictisitor ca doi oameni care sunt întru totul de acord unul cu celălalt cu privire la toate subiectele din lume – în astfel de cazuri persoanele în chestiune chiar nu mai au nimic să-şi spună.

Dar de ce naiba îi trecuse prin cap, mai devreme, ba chiar şi cu o seară în urmă, că îşi doreşte ca ea să devină prietena lui? Habar n-avea. Poate pentru că ştia că şansele de a începe un flirt cu ea erau foarte slabe. Nu i-ar fi permis niciodată aşa ceva – şi nici el n-ar fi fost de acord. El flirta cu cele care se situau pe acelaşi plan social cu el, cu femeile care cunoşteau regulile jocului. N-ar fi putut flirta cu o profesoară săracă – fusese o elevă sărmană a şcolii la care preda acum, pentru numele lui Dumnezeu –, pe care ar fi putut s-o rănească fără voia sa.

Dar nici n-o putuse ignora pur şi simplu. Doamne, Dumnezeule, oare ce-i trecuse prin minte acum două zile, când dăduse pentru prima dată cu ochii de ea?

Iat-o.

Cuvintele acestea continuau să-l uimească şi să-l tulbure în egală măsură.

Avea să facă o schimbare prin încercarea sa de a se împrieteni cu o tânără femeie – o domnişoară care nu-l prea plăcea şi care considera că făceau parte nu din lumi, ci din universuri diferite.

Ei bine, schimbările sunt menite să mai alunge monotonia vieţii.

Asta nu însemna că monotonia ar fi fost întotdeauna plictisitoare. Uneori tânjea după ea. Aşa crescuse, aşa spera să-şi petreacă şi restul vieţii – într-o rutină liniştită, cu onorarea îndatoririlor mai degrabă autoimpuse decât stabilite de alţii, aşa cum se întâmplase de-a lungul copilăriei lui. Avea chiar foarte puţine aşteptări legate de viaţa lui – doar un soi de paradis al căminului şi al inimii,

o mulțumire domestică. Prietenilor lui nici nu le-ar veni să creadă lucrul acesta. Chiar și Raycroft, cel mai bun prieten al lui, ar fi uimit.

– Spune-mi de ce-ți place atât de mult să predai, zise el într-un târziu.

Îi simți mai mult decât îi văzu zâmbetul.

– E ceva ce știu să fac foarte bine, deși îmi propun în permanență să-mi depășesc limitele. Este un lucru folositor, ceva ce merită efortul.

– Merită să educi fete? o întrebă el doar pentru a o incita să spună mai multe.

– Și fetele gândesc, așa cum fac și băieții, spuse ea cu fermitate, și sunt la fel de însetate de cunoaștere și tot atât de capabile să învețe și să înțeleagă. Este adevărat că în viața pe care o duc ulterior majoritatea nu au nevoie să știe prea multe, dar bănuiesc că lucrul ăsta e valabil și pentru cei mai mulți dintre bărbați.

– Bărbați ca mine?

– E o zicală care spune că dacă pantoful ți se potrivește, atunci trebuie să-l porți.

El râse încet.

– Dar majoritatea bărbaților ar fi de părere că din cauza învățăturii, fetele pot face congestie cerebrală în cel mai rău caz sau riscă să-și piardă feminitatea în cel mai bun. Sau poate că am încurcat lucrurile.

– Îndrăznesc să spun că bărbații care sunt de această părere sunt nesiguri de masculinitatea lor și se tem că femeile i-ar putea eclipsa. Cât de îngrozitor ar fi pentru ei dacă s-ar afla în situația de a întreba o femeie cât este rădăcina pătrată din optzeci și unu!

Era o adevărată încântare. Observase deja mai multe fațete diferite ale caracterului ei, dar întotdeauna se putea aștepta să iasă la iveală profesoara formalistă și rigidă.

Da, radical din optzeci și unu, într-adevăr!

– Au! exclamă el, cu o grimasă nedisimulată. Dar oare ar exista o astfel de ocazie? Eu nu-mi pot închipui niciuna, oricât aș încerca. Și, mă rog, care e în fond rădăcina pătrată din optzeci și unu?

– Nouă, rostiră amândoi în același timp.

El izbucni în râs și după un scurt moment ea îi ținu isonul.

Se întrebă dacă ea își dădea seama ce combinație tulburătoare alcătuiau râsul și înfățișarea ei. Era curios să afle cât de des râdea. Poate că nu i se întâmpla atât de rar, după cum bănuise el cu doar două zile în urmă. Poate că umplea de lumină și de veselie școala aceea din Bath.

– Dar nu asta urmărești dumneata, zise el, devenind dintr-o dată serios, să îmi pui tot felul de întrebări obscure și pline de capcane. Masculinitatea mea e ceva prea fragil pentru a o supune la asemenea teste.

– Mă îndoiesc, spuse ea cu însuflețire, apoi izbucni din nou în râs când el o privi lung, dintr-o parte, cu un aer îndurerat.

Mai râse și el puțin, înainte de a intra pe poteca de la marginea orășelului care avea să-i ducă în cele din urmă la răspântia de unde pornea drumul spre Barclay Court.

– Și în cazul în care nu vrei să pui întrebarea de teama răspunsului, domnișoară Osbourne, să știi că nu am detectat la dumneata semne de congestie cerebrală și cu siguranță nu ești lipsită de feminitate. Ba dimpotrivă, aș putea spune.

– Aș prefera, zise ea după o scurtă tăcere, să nu mai încerci să mă flatezi și nici să flirtezi cu mine. Va trebui să-mi vorbești frumos și civilizat dacă vrei să fim prieteni.

– Asta înseamnă că vom fi prieteni? Foarte bine.

Dă-mi voie să fiu sincer. Eşti total lipsită de feminitate. Un trup mic şi zvelt, asociat cu cârlionţi roşcaţi şi strălucitori, cu nişte ochi verzi ca marea şi cu nişte trăsături regulate – o combinaţie destul de respingătoare, după cum sunt sigur că ştii deja.

Când întoarse puţin capul pentru a o privi pe furiş văzu că zâmbea larg, privind drept înainte.

– Prietenii nu trebuie să ignore atracţia pe care o simt unul faţă de celălalt. Spune-mi, cu ce-ţi ocupi timpul atunci când nu predai?

– Nu ştii prea multe despre lumea celor care au un serviciu, Lord Whitleaf, nu-i aşa? Am destul de putin timp liber. Când nu predau în clasă, supraveghez jocurile care au loc pe pajiştea din spatele şcolii sau contribui la punerea în scenă a unor piese de teatru ori le urmăresc pe fete în timpul orelor de studiu sau corectez lucrări, scriu cursuri sau... Mă rog, aproape întotdeauna se găseşte ceva de făcut. Dar când am puţin timp liber la dispoziţie – de obicei asta se întâmplă seara târziu –, mi-l petrec împreună cu prietenele mele, celelalte profesoare de la şcoală. De obicei ne adunăm în camera de zi a Claudiei Martin. Alteori, dacă am o oră liberă în timpul zilei – ceea ce se întâmplă foarte rar –, ies la o plimbare. Bath este un orăşel minunat. Sunt foarte multe lucruri de văzut acolo.

Ah, da, făceau parte din două universuri diferite. Dar îi admira pragmatismul şi modul constructiv în care gândea.

– Acum este rândul dumitale. Trebuie să-mi spui ceva despre dumneata.

– Eşti sigură că vrei să afli mai multe despre viaţa mea inactivă şi searbădă? o întrebă el, clipind des.

– Dumneata eşti cel care crezi că între noi se poate înfiripa o relaţie de prietenie, îi reaminti Susanna. Nu poate fi vorba despre prietenie dacă numai una dintre părţi pune

întrebări. Povesteşte-mi despre copilăria dumitale.

– Hmmm. Reflectă câteva clipe asupra problemei. Copilăria mea a fost marcată de existenţa unui mare număr de femei – un lucru obişnuit pentru mine, domnişoară Osbourne. Tatăl meu a murit când eu aveam doar trei ani. Din păcate nu-mi mai aduc aminte nimic despre el. Cred că n-a fost corect din partea lui; ar fi trebuit să mai stea măcar vreo doi-trei ani. Am rămas cu mama şi cu cinci surori mai mari. Din câte mi s-a spus, părinţii mei îşi doreau cu ardoare un moştenitor şi au fost foarte bucuroşi când, în sfârşit, am apărut eu. Până la momentul acela, sunt sigur că surorile mele ştiau deja că o familie fără moştenitor se îndreaptă către un dezastru sigur. Şi că eu am apărut exact la timp pentru evitarea unei catastrofe. Cât am crescut, am fost răsfăţat de toate femeile. Am avut parte de mângâieri şi de vorbe de alint. Niciun alt băiat nu a fost la fel de norocos ca mine.

Ea îşi întorsese capul şi îl privea cu atenţie.

– Deci n-a existat niciun bărbat în viaţa dumitale?

– Oh, ba da, mai mulţi. Erau tutorii legali, care îmi administrau moşia şi averea, îmi ghidau paşii şi se ocupau de tot începând cu educaţia mea şi terminând cu cititul scrisorilor ce-mi erau adresate şi redactarea răspunsului la ele. Totul era făcut spre binele meu, bineînţeles. Am fost foarte norocos.

– Presupun că dacă ar fi trăit, tatăl tău ar fi procedat la fel.

– Da, cu excepţia faptului că eu şi tata am fi avut o relaţie. Poate că ne-am fi împărtăşit diverse lucruri, inclusiv dragostea.

În timp ce vorbea, ajunseseră la răspântie şi o luară pe drumul spre Barclay Court. Poate că n-ar fi sporovăit cu atâta dezinvoltură dacă n-ar fi fost ocupat şi cu

manevrarea cabrioletei. Doamne, Dumnezeule, de obicei nici măcar nu gândea astfel de lucruri. Se simțea destul de jenat.

– Ți-a cam lipsit tatăl tău, spuse ea încet.

Se uită în jos, spre ea.

– Nu poate să-ți lipsească ceva ce n-ai avut niciodată, domnișoară Osbourne. Nici măcar nu mi-l amintesc.

– Mie îmi lipsește mama, îi spuse ea. Chiar dacă a murit la nașterea mea.

Ah!

– Este foarte ciudat, nu-i așa? zise el. Să-ți lipsească persoane pe care nu le-ai cunoscut niciodată – sau au existat în viața ta într-o perioadă îndepărtată, astfel că nu ai mai păstrat nicio amintire conștientă despre el. Am fost copleșit de dragostea mamei mele și a surorilor mele și cu toate acestea am continuat să-mi doresc și dragostea unui tată. Tatăl tău te-a iubit?

– Oh, da, dar tânjeam după mama. Obișnuiam să țes vise despre ea. Mi-o închipuiam întotdeauna cu mâinile întinse spre mine, îi auzeam vocea și simțeam miros de trandafiri în apropierea ei. Dar n-am reușit niciodată să-i văd fața. Nu-i așa că-i ciudat? Uneori chiar și imaginația îți poate juca feste. Ce prostie!

Își îndreptă privirea în altă parte și se cufundă în tăcere, iar lui i se păru că povestirea ei despre copila care fusese odată o făcuse să se simtă jenată, la fel cum i se întâmplase și lui cu câteva minute în urmă.

Niciunul dintre ei nu mai spuse nimic pe marginea acestui subiect – se apropiau de Barclay Court, iar Edgecombe și contesa traversau gazonul din fața casei, ieșindu-le în întâmpinare.

Dar el simțise că între ei se schimbase ceva.

Poate totul.

Își împărtășiseră unul altuia un lucru foarte personal, astfel că, după părerea lui, nu se mai puteau cantona într-o relație superficială. Cu alte cuvinte, făcuseră un pas înainte în direcția prieteniei, așa cum își dorise el. Și totuși, conștientizarea acestui fapt îi provoca un simțământ ciudat. O relație superficială ar fi fost mai sigură. La fel de sigură ca și flirtul.

– Domnișoară Osbourne, spuse el în timp ce oprea cabrioleta, înainte ca ceilalți să se fi apropiat prea mult de ei, crezi că e posibil ca noi doi să fim prieteni?

– Dar n-o să mai stăm aici decât douăsprezece zile.

– Văd că ai adus-o teafără, Whitleaf, spuse Edgecombe, ajungând lângă cabrioletă și întinzând o mână pentru a o ajuta să coboare. Felicitări. Frances s-ar fi supărat cumplit dacă s-ar fi întâmplat contrariul.

– Și tu nu arăți atât de înfricoșată, așa cum erai când ai plecat, Susanna, observă contesa. Ți-a plăcut călătoria? Și vizita?

Peter refuză să mai intre în casă pentru a bea ceva răcoritor. Era așteptat la Hareford House, le spuse el, și plecă după ce își luă la revedere de la toți.

De data asta, remarcă el, Susanna Osbourne nu se mai grăbi să se întoarcă în casă fără să se mai uite înapoi. Rămase alături de ceilalți doi și-l petrecu cu privirea.

Și mai observase că nu-i spusese că ar fi imposibil ca ei doi să fie prieteni.

Dar nici că ar fi posibil.

În timp ce se îndepărta, se gândi că poate ar fi fost mai bine dacă ea s-ar fi împotrivit. Nu știa cu certitudine dacă o relație de prietenie era îndeajuns de sigură.

Susanna fu surprinsă să constate că, de fapt, se simțise foarte bine în ziua aceea – și nu doar în perioada de timp

petrecută cu domnişoara Honeydew, ci pe parcursul întregii după-amieze.

Descoperi cu şi mai mare surprindere că, în realitate, îi plăcea de vicontele Whitleaf. Poate că era un om superficial, căruia nimic nu-i făcea mai multă plăcere decât să flirteze cu toate femeile pe care le întâlnea, însă în acelaşi timp avea şi un pronunţat simţ al umorului. Şi, ceea ce era şi mai important, părea un om bun la suflet – şi până la urmă nu foarte indolent. Îi reparase gardul domnişoarei Honeydew şi îi curăţase vechiul grajd. Fusese destul de atent să n-o pună într-o situaţie jenantă atunci când o surprinsese adormită în fotoliu, în timp ce Susanna continua să-i citească. Şi după aceea, la rugămintea ei, mâncase trei dintre prăjiturile despre care ea spunea că sunt specialitatea menajerei, deşi după prima înghiţitură îşi dăduse seama că nu fuseseră coapte suficient, astfel că rămăseseră crude la mijloc.

Descoperise – după ce nu se putuse abţine să nu-l întrebe despre copilăria lui, de parcă n-ar fi ştiut nimic despre ea – că fusese într-adevăr cocoloşit de mama şi de surorile lui şi ghidat de tutorii lui. Aşadar, nu putea fi învinovăţit în niciun fel de ceea ce se întâmplase cu tatăl ei. Şi ea chiar n-avea de ce să-i poarte pică doar pentru simplul fapt că purta numele de Whitleaf.

Dar în ciuda acestei schimbări de atitudine faţă de el, Susanna nu vedea nicio posibilitate ca ei doi să devină prieteni. Era o absurditate. N-aveau absolut nimic în comun.

Şi totuşi ideea nu-i displăcea în totalitate. Nu avusese niciodată un prieten bărbat. Pe domnul Huckerby şi domnul Upton, profesorul de arte şi meserii, nu-i putea considera prieteni, deşi erau colegi şi-şi purtau un profund respect reciproc. Iar domnul Keeble reprezenta doar o cunoştinţă, un soi de figură paternă – el păzea uşa şcolii,

ferind-o de orice pericol, imaginar sau imaginabil.

În zilele următoare, lordul Whitleaf îi furniză şi mai multe dovezi ale amabilităţii şi generozităţii sale. Într-o seară, la familia Raycroft, după cină, se oferise să ocupe locul rămas liber la o masă de joc, un loc pe care toţi păreau să-l ocolească, chiar dacă ştia că partenera sa avea să fie bătrâna doamnă Moss, care era surdă şi nehotărâtă şi întotdeauna juca o carte greşită – atunci când reuşea să ia o decizie. Şi deşi pierduseră, împreună, toate cele cinci partide pe care le jucaseră, el izbutise să-i amuze pe toţi prietenii de joc şi să o convingă pe doamna Moss că el purta întreaga vină pentru situaţia creată.

Iar duminică după slujbă, când Susanna îl auzise pe vicar salutând-o pe domnişoara Honeydew şi exprimându-şi bucuria de a o vedea la biserică, în ciuda ploii care căzuse mai devreme, desluşise şi răspunsul domnişoarei Honeydew care-i spunea că vicontele Whitleaf venise la ea acasă cu o trăsură, îndeajuns de devreme pentru a-i oferi răgazul necesar să se pregătească.

După ce, într-o dimineaţă, îi invitase pe domnul Raycroft şi pe viconte să facă un tur al fermei, contele de Edgecombe le povestise – lui Frances şi Susannei – că atunci când trecuseră pe lângă casele muncitorilor, iar el se oprise să-l întrebe de sănătate pe unul dintre oamenii lui, care se tăiase destul de rău la o mână cu o săptămână în urmă, vicontele se dusese să stea de vorbă cu câteva dintre nevestele oamenilor, care erau afară şi spălau rufe – era luni, ziua rezervată acestei activităţi. O jumătate de oră mai târziu îl descoperise pe Whitleaf fără haină şi fără pălărie, cocoţat pe o scară ţinută de o femeie şi doi copii, întinzând o sfoară care se lăsase prea mult sub greutatea rufelor ude. Toate femeile şi toţi copiii din zonă se adunaseră în jurul lui, dându-i tot soiul de sfaturi.

– Şi bineînţeles, adăugase contele, se uitau toţi cu admiraţie la el, asta când admiraţia nu era dublată şi de o veselie provocată de glumele vicontelui.

Şi nu uitase că voia să se împrietenească cu Susanna.

Îl vedea în fiecare zi. Nu petreceau niciodată împreună mai mult de o jumătate de oră singuri – el era prea discret pentru a-şi asuma vreun risc şi, oricum, şi ea ar fi procedat la fel. N-avea de gând să le dea vecinilor vreun motiv de bârfă. Şi nici n-ar fi vrut s-o compromită pe Frances. Dar aproape de fiecare dată când se întâlneau, el reuşea să-i adreseze câteva cuvinte în particular sau să o despartă de grupul celorlalţi, măcar pentru o scurtă bucată de vreme.

Ajunsese să aştepte cu nerăbdare aceste interludii, de parcă ar fi fost punctele culminante ale existenţei ei.

De exemplu, după ce jucase cărţi cu doamna Moss, după cină, la familia Raycroft, se apropiase de Susanna, o întrebase dacă nu vrea să-i aducă o ceaşcă de ceai, iar când ea răspunsese afirmativ, îi spusese că poate ar trebui să meargă şi ea cu el – dacă Dannen îi permitea – pentru a se asigura că nu greşeşte cantităţile de lapte şi de zahăr.

Ea stătea aşezată lângă domnul Dannen de mai bine de-o oră, ascultând poveşti despre strămoşii lui scoţieni, chiar dacă pe unele dintre ele le mai auzise şi cu alte ocazii.

– Începuseşi să priveşti cruciş din cauza plictiselii, îi spusese vicontele Whitleaf.

– Oh, nu-i adevărat! protestase ea cu indignare. Nu sunt atât de prost crescută.

– Dar este interesant de observat că nu ai negat nicio clipă că te plictiseai de moarte. Oricum, te-am salvat. La asta sunt buni prietenii, nu-i aşa?

Ea râse, apoi stătuseră puţin de vorbă lângă tava cu

ceai, până când domnul Crossley şi domnişoara Krebble li se alăturaseră.

Într-o după-amiază el veni la Barclay Court împreună cu domnişoara Raycroft şi cu fratele ei, şi rămăseseră toţi trei la ceai. Dar când domnul Raycroft se ridicase să plece, sora lui protestase, spunându-i că ar fi vrut să vadă câteva din acuarelele despre Viena pe care contesa le adusese cu ea din Europa şi pe care aceasta îi promisese că i le va arăta, pentru că Alice Hickmore urma să-şi petreacă iarna la Viena. Domnul Raycroft se aşezase la loc şi-şi continuase conversaţia cu contele, Frances o dusese pe domnişoara Raycroft în camera ei, iar vicontele Whitleaf o invitase pe Susanna la o plimbare pe terasă, până când companionii lui aveau să fie gata de plecare. Îi povestise – la rugămintea ei – despre anii pe care-i petrecuse la Oxford, unde-i studiase pe clasici. Din relatarea lui reieşea că, într-adevăr, învăţase multe lucruri acolo, nu irosise anii aceia distrându-se şi bucurându-se de viaţa pe care o ducea departe de casă.

Iar părerea ei despre el se mai îmbunătăţise puţin.

A doua zi fusese rece şi ploioasă, dar Susanna şi Frances hotărâseră să meargă pe jos până în oraş, pentru a lua puţin aer şi a face mişcare, dar şi pentru ca Frances să-i ducă un coş cu mâncare unei foste menajere de la Barclay Court, care împlinise optzeci de ani cu o lună înainte, când Frances şi contele erau încă în străinătate. Susanna vroia să-şi cumpere o panglică nouă, ca să-şi împodobească rochia cu care avea de gând să meargă la bal.

Îi spusese acest lucru vicontelui Whitleaf, cu care se întâlniseră pe drum, în oraş – vicontele mergea singur, după ce le condusese pe două dintre domnişoarele Calvert, care plecaseră de la Hareford House – şi la sugestia lui, Frances plecase mai departe, să ducă coşul, în timp ce

el o însoţise pe Susanna până la magazinul oraşului, unde ea îşi făcuse cumpărăturile, iar după aceea o invitase la hanul oraşului, pentru a o trata cu un pahar de limonadă şi o prăjitură.

Iar după aceea se oferise să le conducă pe amândouă înapoi la Barclay Court, susţinând, atunci când Frances protestase, că nu s-ar putea lipsi de plăcerea de a avea câte o doamnă de fiecare braţ şi exprimându-şi speranţa că ea n-avea să i-o răpească.

– Departe de mine gândul să provoc o asemenea durere, spusese Frances râzând, şi cele două femei îl luară fiecare de braţ. Şi mulţumesc.

Tot drumul vorbise despre muzică cu Frances, atrăgând-o cu abilitate şi pe Susanna în discuţie. Se pricepea de minune la arta conversaţiei atunci când voia, desigur, observă ea. Şi ştia o grămadă de lucruri.

Singura dezamăgire a Susannei – una mică, ce-i drept – legată de această relaţie de prietenie era faptul că vicontele Whitleaf nu-i ceruse să-i rezerve niciun dans la bal, şi până la evenimentul în chestiune nu mai rămăsese mult timp. Desigur, avea rezervate cel puţin primele patru dansuri – îşi amintea asta din ziua în care se cunoscuseră. Poate că le promisese deja şi pe celelalte.

Sau poate prietenii nu simţeau nevoia să danseze unii cu ceilalţi.

Nimeni nu-i ceruse să-i rezerve un dans. Era aproape sigură că, bineînţeles, contele o să-i ceară să danseze cu el, şi probabil şi domnul Raycroft. Poate chiar şi domnul Dannen. Dar cât de plăcut ar fi fost – de-a dreptul spectaculos – să danseze cu vicontele Whitleaf. Ar fi reprezentat un moment deosebit pe care l-ar fi putut relata prietenelor, ceva de care şi-ar aminti tot restul vieţii. Şi dacă s-ar fi întâmplat să fie şi un vals...

Dar n-avea să lase această mică dezamăgire să-i strice buna dispoziţie. Această vacanţă va fi suficientă pentru a-i menţine entuziasmul şi voioşia în perioada cursurilor de toamnă, la şcoală. Nu trebuia să fie prea lacomă.

Poate că o să-i solicite un dans în seara următoare.

Sau poate, dacă avea toate dansurile rezervate, o să-şi facă timp pentru a sta puţin şi cu ea de vorbă, ca să nu se simtă ca o piesă de mobilier toată seara.

Nu conta. Avea un *prieten bărbat.* Ce povestiri extraordinare o să le istorisească lui Anne şi Claudiei când se va întoarce la Bath!

Deocamdată, se bucura la gândul că mai rămăsese destul din vacanţă.

6

Toţii vecinii fuseseră invitaţi la un picnic după-amiază la Barclay Court şi din fericire vremea se îmbunătăţise simţitor, după cele câteva zile înnorate, cu vânt şi reci.

Peter era foarte bine dispus, în ciuda faptului că gândul îi zbura din când în când la scrisoarea plină de afecţiune, combinată şi cu o subtilă undă de reproş pe care o primise de dimineaţă de la mama sa, a cărei petrecere se desfăşura fără el. Dacă ar fi fost acolo, la Sidley Park, îşi

spuse el, era foarte probabil să fi participat la un eveniment similar cu cel de aici. Cu deosebirea că acolo ar fi ştiut că una dintre tinerele domnişoare prezente era aleasă ca o potenţială mireasă pentru el – domnişoara Rose Larchwell. La aceasta se adăuga faptul că ochii afectuoşi şi neliniştiţi ai mamei lui l-ar fi urmărit peste tot unde s-ar fi dus. Astfel ar fi simţit toată povara iubirii pe care i-o purta o persoană ale cărei fapte le iertase, dar nu le uitase.

Poate că ar fi fost mai bine să nu ierte, sau cel puţin să ierte condiţionat. Poate c-ar fi trebuit să le spună foarte clar tuturor că nu avea să mai accepte niciun fel de amestec în viaţa lui privată, mai cu seamă când venea vorba de alegerea unei soţii. Pe de altă parte, ar fi fost timpul să-i pună în vedere faptul că Sidley nu mai putea fi casa ei. Dar ar fi suferit atât de mult – pentru el, în şi pentru ea. Şi pe vremea aceea nu avea decât douăzeci şi unu de ani. Şi în afară de asta chiar o iubise, şi o mai iubea şi acum. Era mama lui.

De bună seamă, ea se simţea obligată să-l căpătuiască, să-i găsească o altă mireasă în locul aceleia pe care o pierduse din cauza ei.

Încercă să nu se mai gândească la ceea ce s-ar fi putut petrece la Sidley şi se concentră asupra evenimentelor de la Barclay Court. Aici se putea relaxa şi distra aşa cum voia – şi cu cine dorea el.

Locul de desfăşurare a picnicului era un tăpşan larg, plin de iarbă, aproape de capătul mai îngust al unui lac mare, aflat la o distanţă destul de mare de casă. În apropiere se găsea un pod pitoresc, de piatră, în trei arce. Pe sub el, apele unui râu se vărsau cu repeziciune în lac. Din mijlocul podului, unde stătuse puţin mai devreme în după-amiaza aceasta împreună cu domnişoarele Raycroft,

Mary Calvert şi Krebbs, văzuse că rapiditatea apelor râului se datora unei cascade situate în amonte, printre copaci. El se mulţumise să admire peisajul în timp ce domnişoarele sporovăiau despre balul care urma să aibă loc în curând.

La jumătatea malului cel mai îndepărtat al lacului se afla un pavilion de lemn octogonal. Ceva mai târziu o luase pe jos spre locul acela împreună cu Finn, surorile Calvert, domnişoara Moss şi fratele acesteia. O vreme stătuseră cu toţii în pavilion, admirând priveliştea, sporovăind vesel şi râzând cu poftă.

Şi conversaţia de acolo se învârtise în principal în jurul balului, pe care toţi îl aşteptau cu nerăbdare. Se părea că acesta era primul bal de la Crăciunul trecut.

După ce se întorseseră în locul amenajat pentru picnic, Peter stătuse aşezat o vreme pe una dintre păturile care fuseseră aşternute pentru oaspeţi şi făcuse conversaţie cu contesa de Edgecombe şi cu alţi câţiva vecini. La rugăminţile lor, ea le povestise câte ceva despre cel mai recent turneu de spectacole pe care-l făcuse în Europa.

Cerul era albastru şi fără urmă de nori, iar soarele împrăştia o căldură moderată. Adia o briză slabă, plăcută. Într-un cuvânt, era o zi perfectă de vară.

Bărcile reprezentau principala atracţie. Erau patru, fiecare dintre ele putând adăposti două persoane, un vâslaş şi un pasager, deşi Peter se trezea cu două domnişoare înghesuite pe scaunul din faţa lui de fiecare dată când se aşeza la vâsle. Dar nu se plângea. De ce-ar fi făcut-o, doar de fiecare dată putea să admire două domnişoare în loc de una. Îmbrăcate cu hainele lor de vară, subţiri, cu bonetele pe cap, i se păreau foarte drăguţe. Şi se bucurau şi ele de această zi frumoasă de vară care, printr-o întâmplare excepţională, coincidea cu

un eveniment organizat în aer liber.

– Ultima dată când am fost invitate la un picnic, spuse domnişoara Mary Calvert, lăsându-şi o mână în apă, a plouat cu găleata toată ziua şi toată noaptea. Ţii minte, Rosamond? A fost organizat cu ocazia ieşirii la pensie a fostului vicar. A trebuit să ne înghesuim cu toţii în casa parohială şi să pretindem că ne distrăm de minune.

Peter nu apucă să stea de vorbă cu Susanna Osbourne de la prima oră. Din ziua în care o vizitaseră pe domnişoara Honeydew se trezise că abia aştepta să petreacă câteva minute în compania ei, dar de fiecare dată simţise nevoia să reducă durata întâlnirilor lor pentru că nu putea s-o includă şi pe ea în grupul tinerelor femei cu care se întreţinea adesea mai multe ore la rând – oricum ea n-ar fi apreciat frivolitatea unor conversaţii în grup. Reprezenta o noutate pentru el să aibă o prietenă femeie, dar în acelaşi timp era foarte conştient că interesul pe care i-l arăta putea fi interpretat greşit de cei din jur, dacă nu se dovedea suficient de atent. Astfel, avea grijă să n-o izoleze imediat ori de câte ori participau amândoi la o întrunire publică, şi chiar şi atunci când rămânea singur cu ea, nu depăşea niciodată o jumătate de oră.

În după-amiaza aceasta, mai devreme, o salutase înclinându-se pe terasă când ajunsese, făcuse câteva remarci neutre despre vreme doar ca să vadă o licărire de amuzament în ochii ei, apoi îşi îndreptase atenţia în altă parte. După aceea, începuse să se distreze – şi ea la fel.

Reverendul Birney, tânărul vicar cu părul scurt şi chipul proaspăt, o invită să facă o tură cu barca pe lac şi conversă cu ea tot timpul, după cum observă Peter.

Plicticosul de Dannen o luă apoi la o plimbare pe malul lacului, împreună cu Raycroft şi cu contesa. Apoi o ţinuse în picioare în apropierea apei vreo cincisprezece

minute, după ce ceilalţi doi se întorseseră la picnic. Peter ştia cu exactitate cât anume stătuseră acolo, pentru că îi cronometrase monologul.

Crossley, un văduv trecut de patruzeci de ani, îi adusese apoi un pahar de limonadă, când se întorsese şi ea la picnic, şi stătuse o vreme împreună cu ea, prezentându-i împrejurimile cu mişcări largi ale braţelor. Peter ştia, pentru că îi urmărise cu atenţie.

Brusc, îşi dădu seama că ea fusese foarte pesimistă în privinţa şanselor de a-şi găsi un soţ aici. Chiar dacă n-avea zestre, reuşise să le stârnească interesul tuturor burlacilor din zonă. Dar cu siguranţă era prea sensibilă pentru a se mărita cu Dannen şi prea plină de viaţă pentru a se gândi măcar la Birney. Iar Crossley ar fi fost mult prea bătrân pentru ea – putea să-i fie tată, pentru numele lui Dumnezeu.

De fapt, simplul gând că ea s-ar fi putut mărita cu vreunul dintre bărbaţii de la picnic îl irita destul de tare pe Peter, deşi îşi dădea seama că n-avea rost să reacţioneze astfel. Chiar era mai mult decât exagerat. Până şi o căsătorie de convenienţă ar fi fost preferabilă unei vieţi de profesoară rămasă fată bătrână. Intuia că asta i-ar fi spus oricare dintre surorile lui.

Dar chiar în timp ce era absorbit de asemenea gânduri, neglijându-le pe domnişoarele care vorbeau despre el, cineva sugeră să se organizeze câteva jocuri înainte de ceai. Imediat se auziră nenumărate voci entuziaste, se făcură foarte multe sugestii, de la cricket la v-aţi ascunselea. Cricket însă nu se putea juca, poate doar dacă ar fi dat cineva o fugă până în casă pentru a aduce aparatura necesară – care oricum era prea voluminoasă. În afară de asta, domnişoara Moss obiectă, susţinând, la unison cu celelalte doamne şi domnişoare, că în fond, cricketul era

un joc bărbătesc. Iar de-a v-ați ascunselea nu părea o opțiune prea inspirată, pentru că pe malul acesta al lacului copacii nu erau îndeajuns de deşi şi existau prea puține locuri în care participanții s-ar fi putut ascunde. Până la urmă toate celelalte sugestii fură respinse, dintr-un motiv sau altul.

Se părea că n-o să se poată desfăşura niciun joc până când avea să fie servit ceaiul, dar domnişoara Osbourne preluă inițiativa.

– Ce-ați spune de o întrecere cu barca? sugeră ea.

Urmă un murmur aprobator – apoi, bineînțeles, se făcu auzită şi vocea unei contestatoare:

– Dar sunt prea puțini bărbați pentru a ne duce pe toate, spuse domnişoara Jane Calvert. Unele dintre noi ar rămâne pe margine, pe post de spectatoare.

Celelalte domnişoare o priviră dezamăgite, de parcă toate s-ar fi văzut în această ipostază.

– Dar cine spune că doar bărbații trebuie să se distreze, întrebă domnişoara Osbourne? Eu mă gândeam la o întrecere în care toți să vâslim, pe rând, fără ca nimeni să fie pasager.

– Oh, Doamne! exclamă Moss şi izbucni în râs.

– Este cea mai bună idee pe care am auzit-o până acum, Susanna, o lăudă contesa.

Peter îşi încrucişă brațele şi strânse din buze.

– Dar eu n-am vâslit niciodată, protestă domnişoara Raycroft.

– Nici eu, se văită domnişoara Krebbs. N-aş putea niciodată să...

– Asta e, va trebui să ne gândim la altceva, interveni domnişoara Mary Calvert.

Dar domnişoara Osbourne îşi ridică din nou glasul cu şi mai multă fermitate.

– Cum? Se uită împrejur, la cercul celor care se adunaseră pentru a alege un joc, iar Peter observă amuzat că intrase, fără să-şi dea seama, într-un rol care îi era foarte familiar, cel de profesoară care încerca să îşi însufleţească elevele lipsite de entuziasm. Să ratăm ocazia de a pune mâna pe vâsle şi de a demonstra că nu suntem doar nişte elemente de decor, nişte ornamente, că nu trebuie să fim întotdeauna doar pasagere? N-o să ne străduim să-i învingem pe bărbați?

– Oh, Doamne! repetă Moss, în timp ce Peter zâmbea, observând că şi Edgecombe părea la fel de amuzat.

– Să-i învingem pe bărbați? se minună domnişoara Krebbs al cărei ton devenise piţigăiat. Lăsa impresia că era pe punctul de a leşina.

Alte câteva tinere începuseră să chicotească, dar păreau foarte interesate.

– Nu avem decât patru bărci, spuse domnişoara Osbourne. Va trebui să facem mai întâi câteva curse eliminatorii – eu zic să limităm lungimea unei curse până pe partea cealaltă a lacului, la pavilion şi înapoi. Doamnele şi domnii vor concura separat. La sfârşit, vom organiza o cursă între cel mai bun bărbat şi cea mai bună femeie. Şi atunci vom vedea cât de competitivă se va dovedi reprezentanta doamnelor.

Era îmbujorată şi avea ochii strălucitori, debordând energie şi entuziasm – un lider înnăscut, concluzionă Peter uitându-se la ea, intrigat şi fermecat în acelaşi timp. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, chiar avea să-i convingă pe toți să facă ce voia ea. În ciuda obiecțiilor cu care aproape toate femeile întâmpinaseră sugestia inițială – mai ales atunci când aflaseră că nu aveau să fie simpli pasageri în bărci – acum aproape că țopăiau de nerăbdare, aşteptând să înceapă întrecerea.

– O să fie cel mai frumos picnic la care-am fost până acum, declară domnişoara Mary Calvert cu entuziasmul specific tinereţii, învăluindu-l pe Peter într-un zâmbet strălucitor.

Oare îi spusese domnişoara Osbourne că la şcoala unde era profesoară se ocupa şi de jocuri? Parcă îi povestise ceva de genul ăsta, dar el nu dăduse prea multă atenţie acestui aspect la momentul respectiv. O profesoară de jocuri? Exista un astfel de post la o şcoală de fete?

În următoarea oră pe mal se ţopăi mult, se strigă, se râse, se ţipă, se auziră destule înţepături şi ironii lipsite de răutate, iar în apă concurenţii dădură dovadă de multă îndemânare. Câteva curse se terminară destul de strâns – domnişoara Calvert o învinse la limită pe contesă. În aceeaşi cursă domnişoara Moss şi domnişoara Mary Calvert rămăseseră mult în urmă, nu numai din cauza faptului că mergeau mai degrabă în cerc decât în linie dreaptă, dar şi a chicotelilor pe care niciuna dintre ele nu şi le putea stăpâni. Raycroft îl întrecu la mustaţă pe Dannen, o victorie venită în urma unui finiş energic, impresionant, iar Finn şi Moss încheiară cursa la doar o lungime de barcă în spate. Câteva curse fuseseră câştigate detaşat – de exemplu domnişoara Osbourne îşi lăsase adversarele mult în spate, la fel şi Peter. Ea reuşi să o învingă pe domnişoara Calvert în finala feminină, iar el câştigă finala masculină în faţa lui Edgecombe, ce-i drept, la o distanţă de doar jumătate de barcă.

Astfel se ajunse şi la marea finală. Toată lumea, fără excepţie, se adună pe mal, deşi contesa se împotrivi susţinând că probabil erau morţi de foame şi că pe viitor cu siguranţă aveau să-i refuze eventualele invitaţii la astfel de evenimente. Le promise în cele din urmă că se va servi ceaiul imediat ce se va stabili un câştigător.

– Pariez că nu va fi vorba despre domnişoara Osbourne, remarcă Raycroft cu un aer jovial, dând dovadă de o lamentabilă lipsă de tact şi de curtoazie.

Domnişoara Raycroft îl lovi cu pumnul în braţ în timp ce celelalte domnişoare protestau indignate. Peter şi Susanna Osbourne izbucniră în râs. El se strâmbă la ea, iar Susanna se uită în spate, cu ochii strălucitori şi foarte hotărâtă.

Arăta absurd de mică şi de fragilă, absolut nepotrivită pentru o astfel de întrecere. Şi, de asemenea, irezistibil de frumoasă, pe toţi zeii! Femeile atletice erau foarte atrăgătoare, se gândi el, destul de surprins de această descoperire.

Tinerele domnişoare păreau cam nehotărâte în privinţa favoritului lor. Rezolvară această problemă mulţumindu-se să aplaude, să ţopăie entuziasmate şi să-i încurajeze pe amândoi. Cei mai în vârstă se îmbulzeau să-i ofere sfaturi domnişoarei Osbourne, care se urca într-una dintre bărci, ajutată de Edgecombe. Majoritatea celorlalţi bărbaţi îşi aleseseră deja favoritul.

– Ai face bine să câştigi, Whitleaf, strigă Moss. Altfel o să suferim cu toţii o umilinţă teribilă.

– Onoarea tagmei noastre e în mâinile tale, Whitleaf, îl aprobă Crossley.

– Cred că s-ar cuveni să cedezi partida, domnul meu, îl sfătui reverendul Birney. E vorba de curtoazie masculină în cazul de faţă.

Dar sugestia lui fu întâmpinată cu un cor de proteste indignate din partea doamnelor.

Susanna Osbourne apucă vâslele şi-şi strânse degetele în jurul lor.

Toţi se dădură un pas înapoi. Edgecombe le ceru să se aşeze la locul de start, se auziră câteva sâsâituri ale celor

care cereau liniște, apoi cursa începu.

Imediat după ce se desprinseră de mal, Peter zâmbi spre cealaltă barcă, însă domnișoara Osbourne era concentrată asupra ritmului de vâslit. Învățase multe pe parcursul ultimei ore, observă Peter. Astfel, nu-și cufunda prea adânc vâslele în apă, pentru că viteza i-ar fi scăzut în loc să crească. Acum se deplasa cu destul de multă rapiditate și cu un minimum de efort. Era de-a dreptul uimitor cât de multă forță avea în brațele acelea mici și subțirele. Marginea pălăriei ei de paie flutura în bătaia brizei.

Nu spusese nimănui – și Raycroft nu-i divulgase secretul – că fusese membru al echipei de canotaj de la Oxford. Nu depusese mult efort nici în cursele contra bărbaților. Acum își menținea barca puțin în fața celei conduse de domnișoara Osbourne pe măsură ce se apropiau de pavilion, locul care marca jumătatea cursei. Ea reuși să-și întoarcă ambarcațiunea fără prea multe stângăcii.

Pe malul celălalt domnea o gălăgie de nedescris.

Susanna Osbourne râdea. Se uită spre el în timp ce-și îndrepta barca pe drumul de întoarcere, iar el îi întoarse zâmbetul, oprindu-se pentru o clipă.

– Dacă îndrăznești să mă jignești lăsându-mă să câștig, n-o să te iert niciodată, îi strigă ea.

– Să te las să câștigi? Ridică din sprâncene, ofuscat. Cum aș mai putea să trăiesc după aceea cu rușinea de a fi fost învins de o femeie?

Continuă să vâslească un pic în fața ei în timp ce strigătele de pe mal creșteau în intensitate. Întoarse capul pentru a-i zâmbi din nou când se apropiaseră deja foarte mult de finiș, intenționând să se lanseze într-un sprint și să o lase în urmă la cel puțin o lungime de barcă. Dar alese cel mai prost moment pentru a se întoarce spre ea. O rafală neașteptată a brizei îi împinse pălăria într-o parte. Ridică instinctiv mâna pentru a o prinde – altfel ar fi căzut cu siguranță în apă – dar scăpă, în schimb, vâsla.

Oh, nu o scăpă de tot în apă, dar rămase prinsă în furca bărcii într-o poziție ciudată și trebui să tragă serios de ea pentru a o pune la loc. Între timp, barca lui deviase ușor de la curs.

Susanna Osbourne plănuise și ea un sprint final, observă el, și erau prea aproape de mal pentru a o mai putea întrece.

Susanna câștigă la mustață.

Râdeau amândoi fără să se poată opri când ea se întorsese triumfătoare spre el – arăta atât de plină de viață încât ar mai fi lăsat-o să câștige de încă o mie de ori, dacă i-ar fi cerut-o. Deși de data asta nu se putea spune că îi facilitase victoria, nu-i așa? Câștigase cinstit, deși, bineînțeles, el ar fi putut întoarce rezultatul în favoarea sa dacă ar fi rânjit mai puțin și ar fi vâslit mai mult.

Toate femeile, observă el, îl abandonară în favoarea campioanei lor. Doamnele o purtară aproape pe brațe până la pături, unde îi așteptau coșurile de picnic.

– Pot să mor de rușine acum? întrebă Peter, rânjind la Edgecombe, care-i ținu barca, ajutându-l să coboare. Sau să mănânc mai întâi?

– Cred c-ar fi mai bine să mori acum, Whitleaf, spuse Raycroft. Noi, bărbații din zona asta, nu ne împăcăm în ruptul capului cu rușinea, bătrâne. N-aș fi surprins dacă toată tărășenia asta ar ajunge și în paginile ziarelor din Londra, așa că n-o să-ți mai poți arăta mutra nici pe acolo.

– Însă în același timp le-ai făcut fericite pe doamne, zise Edgecombe, bătându-l pe umăr, și ce-și poate dori un bărbat mai mult în viață? Ar fi bine să vii să mănânci,

altfel Frances se va simți jignită.

– Trebuie să recunosc, spuse Crossley, că în ciuda staturii sale scunde, domnișoara Osbourne s-a descurcat excelent la vâslit.

Tinerele femei veniră să-l consoleze pe Peter după ce acesta se așeză să-și bea ceaiul. Un grup de domnișoare stătu împreună cu el, asigurându-l că ar fi câștigat fără îndoială cursa dacă n-ar fi avut ghinionul acela cu pălăria care era cât pe ce să-i cadă în apă. Însă doar menționarea respectivului incident le făcu să izbucnească în hohote de râs. Fiecare dintre ele se chinuia să-i imite figura pe care o făcuse în momentul acela.

Râse și el împreună cu ele.

Susanna Osbourne ședea pe o altă pătură. Peter nu auzea ce vorbea, dar îi putea vedea toate mișcările. În cele din urmă nu mai putu rezista. Cursa de ambarcațiuni nu se putea contabiliza ca timp petrecut împreună. Și imediat după ceai oaspeții s-ar fi putut pregăti de plecare. N-ar fi vrut să irosească ocazia de a sta puțin de vorbă cu ea între patru ochi.

Se ridică în picioare și le zâmbi doamnelor înainte ca vreuna dintre ele să apuce să se ridice după el.

– Cred c-ar trebui să mă duc să mă umilesc în fața domnișoarei Osbourne, spuse el.

Ea ridică privirea, îl văzu apropiindu-se de grupul ei și îi zâmbi.

– Domnișoară Osbourne, dă-mi voie să te invit la o plimbare și permite-mi în același timp să te felicit pentru victoria repurtată. Am fost învins fără drept de apel.

Îi întinse o mână și o ajută să se ridice.

– Mulțumesc, spuse ea, netezindu-și rochia. Într-adevăr, ai pierdut.

Râse și luă brațul pe care i-l oferea el.

Și, dintr-o dată, el avu o senzație de plenitudine indusă de acea după-amiază. Cerul părea mai albastru, soarele mai strălucitor, aerul mai cald.

Era păcat – mare păcat chiar – că prietenia dintre un bărbat și o femeie nu putea fi întreținută de la distanță. După ce vor părăsi acest loc nu vor mai putea coresponda sau comunica în vreun fel. Și nu mai rămăseseră decât cinci zile din cele două săptămâni. Era foarte puțin probabil ca după aceea să se mai revadă vreodată.

La naiba, până la urmă va fi obligat să-și ia rămas bun de la ea!

Totuși, cinci zile erau cinci zile și nu patru – oare nu-i mărturisise el că făcea parte din categoria celor care vedeau mereu partea plină a paharului? Și mai avea și restul după-amiezei de astăzi la dispoziție. Nu credea că ar fi putut cineva să considere deplasat faptul că își petrecea o jumătate de oră singur cu femeia care-l învinsese într-o cursă de ambarcațiuni.

Da, astăzi avea să-și permită luxul unei ore întregi!

O conduse în direcția podului.

7

Susanna se distrase de minune la picnic, în special în timpul cursei. Își dădea, bineînțeles, seama că

dacă ar fi vrut, vicontele Whitleaf ar fi putut să ajungă la finiş cu mult înainte ca ea să întoarcă la pavilion, dar în acelaşi timp ştia că n-avusese de gând s-o lase să câştige. Astfel, satisfacţia pe care o simţea pentru că până la urmă îl învinsese era imensă.

Savurase fiecare clipă a acestei după-amieze dar, în timp ce se îndrepta spre pod, la braţul vicontelui, se văzu nevoită să recunoască faptul că acum plăcerea ei era completă. În sfârşit, avea să petreacă puţin timp singură împreună cu noul ei prieten.

Şi chiar ajunsese să-l simpatizeze. În jurul lui era întotdeauna râs şi veselie, oriunde s-ar fi aflat. Cu toate acestea, atunci când rămâneau doar ei doi, atmosfera devenea şi mai plăcută. Simţea că începe să-l cunoască mai bine ca persoană şi descoperise că nu era atât de superficial sau de egocentrist pe cât crezuse ea în momentul în care îl văzuse pentru prima dată. Şi mai intuia interesul lui faţă de persoana ei, un interes mult mai profund decât cel pe care-l manifesta pentru o femeie oarecare, cu o figură simpatică.

Înfiriparea unei prietenii într-un loc atât de neaşteptat avea ceva magic, se gândi ea.

– Presupun că în după-amiaza asta nu ai pus pentru prima dată mâna pe vâsle.

– Într-adevăr, am mai vâslit, admise el.

– Cu toate acestea, cred că nu ţi s-a permis asta pe vremea când erai doar un băieţel.

– Cum ai ghicit? zâmbi el. Cel puţin nu când eram acasă. La şcoală şi apoi la universitate am făcut tot felul de lucruri care acasă îmi erau interzise, gândindu-mă că, dacă nu mă văd, surorile mele sau mama n-au cum să se supere.

Ea îşi aminti scena în care una dintre surorile lui îl trăsese de pe malul lacului în timp ce el încerca să pes-

cuiască cu undiţa ei, speriată de moarte la gândul că ar fi putut să cadă în apă şi să se înece. Un băieţel vioi şi entuziast, căruia nu i se dădea voie să stea pe malul lacului cu o undiţă în mână.

– Nici nu pot să-mi aduc aminte când am mai fost învins într-o cursă de canotaj, spuse el în timp ce urcau pe pod. Te rog să-mi accepţi cele mai sincere felicitări!

Ea râse.

– Trebuia să te pună cineva la punct.

– Eşti răutăcioasă, remarcă el. Dacă îmi amitesc eu bine, am recunoscut că am pierdut o cursă de cabriolete.

– La distanţă de un nas mai lung, preciză ea. Mă întreb cât de lung a fost de fapt nasul acela. Poate era o trompă de elefant întinsă la maximum?

– Uneori, am impresia că limba ta e îndeajuns de ascuţită pentru a tăia o bucată de carne de vită.

Ea izbucni din nou în râs.

– Dar dumneata ai mai vâslit şi înainte? o întrebă el. Te rog, spune că da. Umilirea mea ar fi completă dacă răspunsul ar fi negativ.

– Am mai vâslit de câteva ori, demult, pe vremea când eram copil. Dar de atunci n-am mai practicat sportul acesta.

– Şi unde anume ai mai vâslit?

– Oh, în locul unde am copilărit, răspunse ea vag.

Se opriră amândoi când ajunseră la jumătatea podului. Ea îl mai traversase o dată, la ultima sa vizită la Barclay Court. Soarele strălucea pe cerul albastru, fără nori. Se auzea susurul râului ce trecea pe sub pod. Dacă şi-ar fi întors capul ar fi văzut razele soarelui reflectându-se în apa lacului din spatele lor.

Toate simţurile i se ascuţiseră la maximum. Era pe deplin conştientă de căldura corpului, de apa de colonie

pe care o folosise. Toate acestea îi accentuau senzația de mulțumire.

– Când stăteam în pavilion, ceva mai devreme, spuse el, am observat că lacul încadrează perfect reflexia în oglindă a casei. E clar că locul respectiv a fost ales cu foarte multă grijă de cel care a construit pavilionul. Probabil că era un arhitect foarte priceput.

– Oh, da, îl aprobă ea. Nu încape nicio îndoială în privința asta.

– Crezi că și cascada aceea a fost poziționată acolo cu aceeași grijă ca și pavilionul? întrebă el. Nu ți se pare că de aici, de pe pod, ai vizibilitate maximă spre ea?

– Poate că podul a fost plasat în mod deliberat aici, sugeră ea.

– S-ar putea ca ambele variante să fie valabile. Înclin să cred că amândouă au fost proiectate anume așa.

– Dar oare natura poate fi proiectată și aranjată?

– Sigur că da. Oare nu plantăm flori și legume în rânduri aranjate cu grijă și în straturi ordonate pentru plăcerea noastră și pentru a înlesni accesul la ele? Avem posibilitatea să amenajăm o cascadă acolo unde dorim. Manipulăm natura tot timpul. De fapt, adesea facem greșeala de a ne închipui că noi suntem creatorii ei. Apoi, din senin, se stârnește o furtună și ne smulge acoperișurile caselor, ne inundă căminele și ne aduce aminte cât de puțin putem controla forțele naturii și cât de neajutorați suntem în realitate. Ai observat că, imediat după ce abandonăm structuri care altădată păreau extrem de solide, acestea sunt acaparate imediat de natură? În crăpăturile zidurilor altădată inexpugnabile cresc flori sălbatice, pe podeaua palatelor, acolo unde odinioară regii etalau măreția imperiilor, a răsărit iarba.

– Mie chestia asta mi se pare mai degrabă liniștitoare

decât înspăimântătoare, spuse ea. Am auzit cât de urâte au devenit anumite părți ale ținutului ăsta sub acțiunea haldelor de steril extras din minele de cărbune și a altor deșeuri industriale. Nu cred că se va pune prea curând capăt acestui gen de activități. Dar atunci când vor înceta – dacă se va întâmpla vreodată lucrul acesta – poate că natura va recuceri pământul, va înlătura urâțenia făcută de mâna omului și va crea din nou frumusețe.

– Am sentimentul că dacă vom continua să stăm aici, nu va dura prea mult până când ni se va alătura cineva. Și chiar n-am chef acum de prezența unui intrus. Tu ce zici?

– Nici eu. Se uită în sus, la el, cu obrajii îmbujorați din cauza acestei mărturisiri.

– Și dacă ne-am plimba în direcția pavilionului, ni s-ar întâmpla același lucru. Văd că pe lângă râu, de cealaltă parte a lacului, e o potecă. Presupun că duce la cascadă.

– Într-adevăr. Merge chiar până dincolo de ea. Face parte din traseul care pleacă de la casă și înconjoară lacul, prin sălbăticie. Am parcurs și eu, împreună cu Frances, mai multe porțiuni din acest traseu, dar n-am fost niciodată până la cascadă. Drumul e destul de dificil în zona aceea, iar în ziua dinaintea plimbării noastre plouase. Contele ne-a atras atenția asupra pericolelor care ne-ar putea pândi.

El își coborî privirea spre pantofii ei ușori.

– Să fie oare prea dificil pentru cineva care a câștigat trei curse consecutive de ambarcațiuni, inclusiv finala – spre rușinea mea eternă? întrebă el.

– Întotdeauna mi-am spus că cea mai sălbatică și mai frumoasă porțiune a potecii trebuie să fie cea din zona cascadei.

– Atunci să mergem până acolo și înapoi și să sperăm

că nimeni nu se va aventura să ne urmărească.

Îl luă din nou de braț și porniră la drum.

În timp ce mergeau, Susanna își dorea să poată pune fiecare minut al acestei după-amieze într-un recipient, pentru a se putea bucura și mai târziu de ele. Era în culmea fericirii atunci când păşiră pe poteca de lângă râu. Știa că aveau să rămână singuri pentru cel puțin o jumătate de oră.

Nu se putea gândi la nimeni altcineva cu care ar fi putut să împartă frumusețea acestei clipe.

– Ah, magnific! exclamă vicontele Whitleaf oprindu-se pe potecă, în umbra copacilor înalți și privind înapoi spre locul unde apele râului, bolborosind înspumate, se uneau cu undele mai calme ale lacului, care scânteia sub razele soarelui.

Îi plăcea cu adevărat peisajul. În urmă cu o săptămână nici nu i-ar fi trecut prin minte așa ceva. Credea că el nu putea fi fericit decât atunci când se înconjura de doamne și domnișoare stăpânite de un sentiment de adorație.

– Am impresia că Barclay Court este unul dintre cele mai frumoase domenii din Anglia, ceea ce nu înseamnă că aș fi văzut multe altele, zise ea.

– De fapt, n-ai mai văzut niciunul, nu-i așa? Își întoarse capul spre ea și îi zâmbi cu căldură.

– Am mai văzut unul singur, spuse ea, înțepată. Locul unde am copilărit.

El ridică din sprâncene.

– Și unde e domeniul ăsta? Nu mi-ai povestit nimic despre copilăria dumitale. Ai spus doar că îți era dor de mama ta.

– Nu contează.

Se întrebă ce-ar fi spus el dacă și-ar fi dat seama că odinioară fuseseră într-un fel vecini. Nu știa dacă el își mai amintea de acea zi petrecută pe malul lacului, atunci

când venise într-o scurtă vizită la mama și la surorile sale, iar ei doi se întâlniseră prima oară. Era curioasă dacă mai ținea minte ce se întâmplase după aceea.

Un spasm dureros al stomacului o avertiză să nu spună mai multe despre acest subiect.

– Vedeți dumneavoastră, domnișoară Osbourne, zise el cu o severitate prefăcută, una dintre cele mai importante reguli ale prieteniei este aceea că prietenii nu trebuie să aibă secrete unul față de celălalt.

– Nu e deloc așa, îl contrazise ea. Chiar și prietenii au nevoie de o oarecare intimitate, măcar în adâncul sufletului lor, unde nimeni altcineva n-ar trebui să pătrundă.

El o privi cu atenție, încercând să aprecieze cantitatea de adevăr din vorbele sale.

– Cred că în trecutul dumitale există secrete întunecate, adânc îngropate, pe care n-ai vrea să le scoți niciodată la iveală, nu-i așa? spuse el, ridicând din sprâncene. Foarte bine! Dar ai copilărit pe un domeniu asemănător, nu-i așa? Erai fiica stăpânilor?

– Mai degrabă fiica unui fel de servitor. Era un gentleman, însă nu avea niciun fel de proprietăți, astfel că a trebuit să muncească pentru a-și câștiga existența. Și presupun că și eu am ceva sânge nobil în vene, fie și datorită faptului că m-am născut în familia unui gentleman. Ești mulțumit?

El zâmbi ușor, iar ea observă încrețiturile care-i apăruseră la colțurile ochilor. Își dădu seama că acele riduri se vor permanentiza pe măsura înaintării în vârstă. Aveau să-i confere un farmec suplimentar.

– Că nu m-am împrietenit cu odrasla unui coșar? o întrebă el. Dacă ar fi fost așa, probabil că aș fi dat bir cu fugiții, nu? Văd că drumul devine mai abrupt aici, dar sunt câteva pietre mari care ar putea fi folosite drept trepte. Ești sigură că faci față unei astfel de ascensiuni?

– Dumneata te simți în stare? zise ea, izbucnind în râs.

– Mai devreme am avut impresia că aud ecoul unor cuvinte pe care mi le-ai spus cu câteva zile în urmă, deși la fel de bine s-ar putea să mi se fi părut. Nu cumva ești profesoară de educație fizică, domnișoară Osbourne? Într-o școală de fete?

– Ba da, spuse ea. Predau educația fizică și jocurile de echipă, și câteodată nu mă pot abține și mă amestec și eu printre participanți. Mă pricepeam foarte bine la asta pe vremea când eram elevă. Și să știi că există școli de fete în care nu se învață doar broderia și bunele maniere.

– Dumnezeu să ne aibă în pază, spuse el, cu o grimasă. Eram gata să fac pe galantul și să îți ofer mâna pentru a te ajuta să urci, nu doar brațul. De fapt, sunt pregătit să trec la fapte. Dacă nu va fi nevoie să te trag în sus, o să mă tractezi dumneata pe mine.

Îi prinse mâna cu fermitate, iar ea avu pentru o clipă senzația absurdă că e pe punctul să izbucnească în plâns. I se părea că nimeni n-o mai ținuse de mână niciodată până acum, deși cu siguranță tatăl ei trebuie să fi făcut asta pe vremea când era doar o copilă. Gestul lui, atât de intim, implica o relație bazată pe încredere.

Avea mâna fină, suplă, cu degete lungi. Era în același timp puternică și caldă și cumva foarte masculină. Simți o strângere de inimă și coapsele începură să o doară, deși încă nu începuseră să urce.

Îl îndrăgise foarte tare, deși se cunoșteau doar de câteva zile, recunoscu ea. Apoi se gândi că poate nu fusese o idee prea bună ca ea să-i devină prietenă. Săptămâna viitoare, după ce se va întoarce în Bath, avea să-i simtă lipsa, și știa că dorul de el o să-i provoace durere, chiar suferință.

Dar deocamdată nu avea rost să se gândească la asta. Era prea târziu să se răzgândească și să păstreze distanța

față de el. Și nu era sigură că ar fi procedat altfel chiar dacă ar fi știut atunci ce aflase între timp. Până atunci dusese o viață austeră, ferită de contactul cu lumea. Nu trebuia să regrete că a ieșit în bătaia razelor soarelui, măcar pentru o vreme.

Și el chiar părea o persoană care făcea soarele să strălucească.

Urcară mână în mână poteca abruptă, chiar dacă drumul nu era excesiv de dificil, astfel că s-ar fi putut lipsi ușor de sprijinul lui – și el de-al ei. Se opriră la jumătatea urcușului, ținându-se de mână, cu respirația întretăiată, și se uitară la malul abrupt al râului care curgea cu repeziciune către lacul de dedesubt. Suprafața neregulată a râului, luminile și umbrele aruncate pe întreaga vegetație de razele soarelui care se strecurau printre crengile copacilor creau un contrast puternic cu lacul liniștit și strălucitor care încă se vedea în toată splendoarea sa, în stânga lor.

Magia priveliștii o fermecă și de astă dată – frumusețea neasemuită a naturii și pe deasupra compania unui prieten nou.

Nu schimbară niciun cuvânt. Nici nu aveau nevoie. Gândurile le erau într-o armonie perfectă – Susanna își dădea seama de asta. După câteva minute își reluară ascensiunea. Sunetul asurzitor al cascadei acoperise toate celelalte zgomote – cu excepția trilului unei păsări, după cum observă Susanna.

Parcurseră și ultimii metri ce-i despărțeau de creasta dealului, care se afla la același nivel cu cascada. Priveliștea era încântătoare. Susanna simți stropi de apă rece pe față. Deși încă se mai vedea lacul – și câțiva dintre invitați –, aici se simțeau izolați în sălbăticie. Poate că senzația asta se datora cumva zgomotului făcut de apă.

Stătură așa, mână în mână, admirând cascada până

când vicontele Whitleaf se uită în spatele său.

– Ia te uită, o grotă construită artificial în coasta dealului, făcută să semene cu o peşteră naturală. Aproape că mă aşteptam să o văd acolo. Şi, bineînţeles, are vedere chiar în direcţia potrivită. Capability Brown* şi discipolii obişnuiau să construiască astfel de facilităţi pe potecile mai sălbatice de pe domeniile amenajate de ei. Ce-ai zise să stăm şi noi câteva minute acolo?

– Să sperăm că înăuntru e mai răcoare, spuse ea. Efortul ascensiunii o încălzise, deşi copacii o protejaseră în mare măsură de razele soarelui.

Pe peretele interior al grotei fusese amplasată o banchetă circulară. Era un adăpost perfect pentru drumeţii care voiau să se ferească de vânt sau de soare, ori doar să se odihnească, un loc unde se putea sta confortabil pentru a admira frumuseţile naturii – chiar dacă şi omul îşi adusese contribuţia la punerea lor în valoare. Gura grotei era încadrată pe trei laturi de iederă verde şi bogată.

Cascada se afla chiar în centrul câmpului lor vizual, aşa cum reflexia casei în apele lacului se vedea perfect din pavilion. Malurile abrupte erau acoperite cu vegetaţie abundentă, iar copacii îşi întindeau ramurile pe deasupra. Mirosea a apă, a verdeaţă şi a pământ. Şi, bineînţeles, se auzea zgomotul apei repezi – şi trilurile acelei păsări singuratice.

– Îmi place prietenia, spuse el încet, după ce stătură aşezaţi în linişte pentru câteva minute. Poţi să *nu* vorbeşti, dacă asta îţi doreşti. Râse. Au sens vorbele mele?

– Da, confirmă ea. Tăcerea este dezagreabilă şi penibilă atunci când ai de-a face cu străini sau cu simple cunoştinţe.

– Cum s-a întâmplat cu noi, în ziua în care ne-am întâlnit, remarcă el. Te simţeai stingherită?

* Lancelot Brown (1716 –1783), mai cunoscut sub numele Capability Brown, a fost un foarte cunoscut peisagist englez.

– Foarte, recunoscu ea.

– De ce?

Când se aşezaseră, ea îşi retrăsese mâna dintr-a lui, pentru a-şi aranja poalele rochiei. Acum însă mâinile lor împreunate se odihneau pe banca dintre ei fără ca ea să fi conştientizat momentul când se petrecuse acest lucru.

– Erai *vicontele Whitleaf*, chipeş, fercheş, evident bogat, sigur pe dumneata, un adevărat om de lume.

– Şi superficial, adăugă el, şi îngâmfat, şi neserios.

– Te-am judecat prea pripit, recunoscu ea.

Urmară câteva momente de linişte, timp în care el o privi lung.

– Şi mai era un motiv, adăugă ea repede. Erai vicontele *Whitleaf*. Şi eu am copilărit nu departe de Sidley Park.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă el după o clipă sau două de tăcere. *Osbourne!* A fost mulţi ani secretarul lui Sir Charles Markham, pe vremea când acesta era membru al guvernului. M-am gândit la el atunci când mi-ai fost prezentată, dar Osbourne este un nume destul de răspândit. Nici prin cap nu mi-a trecut că... Şi, dacă stau bine să mă gândesc, chiar îmi amintesc că avea o fiică. Tu eşti aceea?

– Da, spuse ea, zguduită. Chiar nu intenţionase să-i dezvăluie adevărata ei identitate.

– Ne-am întâlnit vreodată? întrebă el.

– O singură dată. Ai venit la lac, unde eu mă jucam cu Edith, dar două dintre surorile tale s-au apropiat în grabă şi te-au luat de acolo. Uneia dintre ele nu i-a convenit că te jucai cu mine, cealaltă se temea că ai fi putut să cazi în apă şi să te îneci.

– Nu-mi amintesc. Ia stai puţin! Era cumva vorba şi despre o undiţă?

– Da. Ai vrut să pescuieşti cu undiţa. Te-ai gândit că ai

fi putut avea mai mult noroc decât mine, deşi eu cred că în lacul acela nu erau deloc peşti. Niciodată n-am auzit de cineva care să fi prins vreun peştişor acolo.

– Aşadar, tu erai. Îmi amintesc acum. Mă rog, vag.

Şi totul ar fi rămas la fel, se gândi ea, dacă amintirile ar fi rămas în continuare, vagi şi neclare.

– Tatăl tău a murit, spuse el.

Ea îşi întoarse capul şi îl ţintui cu privirea.

– Da.

– Îmi pare foarte rău, zise el, deşi e cam târziu să-ţi prezint condoleanţe. S-a petrecut brusc, nu-i aşa? Un atac de cord?

Aşadar, nu ştia. Numeroşii lui tutori şi rude nu-i dezvăluiseră acest adevăr din dorinţa de a-l proteja.

– Da, spuse ea. A suferit un stop cardiac.

Chiar nu era o minciună.

– Îmi pare rău, zise el din nou. Dar spune-mi cum ai ajuns să te numeri printre elevele sărace de la şcoala domnişoarei Martin, în Bath?

Nu vorbise niciodată despre trecutul ei. Oricât de multă încredere avea în prietenele sale apropiate, nu le dezvăluise niciodată povestea ei în întregime – după cum nici ele nu-i împărtăşiseră trecutul lor. Prietenii chiar aveau nevoie de câte un loc tainic în adâncul sufletului lor. Dar el ştia deja mai multe decât le spusese prietenelor sale.

Închise ochii pentru câteva secunde.

– Te rog să mă ierţi, zise el, strângând-o mai tare de mână. N-am vrut să-ţi reîmprospătez amintiri atât de dureroase.

Ea învăţase cum să facă faţă singurătăţii ei, căci trăia cu ea de mult timp. Şi acum avea un serviciu, câţiva prieteni care-i erau la fel de apropiaţi ca o familie. Dar existase o perioadă în viaţa ei când se simţise ca un

copilaş fără apărare, singur, abandonat într-un univers vast şi ostil. I se păruse că aceea reprezentase cea mai grea încercare din întreaga ei existenţă. Însăşi supravieţuirea îi fusese periclitată.

– Domnul Hatchard m-a trimis la şcoală. Este avocatul şi agentul Claudiei Martin la Londra. L-am cunoscut pe vremea când îmi căutam de lucru prin intermediul unei agenţii de plasare. La început, când m-a întrebat dacă am mai fost vreodată la Bath, m-am gândit că vrea să-mi ofere o slujbă acolo. Dar el mi-a explicat că dacă voiam, puteam să frecventez şcoala, ca internistă. Mi-a spus că un client al său, o persoană pe care o reprezenta, se oferise să acopere toate cheltuielile cu taxele şi cazarea şi că de fapt aveam să fiu doar una dintre elevele care învaţă acolo cu burse oferite de oamenii înstăriţi.

Îşi amintea acum amestecul de uşurare şi umilinţă pe care-l simţise la auzul neaşteptatei lui oferte.

– Şi ai acceptat, spuse vicontele Whitleaf.

– Nu prea aveam încotro. În caz contrar riscam să mor de foame. Fusesem admisă doar la un interviu promiţător – pentru poziţia de cameristă a unei doamne. Celor de la agenţie le spusesem că am cincisprezece ani, deşi abia împlinisem doisprezece. Dar doamna care m-a intervievat nu m-a crezut şi m-a concediat fără să stea prea mult pe gânduri. Nu era menajera doamnei, aşa cum preasupusesem eu, ci chiar potenţiala mea angajatoare. Mi-a spus că de vreme ce o să aibă de-a face în fiecare zi cu camerista ce urma să-i fie angajată, prefera să o aleagă personal. Eram îngrozită de ea, deşi nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât mine. Şi totuşi, am strania convingere că ea a avut ceva de-a face cu faptul că până la urmă am fost găsită de domnul Hathard.

– Zău?

– Cum altfel ar fi putut să-mi ia urma şi să-şi dea seama cine sunt cu adevărat? întrebă ea. Londra e plină de fete sărace. Şi, în mod curios, numele respectivei doamne tot apare în legătură cu şcoala la care am fost trimisă. Claudia Martin a lucrat la un moment dat pentru ea ca guvernantă, dar a plecat de acolo îngrozită de comportamentul ei agresiv şi necontrolat şi de atitudinea sa arogantă. După aceea, a apărut chiar la şcoală, la doar o zi după ce am ajuns în Bath şi a întrebat-o pe Claudia dacă avea nevoie de ceva. Biata Claudia clocotea de furie. Vezi dumneata, şcoala are un protector secret. Claudiei nu i-a trecut probabil niciodată prin minte că ar fi posibil ca protectorul respectiv să fie însăşi doamna Hallmere, dar eu mă întreb dacă lucrurile nu stau de fapt chiar aşa.

– Doamna Hallmere?

– Înainte să se căsătorească se numea Freyja Bedwyn, îi explică ea. Era sora ducelui de Bewcastle. Apoi s-a măritat cu marchizul de Hallmere, a cărui moşie se afla chiar în Cornwall, exact în acelaşi ţinut unde locuia şi Anne Jewell înainte de a fi recomandată şcolii ca posibilă profesoară.

– Cunosc familia Bedwyn. Bewcastle e un vecin apropiat al verişoarei mele Lauren, vicontesa Ravensberg. Zâmbi. Îmi închipui că nu era deloc o slujbă uşoară să fii guvernanta doamnei Hallmere. Şi presupun că şi dumneata ai avut mare noroc că nu te-ai angajat pe postul de cameristă a ei. Este o doamnă formidabilă. Şi dumneata crezi că ea te-a trimis la Bath? Interesant.

– S-ar putea să mă înşel.

Şi, dacă mai era nevoie de vreo dovadă că el aparţinea unei alte lumi decât cea din care făcea ea parte, aceasta tocmai îi fusese oferită. El o cunoştea atât pe doamna Hallmere, cât şi familia Bedwyn. Verişoara lui era vicontesă.

Dar astfel de lucruri n-o mai puteau intimida. Ea şi vicontele Whitleaf erau prieteni buni, credea ea, deşi de puţină vreme. În curând avea să se întoarcă fiecare în lumea sa.

Îşi eliberă mâna dintr-a lui, îşi netezi rochia fără să-l privească, apoi se ridică şi ieşi afară din grotă. Se opri pe poteca ce dădea spre cascadă. El o urmă imediat.

– Am fost foarte norocoasă, de-a lungul întregii mele vieţi, îi mărturisi. După ce m-am stabilit la şcoală, m-am simţit excelent acolo. Şi de când am devenit profesoară sunt şi mai fericită.

– Într-un fel te invidiez, zise el.

Îşi ridică privirea şi-l privi atent, să vadă dacă nu cumva glumea. Ce lucru ciudat îi spusese! Dar el privea cu ochii mijiţi spre cascadă, lăsând impreasia că vorbise mai mult pentru sine decât cu ea. Cu siguranţă nu glumise. Când îşi întoarse din nou privirea spre ea, zâmbea din nou.

– Eşti pregătită să dansezi toată noaptea la balul de mâine? o întrebă el.

– Este un eveniment care are loc la ţară, lord Whitleaf. Îndrăznesc să spun că se va încheia cu mult înainte de miezul nopţii.

– Unul dintre primele lucruri pe care le-am observat la dumneata îl reprezintă faptul că eşti foarte cerebrală şi iei cuvintele ad litteram – de exemplu, inima o asimilezi unui organ situat în cavitatea toracică. Sufletul meu de poet încă mai tresare la amintirea acelei discuţii. Atunci, dă-mi voie să reformulez întrebarea. Eşti pregătită să dansezi toată seara?

– Sunt pregătită să mă distrez, spuse ea. N-am fost niciodată la vreun bal, nici măcar la unul rural ca acesta.

– Niciodată? Părea foarte uimit. Înseamnă că nu ştii

să dansezi?

– Învățarea dansurilor este una dintre principalele etape din educația unei doamne, chiar dacă nu e vorba decât de o elevă care a beneficiat de o bursă acordată în scopuri caritabile. La școală avem și un profesor de dans – domnul Huckerby, care m-a inițiat în domeniu. Și acum fac împreună cu el demonstrații de dans pentru ca elevele să poată învăța mai ușor.

– Dar n-ai dansat niciodată la un bal, spuse el încet.

În momentul acela se simți îngrozitor de jenată. Era o informație pe care ar fi preferat să o păstreze pentru ea.

– E timpul să ne întoarcem, zise ea brusc. Toată lumea se pregătește probabil de plecare și absența noastră, destul de îndelungată, ar putea fi remarcată.

– Domnișoară Osbourne, spuse el abrupt, îmi acorzi primul vals la bal?

Oh!

Se uită la el atât de entuziasmată, încât pentru o clipă nici nu putu să vorbească.

– Oh, zise ea într-un târziu, n-are niciun rost să-mi ceri așa ceva doar pentru că ți-am spus că va fi primul bal din viața mea și fiindcă sunt, într-un fel, prietena dumitale.

El îi luă din nou mâna, dar nu numai pentru a o ține într-a lui. O duse la buze și o ținu acolo pentru câteva clipe, privind-o în același timp în ochi, pe deasupra ei.

– Ce înseamnă „într-un fel"? Cum pot doi oameni să fie prieteni „într-un fel"? Fie sunt prieteni, fie nu. Ți-am cerut să-mi acorzi primul vals pentru că îmi doresc să valsez cu tine și cu nimeni altcineva. Uneori, motivele sunt atât de simple.

Ea își privise mâna lipită de buzele lui și o simțise acolo – cu toate celulele din corpul ei. Niciun bărbat nu mai făcuse un asemenea de gest. Nimeni nu se mai com-

portase astfel cu ea. Și se simțea foarte bine. Era în culmea fericirii.

Apoi văzu chipul lui ca prin ceață și își dădu seama cu groază că ochii i se umpluseră de lacrimi.

Încercă să-și tragă mâna, dar el o ținu acolo, strângând-o și mai tare.

– Susanna, te-am supărat cumva? Îmi cer scuze. Nu vrei să...

– Da, spuse ea cu vocea tremurândă, acoperindu-și ochii cu mâna liberă. Vreau. Îmi va face o deosebită plăcere să dansez cu dumneata, domnul meu. Mulțumesc.

Dar simțea un nod în gât. Îi spusese *Susanna*. Cât de prostesc din partea ei să fie atât de impresionată de această neînsemnată renunțare la maniere – un minunat semn de prietenie.

El se înclină cu eleganță în fața ei și-i zâmbi.

– Seara va fi cu siguranță plicticoasă în așteptarea acelui vals, îi spuse el, cu mâna liberă lipită de piept, în dreptul inimii.

Ah, el observase cât de tulburată și stingherită era, remarcă ea. Astfel că încerca acum s-o liniștească făcându-i complimente, chiar flirtând cu ea. Oh, chiar era un om bun.

– Prostii, lord Whitleaf, spuse ea cu un hohot de râs ce-și făcu loc cu greu prin gâtul ei încordat. N-am uitat că ai cel puțin primele patru dansuri promise deja altor partenere. Nu poți pretinde că o asemenea perspectivă ar putea fi plicticoasă.

El chicoti.

– Dar le-am promis dansurile înainte să te cunosc. După aceea, am devenit insensibil la orice altfel de farmec feminin.

– Lingușitorule! Scoase un sunet dezaprobator, apoi râse din nou, de data aceasta amuzată cu adevărat, și își

retrase mâna dintr-a lui.

– Să ştii că ăsta e purul adevăr, adăugă el. Am descoperit că prietenia este mult mai interesantă decât flirtul.

– Populaţia feminină a Angliei ar intra în stare de şoc dacă te-ar auzi rostind aceste cuvinte. Trebuie să ne întoarcem.

– Chiar trebuie? zise el. Sau poate c-ar fi mai bine să fugim în lume şi să uităm definitiv de tot şi de toate? Ţi-ai dorit vreodată să faci asta?

– Nu. Dar se uită la el cu un aer melancolic. Uneori chiar îşi dorea asta. Odată chiar fugise. Dar în visele ei uneori putea zbura...

– Mi-ai spus la un moment dat că nu eşti romantică. Nici aventuroasă nu eşti?

– Nu. Am picioarele bine înfipte în pământ.

– Şi inima îţi pompează cu putere în piept, spuse el, întinzând o mână şi atingând-o uşor cu buricele degetelor sub bărbie. Nu prea te cred, domnişoară Osbourne, în niciuna dintre privinţe. Dar cred că ai dreptate. Dacă nu fugim în lume, atunci va trebui să ne întoarcem.

Îşi potrivi pasul după al ei şi porniră la drum în tăcere, o tăcere care le deveni în scurt timp un companion plăcut.

Însă în ea prindea contur o dorinţă puternică în vreme ce coborau pe potecă – poate dorinţa de a lăsa la o parte toate precauţiile şi de a păşi în necunoscut...

În ce necunoscut?

Într-o aventură?

Într-o relaţie intimă?

Nu primise o ofertă serioasă nici pentru una, nici pentru cealaltă, şi chiar dacă ar primi, ar refuza-o. Visele erau bune şi frumoase atâta vreme cât nu le confundai cu realitatea.

Realitatea e că acum mergea alături de vicontele Whitleaf, pe poteca din pădurea de pe domeniul Barclay

Court, într-o minunată după-amiază de vară. Realitatea e că avea să valseze cu el mâine seară, la primul ei bal. Şi după aceea mai avea încă trei zile de vacanţă.

Nu era nimic în neregulă cu realitatea. Dimpotrivă, părea aproape perfectă.

Şi chiar şi după ce acele trei zile se vor fi sfârşit, le avea pe Anne şi pe Claudia, care o aşteptau în Bath, dar şi siguranţa postului ei de profesoară. Acolo mai existau şi celelalte profesoare, şi fetele, inclusiv câteva eleve noi. Şi o să aibă parte de toate acele schimbări premergătoare începutului de nou an şcolar. Şi la toate acestea se adăugau amintirile unei vacanţe frumoase.

– Aş da un bănuţ pentru gândurile tale, spuse el după ce terminară de coborât partea mai abruptă a potecii şi se apropiau de lac.

– Treceam în revistă lucrurile pentru care ar trebui să fiu recunoscătoare.

– Aşa? O privi mai atent. Din câte ştiu eu, oamenii se gândesc la asta doar atunci când sunt trişti. Eşti tristă?

– Nu. Ce motiv aş avea?

El scoase un oftat adânc pe care întârzie să-l justifice pe moment.

– Nu ştiu, spuse el după o scurtă tăcere. Dar şi eu mă simt uşor melancolic.

Domnii Dannen şi Raycroft traversau podul pentru a se întâlni cu domnişoarele Moss, Krebbs şi Jane Calvert. Curând, cele două grupuri se intersectară şi râsetele şi pălăvrăgeala umplură atmosfera.

Când ajunseră la capătul podului, pe partea lacului unde avusese loc picnicul, domnul Dannen o luase de braţ pe Susanna, iar vicontele Whitleaf îi oferise, la rândul său, un braţ domnişoarei Krebbs şi pe celălalt domnişoarei Jane Calvert. Domnul Raycroft mergea alături de ei.

Vicontele le relată că avusese impresia că razele apusului îl orbeau, reflectate în apa de sub pod, pentru ca ulterior să-şi dea seama că, de fapt, era orbit de prezenţa acelor minunate domnişoare în mijlocul podului.

Banditul!

Dar bineînţeles că domnişoarele nu luară în serios complimentul lui. Susanna îşi dădu seama de acest lucru din felul în care izbucniseră în râs.

Era amabil cu ele, le făcea ziua mai veselă şi mai plăcută.

Şi el, la rândul său, purta masca frivolităţii. Sau poate că nu era câtuşi de puţin o mască. S-ar putea ca acesta să fie harul lui – să răspândească bucurie şi veselie. Şi totuşi, cu doar câteva clipe în urmă, spusese că se simţea cuprins de melancolie. Oare era posibilă coexistenţa celor două stări de spirit?

Da, poate că da. Şi ea simţea acelaşi lucru. Trăia una dintre cele mai fericite după-amieze din viaţa ei. Şi totuşi...

Şi totuşi, în curând avea să plece fiecare pe drumul său, fiecare către propriul univers.

8

Acea melancolie uşoară care o învăluise pe Susanna după picnic dispăruse fără urmă când ea ajunsese împreună cu Frances şi cu contele de Edge-

combe în încăperile unde urma să aibă loc balul, deasupra hanului din oraş, în seara următoare.

Nu-şi amintea să mai fi fost atât de emoţionată niciodată în viaţa ei, deşi încerca din răsputeri să ascundă acest lucru – însă, din câte se părea, efortul ei era zadarnic.

– Ei bine, Susanna, spuse contele în timp ce-i întindea o mână pentru a o ajuta să coboare din trăsură, trebuie să recunosc că pur şi simplu străluceşti. Bijuteriile ar fi absolut inutile.

Nu purta nicio bijuterie, bineînţeles. Dar nici Frances nu se împodobise cu vreuna, deşi Susanna bănuia că prietena ei încerca în mod deliberat să n-o eclipseze, nici pe ea şi nici pe ceilalţi vecini mai puţin avuţi – chiar dacă Frances purta o rochie superbă, din satin albastru regal, în mod evident scumpă şi cusută de cele mai pricepute croitorese.

Frances o luă de braţ în timp ce intrau în han, lăsându-l pe conte un pic în urmă.

– Ştiu cum te simţi, spuse ea. Îmi amintesc ce senzaţie am avut şi eu în seara aceea la Bath, când bunicul şi sora lui Lucius m-au invitat la bal în Sala din Upper. Eram speriată de moarte şi în acelaşi timp tremuram de emoţie. Mai ţii minte?

– Claudia, Anne şi cu mine am observat în ultima clipă că ţi se desfăcuse o porţiune din tiv, spuse Susanna, şi ne-am repezit toate să-l coasem, în timp ce tu te aflai în holul şcolii, iar domnul Keeble îl poftise pe contele de Edgecombe înăuntru – pe vremea aceea era vicontele Sinclair.

Râseră amândouă când evocară acel episod, iar din spate se auzi un chicotit uşor, semn că şi contele le împărtăşea starea de spirit.

Sala unde urma să aibă loc dansul ar fi părut probabil mică şi sărăcăcios ornamentată în comparaţie cu orice

sală de bal din Londra, presupuse Susanna în timp ce intra în încăpere. Era cu siguranță mai modestă decât sala de bal Upper din Bath, unde fusese în vizită cu un grup de eleve într-o după-amiază. În schimb, aceasta era plină de lume, fiind înțesată de oameni pe care-i cunoștea și alături de care se simțea bine, și cu toții purtau haine de sărbătoare. În rumoarea sălii desluși vocile entuziasmate ale doamnelor și domnișoarelor și glasurile puternice și grave ale domnilor, încercând să le acopere. De peste tot se auzeau râsete. Și membrii orchestrei își aduceau și ei contribuția la creșterea nivelului de zgomot – își acordau instrumentele pe o mică estradă situată la unul dintre capetele sălii.

Susannei i se părea totul amețitor în splendoarea sa.

Participa la primul ei bal – în mintea ei insista să-i spună bal, deși de fapt era doar o reuniune rurală. Și avea să danseze!

Contele o rugase să-i rezerve măcar un dans, deși nu insistase să-i promită unul anume. Domnul Dannen, la sfârșitul picnicului de ieri, îi ceruse permisiunea de a-i acorda primul dans, cel mai important.

Și vicontele Whitleaf îi solicitase primul vals.

Abia aștepta dansul acela – n-avea să fie decât un singur vals. Încercă însă să-și reprime nerăbdarea. Avea să fie cu siguranță cea mai interesantă seară din viața ei. Nu voia ca prima jumătate să treacă prea repede. Își propusese să se bucure de fiecare moment, de la prima și până la ultima clipă.

Doamna Raycroft și fiica ei veniră să le întâmpine imediat ce apărură în cadrul ușii și domnișoara Raycroft îi admiră rochia lui Frances și părul Susannei – Frances insistase ca Susanna s-o lase pe camerista ei să i-l aranjeze special pentru seara aceea.

– Asta e panglica pe care ai cumpărat-o de la magazin? întrebă ea, urmărind tivul rochiei de un verde pal a Susannei, pe care panglica de un verde-închis fusese cusută pe două rânduri. Strălucește în lumina lumânărilor, nu vi se pare? Arată foarte bine. Vicontele Whitleaf ne-a spus că ai cumpărat-o.

– Voiam ca rochia mea să capete un aspect mai festiv pentru ocazia asta, explică Susanna. N-am mai purtat-o până acum la niciun bal.

După aceea urmă un iureș de nedescris; vecinii se salutau între ei, domnii își căutau partenerele pentru dansul de deschidere.

Susanna se văzu nevoită să recunoască în adâncul sufletului său că domnul Dannen i se părea destul de plicticos. Petrecuseră mai multe ore unul în compania celuilalt pe parcursul ultimelor două săptămâni, dar se îndoia că el știa ceva despre ea, în afară de faptul că era o profesoară din Bath. Ea, pe de altă parte, aflase totul despre strămoșii lui scoțieni și despre moștenirea lăsată de aceștia.

Dar faptul că n-o interesa deloc ca bărbat nu mai conta acum, când el o conduse de-a curmezișul sălii și o plasă alături de celelalte doamne, apoi își ocupă locul în fața ei, printre domni, în poziția impusă de primul dans al serii. Nu trăise niciodată o clipă mai fericită. În stânga ei stătea cea mai în vârstă dintre domnișoarele Calvert, cu domnul Raycroft în fața ei, iar lângă ea era Rosamond Raycroft. Vicontele Whitleaf aflat în fața ei, avea chipul zâmbitor și tocmai îi spunea ceva ce o făcu să râdă cu poftă. Pentru o fracțiune de secundă prinse privirea Susannei, însă era mult prea politicos pentru a-și muta atenția de la partenera lui mai mult de o secundă sau două.

Susanna simți că debordează de fericire doar pentru că îl știa aproape.

În scurtă vreme nu se mai gândi decât la dans; în momentul în care orchestra începu să cânte, rândul de domni făcu o plecăciune, iar cel de doamne răspunse cu o reverență.

Muzica umplu încăperea, podeaua începu să vibreze ritmic sub pașii dansatorilor, care se roteau, se plecau și se învârteau unul în jurul celuilalt. Aerul deveni înăbușitor, un amestec de parfumuri, apă de colonie și mirosuri de flori. Chiar și lumânările din candelabre și din aplicele de pe pereți păreau că se mișcă în ritmul muzicii.

Și ea făcea parte din *toate* astea!

Ah, era o parte din toate astea!

Simți o ușoară dezamăgire când dansul se termină, dar nu pentru multă vreme, căci domnul Raycroft se grăbi să-i solicite următorul dans. Contele, la rândul său, i-l ceru pe cel de-al treilea.

La sfârșitul celui de-al treilea dans simțea că se înroșise la față, i se făcuse cald și respira greu, însă își dorea ca seara să continue la nesfârșit. Domnul Finn se apropie și o invită la cel de-al patrulea dans, dar când ajunse lângă ea, Susanna se așezase deja lângă domnișoara Honeydew, care își făcea vânt cu evantaiul și părea cam slăbită. Recunoscu, la întrebarea Susannei, că nu mâncase nimic de la prânz. Susanna îi mulțumi domnului Finn și îi ceru s-o scuze, apoi o luă pe domnișoara Honeydew și o conduse în încăperea alăturată, unde erau pregătite gustări și răcoritoare, îi aduse o ceașcă de ceai și o farfurie cu mâncare și stătu lângă ea cât timp aceasta mâncă, bătând cu piciorul în ritmul muzicii ce se auzea de alături.

N-o deranja câtuși de puțin că pierduse un dans. Dom-

nul Crossley o invitase deja la următorul, iar după acesta fusese anunțat valsul.

Vicontele Whitleaf părea extraordinar de chipeș în seara asta, fiind îmbrăcat într-o jachetă de seară cafenie, cu croială lungă la spate, cu o pereche de pantaloni albi de satin, o vestă cu broderii de aur și o cămașă albă, scrobită. Era, de asemenea, un dansator plin de grație, care chiar părea că se simte foarte bine pe ringul de dans, observă Susanna. De câte ori îl privea îl vedea zâmbind, cu ochii ațintiți asupra partenerelor sale. Iar acestea, erau bineînțeles, extaziate.

Domnul Crossley o conduse pe Susanna spre locul unde se afla doamna Raycroft la terminarea următorului dans și rămase și el acolo, pentru a schimba câteva cuvinte cu ele. Vicontele Whitleaf și Frances, care dansaseră împreună, se apropiară și ei, traversând sala. Susanna își făcea vânt cu evantaiul, încercând să-și răcorească obrajii încinși în timp ce-l privea apropiindu-se. Îl îndrăgise atât de tare...

– Dumnezeule! exclamă Frances, am dansat nu glumă! Abia îmi mai trag sufletul. Mulțumesc, lord Whitleaf.

– Doamnă! Se înclină respectuos. Plăcerea a fost de partea mea.

– Trebuie să-mi recapăt repede suflul, zise ea. Urmează valsul, un dans pe care-l aștept de mai bine de o săptămână. La fel și Lucius.

Contele de Edgecombe se apropia din cealaltă parte a sălii, cu ochii țintă la Frances.

Vicontele Whitleaf se înclină ușor în fața Susannei.

– Cred că urmează dansul pe care mi l-ați promis, domnișoară Osbourne, spuse el.

– Într-adevăr, domnul meu. Făcu o reverență și des-

coperi că seara aceea putea deveni şi mai frumoasă decât fusese până atunci.

– Valsaţi, domnişoară Osbourne? o întrebă domnul Crossley, părând cumva neplăcut surprins.

– Cunosc paşii, domnule. I-am învăţat la şcoală – de la un profesor de dans extrem de sever, care insistă foarte mult asupra corectitudinii mişcărilor.

– Da, aşa este, încuviinţă Frances.

– Până şi eu i-am dat voie lui Rosamond să valseze cu domnul Moss, spuse doamna Raycroft, pentru că cei doi fii ai mei şi vicontele Whitleaf m-au asigurat că acest dans s-a răspândit şi la Almack's. Şi dacă şi dumneata, doamnă Edgecombe, îl dansezi, înseamnă că nu e nimic neobişnuit în asta.

– Noi am îndrăgit valsul încă din prima seară când l-am dansat împreună, spuse contele de Edgecombe. Întâmplarea a făcut să fie o sală de bal nu cu mult diferită de asta, nu-i aşa, Frances?

Domnul Crossley rămase fără replică.

Vicontele Whitleaf îi întinse o mână, iar Susanna şi-o aşeză pe-a ei deasupra. O conduse pe ringul de dans, acum gol. Ajunseseră primii acolo. Ar fi putut probabil să mai aştepte încă vreo cinci minute, dar era nespus de bucuroasă că el se grăbise! Aştepta cu ardoare această clipă încă din momentul când el îi ceruse permisiunea să danseze cu ea. Avea să valseze! Cu el! Simţea că nu-şi mai încape în piele de fericire.

– Ei bine, zise el când în sfârşit rămaseră singuri – înconjuraţi însă de ceilalţi oaspeţi, bineînţeles. Ce părere ai de primul tău bal? Asta nu înseamnă că nu mi-aş fi putut da seama foarte bine după figura ta.

– E chiar atât de evident? spuse ea făcând o grimasă. Dar e nemaipomenit şi, până la urmă, nu-mi pasă dacă o

să mă consideri naivă şi impresionabilă. E primul meu bal – la vârsta de douăzeci şi trei de ani – şi n-am să pretind deloc că mă lasă rece.

– Ah, dar chiar *este* splendid, zise el, privind-o în ochi – aşa cum făcuse cu toate partenerele sale din seara aceea. Cu mult mai frumos decât oricare alt bal sau reuniune la care am participat în cei douăzeci şi şase de ani ai mei.

Ceea ce era, bineînţeles, o minciună sfruntată, după cum îşi dădea seama chiar şi ea. Izbucni din nou în râs.

– Oh, dar cred c-ai lăsat fraza neterminată, spuse ea. Nu trebuia cumva să adaugi că balul ăsta e mai frumos şi mai minunat pentru că sunt şi *eu* aici?

– Mi-ai luat vorba din gură, dar m-am gândit c-ai putea să mă acuzi că flirtez cu dumneata, că te flatez gratuit.

– Ai dreptate. Dar ia spune-mi, te simţi bine, te distrezi? Ştiu că toate celelalte tinere domnişoare sunt absolut încântate că te afli aici.

– Toate *celelalte* domnişoare, zise el, ducându-şi o mână la inimă. Dumneata nu?

Ea izbucni în râs şi-şi făcu vânt cu evantaiul. Discuţiile astea nevinovate, ba chiar şi un pic de flirt se puteau dovedi în fond destul de distractive, se gândi ea, mai ales atunci când niciuna din părţi nu lua în serios lucrurile.

– O să ţin minte asta toată viaţa mea, spuse ea.

– Balul ăsta? întrebă el. Sau valsul ăsta?

Un zâmbet fugar îi apăru brusc pe faţă.

– Amândouă, sper. Asta dacă n-o să cad cumva în timpul dansului. Dar presupun că dacă s-ar întâmpla aşa, aş avea un motiv în plus să nu uit un asemenea episod.

Lângă ei apărură şi alte cupluri. Membrii orchestrei îşi acordau din nou instrumentele.

– Dacă o să cazi, cumva, asta se va întâmpla din cauza

stângăciei mele de neiertat, aşa că mă voi întoarce acasă şi-mi voi pune pe foc pantofii de dans. Nu, rectific – o să îmi ard pantofii de dans şi după aceea o să mă duc pe jos acasă.

Ea izbucni din nou în râs.

Apoi deveni brusc serioasă.

El îi cuprinsese talia cu mâna dreaptă şi cu stânga o luase de mână. Ea îşi ridică mâna stângă şi o aşeză pe umărul lui. Îi simţea mirosul apei de colonie. Îi simţea fierbinţeala trupului. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Ochii lui violeţi erau pironiţi într-ai ei – păreau uşor surâzători.

Ah, se gândi ea, cât de magic era acest moment.

Apoi începu muzica.

Ceva mai târziu, ea îşi aminti că pe ringul de dans mai erau şi alte cupluri. Astfel, îl văzuse pe contele de Edgecombe învârtind-o pe Frances într-un colţ al sălii şi ţinând-o mai strâns decât ar fi recomandat domnul Huckerby. De asemenea, remarcase în treacăt rochiile foşnitoare ale doamnelor, învârtindu-se într-un vârtej de culori, în strălucirea caldă a lumânărilor, precum şi chipurile vesele ale oamenilor care stăteau pe margine şi-i priveau pe dansatori.

Dar în timpul dansului nu văzuse nimic din toate astea. Era conştientă doar de muzică, de dans şi de prezenţa bărbatului care o ţinea în braţe. Executa paşii de dans fără greşeală, deşi cu o oarecare stângăcie în primele minute, şi îşi ţinea trupul încordat şi la o distanţă destul de mare de al lui, atât cât îi permitea poziţia braţelor. Apoi veni clipa când ea îşi ridică ochii de la nodul complicat al cravatei lui şi-l privi în ochi – iar el îi zâmbi şi ea se relaxă.

– Oh, spuse ea cu răsuflarea uşor întretăiată, chiar îmi amintesc paşii.

– La fel şi eu, spuse el. Sper că mă ridic la înălţimea standardelor atât de stricte ale domnului Huckerby al dumitale.

Râse.

– Da, trebuie să recunosc că da.

După aceea nu mai vorbiră, dar ei avea să i se pară mai târziu că se priviseră în ochi pe toată durata dansului. În mod normal ar fi trebuit să fie destul de incomod. Când privea pe cineva în ochi de la o distanţă atât de mică, chiar şi pe parcursul unei discuţii, simţea la un moment dat nevoia să facă un pas înapoi ori să-şi îndrepte privirea în altă parte. Dar nu la fel stăteau lucrurile cu vicontele Whitleaf. Dansau, i se păru ei, de parcă alcătuiau un tot unitar.

Îşi aminti imaginea pe care o vizualizase mental în urmă cu aproape două săptămâni şi pe care încercase să o uite – aceea în care ea valsa în braţele lui. Un vis care până la urmă devenise realitate.

Şi – ah! – era atât de minunat că depăşea orice închipuire.

Dar, bineînţeles, nu putea să dureze la infinit. Într-un târziu simţi că muzica se apropia de sfârşit.

– Oh, murmură ea, s-a terminat.

Nici nu-şi dăduse seama cum trecuse timpul.

– Dar a fost foarte frumos, adăugă ea după ce muzica se opri complet. Îţi mulţumesc, domnul meu. Mă duci până la Frances?

Nu trebuia să întindă coarda prea mult, îşi spuse ea. S-ar fi putut număra printre cei condamnaţi să privească de pe margine, pretinzând că se distrează de minune doar uitându-se la ceilalţi dansatori. Aşa avea să rămână cel puţin cu amintirea primului – şi probabil ultimului – ei vals.

– Ştii, se obişnuieşte ca bărbatul să-şi conducă partenera de dans în sala destinată gustărilor, spuse el, apropiindu-şi capul de al ei. Vrei să cinezi cu mine?

– E deja ora cinei? întrebă Susanna, uitându-se în acelaşi timp în jur şi observând că, într-adevăr, sala se golea cu repeziciune. Oh, îmi pare atât de bine! Da, sigur că vreau. Mulţumesc.

Şi astfel, se gândi ea fericită în timp ce el o conducea spre încăperea alăturată, jumătatea de oră pe care o petrecea de obicei în compania lui avea să se prelungească, chiar dacă în preajma lor vor mai fi şi alţi oameni.

Ce seară minunată! Urma să mai stea doar trei zile la Barclay Court, astfel că seara asta ar fi putut reprezenta un final magnific al vacanţei ei.

Deşi îi mai rămăseseră, totuşi, trei zile de stat aici.

9

Peter găsi două scaune libere, înghesuite între ceainic şi fereastră, apoi se duse la masa pe care era aşezată mâncarea. La o reuniune de genul ăsta, organizată la ţară, se găsea întotdeauna o grămadă de mâncare bună, îşi spuse el încântat în timp ce umplea două farfurii, câte una pentru fiecare.

– Unde te duci când vei pleca de aici? îl întrebă

domnişoara Osbourne după ce el venise cu farfuriile, adusese şi nişte ceai şi se aşezase în faţa ei, de cealaltă parte a mesei micuţe. O să mergi acasă?

– La Sidley Park? Nu imediat. N-aş vrea ca întoarcerea mea să coincidă cu sfârşitul ultimei petreceri organizate de mama mea acolo.

– La dumneata acasă are loc o petrecere şi dumneata nu eşti acolo, să faci pe gazda? Ridică din sprâncene în timp ce îşi luă un sandviş cu castravete şi muşcă din el.

– Problema e că mama încearcă cu disperare să mă însoare. Acolo, la mine acasă, este acum o persoană pe care mama ar vrea să o curtez – iar dacă m-aş fi dus, toată lumea şi-ar fi dat seama de acest aranjament.

– Şi dumneata nu vrei să te căsătoreşti?

– Sigur că nu. Sau cel puţin nu vreau să fiu obligat să mă însor cu o femeie aleasă de altcineva pentru mine.

În ochii lor licărea voioşia.

– Sub nicio formă nu vreau ca mama să-mi aleagă mireasa, spuse el.

– Am impresia că te iubeşte foarte mult.

– Într-adevăr, aşa e, admise el. Dar, ştii, uneori, dragostea devine o povară. Prima oară a încercat să mă însoare când aveam doar douăzeci şi unu de ani, şi încă nu mi se uscase caşul de la gură.

– N-ai iubit-o pe fata respectivă?

– Ba da. Se strâmbă. Eram îndrăgostit până peste cap de ea – pentru că asta aşteptau cu toţii de la mine, bineînţeles. Am fost un băiat foarte mândru, domnişoară Osbourne, şi absolut convins că eram stăpân pe propria soartă. Dar în realitate am făcut tot ce se aştepta de la mine. Credeam că o iubesc.

– Dar de fapt n-o iubeai? Puse un cot pe masă, împotriva tuturor regulilor etichetei, şi-şi sprijini bărbia în

palmă. Se uita fix la el. Ce s-a întâmplat?

Oh, Doamne, Dumnezeule, nu era pregătit să aibă discuția asta cu ea. Zâmbi, deși expresia feței îi trăda încordarea.

– S-ar putea spune că m-am dezmeticit brusc. A fost foarte spectaculos. M-am trezit într-o dimineață – copil inocent și vesel, cu capul în nori și stele în ochi – și la sfârșitul aceleiași zile, când m-am culcat, eram un bărbat cinic și bătrân, conștient de toate mizeriile vieții. Cea mai mare victimă a zilei a fost așa-zisa mea logodnică. Femeia pe care o iubisem cu atâta devotament, dar care acum îmi devenise indiferentă, a plecat în dimineața următoare împreună cu familia ei, și de-atunci nu i-am mai văzut pe niciunul dintre ei. Din fericire locuiesc departe, în nordul Angliei și, din câte am aflat, nu vin niciodată la Londra. Am auzit că fata s-ar fi căsătorit în urmă cu mai puțin de șase luni.

Pierderea Berthei nu fusese totuși cea mai mare pagubă, nu-i așa? De fapt, mai importantă se dovedise deteriorarea relației pe care o avea cu mama sa. Nu fusese niciodată dependent de ea, însă o iubise necondiționat. O considera perfectă. Cu toate acestea, după ce își spuseseră tot ce aveau de zis, după ce totul se sfârșise, descoperise și el că, în fond, mama lui era și ea un om ca toți ceilalți.

Și, la naiba, îi povestea despre episodul acela, chiar și în linii mari, tocmai Susannei Osbourne? Nu i se mai întâmplase niciodată să evoce incidentul acela. Foarte rar se gândea la el. Îi zâmbi un pic jenat.

– Mi-am câștigat o reputație destul de proastă, aceea de bărbat care face femeile să sufere, spuse el. O reputație pe care nu o merit deloc. Femeia respectivă era complet lipsită de inimă.

Ea continuă să se uite la el.

– Așadar, preocuparea mamei mele... în ceea ce privește statutul meu de bărbat necăsătorit a devenit pentru mine o povară greu de suportat, deși știu că-mi vrea binele.

– Da, familia poate reprezenta uneori o povară pentru o persoană, zise ea încet, chiar dacă mama acesteia a murit la naștere, iar tatăl ei când ea avea doar doisprezece ani.

O privi în ochi, dar ea parcă se uita prin el.

– Alte rude nu ai mai avut? o întrebă. Nici din partea tatălui tău, nici a mamei?

După picnic, când se gândise la toată povestea ei, i se păruse ciudat că familia Markham nu descoperise nicio rubedenie de-a ei, la care s-o poată trimite și că – admițând totuși că nu găsise pe nimeni – nu făcuse nimic pentru ea. Era o fetiță de doar doisprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu! Iar membrii familiei Markham nu-i lăsaseră niciodată impresia că ar fi niște oameni lipsiți de suflet. Cum era posibil ca ea să plece singură la Londra, în căutarea unui serviciu, la numai doisprezece ani?

– Chiar nu știu, spuse ea, ațintindu-și din nou privirea asupra lui. Tatăl meu se certase cu familia sa și nu mai voia să vorbească despre ei. Dar nici despre mama și familia ei. Poate chiar nu-i plăcea să-și amintească despre trecut, și în privința asta îi semăna.

Și cui i-ar fi plăcut, atâta vreme cât amintirile despre acel trecut erau atât de dureroase? Și totuși părea ciudat, o dovadă de cruzime chiar, că Osbourne nu-i spusese nimic fiicei sale despre neamurile ei. Poate că nu-și închipuise că o să moară atât de tânăr. Nimeni nu se așteaptă la așa ceva, nu? E posibil să nu fi existat semne prevestitoare ale atacului de cord pe care-l suferise. Astfel că Susanna Osbourne nu avea nicio rudă. Mama sa murise la naștere, iar

Osbourne nu îi povestise nimic despre ea sau rudele ei. În visele copilăriei sale nu reuşise niciodată să reconstituie chipul mamei, nici măcar unul imaginar.

Data viitoare când să se plângă de numărul mare de zile de naştere pe care trebuia să le ţină minte – surori, nepoate, nepoţi şi aşa mai departe – avea să îşi amintească de Susanna Osbourne.

– Ai de gând să te întorci acasă după ce se termină petrecerea?

– Plănuisem să plec spre casă în ziua în care te-am cunoscut pe dumneata. După cinci ani în care am stat departe cât de mult am putut, m-am decis să mă întorc în locurile natale. Dar cu două ore înainte de a ne întâlni am primit o scrisoare de la mama, prin care mă anunţa că intenţiona să dea o petrecere în onoarea sosirii mele – bineînţeles, o petrecere la care urmau să participe şi câteva potenţiale mirese pentru mine.

– Şi până la urmă nu te mai duci deloc?

Ridică din umeri. Avea să se întoarcă, oare? Nu ştia cu certitudine. Sidley era în egală măsură casa mamei lui şi a sa; aşa stăteau lucrurile de pe vremea când fusese căsătorită cu tatăl lui. Şi ea conducea tot domeniul cu eficienţă şi cu o mână fermă, aşa cum o făcuse dintotdeauna. Nu era sigur că ar mai fi putut locui amândoi acolo – acum încetase să mai fie băieţelul ei ascultător. În acelaşi timp se îndoia că era în stare să-i ceară să plece sau măcar să se mute într-o casă mai mică, tot în Sidley.

Era mama lui, în fond. Şi niciodată nu-i plăcuse să dea dovadă de cruzime în relaţie cu ceilalţi.

– Cea mai frumoasă trăsătură de caracter, dar şi cea mai mare problemă a ta, o reprezintă amabilitatea excesivă.

Fu surprinsă să constate că gândise cu voce tare.

– Sună mai mult a slăbiciune, spuse el jenat, şi îşi concentră atenţia asupra mâncării din farfurie.

– Amabilitatea nu este o slăbiciune, îl contrazise ea cu fermitate.

– A fost amabil din partea mea să nu particip la petrecerea ei?

Se uită la el, sprijinindu-şi din nou bărbia în palmă. Abia se atinsese de mâncare, observă el. Susanna oftă.

– Tu ai nevoie de un dragon pe care să-l învingi, zise ea.

El râse.

– Şi de o domniţă lipsită de apărare pe care să o salvez?

– Povesteşte-mi despre visurile dumitale, îl îndemnă ea.

– Despre chestiile acelea bizare, care mi se învălmăşesc prin minte atunci când dorm? o întrebă el zâmbitor.

Dar ea nu-i surâse. N-o să-i permită să ia lucrurile în derâdere.

– Despre visurile tale, repetă ea.

Peter dădu deoparte farfuria din faţa sa şi rămase câteva clipe pe gânduri.

– E vorba de lucruri mărunte, zise el. Visez să mă plimb pe domeniul meu cu un baston gros în mână şi cu câinii după mine. Visez să ştiu totul despre pământul meu, să-l lucrez, să-i simt atingerea, să trăiesc emoţia momentului când grânele plantate de mine încolţesc şi ies firave la suprafaţă. Visez să-mi cunosc lucrătorii, să ştiu cât mai multe despre familiile şi visele lor şi să muncesc cu ei, alături de ei, în armonie, o armonie care să-şi pună pecetea pe vieţile şi aspiraţiile noastre. Visez să fiu stăpân peste casa mea şi peste viaţa mea. Visez să-mi cunosc

vecinii atât de bine încât să pot trece oricând pe la ei, ziua, seara, noaptea, iar ei să poată, de asemenea, să mă viziteze ori de câte ori au chef fără teama de a deranja. Visez să apuc timpurile când statutul meu de viconte Whitleaf nu mă va face să par în vreun fel diferit de ceilalți muritori care trăiesc în vecinătatea casei mele. Cam atât – ți se pare deajuns?

– Da, spuse ea zâmbind. Mă bucur că m-ai convins să devenim prieteni. Îmi pare bine că te-am cunoscut. Îmi placi foarte mult.

El se simți mișcat de cuvintele ei, care avură un efect bizar asupra lui.

– Ei bine... Râse încet. Ăsta este într-adevăr un compliment. Domnișoarei Susanna Osbourne îi place de mine.

Ea se lăsă pe spate în scaunul ei și își așeză mâinile în poală.

– N-am fost deloc sarcastic, o asigură el. Întotdeauna am presupus că majoritatea oamenilor care mă cunosc mă și plac – nu cred că sunt un tip dificil. Dar nu-mi amintesc ca vreo persoană să-mi fi spus asta până acum. Cuvintele acestea, venind de la dumneata, mi-au încălzit inima – știi, organul acela situat în partea stângă a toracelui, asemănător cu o pompă?

De data asta zâmbetul ei fu cu adevărat amuzat.

– Acum spune-mi dumneata ce visuri ai, zise el.

Pe fața ei apăru aproape instantaneu o expresie melancolică.

– Oh, eu nu am visuri, zău așa. Eu sunt mulțumită cu ceea ce am.

– Dacă e adevărat, ăsta e cel mai trist lucru pe care l-am auzit în ultima vreme. Cu toții visăm. Dar nu cred că dumneata nu ai vise. Văd în ochii dumitale că ai destul de

multe.

– În ochii mei? Păru dintr-o dată îngrijorată. Nu poți citi în ochii nimănui.

– Aici greșești, domnișoară „Ia-totul-ad litteram". Ochii pot fi foarte elocvenți, și ai dumitale sunt mai grăitori ca ai multora. Povestește-mi despre visele dumitale. Eu ți-am vorbit despre ale mele, și pe deasupra mai suntem și prieteni, nu-i așa? N-am să te persiflez, n-o să mă ridic în picioare pe scaun și să strig în gura mare, dezvăluindu-le celor din jur care e cea mai mare dorință a ta.

– Sunt vise la fel de simple ca și ale dumitale, spuse ea zâmbind din nou. Aș vrea să am o casă a mea. Primii doisprezece ani din viață mi i-am petrecut într-o casă care nu-mi aparținea, iar de atunci stau la școală, în Bath. Visez la o casă a mea, într-un loc ca ăsta, unde să am vecini, prieteni. Nu trebuie să fie prea mare. Mi-ar ajunge și o căsuță. Cu o grădină mică, în care să pot sădi flori și legume, pentru a crea frumusețe și belșug în jurul meu. Și... oh, și cel mai mare vis al meu.

Se opri și-și mușcă buza de jos. Dar continuă, văzând că el nu spune nimic.

– Un soț și câțiva copii, o familie a mea pe care să o iubesc și care să-mi răspundă cu aceeași afecțiune. Nu visez la bogății și la măriri – doar la dragoste. Ți-am mărturisit toate acestea, pentru că ai insistat. Astea sunt visurile mele.

Și într-adevăr erau niște visuri modeste. Nicio femeie, se gândi el, n-ar trebui împiedicată să aibă casa și familia ei, dacă și le dorește, și totuși iată că ei i se păreau irealizabile asemenea năzuințe. Oare chiar așa stăteau lucrurile? Era extraordinar de frumoasă și avea o personalitate pe măsură. Și cu toate acestea, unde altun-

deva – în afară de astfel de locuri – ar putea ea să-şi caute un bărbat potrivit? Dacă ar fi putut...

Dar nu. N-ar fi putut. Cu siguranţă n-ar fi putut. N-avea niciun rost să pună la cale vreun plan. În afară de asta... Ei bine, în afară de asta, nimic.

Observă brusc că peste ceaiul din ceştile lor se aşternuse o pojghiţă subţire, semn că se răcise. Amândoi aveau farfuriile aproape pline.

– Dă-mi voie să-ţi aduc o ceaşcă de ceai proaspăt, sugeră el.

Dar pe faţa ei se citea surprinderea când îşi ridică ochii şi se uită dincolo de el. Îi urmări privirea şi constată că rămăseseră singuri. Din încăperea alăturată se auzea muzică şi veselie. Începuse ultimul dans al serii.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă el. Ai promis cuiva dansul ăsta?

– Nu.

– Nici eu, spuse el uşurat. E foarte cald aici, nu ţi se pare?

– Da.

– Ce-ar fi să facem o plimbare pe afară, sugeră el, înainte ca toţi ceilalţi să fie gata de plecare?

Ea ezită doar un moment.

– Mi-ar face plăcere.

Astfel că după cinci minute se plimbau pe strada principală. Depăşiră grupul de trăsuri şi de valeţi care îşi aşteptau onorabilii pasagerii, trecură şi de magazin, de curtea bisericii şi de casa parohială, apoi şi de biserică. Ea îl luase de braţ şi, după câteva minute, îşi împleti degetele cu ale lui şi-i lipi braţul de talie.

– Aceste ultime două săptămâni pe care le-am petrecut aici mi-au amintit cât de mult îmi place viaţa la ţară, pe care o prefer celei din Londra, din Brighton sau din ori-

care alt oraş mai mare, spuse el. Cred că ar trebui să mă duc acasă imediat după încheierea petrecerii organizate de mama. Poate că voi ajunge la timp pentru a asista la momentul final al strângerii recoltei. Şi poate... Mă rog, nu contează.

– Poate că visurile tale vor deveni realitate într-o bună zi, curând. Sper din toată inima. Locul tău este printre astfel de oameni.

– Nu m-aş fi simţit nici pe departe atât de bine în aceste două săptămâni dacă nu te-aş fi întâlnit pe dumneata, îi spuse el, surprins el însuşi de sinceritatea vorbelor sale. Reprezentau genul acela de cuvinte de complezenţă pe care le rostea atunci când flirta.

– Cele două săptămâni nu s-au sfârşit încă. Au mai rămas trei zile. Oh, Doamne, doar trei zile!

Tonul ei era un pic melancolic. Bineînţeles, după cele trei zile, ea trebuia să se întoarcă la şcoală pentru a-şi relua activitatea – deşi, din câte îi spusese ea cu alte ocazii, el înţelesese că ei chiar îi plăcea să predea. Însă el mai ştia – tot de la ea, căci abia recunoscuse acest lucru – că perspectiva de a rămâne profesoară pentru tot restul vieţii nu era cel mai drag vis al ei.

Se opriră în faţa bisericii, la umbra unui ulm.

– Să înţeleg că ţi-ai dori să mai stai câteva zile? o întrebă el.

– Oh, nu, protestă ea. Toate lucrurile bune trebuie să se termine într-un fel sau altul, iar eu sunt aşteptată să mă întorc la Bath. Doar că asta a fost cea mai frumoasă vacanţă din viaţa mea, şi mă întristează întrucâtva gândul că aproape s-a terminat.

– Vacanţa asta a devenit cumva mai frumoasă pentru că am fost şi eu pe-aici?

Şi asta era o întrebare pe care ar fi pus-o atunci când

flirta cu o femeie – şi amândoi ar fi zâmbit, ştiind că niciunul nu vorbea serios. Dar Susanna Osbourne cântărea cu gravitate întrebarea lui, iar el îi aştepta răspunsul ca pe un lucru extrem de important.

– Da, spuse ea încet. M-am bucurat foarte mult că am devenit prieteni.

El observă că deja se referea la acest lucru folosind timpul trecut. În curând, totul avea să fie la timpul trecut – era foarte puţin probabil să se mai întâlnească după ce plecau de aici. El nu mergea niciodată la Bath, iar ea pleca rareori de acolo.

– Prieteni, repetă el încet, aplecându-şi uşor capul spre al ei. Nu pare a fi cuvântul cel mai potrivit, nu-i aşa? Oare nu cumva noi suntem un pic mai mult decât simpli prieteni?

Ce naiba voise să spună cu asta? Dar din nefericire abia după ce rostise cuvintele respective, îşi pusese această întrebare. Acum trăia un moment de sinceritate şi de seriozitate, ceea ce nu era deloc caracteristic pentru felul său de a fi.

– Oh, nu spune asta, strigă ea, iar el îi simţi durerea din voce. Nu strica tot ce-a fost între noi. Nu flirta cu mine.

Oh, Doamne, Dumnezeule!

– N-am vrut nicidecum să flirtez cu dumneata, o asigură el.

Şi totuşi, dacă nu era flirt, ce altceva putea fi? Se simţea copleşit de un sentiment ciudat, ameţitor, de parcă ar fi plonjat în ape necunoscute.

Şi apoi, pentru că el îşi înclinase capul şi ea nu se mişcase, frunţile li se atinseră. Închise ochi şi rămase nemişcat. La fel şi ea.

Se simţi cuprins din nou de o melancolie adâncă, mai

grea decât cea care pusese stăpânire pe el ieri, după plimbarea pe care o făcuseră până la cascadă.

Deschise ochii şi-şi mişcă puţin capul, apoi îi atinse uşor buzele cu ale sale.

Totul dură doar o clipă, o clipă de nebunie, după care el îşi înălţă capul şi îşi îndreptă privirea spre biserică. Îşi dădu seama că mâinile le rămăseseră încleştate.

Îi simţi respiraţia accelerându-i-se pentru câteva secunde şi prin minte îi trecu un gând fugar. Probabil – nu, sigur – acesta fusese primul ei sărut. Şi totuşi, cu greu putea fi considerat un sărut. Dar n-ar fi putut să-l facă mai memorabil, lipindu-şi din nou buzele de ale ei şi acţionând cu mai multă pricepere şi meticulozitate.

Ar fi fost cel mai rău lucru pe care l-ar fi putut face.

N-ar fi trebuit să o sărute deloc.

Pur şi simplu nu puteai să te joci astfel cu sensibilitatea unei tinere şi inocente profesoare. Şi nici cu a lui, dacă tot venise vorba despre asta.

Doamne, Dumnezeule, erau doar prieteni. Doar prieteni!

– Cred, spuse ea încet, c-ar trebui să ne întoarcem la han, Lord Whitleaf. Văd că lumea a început să iasă, iar muzica nu se mai aude deloc.

S-ar fi cuvenit să-şi ceară scuze, pentru numele lui Dumnezeu! Dar asta ar fi atras atenţia asupra a ceea ce nu fusese nicidecum un sărut.

Încă mai putea simţi şocul buzelor ei moi şi calde, lipite de ale lui.

La naiba, de ce nu a ascultat-o atunci când îi spusese, cu mai bine de o săptămână în urmă, că prietenia între un bărbat şi o femeie era imposibilă? El invocase exemplul lui Edgecombe şi al contesei, pentru a-i demonstra că greşeşte. Dar omisese faptul că respectivii, în afară de

prieteni, mai erau şi amanţi.

Un bărbat singur şi o femeie singură nu puteau fi prieteni şi amanţi.

Şi, după câte se părea, nu puteau fi doar prieteni. Chestiunea era că el o dorea ca femeie. Astfel că simpla prietenie se dovedea ineficientă.

– Te conduc, spuse el, respirând uşurat că balul se terminase la timp, înainte să comită alte indiscreţii.

Edgecombe şi contesa aşteptau lângă trăsură. Pe lângă ei treceau grupuri de oameni şi trăsuri, într-o dezordine plină de voioşie.

Peter zâmbi, arborând o mină veselă.

– Domnişoara Osbourne şi cu mine am fost mai inspiraţi decât voi toţi, strigă el în timp ce se apropiau de ceilalţi. Ne-am plimbat un pic pe aici, în linişte, bucurându-ne de aerul proaspăt.

Îşi coborî privirea şi văzu că şi pe buzele ei flutura un zâmbet strălucitor.

– Frances, spuse ea, a fost o seară minunată. Îţi mulţumesc foarte mult că m-ai adus aici.

Edgecombe îi zâmbi amabil şi îi oferi mâna pentru a o ajuta să urce în trăsură, contesa îi ură lui Peter noapte bună şi se urcă după ea, urmată apoi şi de conte. După doar câteva secunde, vizitiul încerca să-şi croiască drum prin mulţime.

Peter oftă uşurat în timp ce le făcea semne cu mâna, apoi îşi concentră atenţia asupra domnişoarei Raycroft, care-l luase deja de braţ şi începuse să sporovăiască despre minunăţiile acelei seri.

Dar el nu o asculta decât pe jumătate.

Tu ai nevoie de un dragon pe care să-l învingi, spusese ea în timp ce se aflau în sala de mese.

Tu ai nevoie de un dragon pe care să-l învingi.

Când Frances bătu la uşa dormitorului Susannei, aceasta murmură ceva, cu siguranţă nu „intră", dar poate că nu se exprimase suficient de clar. Frances apăsă clanţa, deschise puţin uşa şi aruncă o privire înăuntru.

– Oh, încă nu ai adormit, spuse ea deschizând uşa mai larg când văzu că pe masa de toaletă ardea o lumânare, iar Susanna stătea în faţa ferestrei. M-am gândit c-ai vrea să stai de vorbă cu cineva pentru a-i împărtăşi impresiile pe care ţi le-a făcut primul bal din viaţa ta. Ai păstrat o tăcere deplină pe drumul de întoarcere, după ce ne-ai spus c-a fost o seară minunată. *O seară minunată,* Susanna? Doar atât? Lucius mi-a spus că probabil timiditatea te-a împiedicat să vorbeşti foarte mult. Dar acum l-am lăsat pe Lucius în dormitorul nostru, aşa că putem vorbi între patru ochi.

Păşi în cameră şi închise uşa în urma sa.

– Oh, zise Susanna cu vioiciune în timp ce se grăbea să tragă perdelele, dându-şi seama că nu mai putea evita discuţia cu gazda sa, a fost o seară foarte plăcută, nu-i aşa?

– Acum am ajuns doar la „plăcută"? De ce nu şi *drăguţă*? Nu cumva ne batem joc de seara asta dacă vorbim în termenii ăştia despre ea? Frances râse încet. Apoi rămase tăcută în timp ce prietena ei răsucea în mână şnurul perdelelor. Susanna? Nu cumva plângi?

– Nu, bineînţeles că nu plâng, protestă Susanna. Dar scurta ei frază se încheie cu un nenorocit de suspin.

– Ba plângi. Oh, biata de tine! exclamă Frances, traversând camera aproape în fugă spre prietena sa. Ce s-a întâmplat?

Susanna râse uşor şi îşi căută batista în buzunarul halatului, apoi se întoarse. Văzu că şi Frances se dezbră-

case, pregătindu-se de culcare. Purta o cămaşă de noapte lungă şi largă, de un albastru-închis. Îşi lăsase părul negru să atârne liber pe spate.

– Mă simt foarte prost că m-ai surprins dând apă la şoareci, spuse Susanna după ce-şi suflă nasul. Mai ales într-o astfel de ocazie. Să ştii că nu sunt lacrimi de durere, te rog să mă crezi. Ba dimpotrivă. Chiar a fost o seară minunată, oh, nespus de minunată, nu-i aşa? O s-o ţin minte toată viaţa. Am dansat toate dansurile, în afară de două. Nici în visurile mele cele mai îndrăzneţe nu-mi închipuiam aşa ceva. Şi le-aş fi putut dansa şi pe acelea două, cel puţin pe unul dintre ele. Domnul Finn m-a invitat, dar domnişoara Honeydew nu se simţea prea bine, aşa că l-am refuzat pentru a o însoţi în sala de mese. Şi în timpul ultimului dans, vicontele Whitleaf şi cu mine ne-am plimbat puţin pe afară, unde era mai răcoare decât în sala de bal.

Merse şi se aşeză pe pat, iar când Frances ocupă scaunul de lângă masa de toaletă, îşi trase picioarele, îşi încolăci braţele în jurul genunchilor şi se înfăşură strâns în halat.

– Ah, e ca odinioară, spuse Frances cu un zâmbet vag. Încă îmi mai e dor de tine şi de celelalte fete, ştii, şi de viaţa la şcoală şi de vremurile în care stăteam de vorbă – două sau mai multe – până târziu în noapte. Nu spun că aş da viaţa mea de acum pe trecut, dar... Ei bine, chiar şi cele mai fericite alegeri implică nişte sacrificii. Şi cred că majoritatea dintre noi ar vrea să aibă şi prăjitura întreagă şi s-o şi mănânce, dacă ar fi posibil.

– Ţie ţi-a plăcut seara asta? întrebă Susanna.

– Bineînţeles că da. Întotdeauna mi-au plăcut balurile rurale mai mult decât cele simandicoase. Şi cel din seara asta a avut un farmec deosebit pentru că te-ai aflat şi tu

aici şi că ai dansat cu mai mulţi parteneri agreabili. Şi a existat şi un vals, iar eu am putut dansa cu Lucius, şi am văzut că şi tu l-ai dansat. Da, totul a fost aproape de perfecţiune.

– Voi avea o mulţime de impresii de împărtăşit când mă voi întoarce la Bath, spuse Susanna. Printre alte lucruri uimitoare pe care le voi povesti Claudiei şi lui Anne – şi domnului Huckerby – le voi putea spune că am valsat la un bal adevărat, chiar dacă a fost un bal rural. Şi am avut ca partener de dans un viconte, nici mai mult, nici mai puţin. Poate că nu se ridică la nivelul unui duce, dar nici prea departe nu e.

Întotdeauna glumise cu prietenele ei pe seama ducelui pe care era hotărâtă să pună mâna într-o bună zi. Zâmbi, apoi îşi sprijini fruntea de genunchi.

– Este mai frumos decât oricare alt dans, spuse Frances oftând. Este atât de... oh, atât de romantic!

– Da. Susanna închise ochii şi se gândi la frumuseţea tulburătoare a acelui dans. I se păruse că aproape plutea pe deasupra scândurilor podelei, fără s-o atingă deloc. Avusese impresia că valsul se împletise cu visul ei dintotdeauna, cel în care zbura liberă, şi astfel cele două – visul şi dansul – deveniseră un tot unitar. Singura diferenţă era că nu valsase singură, ci cu un bărbat care o înlănţuise cu braţele lui şi care mirosea a parfum de mosc, degajând o virilitate ameţitoare. În timpul acelui dans, visul şi realitatea se împletiseră şi ea cunoscuse fericirea completă – unul dintre acele momente extrem de rare într-o viaţă de om.

Fusese magie pură.

Avea să-şi amintească întotdeauna – pe jumătate fericită, pe jumătate străbătută de un fel de durere. Cel puţin pentru o vreme, se temea ea, durerea avea să prevaleze

asupra fericirii.

Apoi, pe neașteptate, lacrimile reîncepură să-i curgă, udându-i halatul, în vreme ce ea încerca să le oprească, cu un sughiț abia auzit.

– Oh, Doamne! exclamă ea căutându-și batista prin buzunare, și reuși să schițeze un zâmbet firav, cât de idioată o să mă crezi!

Urmară câteva clipe de tăcere.

– Susanna, spuse apoi Frances, te-ai îndrăgostit de vicontele Whitleaf, nu-i așa?

Susanna își ridică repede capul și se uită îngrozită la prietena ei, cu obrajii uzi și ochii roșii.

– Nu! exclamă ea. Oh, nu, Frances, bineînțeles că nu. Ce te-a făcut să te gândești la un lucru atât de stupid?

Dar problema era că lacrimile păreau incontrolabile în seara aceea. Ochii i se umplură din nou și simți două lacrimi croindu-și drum în jos pe obraji. Le șterse repede și apoi duse aceeași batistă la ochi.

– Oh, biata de tine! spuse Frances încet.

– Dar să știi că te înșeli. Oh, mi se pare o prostie, suspină Susanna. Nu m-am îndrăgostit de el, Frances. Zău că nu. Dar îmi place foarte mult de el, vezi tu, poate prea mult. În aceste două săptămâni am devenit buni prieteni. Și în seara asta am valsat cu el. Dar acum că s-a terminat balul, nu îmi pot reprima gândul că și vacanța se va termina și peste doar câteva zile o să revin la Bath. Nu mă înțelege greșit, ard de nerăbdare să mă întorc. Acolo este casa mea și toți ceilalți prieteni ai mei mă așteaptă la școală. Iar perspectiva unui nou an în care am să predau unui alt lot de fete noi și în care am să le revăd pe elevele mele este întotdeauna îmbucurătoare. Dar în clipa de față mă gândesc cu tristețe la momentul în care va trebui să-mi iau rămas bun de la tine și de la lordul Edgecombe

și de la toți ceilalți de aici.

– Printre care se numără și vicontele Whitleaf, spuse Frances încet.

– Da. Susanna zâmbi slab în timp ce-și băga din nou batista în buzunar. Inclusiv el.

– Dar el nu e decât un prieten pentru tine? întrebă Frances, încruntându-se. Privirea ei exprima neliniștea, chiar și în lumina slabă a lumânărilor.

– Da, o asigură Susanna, cu un zâmbet ceva mai larg. Bineînțeles că îmi este doar prieten, prostuțo.

Prietenii nu se sărută.

O sărutase sub ulmul de lângă curtea bisericii. Sau era patetică pretenția ei de a considera sărut acea scurtă atingere a buzelor? Știa, cu toate astea, că avea să și-l amintească tot restul vieții ca pe un sărut – primul ei sărut și fără îndoială și ultimul.

Prietenii nu se sărută.

Dar ei erau prieteni.

De fapt între ei nu exista nimic altceva în afara unei relații de prietenie.

Nu voia ca între ei să mai fie și altceva.

Nu avea cum să fie altceva între ei.

Își rezemă din nou fruntea de genunchi.

– Susanna. Frances se ridicase de pe scaunul ei și se așezase pe cealaltă parte a patului. Își puse palma între omoplații prietenei sale și o bătu ușor pe spate. Îmi pare nespus de rău.

Susanna încercă să se concentreze asupra respirației, inspirând adânc pentru a se liniști și a-și stăvili lacrimile care-i umpleau ochii. Nu fusese niciodată o plângăcioasă. Cu atât mai surprinzătoare erau lacrimile din seara asta.

– Îmi e doar prieten, spuse ea când fu sigură că avea o voce îndeajuns de calmă. Dar prietenii ne sunt foarte

dragi uneori, Frances. Mi s-ar frânge inima dacă ar trebui să-mi iau rămas-bun de la tine, de la Anne sau de la Claudia, ştiind că n-am să vă mai văd niciodată.

– Să înţeleg că ai inima frântă? o întrebă Frances.

– Oh, nu, bineînţeles că nu, protestă Susanna. E doar o figură de stil. O să fiu foarte tristă când se vor încheia aceste două săptămâni. Foarte tristă. Şi în acelaşi timp voi fi recunoscătoare pentru amintiri atât de frumoase cu care voi rămâne. Dar încă nu s-au încheiat, nu-i aşa? Mai am trei zile pe care le voi savura din plin.

– Mă simt atât de neajutorată, zise Frances după un minut sau două de tăcere. Îmi pare foarte rău pentru tine, Susanna. Dar nu ştiu ce-aş putea să spun sau să fac pentru a-ţi îmbunătăţi starea de spirit.

Era evident că Frances nu crezuse o iotă din ce-i îndrugase ea despre vicontele Whitleaf. Şi pentru că într-adevăr Susannei îi părea foarte rău că trebuia să-şi ia rămas-bun de la el – deşi nu erau, de fapt, decât prieteni –, îşi plecă privirea şi rămase tăcută încă un minut sau două.

– M-ai făcut să mă simt mai bine prin simpla ta prezenţă aici, spuse ea în sfârşit cu o voce fermă. Se dădu jos din pat şi rămase în picioare, lângă masa de toaletă. Prin dovezile de prietenie pe care mi le-ai dat. A fost cu adevărat o seară minunată, Frances – cea mai frumoasă seară din viaţa mea, şi o vacanţă extraordinară. Te rog să mă ierţi c-am vărsat câteva lacrimi de emoţie pentru că totul se apropie de sfârşit. Acum întoarce-te, te rog, la lordul Edgecombe. Eu, spre deosebire de tine, chiar am nevoie de somnul de frumuseţe.

Frances îi luă mâinile şi i le strânse, sărutând-o în acelaşi timp pe obraz.

– Aşa, fetiţo, spuse ea. Asta e Susanna mea cea curajoasă. Îţi urez noapte bună. Somn uşor.

Imediat după ce rămase singură, Susanna dădu aşternuturile la o parte, suflă în lumânare şi se urcă în pat. Îşi trase pătura până sub bărbie şi închise ochii.

Se făcea că valsa din nou cu el.

După aceea îşi împărtăşea visurile cu el în sala de mese, apoi se plimba alături de el în aerul rece de afară, cu braţul petrecut pe după al lui, mână în mână, cu degetele împletite.

Apoi retrăia acel sărut scurt.

Peste trei zile avea să-şi ia rămas-bun de la el.

De la prietenul ei foarte, foarte drag.

De fapt, era o prostie fără seamăn să se gândească astfel la el, când îl cunoştea de mai puţin de două săptămâni şi nu petrecuse mai mult de jumătate de oră cu el în fiecare din aceste zile. Şi mai era vorba şi de vicontele *Whitleaf*, pentru numele lui Dumnezeu!

Prietenia. Nu pare a fi cuvântul potrivit, nu-i aşa? Oare nu suntem ceva mai mult decât nişte simpli prieteni?

Aproape că-l putea auzi pronunţând aceste cuvinte – chiar înainte ca el să-şi lipească fruntea de a ei şi s-o sărute.

Dar nu-şi dorea să-şi amintească acele cuvinte – şi nici sărutul acela. Nu voia cu niciun chip să creadă că erau mai mult decât prieteni. Ar fi trebuit să suporte o durere prea mare dacă...

Se întoarse pe o parte şi băgă o mână sub pernă. Se ghemui cu genunchii la piept şi strânse aşternutul sub bărbie.

Şi din nou se făcea că se învârte pe podeaua sălii de bal, înlănţuită de braţele lui, într-o atmosferă magică.

Şi îi simţea buzele atingându-le uşor pe ale ei.

10

Peter nu se putea gândi deloc cu plăcere la ultima oră din acea seară a balului.

De fapt, şi-o amintea cu o oarecare jenă.

Încălcase nu una, ci mai multe din regulile pe care şi le impusese cu atâta strictețe.

Valsase cu Susanna Osbourne şi apoi cinase cu ea – doar ei doi, când ar fi putut să se alăture unuia din grupurile aşezate la mesele mari – şi apoi ieşise la plimbare cu ea, de asemenea, doar ei doi. Petrecuse cel puțin o oră numai cu ea – de două ori mai mult decât cu oricare altă femeie – care nu-i era soră.

Nu se mulțumise să îi ofere brațul în timpul plimbării. O mai ținuse şi de mână – ba chiar îşi împletise degetele cu ale ei. Ajunsese la limita îndrăznelii. Nu, de fapt trecuse dincolo de această limită. Mult dincolo.

Şi apoi – dovada supremă a comportamentului absolut atipic pentru el – o sărutase. Sinceritatea îl obliga să admită că acea atingere fugară a buzelor fusese nici mai mult nici mai puțin decât un sărut.

Era suficient pentru a se simți năpădit de un nou val de sudoare rece – pentru că pur şi simplu nu putea da uitării

asemenea amintiri. Ba dimpotrivă. Acestea continuau să-i apese conştiința.

Îşi bătuse joc de sentimentele ei. I-ar fi fost foarte uşor să-şi spună că toată întâmplarea nu avea niciun fel de importanță, că avea să uite acel episod în mai puțin de o săptămână. Dar ştia foarte bine – pentru numele lui Dumnezeu, doar avea cinci surori – că femeile țin minte astfel de lucruri incomparabil mai mult timp decât bărbații şi că sunt în mai mare măsură marcate de ele.

Întotdeauna ținuse seama de lucrurile astea, şi de fiecare dată respectase sensibilitatea specific feminină – cu excepția acelei împrejurări memorabile, probabil. Şi cu excepția serii balului.

Avea senzația ciudată că Susanna Osbourne o să sufere mai mult atunci când aveau să-şi ia, în mod inevitabil, rămas-bun, decât dacă nu s-ar fi petrecut acele lucruri în seara balului.

Era, poate, o presupunere nefondată, admitea asta, dar chiar şi aşa, ea era ultima persoană din lume pe care ar fi vrut să o rănească.

Şi cel mai rău lucru – cea mai penibilă parte a întregii poveşti – era că acel simulacru mizerabil de sărut fusese cu siguranță primul sărut din viața ei.

La naiba, nu era deloc mândru de el! Adevărul e că îi venea să intre în pământ de ruşine.

Şi, bineînțeles, nu putea să-i facă curte, nici dacă ar fi vrut – ceea ce nu dorea, o plăcea doar, atâta tot. În privința poziției sociale, exista o prăpastie insurmontabilă între ei.

Astfel de diferențe n-ar fi trebuit să aibă nicio importanță, dar contau, bineînțeles. El trăia într-o societate în care domnii cu titluri de noblețe trebuiau să îşi aleagă miresele din cercurile înalte în care se învârteau. Şi exis-

tau motive întemeiate pentru perpetuarea acestui obicei, în afară de simplul snobism. Soțiile bărbaților cu titluri de noblețe aveau de îndeplinit anumite îndatoriri, pentru care erau pregătite încă din copilărie, în scopul de a deveni experte în domeniu.

Suna ca o scuză destul de neîntemeiată atunci când o invoca în mintea lui, dar de fapt nu era deloc așa. În realitate, reprezenta unul din principiile pe baza cărora era construită societatea, o societate în care el crescuse și se formase ca adult.

Nu mai era decât un singur lucru de făcut, decisese el în noaptea de după bal, o noapte în care abia dacă închisese un ochi. Trebuia s-o evite pe domnișoara Susanna Osbourne în cele trei zile în care aceasta avea să mai stea în Somerset – el o să plece la o zi după ea. Își impuse să se abțină să spună sau să facă lucruri pe care mai târziu le-ar fi putut regreta. Și, oricum, nimic altceva.

Era o soluție rezonabilă, iar în următoarele două zile nu se abătu de la interdicțiile stabilite. În prima din aceste zile fusese invitat împreună cu familia Raycroft și cu alți câțiva vecini la cină la Barclay Court, iar după cină se jucase mima și cărți. Nu o ignorase nicidecum pe Susanna Osbourne – cum ar fi putut să facă așa ceva? La mimă făcuse parte din echipa adversă și se implicase în joc cu aceeași energie și același entuziasm pe care le demonstrase și în cursa de ambarcațiuni. Aproape că strălucea, veselă și exuberantă, făcându-l să creadă – spre ușurarea sa – că nu putea să fie prea supărată pentru ceea ce se întâmplase în seara balului. Evident, n-o ignoră și nici n-o evită. Vorbi cu ea, râse cu ea, jucă împotriva ei. Dar făcură toate acestea în interiorul unui grup mai mare de oameni și nu petrecură nici măcar un singur minut singuri.

În ziua următoare, la sugestia făcută de domnișoara Moss la cina organizată la Barclay Court, un grup mai mare de tineri merseră până la Taunton cu patru trăsuri pentru a da o raită prin magazine și a încheia seara cu un picnic pe malul râului Thone. Peter se urcă în mod deliberat într-o altă trăsură decât în cea cu care mergea Susanna Osbourne și deși de-a lungul celor câteva ore petrecute în Taunton se aflaseră în mai multe ocazii îndeajuns de aproape pentru a schimba câteva cuvinte și câteva zâmbete, nu rămaseră singuri nicio clipă.

Și apoi, în cea de-a treia zi, se trezise cu cel puțin un ceas mai devreme decât de obicei și aproape că intrase în panică la gândul că asta era ultima ei zi la Barclay Court și că pierduseră două zile întregi, când cu puțină inventivitate ar fi putut să pună la punct un plan care să le permită să-și petreacă aceste zile doar ei doi, fără nimeni altcineva în preajmă.

La naiba, cât își dorea să n-o fi sărutat! Și n-ar fi trebuit nici să se plimbe cu ea pe străzile orășelului, mână în mână, cu degetele împletite.

Ar fi mai înțelept din partea lui, decisese el ceva mai târziu, când cobora la micul dejun, să evite încă o zi să rămână singur cu ea. Mâine ea se va întoarce la Bath, iar el se va pregăti, la rândul său, de plecare.

Raycroft și sora lui, descoperi el la micul dejun, aveau de gând să facă o plimbare până la Barclay Court în dimineața asta, pentru a-și lua rămas-bun de la domnișoara Osbourne. Pe drum urmau să le ia cu ei și pe surorile Calvert.

– Trebuie să vii și dumneata cu noi, lord Whitleaf, spuse domnișoara Raycroft. Nu regreți că domnișoara Osbourne ne părăsește atât de curând?

Dacă ar fi mers cu ei, ar fi avut ocazia perfectă de a

face cel mai politicos lucru cu putință – să-și ia la revedere de la ea în contextul siguranței oferite de un grup mai mare de oameni prezenți. Da, ar fi fost foarte frumos din partea lui. Și ar fi făcut plimbarea până la Barclay Court în compania a patru tinere domnișoare, ceea ce i-ar fi sporit plăcerea.

Dar când deschise gura pentru a răspunde, rosti cu totul alte cuvinte decât cele pe care intenționase să le articuleze.

– I-am promis domnișoarei Honeydew că trec pe la ea în dimineața asta, spuse el, deși nu promisese niciodată așa ceva. Mâine plec și eu, și în timpul șederii mele aici am îndrăgit-o foarte mult. O să încerc să trec pe la Barclay Court după-amiază.

Domnișoarei Raycroft nu-i prea convenea – se vedea după figura ei, însă nu sugeră – așa cum se temuse el că s-ar fi putut s-o facă – ca plimbarea până la Barclay Court să fie amânată până după-amiază, pentru a putea merge cu toții.

Astfel că ea și Raycroft plecară fără el, iar Peter își petrecu dimineața spărgând lemne pentru domnișoara Honeydew, în ciuda protestelor ei vehemente, apoi fu răsplătit cu mulțumiri călduroase, asezonate cu câteva lacrimi și cu rugămintea insistentă de a mânca o jumătate de duzină din prăjiturile speciale preparate de menajera ei, prăjituri care erau dubios de negre la bază și tari ca piatra în centru. Înainte de a se întoarce la Hareford House cu cabrioleta, scoase și câinele la plimbare.

Dimineața fusese cam înnorată – era una din acele zile în care ar fi putut oricând să înceapă să plouă, după cum ar fi fost posibil să iasă și soarele. Dacă ar fi plouat, ar fi avut un pretext să rămână acasă și să joace șah cu tatăl lui Raycroft, care era întotdeauna dornic să facă o partidă cu

oricine se pricepea îndeajuns de bine pentru a-i pune probleme reale.

Dar cerul se limpezi și soarele începu să strălucească. Părea mai îmbietoare o plimbare în aer liber.

Peter merse călare până la Barclay Court. Își lăsă calul în grija unui îngrijitor, la grajduri, și traversă terasa, apoi urcă scările în formă de potcoavă. Majordomul care ieșise deja în cadrul ușii îl informă că domnul și doamnele terminaseră de luat masa și că se vor bucura să-l primească în sala de desen.

În timp ce-l urma pe majordom pe scări, Peter decise că avea să stea cincisprezece sau douăzeci de minute, cel mult, apoi va pleca. O să-i ureze Susannei Osbourne călătorie plăcută și o toamnă frumoasă la școală. Poate că o să-i sărute mâna – sau poate avea doar să se aplece spre mâna ei.

Doamne, nu-i stătea deloc în fire să își plănuiască atât de amănunțit fiecare mișcare și gest, își spuse el în treacăt. Bunele maniere erau punctul lui forte, așa că nu trebuise niciodată să se gândească dinainte ce avea să facă într-o împrejurare anume.

Majordomul deschise ușile duble ale sălii de desen cu un gest maiestuos, de parcă ar fi urmat să-l anunțe pe însuși Prințul de Wales, apoi se opri.

Susanna Osbourne se ridică dintr-un fotoliu așezat lângă fereastră. În rest, în încăperea imensă nu mai era nimeni.

– Oh, domnule Smothers, spuse ea, contele și contesa au coborât în bibliotecă. Nu i-ați văzut?

Majordomul se întoarse cu un aer dezolat spre oaspetele său, însă Peter nu-i lăsă răgazul necesar să scoată vreun cuvânt.

– Chiar pe domnișoara Osbourne voiam s-o văd,

Smothers, spuse el. Asta dacă şi dumneaei va binevoi să mă primească.

Majordomul îşi îndreptă privirea spre singurul ocupant al încăperii.

– Bineînţeles, îl asigură ea. Începu să traverseze camera şi se opri la jumătate. Nu e nicio problemă, domnule Smothers. Ce mai faceţi, domnul meu?

Avusese şi momente mai bune. Fusese din nou cuprins de panica aceea stupidă pe care o simţise în zorii zilei, imediat după ce se trezise. Acum o vedea pentru ultima oară. Mâine dimineaţă va fi plecată. În ziua următoare avea să plece şi el. În clipa de faţă n-avea niciun rost să-şi spună că peste o săptămână poate că o va fi şi uitat.

Îi zâmbi şi intră în cameră, iar majordomul închise uşile în spatele lui.

– Frances a primit în dimineaţa asta invitaţia de a cânta în cadrul mai multor concerte organizate la toamnă în Londra, îi explică ea. Aşa că a coborât împreună cu contele în bibliotecă să vadă despre ce anume este vorba şi să pună la punct un plan. Dar nu cred c-or să întârzie prea mult.

N-or să întârzie prea mult. Brusc, percepu absenţa lor ca pe un dar pe care voise să-l refuze, însă, de fapt, tânjise după el.

Ea părea cam palidă, îşi spuse el, dar asta până când o văzu mai de aproape şi îşi dădu seama că avea chipul bronzat. Dar era ceva.... Parcă desluşise ceva în ochii ei, vizibil, chiar şi în momentele în care zâmbea. Nu, numai restul feţei îi zâmbea. Ochii cu siguranţă nu. Şi ea, se gândi el, ştia că asta era ultima dată când rămăseseră singuri, ultima dată când aveau să se vadă.

Bineînţeles că ştia şi ea. De-a lungul celor zece zile se înfiripase între ei o relaţie de prietenie extrem de strânsă.

Şi mai şi irosiseră două zile din cauza nechibzuinţei lui.

– Am venit să-mi iau rămas-bun, i se adresă el.

– Da. Vorbea încet.

– A fost o plăcere să te cunosc, zise el, deşi simţea că mai rămăseseră multe lucruri în legătură cu ea pe care ar fi vrut să le ştie – dac-ar fi avut mai mult timp...

– Da, spuse ea. A fost. O plăcere.

– Excursia de ieri s-a dovedit foarte distractivă.

– Da, îl aprobă ea. Nu mai fusesem niciodată în Taunton.

– Nici eu.

O văzu înghiţind în sec, apoi întorcându-şi capul doar o clipă înainte de a-şi aţinti din nou privirea asupra lui.

– Îţi doresc călătorie plăcută pentru poimâine, spuse ea.

– Da. Mulţumesc. Îşi împreună mâinile la spate.

– Să...

– Ai vrea să...

Vorbiseră amândoi în acelaşi timp şi se opriseră instantaneu, apoi ea îi făcu semn să continue.

– Ai vrea să ieşi cu mine la o plimbare? o întrebă el, abandonând într-o clipită toate planurile pe care şi le făcuse – o vizită formală, scurtă, de maximum cinci - sprezece minute. Vremea a devenit foarte frumoasă.

– Aşteaptă să-mi iau boneta.

Îl lăsă la baza scărilor în timp ce urcă în fugă la etaj. Panica puse din nou stăpânire pe el. Dacă nu reuşeau să iasă din casă şi să ajungă îndeajuns de departe înainte ca Edgecombe şi contesa să părăsească biblioteca? Nu le mai rămăsese decât o singură după-amiază. Asta era – ultima lui şansă. Mâine pe vremea asta...

În ce sens ultima şansă, pentru numele lui Dumnezeu?

În clipa în care traversară arcada de la capătul scărilor

şi intrară în hol, Edgecombe şi contesa ieşiră şi ei din bibliotecă. Chipurile celor doi se luminară de un zâmbet când îl văzură.

– Ah, iată-te, Whitleaf, exclamă Edgecombe. Smothers a venit şi ne-a spus că eşti aici – îmi pare rău pentru neînţelegere, bătrâne. Tocmai ne întorceam şi noi în sala de desen. Sper că nu pleci deja.

– Te rog, mai rămâi, interveni şi contesa.

– Domnişoara Osbourne şi cu mine o să facem o mică plimbare, zise Peter. Soarele străluceşte prea frumos, ar fi păcat să nu ne bucurăm de el.

– Ar trebui să mergeţi să vedeţi şi capătul celălalt al potecii care înconjoară domeniul. Peisajul este foarte pitoresc – bineînţeles, aşa a fost conceput. De fapt, cred că o să venim şi noi cu voi, nu-i aşa, Frances?

Ea îşi puse mâna pe braţul lui.

– Ieri erai foarte îngrijorat că am stat prea mult la soare în timpul picnicului. Îţi aminteşti?

– Eh? Se uită la ea un pic încruntat.

– Cred c-ar fi mai înţelept să nu ies din casă astăzi, decise ea.

Peter observă din privirea lui Edgecombe că acesta înţelesese ce se întâmpla, exact în acelaşi moment în care şi în mintea lui se făcea lumină.

– Oh, bineînţeles, draga mea. O să rămân şi eu cu tine. Te superi, Susanna?

– Nu, bineînţeles că nu, îl asigură ea.

– Insolaţia poate fi o chestie foarte serioasă, adăugă Peter.

Şi astfel ieşiră din casă singuri, el şi Susanna Osbourne – cu binecuvântarea contesei de Edgecombe, după câte se părea.

Binecuvântare pentru ce?

Nu cumva înţelesese greşit? Oare se aştepta să...?

Dar n-avea de gând să-şi mai tortureze mintea nicio secundă în plus, n-o să mai piardă nicio clipă, o să profite din plin de această şansă extraordinară de a fi încă o dată singur cu Susanna Osbourne, prietena lui.

Îi oferi braţul, fără nicio vorbă, iar ea îl acceptă, cu un gest firesc, deşi nu se uită la el.

Şi brusc se simţi cuprins de o senzaţie ciudată – şi parcă tulburătoare – de împlinire.

11

Susanna aproape că terminase de împachetat. Se ocupase chiar ea de asta, după micul dejun, deşi Frances îi spusese că avea să trimită menajera sus, să-i facă ea bagajele. Până la urmă venise şi ea să se uite şi recunoscu, în timp ce stăteau de vorbă, că şi ea prefera să ducă ea însăşi la bun sfârşit o sumedenie de lucruri decât să se bazeze pe servitori pe care oricum ar fi trebuit să-i supravegheze.

Susanna părea destul de veselă. Era nerăbdătoare să se întoarcă acasă – asta reprezenta pentru ea şcoala din Bath. Acolo era acasă. Iar doamnele şi elevele care o aşteptau acolo alcătuiau familia ei.

Îşi impusese să-şi reprime depresia care o cuprinsese

în noaptea balului. Petrecuse două săptămâni minunate, relaxante într-un loc frumos şi pitoresc, în compania uneia dintre cele mai bune prietene ale sale şi cunoscuse nişte oameni foarte agreabili. Şi, ca şi cum n-ar fi fost de ajuns, călătorise pentru prima dată în cabrioleta unui domn, participase la o cursă de ambarcaţiuni – şi câştigase – fusese la primul ei bal – întrunirea aceea chiar putea fi numită bal, decisese ea, şi dansase toate dansurile în afară de două, fiecare cu un partener diferit. Valsase chiar şi fusese sărutată pentru prima oară – acea atingere fugitivă a buzelor putea fi numită sărut. Se decisese şi cu privire la acest aspect. Prietenii de sexe diferite se puteau săruta din când în când, chiar dacă acest gest exprima mai degrabă afecţiunea decât dragostea.

Se hotărâse – aşa era mai bine – că avea să-şi aducă aminte absolut tot ce se petrecuse în aceste două săptămâni, în cel mai mic detaliu şi că o să se bucure de aceste amintiri în loc să sufere din cauza lor.

O ajutase şi faptul că vicontele Whitleaf nu-i acordase o atenţie specială în ultimele două zile. Putuseră să-şi zâmbească cu amabilitate şi chiar stătuseră de vorbă unul cu celălalt, ca membri ai unui grup de amici.

Din fericire, el nu venise în acea dimineaţă împreună cu domnul Raycroft, cu sora lui şi cu surorile Calvert. Cele patru tinere o îmbrăţişaseră la plecare, iar domnişoara Raycroft şi domnişoara Mary Calvert vărsaseră chiar câteva lacrimi. Domnul Raycroft îi luase mâna între palmele lui şi i-o bătuse uşor în timp ce-i ura drum bun şi o toamnă frumoasă la şcoală.

Ah, da, se bucura că el nu venise, că evitase să-şi ia rămas-bun de la ea.

Şi totuşi, în timpul prânzului îi fusese foarte greu să poarte o conversaţie veselă cu Frances şi cu contele.

Avusese unele dificultăţi să înghită mâncarea, s-o facă să treacă de nodul pe care-l simţea în gât.

Nu putea sa nu recunoască faptul că o durea – atât absenţa lui de dimineaţă, cât şi grija lui continuă de a nu rămâne singur cu ea în ultimele două zile. Ştia că făcuse asta în mod deliberat.

Dar acum în sfârşit venise.

Neînsoţit de nimeni.

Şi o găsise singură. Şi totuşi, când contele sugerase ca el şi Frances să li se alăture în plimbarea pe care aveau de gând să o facă vicontele Whitleaf, nu profitase de şansa de a avea şi pe altcineva alături. Pur şi simplu nu spusese nimic. Şi Frances păruse să creadă că Susanna chiar îşi dorea să petreacă o parte din ultima ei după-amiază aici doar împreună cu el.

Dar oare asta voia?

Plănuise împreună cu Frances să facă în după-amiaza aceea o plimbare în jurul lacului. Doar ele două. Contele spusese la prânz că n-o să le stinghereasca cu prezenţa sa, dacă tot aveau să nu se mai vadă o bună bucată de vreme.

Susanna observă că braţul vicontelui Whitleaf nu era prea relaxat sub mâna ei. Îi simţea muşchii încordaţi. O vreme el rămase tăcut, cât timp o conduse mai întâi pe terasă, apoi de-a curmezişul gazonului, spre pădure, unde începea poteca.

Ea nu putu să nu se gândească la tăcerea în care străbătuseră mai mult de jumătate din drumul de întoarcere de la Hareford House şi până la Barclay Court în ziua când s-au cunoscut – cu mai puţin de două săptămâni în urmă.

Dar de data asta era un alt fel de tăcere.

I se părea aproape de necrezut că doar cu două săptămâni în urmă nici măcar nu-l cunoştea pe bărbatul care

păşea acum alături de ea – mă rog, cu excepţia acelei scurte întâlniri din copilărie.

– Acolo este, spuse ea rupând tăcerea, arătând în acelaşi timp spre locul unde o potecă largă şi clar trasată se pierdea printre copaci. Şerpuieşte printre arbori şi traversează un deal, apoi şi un mic pod peste râu, după aceea coboară pe lângă râu, de la cascadă şi până la lac, pe care îl înconjoară înainte de a ajunge la casă pe partea cealaltă.

– Un traseu destul de lung, remarcă el.

– Da.

– Te simţi în stare să-l străbaţi?

– Întotdeauna mi-a plăcut să merg pe jos.

– Şi mie, zise el. Am parcurs pe jos toate traseele din Munţii Scoţiei şi din Districtul Lacurilor. Intenţionez să ajung şi în nordul Ţării Galilor într-o zi nu foarte îndepărtată.

– Am auzit că muntele Snowdon oferă o privelişte care-ţi taie răsuflare, şi toată zona aceea sălbatică este extrem de frumoasă.

– Da, confirmă el, şi mie mi s-a spus acelaşi lucru.

Cărarea era bine întreţinută şi le permitea să meargă unul lângă celălalt. Coroanele copacilor umbreau poteca şi trunchiurile lor îi înconjurau asemenea coloanelor unei catedrale, dându-le o senzaţie de izolare de restul lumii. Câteva păsări ciripeau vesele pe crengile de deasupra capetelor lor.

– Mi-ar face plăcere să-mi povesteşti câte ceva despre drumeţiile dumitale.

El rămase tăcut pentru o vreme, iar Susanna observă că îşi întorsese capul spre ea. Însă ea continuă să privească înainte.

– N-am nimic împotrivă, dacă asta vrei, spuse el încet într-un târziu. Putem găsi o sumedenie de subiecte de dis-

cuţie când vom ajunge la capătul drumului şi când ne vom întoarce acasă, ne vom felicita pentru că între noi n-a existat niciun moment de tăcere, cu excepţia celor câteva minute stânjenitoare de la început. Apoi ne vom lua voioşi rămas bun unul de la celălalt şi cu asta basta. Sfârşitul poveştii.

Nu ştia ce-ar fi trebuit să spună. Totuşi, el nu-i pusese nicio întrebare.

– Da, încuviinţă ea.

– Asta îţi doreşti? Îşi aplecă fruntea mai mult spre ea, iar Susanna întoarse capul şi-l privi în ochi – ochi care păreau să fi căpătat culoarea copacilor, care se aflau la doar câţiva centimetri de ai ei.

Era sfârşitul ei.

– Nu, zise ea, fără să ştie exact ce voia să spună, dar destul de sigură că nu-şi dorea să pălăvrăgească politicos cu el despre chestiuni lipsite de importanţă, mai ales că acum era ultima dată când se aflau împreună.

Ultima dată.

– Nu, repetă ea, de data asta cu mai multă fermitate, apoi zâmbi scurt şi întoarse capul, îndreptându-şi din nou privirea înainte, spre potecă. Dar ce ar trebui să facem?

– Hai mai bine să ne bucurăm de după-amiaza asta şi de compania pe care ne-o oferim unul celuilalt. Să şi râdem puţin. Dar să fie râs adevărat, din inimă, bucurie autentică. Hai să fim prieteni. Vrei?

Era într-adevăr o prostie să se lase copleşită de tragismul situaţiei. Săptămâna viitoare sau poate la anul avea să îşi amintească momentele astea şi o să se întrebe de ce oare nu profitase la maximum de toate clipele petrecute împreună cu el în loc să trăiască cu spaima de viitorul searbăd care o aştepta. De unde ştia ea că viitorul avea într-adevăr să fie searbăd? Şi că un astfel de viitor exista?

– Ce idee bună! spuse ea şi izbucni în râs.

– Cred că e chiar o idee excelentă.

Râse şi el, dar, deşi n-aveau niciun motiv – comentariul ei şi răspunsul lui nu puteau nici cu indulgenţă să fie considerate amuzante –, se simţeau foarte bine. Şi dintr-o dată ea fu copleşită de o senzaţie de fericire. N-o să mai încerce să prevadă viitorul.

– Ai observat, îl întrebă ea, că ne trăim o mare parte din viaţă în trecut şi aproape tot restul în viitor? N-ai constatat că adesea nici măcar nu suntem conştienţi de momentele petrecute în prezent?

– Nu le observăm decât atunci când sunt de domeniul trecutului. Abia atunci ne captează atenţia. Da, ai foarte mare dreptate. Câte astfel de momente ancorate în prezent crezi că vom petrece pe drumul de întoarcere acasă? Cât durează de fapt un astfel de moment? S-ar putea spune că asemenea clipe sunt eterne.

– Sau mai scurte decât o fracţiune de secundă, remarcă ea.

– Cred că din nou avem de-a face cu o înfruntare între o atitudine optimistă, de om care vede jumătatea plină a paharului şi una pesimistă, proprie unei persoane obsedate de jumătatea goală. Nu cumva purtăm o discuţie filozofică? E o perspectivă alarmantă. Dacă nu suntem atenţi, o să ajungem să ne contrazicem cu privire la numărul de îngeri care pot să danseze pe un vârf de ac.

– Niciunul sau o infinitate, spuse ea. Niciodată n-am ştiut cu certitudine care e răspunsul la această întrebare. Asta dacă există un răspuns corect.

– Ei bine, zise el râzând, suntem de acord să trăim acest moment etern doar în prezent? Sau, mă rog, această infinitate de „momente prezente"?

– Da, încuviinţă ea, râzând din nou împreună cu el.

Continuară să se plimbe. Susanna se uită în sus, bucurându-se de amestecul de lumini şi umbre, de răcoare şi căldură. Percepea ciripitul păsărelelor, zumzetul insectelor, forfota nevăzutelor vieţuitoare ale pădurii, mirosul de pământ, de verdeaţă şi parfumul lui aparte. Simţea fiecare ridicătură, fiecare pietricică a potecii de sub picioarele ei, îi simţea muşchii fermi, dar relaxaţi ai braţului şi căldura corpului prin materialul hainei.

Întoarse din nou capul spre el şi îi surâse, iar el îi răspunse cu un zâmbet sincer şi fericit.

– E o bancă ceva mai în faţă. Bănuiesc că priveliştea de acolo e foarte frumoasă.

– Aşa este, încuviinţă ea. Poteca asta a fost amenajată cu multă grijă, fiind construită special pentru a fi pe placul celor ce urmau să se plimbe pe ea, după cum ai observat şi dumneata când am mers până la cascadă.

Se opriră o vreme în spatele băncii, privind prin ceea ce părea o deschidere naturală între copaci, ce dădea spre nişte câmpuri largi. În depărtare se vedeau casa şi grajdurile. Un stejar bătrân, aşezat exact în mijlocul câmpului, completa priveliştea.

Şi ea era *acum şi aici*, admirând acea priveliştе, se gândi Susanna, pipăind fără să-şi mişte mâna materialul din care era confecţionată mâneca hainei lui.

– Cărarea merge spre dealul acela, spuse ea, indicând un punct aflat înaintea lor. Sunt câteva peisaje admirabile şi acolo. Totuşi cred că cel mai frumos dintre toate este cel care se vede de pe micul pod, mai jos, pe râu.

Se opriră de mai multe ori până când ajunseră acolo, admirând alternativ frumuseţea elaborată a parcului şi pacea rurală asociată cu belşugul fermelor dimprejur.

– Mi-aş dori să poţi vedea Sidley-ul, zise el mijind ochii şi privind în depărtare, spre câteva petice de câmp

separate de câte un rând de tufe pitice. Spuneai că n-ai fost niciodată acolo, nu-i aşa? Locul acela mi s-a părut întotdeauna de o frumuseţe remarcabilă, incomparabilă cu cea a altor domenii. Probabil că sunt subiectiv. De fapt, în mod sigur sunt subiectiv. O simt aici. Se bătu uşor în piept, în zona inimii, apoi se întoarse brusc spre ea şi-i zâmbi. Îmi atinge organul acesta din stânga toracelui, pompa asta.

– Inima, locul unde sunt concentrate toate sensibilităţile noastre, spuse ea. Fie şi pentru simplul motiv că noi simţim că sentimentele şi emoţiile noastre trebuie să fie centrate undeva. Într-adevăr, trebuie să fie minunat să ai o casă numai a ta. Pot să-mi închipui de ce întotdeauna te vei gândi cu emoţie la respectiva casă şi o vei vedea în mai mică măsură prin prisma raţiunii.

– Sper ca într-o bună zi să ai şi tu o casă numai a ta, spuse el bătând-o uşor pe mâna pe care o ţinea pe braţul lui.

Continuară să se plimbe, urmând cărarea care cobora spre poalele dealului, acoperite de copaci. După aceea urcară din nou şi ajunseră într-o zonă descoperită, de unde se putea vedea râul, mai mic şi mai îngust aici decât în zona din apropierea lacului. Râul era traversat de un mic pod de lemn, atât de arcuit încât fuseseră săpate trepte la ambele capete ale acestuia. Apa care curgea dedesubt era de un verde închis din cauza frunzişului copacilor care creşteau de-o parte şi de alta a albiei.

– Ah, da, spuse el când se opriră, ai avut dreptate. Aici e cea mai spectaculoasă privelişte. Peisajul e chiar mai frumos decât sus la cascadă. Şi acela era impresionant, dar ca în cazul majorităţii amenajărilor de pe poteca asta, în el se amesteca sălbăticia naturii cu frumuseţea creată de mâna omului. Aici nu există decât sălbăticie.

Susanna îşi eliberă mâna de sub braţul lui şi se întoarse. Avea impresia că în spatele lor dealul se înalţa până la cer. În celelalte trei părţi nu se vedeau decât copaci. Iar dedesubt se zăreau tot copaci, tufişuri şi ferigi, râul şi podul.

– Nu mi-am dat seama până acum, dar e adevărat. Poate tocmai de aceea îmi place atât de mult locul ăsta. Îmi dă senzaţia..

– ...unei evadări totale?

Ea se încruntă şi clătină din cap.

– Un refugiu, mai degrabă. Cred că e un cuvânt mai potrivit.

– Ne aşezăm şi noi puţin? sugeră el. Nu e nicio băncuţă pe aici, dar nu cred că iarba e udă. N-a mai plouat de câteva zile, nu-i aşa?

Se lăsă pe vine şi îşi trecu palma peste iarbă. Apoi ridică mâna, cu palma în sus, pentru a-i dovedi că era uscată.

Ea se aşeză şi îşi înlănţui genunchii cu braţele. El se întinse alături, pe o parte, cu capul într-un cot, iar cu cealaltă mână începu să mângâie uşor iarba.

Soarele strălucea în toată splendoarea sa deasupra capetelor lor.

– Oh, ascultă, spuse ea după câteva secunde.

El rămase nemişcat.

– Cascada?

– Da.

Ascultară amândoi atenţi o vreme, apoi el îşi ridică mâna din iarbă şi o puse peste a ei, lângă genunchi.

– Susanna, o să-mi fie dor de tine.

– N-ar trebui să ne gândim la viitor, zise ea, dar simţise nevoia să tragă adânc aer în piept pentru a se linişti înainte de a începe să vorbească.

– Nu, într-adevăr, fu el de acord. Mâna lui alunecă de pe a ei. Îşi puse pălăria alături şi se întinse pe iarbă, cu un picior îndoit, cu carâmbul cizmei lipit de pământ şi cu o mână aşezată peste ochi, pentru a se feri de razele soarelui.

Nu era uşor să alunge gândurile la viitor. Intuia iminenţa suferinţei. Se concentră din nou asupra vuietului îndepărtat al cascadei.

– Ţi-ai dorit vreodată, o întrebă el după câteva minute, să fii cu totul şi cu totul liberă?

– Tot timpul visez la asta.

– Şi eu la fel.

În urmă cu două săptămâni – sau chiar cu mai puţin – şi-ar fi închipuit că un bărbat asemenea lui avea toată libertatea pe care şi-ar fi putut-o dori. Ei i se părea că, în principiu, majoritatea bărbaţilor erau liberi.

– Ce ticăloşi nerecunoscători mai suntem şi noi, zise el şi chicoti uşor.

– Dar nu tânjesc după o libertate care să mă scape de şcoală sau de sărăcie, sau de altceva de genul ăsta. Este ceva... Oh, odată am auzit pe cineva asociind senzaţia asta cu dorul de Dumnezeu, deşi eu am unele rezerve în această privinţă. Este ca şi cum... mmmm....

– E ca şi cum ai tânji după ceva aflat dincolo de tine, dincolo de tot ce-ai cunoscut şi ai visat vreodată? sugeră el.

– Da, spuse ea cu un oftat.

– Iar facem filozofie? întrebă el şi îşi luă mâna de la ochi, apoi se întoarse spre ea şi-i zâmbi. De două ori în aceeaşi după-amiază? Cred că m-am îmbolnăvit grav.

Râse şi se uită din nou la el.

Şi se întâmplă ceva.

Brusc, simţiră că trăiesc cu adevărat clipa, de parcă trecutul şi viitorul s-ar fi pierdut în neant ori s-ar fi

prăbuşit în prezent. Iar momentul acela era pur şi simplu magic.

Şi insuportabil de tensionat.

Se priviră în ochi şi niciunul dintre ei nu scoase nicio vorbă. Zâmbetele li se stinseră, apoi el îşi ridică mâna şi-şi lipi degetele de obrazul ei.

– Susanna, şopti el încet.

Ea ar fi putut să spună sau să facă ceva pentru a pune din nou timpul în mişcare. Dar nu făcu nimic – nici măcar nu se gândi la o asemenea acţiune. Era vrăjită de minunăţia momentului.

Îşi întoarse capul, astfel că buzele ei ajunseră lângă degetele lui. Şi se uită în ochii lui violeţi şi adânci ca oceanul.

Mâna lui alunecă şi îi desfăcu panglica bonetei. Apoi o împinse pe spate şi aceasta căzu pe iarbă. Susanna simţea aerul fierbinte pe faţă, dar răcoros în părul un pic umed. El îi cuprinse faţa în palme şi o trase spre el. Susanna îşi eliberă braţele şi se întoarse, îngenunchind lângă el.

Apoi buzele lor se întâlniră – din nou.

Fu un sărut la fel de scurt – şi la fel de răvăşitor – ca şi primul. El îi depărtă faţa de a lui şi o privi în ochi, în timp ce degetele îi descriau cercuri pe obraji.

– Dă-mi voie să te sărut, spuse el.

Era o solicitare absurdă, într-un fel, având în vedere faptul că el chiar asta făcuse, fără să-i ceară permisiunea. Dar în ciuda lipsei sale de experienţă în privinţa săruturilor, avea suficientă intuiţie feminină pentru a şti exact ceea ce voia el să spună.

– Da, şopti ea.

Rămase în aceeaşi poziţie, îngenuncheată lângă el, cu o mână pe pieptul lui şi cu cealaltă în iarbă, de cealaltă parte a lui, în timp ce el o sărută din nou.

Dar, de data asta, sărutul nu dură doar o secundă. Nu se sfârşi decât după multă, multă vreme. Şi acum nu mai era vorba numai de o atingere uşoară a buzelor.

De data aceasta îi despărţi buzele, fierbinţi şi umede, îşi trecu vârful limbii peste ele, dintr-un colţ al gurii în celălalt, apoi se încolăci în spatele buzei ei superioare, dezmierdându-i carnea moale şi sensibilă de dedesubt. După aceea urmară câteva săruturi mai mici în jurul gurii şi pe bărbie, apoi gura lui reveni cu mai multă fermitate peste a ei. Limba lui îi dădu buzele la o parte, trecu şi de dinţi şi se afundă în gura ei. În final, sărutul deveni mai lent, mai uşor, iar el îi ridică din nou capul, depărtându-i-l de al lui.

Ochii lui scânteiau, aţintiţi într-ai ei.

– Întinde-te lângă mine, îi propuse el. Nu pari să stai prea confortabil.

Era încă ghemuită lângă el, strângând în mâini un rever al hainei lui şi un smoc de iarbă.

Se întinse lângă el, pe o parte, cu braţul lui sub cap. Îşi lipi palma de pieptul lui, în dreptul inimii, şi închise ochii. Nu voia să-l audă vorbind. Nu dorea să se gândească la nimic. Era prea ocupată să simtă.

Oare oamenii – bărbaţii şi femeile – chiar se sărutau aşa? Habar nu avea. Îşi imaginase cum ar fi fost să fie sărutată, iar în imaginaţia ei momentul în care buzele se întâlneau era prin excelenţă romantic. În naivitatea ei nu se gândise la posibilitatea ca un sărut – un preludiu al actului sexual – să aibă efecte atât de puternice asupra altor părţi ale corpului ei în afară de buze. Sărutul o făcuse să-şi simtă tot trupul, chiar şi organe a căror existenţă aproape că doar o bănuia. Simţea dureri dulci şi furnicături în tot felul de locuri cu care nu era deloc familiarizată.

Şi nici nu-i trecuse prin minte că într-un sărut ar putea

fi implicată şi gura, nu doar buzele.

Îi simţea inima bătând cu putere sub palma ei.

Şi apoi, înainte ca ea să aibă timp să-şi vină în fire, el se întoarse pe o parte, cu faţa spre ea. Mâna lui liberă îi atinse din nou obrazul, degetele lui se jucară din nou prin părul ei, îndepărtându-i câteva şuviţe rebele de pe faţă.

Îl văzu şi îl auzi înghiţind în sec.

– Problema cu săruturile, spuse el încet, e că întotdeauna te fac să-ţi doreşti şi mai mult.

– Da.

Mai mult?

Săruturile reprezintă un preludiu pentru...

O sărută din nou, încet, fără grabă. Stăteau întinşi, unul lângă celălalt, înlănţuiţi. Ea îi răspunse la sărut. Îşi mişcă buzele peste ale lui, le atinse cu limba, îi dezmierdă limba cu a ei atunci când el pătrunse din nou în gura ei, o supse. Când el scoase un mic geamăt înfundat, îşi desprinse palma de pe ceafa lui şi-şi trecu degetele prin părul lui încălzit de soare.

Atunci el o strânse la piept, îi lipi şi restul trupului de al lui, iar ea simţi un fior necunoscut străbătându-o; era prima oară când se contopea astfel cu corpul musculos al unui bărbat. Una dintre cizmele lui trecu peste picioarele ei, trăgând-o şi mai aproape.

– Susanna, îi şopti el.

– Da.

– Spune-mi pe nume.

– Peter.

Era mult mai personal şi în acelaşi timp mai intim decât titlul pe care-l purta. Până acum nu se gândise niciodată la el ca la Peter. Dar acesta era numele lui, cea mai personală caracteristică a lui. Aşa avea să şi-l amintească şi ea.

Durerea provocată de... de *dorință* deveni aproape insuportabilă.

El își puse o mână pe sânul ei, explorându-l ușor, mângâindu-l, cuprinzându-l în palmă și ridicându-l. Îi dezmierda cu degetele sfârcul întărit și sensibil. Își strecură același deget pe sub marginea rochiei ei, în zona umărului și trase ușor de el în jos, până când sânul ieși la iveală. Mâna lui îl acoperi din nou, pielea lui caldă și închisă la culoare contrastând cu albul imaculat al sânului. Apoi își coborî capul și, înainte ca ea să-i ghicească intențiile, îi luă sfârcul în gură și i-l supse.

Simți valuri ascuțite de plăcere străbătând-o, le simți în gât, la baza nasului, în pântec și pe coapse.

Fu momentul în care renunță să se mai păcălească.

Aceasta nu era o simplă relație de prietenie.

Nu fusese niciodată.

Gândul la ziua de mâine i se părea insuportabil. Nu doar pentru că avea să piardă un prieten. O să lase în urmă un bărbat de care se îndrăgostise definitiv și fără speranță.

Fără speranță erau cuvintele cheie aici.

Fără speranță. Fără niciun fel de viitor.

Nu exista decât prezentul.

El îi ridică din nou capul și își apropie gura de a ei. Dar, în loc să o sărute, o privi adânc în ochi. În privirea lui desluși de o dorință sălbatică, de aceeași intensitate cu a ei. Nu era deloc greu să descifrezi expresia aceea, deși ea nu o mai văzuse niciodată pe chipul unui bărbat.

– Oprește-mă acum, murmură el, căci în caz contrar, Dumnezeu să ne aibă în pază.

Să se oprească?

Nu! Oh, nu! Dacă nu se întrevedea niciun viitor, dacă acum exista doar clipa de față, n-o să lase pe nimeni să-i

smulgă acest prezent. Avea să-l savureze până la capăt.

Bineînțeles, nu făcuse apel la rațiune la auzul cuvintelor lui. Trecuse de mult de stadiul în care ar fi putut analiza rațional situația – dar nu avea niciun alt reper. Prin mintea ei nu trecu niciun gând legat de virtute sau de morală. Cu atât mai puțin se gândea la consecințele sau la pericolele reale la care se expunea dacă *nu* l-ar fi oprit.

Nu exista decât *acum*.

Acum, el era aici cu ea.

Mâine ea avea să plece, iar după încă o zi o să părăsească și el acest loc.

– Susanna? șopti el din nou.

– Nu te opri, îl îndemnă ea. Te rog, nu te opri.

Asta aștepta. O întoarse pe spate, sărutând-o, îi dezveli și celălalt sân, o dezmierdă cu mâinile și cu buzele sale experte, în timp ce ea, sub el, se lăsa copleșită de amestecul de uimire, dorință și senzații amețitoare care îi străbătea fiecare venă, fiecare oscior și fiecare terminație nervoasă din trup.

Apoi el îi ridică poalele rochiei, dezvelindu-i coapsele, și îi scoase lenjeria, până când ea simți pe piele atingerea ierbii de dedesubt. Se descheie la pantaloni și se așeză deasupra ei, între picioarele ei pe care le desfăcu cu ale lui, strecurându-și în același timp cu fermitate mâinile pe sub ea, pentru a o proteja de contactul cu solul dur.

Susanna știa ce se întâmplă. În mintea ei putea vizualiza procesul respectiv – cel puțin o parte din el. Știa câte ceva despre penetrare și despre spermă. Întotdeauna crezuse că era un act dureros și jenant, deși își dorea să-l experimenteze – chiar și în aceste condiții.

Era destul de dureros. El o penetră încet, dar ferm, trecând de bariera virginității ei, până când ajunse adânc înlăuntrul ei.

Dar jenant nu i se părea deloc.

Simțea durere, plăcere, șoc și satisfacție, toate amestecate într-o singură senzație. Durere când el se retrăgea și apoi o pătrundea din nou, trecând de fiecare dată peste rana deschisă a feminității ei. Plăcere pentru că era ceva mai profund decât orice altă senzație trăită vreodată. Șoc fiindcă nu se așteptase la o intruziune atât de adâncă, viguroasă și prelungită în corpul ei. Satisfacție pentru că acum, înainte de a fi prea târziu, era iubitul ei. Pentru că ea avea să și-l poată aminti întotdeauna ca pe iubitul ei.

În ciuda durerii și a șocului, voia ca totul să dureze la nesfârșit. Își înfipse picioarele în pământ, simțind cu gambele pielea suplă a cizmelor lui, își încolăci brațele în jurul lui, închise ochii și conștientiză fiecare plonjon dureros și puternic pe care trupul lui îl făcea într-al ei, fiecare respirație, mirosul degajat de esența masculinității lui, înțelegând că, în sfârșit, pentru prima dată în viață, își celebra sexualitatea cu un bărbat pe care-l iubea.

Și după aceea n-avea să-i pară rău.

Fără îndoială.

Nu voia nici măcar să se gândească la momentul „după aceea".

Dar până la urmă veni și clipa aceea.

El acceleră ritmul, începu să o pătrundă din ce în ce mai adânc, apoi rămase nemișcat înăuntrul ei, cu toții mușchii încordați, după care oftă și se relaxă chiar în momentul în care ea simți o fierbințeală adâncă în pântecul ei.

Înghiți în sec, ca să scape de nodul din gât provocat de dezamăgire – dezamăgirea că momentul se terminase.

Pentru totdeauna.

Nu mai conta. Nu avea de ce să conteze. Ea o să și-l amintească mereu.

Se desprinse din îmbrățișare și se rostogoli într-o

parte, apoi îi acoperi cu grijă picioarele cu poalele rochiei și sânii cu partea de sus a furoului. După ce-și aranjă și el hainele, rămase lungit pe spate lângă ea, cu un braț peste ochi, cu palma celuilalt lipită de spatele ei și cu antebrațul odihnindu-se pe iarba dintre ei.

Părea să fi adormit fiindcă rămase nemișcat câteva minute.

Cum putea cineva să doarmă după tot ce se întâmplase? Dar, bineînțeles, făcuse o mare risipă de energie.

Își implântase sămânța adânc în pântecele ei.

Începutul unui gând rațional începu să-i dea târcoale.

– Susanna, spuse el cu glasul adormit. Ea stătea pe spate, cu ochii închiși, retrăind fiecare secundă din ceea ce tocmai se întâmplase.

Întoarse capul spre el. Era ciufulit, un pic roșu la față, extraordinar de chipeș.

– Hai să fugim împreună.

– Cum? Pentru moment se simți cuprinsă de un val irațional de speranță.

– Hai să fugim departe. De ce să ne luăm rămas-bun când niciunul dintre noi nu vrea să plece de lângă celălalt? Hai să mergem în nordul Țării Galilor. O să vedem împreună muntele Snowdon, o să ne plimbăm pe dealuri și pe plaje. Hai să fugim.

Și cel mai groaznic era că vorbea serios, se gândi ea în timp ce se holba la el. Și că ea fusese pe punctul să renunțe la orice precauție, la orice urmă de bun simț și să fie de acord cu el.

– Și după aceea?

– După aceea? Râse încet. La naiba cu după aceea. O să ne gândim la asta la momentul respectiv. N-o să te las baltă niciodată, îți promit. Vino cu mine. Hai s-o facem.

Rațiunea reveni în forță din locul în care se ascunsese

până atunci şi preluă controlul asupra situaţiei.

Avea să-i fie amantă.

Urmau să aibă o relaţie pasională, apoi el o s-o răsplătească. Pentru că era un om bun şi prevenitor ulterior, după ce s-ar fi despărţit de ea, o să aibă grijă să nu moară de foame.

Ar fi putut să devină amanta lui.

Târfa lui.

– Îmi place viaţa pe care o duc acum, spuse ea. Îmi iubesc şcoala şi ce fac acolo, m-am ataşat de elevele şi de colegele mele. Trebuie să mă întorc mâine.

– Nu *trebuie* să faci nimic, spuse el.

– Ai dreptate. Se ridică şi îşi îndrepta rochia cu mâini tremurânde. Nu trebuie să fug cu tine.

Se ridică şi el.

– Nu pot suporta să te văd plecând, spuse el în timp ce-i aşeza boneta peste zulufii rebeli. Ţie îţi vine uşor să mă laşi să plec?

– Nu, recunoscu ea, făcând o pauză în timp ce-şi lega panglicile bonetei. Dar nu există alternativă, nu am ce să fac.

– Susanna..., începu el.

Dar ea se ridicase deja în picioare şi îl privea de sus. Reuşise chiar să-şi compună un zâmbet aproape vesel.

– Voi preţui amintirea acestor două săptămâni, spuse ea. Chiar şi amintirea acestor momente. Dar ăsta e sfârşitul. Trebuie să fie. Altfel s-ar transforma în ceva sordid.

– *Sordid*. Se încruntă la ea, apoi îşi luă pălăria şi se ridică încet în picioare, lângă ea. Crezi?

– Da, încuviinţă ea. Sunt profesoară, nu curtezană. Voi rămâne o profesoară.

El o privi câteva momente lungi, cu o expresie de nepătruns, apoi dădu din cap.

– Îmi cer scuze, spuse el. Te rog să mă ierţi pentru această insultă.

– N-a fost o insultă, zise ea încet. Nu m-ai insultat atunci când mi-ai dat de înţeles că, dacă ai putea, ai sta mai mult cu mine. Crezi c-ar trebui să ne întoarcem, sau să mergem înainte? Lipsim de ceva vreme, iar Frances se va întreba...

– Se va întreba ce facem? sugeră el.

Îşi zâmbiră trist, cu regret.

El îi oferi braţul, ea îl luă şi îşi reluară plimbarea, în direcţia opusă. Jumătatea de oră care trecuse i se părea ireală.

Însă lucrurile nu stăteau deloc aşa.

Simţea între coapse un tremur, un fior, urmele a ceea ce făcuseră împreună.

Şi în forul ei lăuntric resimţea o durere inconfundabilă.

Adânc, înăuntrul ei, îi adăpostea sămânţa.

Începu să se gândească la consecinţe, deşi era prea târziu.

12

Peter se întoarse acasă, la Sildey Park în septembrie, după ce fu sigur că toţi oaspeţii mamei ei plecaseră deja. În vreme ce trăsura se apropia de casă, se

întreba cu o oarecare neliniște dacă o să-i fie ușor – sau dacă pur și simplu va putea – să împartă casa cu mama lui, acum că luase decizia să se stabilească aici. O iubea foarte mult, dar ea condusese dintotdeauna Sildeyul ca pe propria ei moșie și pe toți cei care lucrau sau trăiau acolo, asemenea unei zeități supreme, care știa ce e mai bine pentru ei. Aprecia faptul că-și crescuse copiii cu dragoste, dar și cu o mână fermă – deși exact acesta era motivul pentru care acum îi venea mai greu să-și impună voința în fața ei.

Dar de ce să anticipeze problemele atâta timp cât nu apăruseră?

Când trăsura se opri în fața casei și vizitiul deschise ușa, Peter nu așteptă ca acesta să-i tragă scara, ci sări puri și simplu pe terasa proaspăt reparată, asemeni unui băiețel nerăbdător să se întoarcă acasă după un an de școală obositor.

În scurtă vreme descoperi că existau într-adevăr probleme.

Mama lui își alungase plictiseala zilelor care trecuseră de la plecarea oaspeților ei ocupându-se de redecorarea salonului pentru desen, în care acum abundau dantelăriile. Mai mult, culoarea predominantă era rozul. Peste tot se vedeau pernuțe roz, dantelate, mai acceptabile totuși decât draperiile roz care erau atât de pline de broderii, panglici, zorzoane, falduri și dantele, încât aproape că-ți provocau greață.

– Încăperea asta a fost dintotdeauna plictisitoare, întunecată și rece, îi explică ea, cu brațul încolăcit pe după cel al fiului său în timp ce-l conducea prin casă, să-i arate ce făcuse. Acum e mult mai luminoasă și mai veselă, nu-i așa, iubitule? Va arăta și mai bine când portretele acelea vor fi înlocuite cu câteva peisaje frumoase.

– Și portretele unde le vei pune? o întrebă el, mascându-și dezaprobarea cu o politețe nu lipsită de înțeles. Era vorba de portretele strămoșilor lui, cu care se mândrise întotdeauna și de care se simțea foarte atașat. Reprezentau o legătură cu tatăl lui, pe care nu și-l mai amintea, și cu familia din partea lui, de care nimeni nu mai părea să fie interesat.

– În pod, spuse ea. Întotdeauna le-am detestat. Nimeni n-are nevoie de asemenea relicve întunecate, care să-i aducă aminte de trecut, nu crezi, dragostea mea?

El scoase un mormăit neutru.

Salonul de desen, remarcă el – fără a-și exprima părerea cu voce tare – arăta ca un budoar de dimensiuni mai mari. Și avea să aducă și mai mult cu un budoar după înlocuirea tablourilor.

– Ei bine, ce părere ai? îl întrebă ea, fără să-și ascundă mândria.

Poate că venise timpul să joace rolul stăpânului dur. Dar ea părea atât de fericită și atât de sigură că o să-i placă și lui schimbările pe care le făcuse. Și, în fond, era o simplă o cameră. Putea să accepte și o cameră roz – atâta vreme cât nu era vorba de bibliotecă sau de dormitorul lui.

– Este foarte... te reprezintă foarte bine, mamă, spuse el. Era într-adevăr o cameră care i se potrivea de minune. Fusese întotdeauna o femeie foarte frumoasă – și încă mai era – delicată și extrem de feminină. Rozul reprezenta și acum culoarea ei preferată.

– Știam eu c-ai s-o adori, zise ea, strângându-l de braț. Îmi pare atât de bine că te-ai întors acasă. Dar, dragul meu, le reproșez membrilor familiei Raycroft că au insistat să mai rămâi în Somerset, când știau că îți dorești să fii aici. Oaspeții noștri au fost foarte dezamăgiți, mai ales

lady Larchwell, care spera, îndrăznesc să spun, că fiica ei o să-ți capteze atenția. Domnișoara Larchwell este o tânără frumoasă și modestă, mai ales dacă ținem seama de faptul că străbunicul ei a fost duce. Ți-ar fi plăcut de ea. Ar fi trebuit să refuzi invitația familiei Raycroft, să știi. Câteodată ești prea amabil.

– Trebuie să-ți mărturisesc, mamă, că mi-a făcut o plăcere deosebită șederea la Hareford House.

– Ei, bineînțeles că ți-a plăcut, încuviință ea, așezându-se pe un fotoliu, aproape scufundându-se cu totul în grămada de perne. Deși îndrăznesc să spun că nu te-ai aflat într-o companie prea distinsă. Nu ca aici, chiar dacă acum musafirii au plecat. Mă bucură foarte mult prezența ta, dragul meu.

– Mă rog, mai sunt și cei din familia Markham, spuse el. Abia aștept să-l revăd pe Theo. Ca să nu mai vorbim de familiile Harris, Mummert și Pole.

Dar mama lui făcu o grimasă în loc de răspuns.

Întotdeauna își tratase vecinii cu amabilitate, însă din atitudinea ei nu lipsise o oarecare condescendență, menită să sublinieze distanța care îi despărțea în plan social. Familia Markham era una destul de distinsă, într-adevăr, prezentă mereu în cele mai înalte cercuri politice – tatăl lui Theo fusese chiar ministru în guvern vreme de câțiva ani. Dar, deși odinioară mama lui făcea vizite destul de dese la conacul Fincham și uneori îi lua cu ea și pe el și pe surorile lui, între timp relațiile se răciseră destul de mult. Spre regretul lui. Mama lui Theo încă mai locuia la Fincham pe perioada iernii, și era de aceeași vârstă cu mama lui. Ar fi putut fi prietene.

– Și fiindcă veni vorba de familia Markham, îți aduci aminte de domnul Osbourne?

Degetele, care se jucau cu ciucurii uneia dintre perne,

îi înțepeniră. Își ridică ochii spre el și-l privi fix.

– N-aș putea spune cu certitudine.

– A fost secretarul răposatului sir Charles Markham timp de mai mulți ani.

– Așa? Se gândi puțin, apoi ridică din umeri și clătină din cap. Înseamnă că n-aveam cum să-l cunosc, nu-i așa?

– M-ai certat odată, când el ne învăța, pe mine și pe Theo, să scriem cu niște litere mai ciudate, în biroul lui. Ai venit cu o falcă în cer și una în pământ, foarte supărată fiindcă îți închipuisei că eram în camera lui Theo, și de fapt noi stăteam în miros de cerneală, care ne-ar fi putut provoca dureri de cap.

– Erai foarte sensibil și bolnăvicios, dragul meu. Mereu mă temeam să nu ți se întâmple ceva, mai ales atunci când nu te găseam unde trebuia să fii. Dar incidentul ăsta nu mi-l amintesc.

– Și a mai fost o dată, când m-am întors de la școală – aveam o vacanță de o săptămână. Am plecat împreună la familia Fincham – fără fete. Odată ajunși acolo, am descoperit că Theo era încă la școală – el nu avea vacanță – și că Edith fusese invitată la ziua de naștere a cuiva. Am călărit cu domnul Osbourne – cred că i-am spus că tu îmi dăduseși voie, sau poate el s-a gândit că la vârsta mea nu mai aveam nevoie de permisiunea ta. Ai făcut o criză de nervi, mi se pare că ai căzut la pat de supărare după ce ne-am întors acasă. Atunci l-am văzut ultima oară.

– Oh?! exclamă ea. A fost concediat? Cred că așa trebuie să se fi întâmplat.

– A murit, zise el. De inimă.

– Îmi pare rău. Dar ce ți-a venit să întrebi de secretarul acela după atâția ani? Fii drăguț și sună să ne aducă ceaiul.

Făcu ceea ce-i ceruse, fără să-i răspundă la întrebare.

I se părea perfect normal ca ea să nu-şi aducă aminte de un om care nu fusese mai mult decât un servitor. Era cu atât mai puţin probabil s-o ţină minte pe Susanna Osbourne – nu că ar fi pomenit de ea în faţa mamei lui.

Încerca din răsputeri să uite el însuşi acel nume – sau măcar sentimentul de vinovăţie pe care i-l provoca.

În săptămânile care urmară îşi vizită toţi vecinii. Cei din familia Harris îi povestiră despre vizita pe care tocmai o făcuseră la Tunbridge Wells, familia Mummert vru să ştie totul despre ultima modă la Londra, pentru că plănuiau să petreacă vreo câteva săptămâni acolo, în primăvară, iar cei din familia Pole îl amuzară cu poveşti despre năzdrăvăniile făcute de numeroşii lor nepoţi. Erau cu toţi foarte amabili şi prietenoşi, dar niciunul nu-l invită la cină sau la un joc de cărţi sau la vreo altă distracţie. Nu făcuseră niciodată asta – era vicontele Whitleaf, situat la mare distanţă de ei pe scara socială. Atitudinea lor în cursul vizitelor lui vădea un respect desăvârşit. Toţi îl asiguraseră că se simţiseră foarte onoraţi de vizita lui. Dar el nu le adresă nicio invitaţie – mamei lui i-ar fi displăcut să-şi vadă casa invadată de oaspeţi cu un statut social inferior ei.

Casa ei!

Era casa *lui*!

La naiba, îi venea mai greu decât crezuse să-şi schimbe modul de a gândi. Sidley fusese domeniul mamei lui încă de când aceasta se căsătorise. Şi deşi de douăzeci şi trei de ani era proprietatea lui, timp de optsprezece ani fusese minor, iar mama preluase în mod firesc conducerea.

De ce naiba nu le spusese unchilor lui şi mamei sale, atunci când împlinise douăzeci şi unu de ani, că era mult prea tânăr pentru a se căsători, dar avea vârsta potrivită pentru a prelua controlul propriei vieţi, inclusiv al casei

şi averii sale? Atunci ar fi fost mai uşor. Ar fi fost un lucru firesc. Cu siguranţă, toată lumea era pregătită pentru asemenea momente.

Sau de ce, după ce luase decizia de a nu se căsători, nu îi spusese cu fermitate mamei sale că trebuia să-şi găsească o altă locuinţă, să plece din conacul de la Sidley?

Dar bineînţeles că fusese prea tânăr să facă toate acestea. Practic, alţii îi controlaseră viaţa până când ajunsese la douăzeci şi unu de ani. Cum ar fi putut el să devină atât de înţelept peste noapte, cum ar fi putut să facă atunci ceea ce s-ar fi cuvenit?

Trecu într-o zi pe la familia Fincham şi fu bucuros să-l găsească pe Theo acasă. Edith nu mai locuia acolo, bineînţeles. Se măritase cu Lawrence Morley în urmă cu doi ani şi se mutase în Gloucestershire, împreună cu soţul ei. Doamna Markham era acum în vizită la ea, pentru a-i da o mână de ajutor – Edith tocmai născuse primul ei copil.

Peter mai trecu pe acolo de câteva ori după această primă vizită. Uneori călărea împreună cu prietenul său. Într-una din aceste împrejurări îi puse şi lui aceeaşi întrebare ca şi mamei lui.

– Îl mai ţii minte pe Osbourne?

– Pe William Osbourne? Te referi la secretarul tatălui meu?

– Îmi plăcea de el, spuse Peter. Întotdeauna îşi făcea timp pentru noi, mai ţii minte? Îmi pare rău că a murit.

Theo se aplecă în faţă şi deschise o poartă pentru a putea călări amândoi peste câmpuri, departe de drumul plin de praf.

– A fost o adevărată tragedie, fu el de acord. Şi totul putea fi evitat, aşa cum se întâmplă în cele mai multe

cazuri în care e vorba de astfel de decese. Deşi bănuiesc că bietul om nu se gândise la o altă soluţie.

– Ar fi putut să-şi evite moartea?

– Foarte simplu, spuse Theo sec în timp ce închidea poarta în urma lor. Pur şi simplu renunţând la ideea de a-şi trage un glonţ în cap.

– S-a sinucis? Peter strânse hăţurile atât de brusc încât calul se ridică în două picioare, aşa că fu nevoit să facă efortul de a rămâne în şa şi a-şi recăpăta controlul.

– Chiar nu ştiai? Când Peter reuşi să-şi ridice ochii spre el, văzu că Theo îl privea încruntat. Nu ţi-a zis nimeni?

– Mi s-a spus doar că a murit.

– Hmmm. Theo îşi continuă drumul. Da, înţeleg. Întotdeauna ai fost protejat, nu ţi se spuneau veştile neplăcute, nu-i aşa? Mă rog, ce-ţi veni să pomeneşti acum de el?

– Am întâlnit-o pe fiica lui vara asta.

– Pe Susanna? Credeam că a dispărut de pe faţa pământului, biata fată – deşi presupun că acum e o femeie în toată firea. Edith a fost foarte supărată atunci când a fugit, iar mama nu-şi mai găsea locul. Din fericire, eu eram la şcoală, aşa că n-am participat la tragedie. Oricum, mi-a părut rău de Osbourne. Era un tip cumsecade.

– De ce s-a sinucis? întrebă Peter.

– Pe vremea aceea, când am întrebat şi eu acelaşi lucru, mi s-au sugerat tot felul de posibilităţi, niciuna prea credibilă. Fie nimeni nu cunoştea adevăratul motiv, fie toţi se fereau să vorbească despre asta. N-a putut fi îngropat în pământ sfânt – probabil că pentru el nu mai avea importanţă, dar presupun că Susannei i-ar fi fost destul de greu dacă ar fi rămas la înmormântare. După câte se pare a fugit înainte de asta. Mă rog, ce-ai zice să schimbăm subiectul?

Nu mai aduseră vorba despre asta, nici în după-amiaza aceea şi nici în următoarele vizite. Dar Peter se întreba ce naiba fusese atât de grav în viaţa lui Osbourne de ajunsese să renunţe la ea, în ciuda faptului că avea o fată pe care trebuia să o crească. Acum începea să înţeleagă de ce fugise ea. Tatăl ei se sinucisese – un păcat de neiertat în viziunea bisericii. Biata copilă – fugise la Londra şi încercase să-şi găsească de lucru acolo. Dacă doamna Hallmere aranjase într-adevăr ca ea să ajungă la şcoala domnişoarei Martin din Bath, atunci avea să-i rămână pe veci recunoscător.

Se străduia însă din răsputeri să nu se gândească la Susanna Osbourne – şi nici la ceea ce se întâmplase între ei în preziua plecării acesteia de la Barclay Court.

Petrecea câteva ore la ferma de pe lângă casă, deşi nu atât de mult timp cât şi-ar fi dorit. Recolta era aproape în întregime în hambare şi ar fi părut ridicol să se apuce acum să dea şi el o mână de ajutor, cu energie şi entuziasm, când mai rămăseseră atât de puţine lucruri de făcut.

Trecu în revistă împreună cu vătaful lui, actele şi registrele, în ciuda faptului că examina cu luare aminte rapoartele lunare pe care acesta le întocmea şi i le trimitea. Dar Millingsworth fusese angajat de tutorii lui Peter încă de când el era copil. Bărbatul se dovedea extrem de organizat, eficient, competent şi experimentat şi probabil că se uita la Peter – cel puţin aşa i se părea lui – de parcă ar fi fost un băieţel a cărui prezenţă pe domeniul lui o considera destul de sâcâitoare, dar suporta acest neajuns pentru că oficial era angajatul lui.

În casă, mama lui stătea tot timpul pe capul lui, îngrijorată că nu mănâncă îndeajuns, că nu s-a îmbrăcat destul de bine pentru vremea de afară sau că nu se gândeşte su-

ficient de serios la viitorul lui – adică să se căsătorească şi să facă şi câţiva copii. Avea grijă ca toţi servitorii să-i satisfacă cu promptitudine orice dorinţă sau ordin. La masă se asigura că i se serveşte ce era mai bun, chiar dacă bucata respectivă ajungea în farfuria ei. Aproape că izbucnea în plâns când el se hotăra să facă o plimbare pe afară, unde ploua cu găleata sau era doar umezeală, ori bătea vântul – indiferent de viteză, atâta vreme cât depăşea puterea unei brize. Merse până într-acolo încât într-o noapte, cu mult după ora douăsprezece, apăru în uşa bibliotecii unde el citea şi îl întrebă dacă nu credea că e timpul să meargă la culcare, pentru că ştia doar cât de uşor putea să se aleagă cu o durere de cap a doua zi dacă se culca târziu.

Totul era îngrozitor de enervant. Poate că ar fi făcut faţă şi ar fi înfruntat-o pe mama sa dacă n-ar fi fost cuprins de o depresie teribilă. Dar, în ciuda entuziasmului care pusese stăpânire pe el când sărise din trăsură în prima zi, nu reuşise să scape de tristeţea care nu-l mai părăsise după întoarcerea de la Hareford House.

Totul i se părea cumva terminat, ruinat, stricat.

Într-un târziu, după câteva săptămâni, îşi spuse – şi raţionamentul lui i se păru fără cusur – că ar fi putut să plece până după Anul Nou, când le-ar fi prezentat tuturor un plan pentru primăvara următoare. Începutul unui nou an ar fi reprezentat un moment bun – perfect, chiar – pentru a inaugura acea viaţă nouă pe care avusese de gând s-o ducă. S-ar fi putut întoarce chiar de Crăciun. O parte dintre surorile lui ar fi fost şi ele prezente atunci, iar el ţinea mult la ele – şi la numeroşii lui nepoţi şi nepoate.

Astfel ajunse din nou la Londra, sub pretextul că trebuia să treacă pe la croitorul lui şi pe la contabil. Acolo se ocupă o vreme de o sumedenie de nimicuri, inventând

tot soiul de distracţii. Era surprinzător cât de multe lucruri îşi găsea de făcut într-o lună atât de plictisitoare ca octombrie.

Genul acesta de viaţă îi oferea confortul cu care se familiarizase în decursul timpului.

Numai că distracţiile nu au întotdeauna efectul scontat.

Activităţile care până atunci îl amuzaseră păreau acum să-şi fi pierdut capacitatea de a-i comuta atenţia de la starea generală de insatisfacţie provocată chiar de traiectoria vieţii sale.

Din scrisorile mamei sale află că îi fuseseră expediate picturi pentru salonul de desen. Acum acea încăpere arăta mai bine decât oricare altă cameră din casă. Află, de asemenea, că mama lui avea să se ocupe şi de sufragerie în viitorul apropiat.

Doamne, Dumnezeule, trebuia să facă ceva s-o oprească!

Barbara, sora lui mai mare, care îşi petrecea împreună cu soţul ei câteva zile la Londra, îi aduse aminte de sărbătoarea Crăciunului.

– Sper că vei fi şi tu la Sidley, spuse ea. Clarence şi cu mine vom merge acolo cu copiii, şi-ar fi mare păcat să nu vii şi tu, Peter. În afară de asta, mama a invitat şi alte persoane, aşa că s-ar cuveni să fii şi tu acolo, în calitate de gazdă.

– Alte persoane? se strâmbă el. Despre cine e vorba, de data asta?

Barbara plescăi din limbă când Clarence îi făcu semn cu sprâncenele cumnatului său, abţinându-se să-i spună ceva.

– Habar nu am. Dar va fi cineva, cu siguranţă. Mama e îngrijorată din cauza ta, Peter. Vrea să te vadă aşezat la casa

ta. E o prostie din partea ta să te împotriveşti doar pentru că nu ţi-a plăcut de Bertha Grantham acum cinci ani şi nu ai recunoscut lucrul ăsta decât în ultimul moment.

Niciuna dintre surorile lui nu ştia ce se întâmplase atunci, dar nici el nu voia să le lămurească.

Peter întâlni din nou privirea cumnatului său, care îi făcu discret cu ochiul.

– O să-mi aleg singur mireasa, la momentul potrivit, Barb, spuse el. În ceea ce priveşte Crăciunul, o să mă mai gândesc.

Însă doar ideea unei mirese îl făcu să se simtă mai deprimat ca oricând. În cele aproape două luni de când plecase din Somerset nu reuşise să-şi reprime sentimentului cumplit de vinovăţie.

Pentru numele lui Dumnezeu, sedusese o fată inocentă!

Nu avea nicio scuză. Absolut niciuna.

Aproape că i se făcea rău ori de câte ori îşi amintea de după-amiaza aceea pe care o petrecuseră împreună în pădure. Şi era aproape imposibil să nu se gândească la asta de cel puţin douăsprezece ori pe zi.

Îi părea parcă şi mai rău de când aflase că tatăl ei se sinucisese. Asta nu însemna că acel eveniment trist s-ar fi petrecut din vina lui sau că ar fi avut vreo legătură cu ceea ce se întâmplase în vara asta, dar oricum... Îl simpatizase pe Osbourne. Îi plăcea şi de fiica lui.

Ori de câte ori îi treceau prin minte astfel de gânduri, care aproape îi făceau capul să explodeze, ieşea în oraş, în căutarea unei distracţii care să-i capteze întreaga atenţie.

Într-un târziu, spre sfârşitul lui octombrie, decise că o schimbare de decor i-ar face bine, aşa că plecă să petreacă o săptămână sau două la verişoara sa, Lauren, vicontesa

de Ravensberg, la Alvesley Park, în Wiltshire, unde ea locuia împreună cu Kit, soţul ei, cu copiii lor şi cu părinţii lui Kit, contele şi contesa de Redfield. Era tot timpul binevenit acolo şi de câte ori îi vizitase se simţise foarte bine.

Ţineau mult unul la celălalt, el şi Lauren, poate pentru că fuseseră ţinuţi la distanţă până la vârsta majoratului lui când descoperise invitaţia la nunta ei în mormanul de corespondenţă ce-l aştepta la întoarcerea dintr-una din călătoriile sale. Nu primise direct corespondenţa adresată lui decât după ce împlinise douăzeci şi unu de ani şi nu o întâlnise niciodată pe Lauren – auzise despre ea că era fiica, probabil nelegitimă, a unei mame cu o moralitate discutabilă, văduva fratelui mai mare al tatălui său, un fost viconte de Whitleaf. Ajunsese la nuntă în ultimul moment şi descoperise că Lauren era o femeie frumoasă şi fermecătoare şi cu siguranţă nu era fiica nelegitimă a mătuşii lui – ochii ei aveau aceeaşi culoare neobişnuită ca şi ai lui.

Merse deci la Alvesley şi rămase o vreme acolo. Se simţi într-adevăr foarte bine – petrecu ore în şir în compania lui Lauren şi a contesei de Redfield, distrându-i pe cei trei copii, călărind, discutând despre politică şi agricultură cu Kit şi cu contele, făcând vizite vecinilor, printre care se numărau ducele şi ducesa de Bewcastle, jucându-se şi cu copilul acestora, spre amuzamentul ducesei şi al surorii acesteia, domnişoara Thompson, care remarcase râzând că respectivul copil era de obicei prea mofturos şi arţăgos pentru a fi agreat şi de alte persoane în afara părinţilor săi. Şi a bunicii lui, adăugase doamna Thompson, cu reproş în glas.

Cu toate acestea, *distracţia* era bineînţeles un termen destul de relativ. Nu reuşise să se elibereze de acea senzaţie de nelinişte şi de nemulţumire de sine care devenise permanentă.

Apoi hazardul îi influență în mod straniu și neașteptat destinul.

Poate că nu ar fi trebuit să fie atât de surprins de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Descoperise deja, la scurtă vreme după ce ajunsese aici, că ratase la mustață o întâlnire cu Sydnam Butler, cumnatul lui Lauren, care trecuse pe acasă în urmă cu o săptămână împreună cu proaspăta lui soție, fosta domnișoară Anne Jewell, profesoară la școala de fete a domnișoarei Martin din Bath – și una dintre cele mai apropiate prietene ale Susannei, din câte reținuse Peter. Și își mai adusese aminte, în timp ce vizita Bewcastle, că Susanna bănuia existența unei anumite legături între școala din Bath și domna Hallmere, sora ducelui de Bewcastle.

Însă ulterior, la aproape o săptămână după venirea lui, află că Lauren și ducesa aveau de gând să dea o petrecere de nuntă în cinstea tinerilor însurăței, care se căsătoriseră discret și cu o permisiune specială în Bath. Lauren se implicase în organizarea acestei petreceri pentru că Sydnam era cumnatul ei, iar ducesa pentru că el fusese administratorul moșiei Bewcastle din Țara Galilor.

Plănuiseră să adune în Bath cât mai multe rude și prieteni ai celor doi, să-i atragă pe mire și pe mireasă acolo sub un pretext oarecare și apoi să-i surprindă cu o petrecere fastuoasă în cinstea nunții lor, la Upper Assembly Rooms.

– Noi mergem cu toții, îi spuse Lauren într-o zi, la ceai. Ne-am bucura foarte mult să ne însoțești și tu, Peter, nu-i așa, Kit? Dar presupun că un drum până la Bath și o petrecere de nuntă ar fi o bătaie de cap prea mare pentru tine. Poate că preferi să te întorci acasă, deși dacă te duci acasă o să mă simt de parcă te-aș fi dat afară. Izbucni în râs. Oh, vrei să vii? Să-mi faci plăcerea asta?

N-avea să știe niciodată ce furtună iscase în sufletul lui această rugăminte.

Era invitat – chiar rugat – să meargă la Bath. Dar nu numai asta îl tulbura. Părea foarte probabil s-o întâlnească pe Susanna acolo, dacă s-ar fi dus. Cu siguranță avea să fie și ea invitată la petrecere, doar era o fostă prietenă și colegă cu mireasa.

Ar fi putut s-o revadă.

Însă cu siguranță ea nu-și dorea să-l mai vadă, își reaminti el. Probabil că acum îl ura, și cum ar fi putut el s-o învinovățească pentru asta? La naiba, mai întâi o pângărise, apoi îi făcuse o ofertă foarte nepotrivită, după care o condusese la Barclay Court, îi urase vesel rămas-bun în compania soților Edgecombe și în clipa următoare plecase călare, fără să se mai uite înapoi.

În momentul acela își spusese că îi respectase dorința.

Dar mai bănuia ceva în legătură cu tinerii căsătoriți, deși nici Lauren și nici ducesa nu pomeniseră nimic despre asta. Proaspăta doamnă Butler era probabil însărcinată – fapt ce ar fi explicat atât graba, cât și discreția cu care se căsătoriseră cei doi. Ea petrecuse o lună în Țara Galilor, parcă așa își amintea că-i spusese Susanna – fără îndoială la aceeași moșie unde era Sydnam administrator. Doar se dusese acolo împreună cu soții Hallmere, nu-i așa?

Și această suspiciune îl făcu să se întrebe brusc dacă nu cumva și Susanna...

Numai la gândul acela i se întoarse stomacul pe dos și fu cuprins de o senzație de greață.

Dar cu siguranță dacă s-ar fi întâmplat asta, l-ar fi anunțat într-un fel sau altul. I-ar fi scris.

Oare?

Știa foarte bine că nu ar fi făcut așa ceva.

Doamne, Dumnezeule! La dracu'! Ar fi trebuit să se

gândească la asta mai devreme şi să încerce să descopere adevărul. Aşa s-ar fi cuvenit să se comporte un domn – dacă un domn se putea implica într-o astfel de situaţie. Sau se gândise la asta şi alungase oripilat o asemenea posibilitate? Până la urmă nu era un ignorant, nu-i aşa? Ştia ce poate să rezulte din împreunarea dintre un bărbat şi o femeie.

Poate presupusese că, dacă nu se mai gândea la el, acest spectru îngrozitor avea să dispară pur şi simplu.

Toate aceste argumente şi contraargumente i se învălmăşeau prin minte în cele maximum două secunde în care îi zâmbi lui Lauren înainte să-i răspundă.

– N-am nimic mai bun de făcut şi mi-ar face plăcere să-l revăd pe Sydnam şi să-i urez mult noroc. Da, m-aş bucura să merg şi eu.

Crezuse că n-avea s-o mai vadă niciodată pe Susanna Osbourne.

Îşi închipuise chiar că peste o săptămână sau două avea să uite cât de urât se purtase cu ea. Poate că era mai bine că nu se întâmplase aşa, deşi nu îşi atribuia prea multe merite pentru asta.

Dar acum avea să meargă la Bath. Şi aproape sigur o s-o revadă.

Trebuia să facă asta, îşi spuse el. Nu intenţiona să facă mai mult. Dar simţea nevoia să afle adevărul – oricum, ar fi trebuit să facă mai devreme chestia asta.

Oh, la naiba! Dacă...?

Da, într-adevăr.

Dacă?

13

Susanna se întorsese în Bath cu trăsura confortabilă a contelui de Edgecombe. Când trăsura oprise lângă şcoală, pe strada Daniel, ea reuşise deja să-şi reprime tristeţea şi durerea şi fusese chiar în stare să zâmbească atunci când uşa şcolii se deschisese şi domnul Keeble apăruse în prag. Aproape imediat Claudia, apoi Anne se strecurară pe lângă el, repezindu-se s-o îmbrăţişeze.

După aceea, pentru o scurtă perioadă de timp, fusese fericită – cât timp le povestise prietenelor ei şi fetelor care tocmai îşi luau ceaiul că era *foarte* bucuroasă că se întorsese, chiar dacă se distrase *de minune* în Somerset. Şi toate păreau încântate s-o revadă. Se simţea înconjurată de dragoste în acest mediu familiar.

Ajunsese acasă.

Şi din momentul acela avusese cu ce să-şi ocupe mintea. Trebuiau să planifice activitatea pe un întreg semestru, care se anunţa foarte încărcat.

Călătoria, în pofida confortului oferit de trăsura contelui, fusese îngrozitoare. Rămăsese singură, aşa că nu putuse să stăvilească noianul de amintiri din cele două săptămâni – în special, amintirea acelei ultime după-

amieze. Aproape că nu-i venea să creadă că se întâmplase aievea – că permisese acest lucru. Dar faptul era consumat. Simțise că fiecare rotație completă a roților trăsurii o ducea tot mai departe de el – un gând prostesc, într-adevăr, de vreme ce făceau parte din lumi diferite.

Chiar şi pe vremea când erau copii, sora lui fusese oripilată în momentul în care îi văzuse jucându-se împreună şi-l luase aproape pe sus de acolo.

Avusese parte de o aventură grozavă, de idila vieții ei, decise Susanna cu mult bun simț odată întoarsă acasă. Acum era timpul să coboare cu picioarele pe pământ.

Şi totuşi, hotărârea ei de a-şi păstra buna dispoziție fu pusă la încercare chiar în prima seară după întoarcerea ei la Bath. Claudia ieşise la cină împreună cu părinții uneia dintre elevele noi, iar Anne o invitase pe Susanna în camera ei pentru a sta puțin de vorbă după ce fetele se duseseră la culcare.

Susanna se aşezase pe pat, în poziția ei favorită, cu brațele înlănțuite în jurul genunchilor ridicați aproape la piept, iar Anne stătea pe scaun, lângă birou. Vorbiră despre Frances o vreme, apoi Anne rupse scurta tăcere ce se aşternuse între ele cu o întrebare.

– Dar tu ce-ai mai făcut? întrebă ea. Chiar te-ai distrat de minune? Ai cunoscut vreo persoană interesantă?

În primul moment, Susanna fu pe punctul să îşi descarce sufletul, să-i istorisească prietenei ei întreaga poveste. Dar era totuşi atât de personală – mai ales partea finală. Poate mai târziu, când amintirile n-aveau să mai fie atât de dureroase, o să-i destănuie totul lui Anne, dar nu acum. Nu încă.

– Mă întrebi dacă nu cumva am întâlnit un duce fermecător care să mă poarte în brațe până la castelul lui, unde să mă ia de nevastă? Râse de gluma aceea veche.

Nu, nu chiar, din păcate. Dar Frances şi lordul Edgecombe au fost foarte amabili, Anne, şi au avut grijă să-mi facă un program distractiv aproape în fiecare zi, deşi sunt sigură că ar fi fost fericiți să se relaxeze în linişte, doar ei doi, mai ales după o absență atât de îndelungată de acasă. Am întâlnit câțiva oameni interesanți şi amabili, dintre care pe unii îi cunoşteam dinainte.

– Şi n-ai făcut cunoştință cu nimeni în mod special? întrebă Anne.

Susanna îşi simțea inima ca pe o bucată de plumb în piept.

– Nu, spuse ea. Nu chiar.

Anne ridică o sprânceană.

– Doar un domn, zise Susanna cu oarecare reținere, care şi-a manifestat destul de clar intențiile, din păcate prea puțin onorabile. Vechea poveste, Anne. Totuşi, era un tip foarte chipeş şi deosebit de amabil. Mă rog, nu contează. Tu? Ne-ai povestit o grămadă de lucruri despre vacanța pe care ai petrecut-o în Țara Galilor în seara dinaintea plecării mele, dar nimic despre tine. Tu ai întâlnit vreo persoană interesantă?

Anne plecase împreună cu fiul ei, David, în Țara Galilor, unde petrecuse o lună împreună cu familia Bedwyn, pe moşia ducelui de Bewcastle.

– Cei din familia Bedwyn sunt absolut fascinanți, Susanna, şi, crede-mă, asta e puțin spus. Ducele de Bewcastle este exact aşa cum îl caracterizează toată lumea – formidabil. Are nişte ochi reci de culoarea argintului şi degete lungi, întotdeauna îndoite pe mânerul monoclului. Este absolut înspăimântător. Şi totuşi cu mine a fost deosebit de curtenitor. Ducesa este o dulceață şi nu umblă cu nasul pe sus. Se vede de la o poştă că el o adoră, deşi în public nu schițează niciun gest de afecțiune. Şi pe fiul lor

îl iubeşte – un copil răsfăţat şi capricios, care tot timpul vrea câte ceva, dar care se linişteşte ca prin farmec atunci când îl ia în braţe tatăl său. Şi asta se întâmpla destul de des. E un tip foarte ciudat, misterios şi fascinant.

Susanna îşi sprijini bărbia de genunchi. Se gândea cum cuvintele pot fi adevărate, exprimând în acelaşi timp o mare minciună. *Vechea poveste, Anne. Totuşi era un tip foarte chipeş şi deosebit de amabil. Mă rog, nu contează.* De parcă toată relaţia ei cu vicontele Whitleaf ar fi fost ceva trivial, lipsit de importanţă.

– Toată discuţia asta despre duci căsătoriţi mă deprimă, spuse ea cu un zâmbet, mimând dezamăgirea. Nu era niciunul necăsătorit?

– Niciun duce. Anne zâmbea şi ea.

Ceva din tonul prietenei ei îi atrase atenţia Susannei.

– Oh, Anne. *Cine?*

– Nimeni, nimeni, spuse repede Anne, foindu-se în scaun. Oh, ce urât e să vorbeşti aşa despre o fiinţă umană. Cu siguranţă e vorba de cineva. Este administratorul domeniului Glandwr, care aparţine ducelui. Amândoi eram singuri, aşa că ne plimbam uneori împreună sau stăteam de vorbă între patru ochi când el era invitat la cină. Atâta tot.

– Tot, repetă Susanna. Şi era cumva înalt, brunet şi chipeş, Anne?

– Da, confirmă Anne. Toate trei.

Susanna continuă s-o fixeze cu privirea.

– Am fost simpli prieteni, spuse Anne.

– Aşa? Susanna vorbea încet.

– Am fost. Am fost... prieteni foarte apropiaţi, adăugă Anne.

Dar Susanna ştia bine cum stau lucrurile, de parcă şi-ar fi destăinuit una alteia absolut totul. Amândouă întâlniseră pe cineva în vara care trecuse, în vacanţă. Şi

amândouă se întorseseră la şcoală cu inimile frânte.

– Dar el nu te-a cerut de nevastă, spuse ea. Anne, îmi pare foarte rău.

Urmă o tăcere lungă. Anne n-o contrazise în niciun fel.

– Crezi, o întrebă Susanna într-un târziu, că viaţa ar fi mai uşoară dacă am avea părinţi şi familii care să ne pregătească pentru viaţă asigurându-se că întâlnim oameni potriviţi pentru noi? Oare am duce-o mai bine decât acum, când locuim la o şcoală de fete, unde suntem şi profesoare?

Părea absurd, se gândi ea, să-i fie atât de dor de mama ei, chiar şi acum, când avea douăzeci şi trei de ani – mama ei, pe care nu o cunoscuse niciodată.

– Nu ştiu în ce măsură viaţa este simplă, spuse Anne, trăgând din nou perdeaua. Foarte adesea fetele şi femeile fac mariaje dezastruoase, chiar şi atunci când au alături o familie care le ajută să aleagă sau care decide pentru ele. Cred că dacă aş avea de ales între un mariaj nereuşit şi traiul aici, n-aş sta pe gânduri nicio clipă şi aş opta să rămân la şcoală. De fapt, sunt sigură că aş alege asta.

– Cât de nerecunoscătoare am putut fi când am pus întrebarea asta spuse Susanna. Am avut un noroc extraordinar încă de când am fost trimisă la şcoală aici, nemaivorbind de şansa nesperată pe care mi-a oferit-o Claudia atunci când mi-a propus să devin profesoară. Şi aici mi-am făcut câteva prietene foarte bune. Ce-aş fi putut cere mai mult de la viaţă?

– Ah, dar noi suntem şi femei, nu numai profesoare, Susanna, spuse Anne, aşezându-se din nou pe scaun. Avem şi noi nevoi, cu care natura ne-a blagoslovit pentru a asigura perpetuarea speciei.

Ah, asta era adevărata problemă. Fără aceste nevoi, gândi Susanna, nu s-ar fi întâmplat nimic în vacanţa de vară. Şi-ar fi putut petrece tot restul vieţii încercând să se

convingă că vicontele Whitleaf era doar un prieten ocazional de care-i era dor.

– Şi câteodată e foarte greu să faci abstracţie de aceste nevoi. Vara asta am fost extrem de tentată să fiu amanta unui bărbat. O parte din mine nu este încă pe deplin convinsă că am făcut alegerea corectă. Şi oare voi putea să iau decizia potrivită şi data viitoare? Şi după aceea?

De parcă ar mai fi putut exista o astfel de dată viitoare.

Şi fusese tentată în mult mai multe feluri, nu-i aşa? Şi cu siguranţă nu rezistase uneia dintre aceste tentaţii.

– Nu ştiu, spuse Anne.

– Suntem doar nişte biete fete bătrâne, zise Susanna râzând şi se ridică în picioare. Mă duc în patul meu rece. Călătoria asta m-a obosit teribil. Noapte bună, Anne.

Trei zile mai târziu, toate elevele interne se întoarseră la şcoală; mai veniră şi câteva noi, inclusiv două eleve sărace care aveau nevoie de multă grijă şi atenţie. A doua zi sosiră şi celelalte fete şi începu şcoala.

Fu o uşurare să aibă din nou ceva de făcut.

Fu o uşurare şi mai mare să descopere, două săptămâni mai târziu, că nu era gravidă, că marea ei aventură rămăsese fără urmări. Cel puţin fără urmări care să poată fi observate şi de către cei din jur.

Şi totuşi, într-un mod pervers, ciudat, această descoperire o întristă.

Acum, totul se terminase, definitiv şi irevocabil.

Inima ei, viaţa ei nu fuseseră niciodată mai înspăimântător de pustii.

*

Dar pentru Anne nu se terminase.

Într-o dimineaţă de duminică, spre sfârşitul lui septembrie, o rafală de ploaie o sili pe Susanna să se refugieze în interiorul şcolii împreună cu fetele din clasa

pe care o supraveghea. Ploaia le surprinsese pe pajiştea din spatele străzii Daniel, unde-şi ţineau întotdeauna orele de jocuri. Susanna le trimise pe fete la dormitoare pentru a se usca, urmând ca după ce şi ea îşi va lăsa în cameră pelerina şi boneta – ude leoarcă, să se reîntâlnească în sala mare de jocuri. Domnul Keeble o informă că era aşteptată în cancelarie şi că îi ceruse deja domnişoarei Walton să le supravegheze pe eleve.

În cancelarie le găsi pe Anne şi pe Claudia. Focul ardea vesel în cămin. Afară era destul de răcoare.

– O să rămânem fără Anne, Susanna, spuse Claudia sec, fără altă introducere. Urmează să se mărite cu domnul Sydnam Butler, fiul contelui de Redfield şi administratorul moşiei galeze a *ducelui de Bewcastle*.

Biata Claudia nu putea să rostească acel nume fără venin în voce. Fusese guvernanta domnişoarei Freyja Bedwyn, angajată de ducele de Bewcastle, şi de atunci data marea ei antipatie pentru amândoi. Îi disprețuia din suflet, deşi recunoştea că, fără acea experienţă mai mult decât neplăcută, nu ar fi reuşit niciodată să-şi adune curajul necesar pentru a-şi deschide propria şcoală.

Dar Susanna nu se gândi deloc la Claudia. Se uită la faţa cenuşie a lui Anne şi îşi dădu imediat seama ce se întâmplase.

– Oh, Anne, exclamă ea apropiindu-se şi îmbrăţişându-şi strâns prietena.

– Eu i-am spus că nu trebuie să facă pasul ăsta, interveni Claudia. I-am zis că putem găsi o soluţie. Dar ea insistă.

– Bineînţeles că insist. Anne se eliberă din îmbrăţişarea Susannei şi le zâmbi amândurora cu o veselie forţată. *Vreau* să mă mărit cu domnul Butler. Chiar ţin la el. Nu mă căsătoresc cu el doar pentru că sunt însărcinată. Sunt însărcinată, Susanna.

– O să bem împreună o ceaşcă de ceai, spuse Claudia cu un calm imperturbabil. Şi o să ne aşezăm pe scaun. Nu neapărat în ordinea asta.

Susanna fu fericită să se aşeze. Putea să ghicească exact cum stăteau lucrurile în realitate. Anne nu doar ţinea la domnul Butler, se îndrăgostise de el, însă domnul Butler era fiul unui conte. El o lăsase pe Anne să se întoarcă la Bath fără să o ceară în căsătorie. Şi totuşi acum făcea ceea ce se cuvenea şi o lua de nevastă până la urmă – dar numai pentru că n-avea încotro.

Biata Anne! Cât de îngrozitor trebuie să fi fost pentru ea – urma să se mărite cu un bărbat pe care îl iubea, dar care aproape sigur nu-i împărtăşea sentimentele.

I s-ar fi putut întâmpla şi ei acelaşi lucru, şi încă foarte uşor, se gândi Susanna, simţind un fior rece prin tot corpul, chiar dacă focul îi încălzea picioarele şi faţa.

Numai că ea nu l-ar fi anunţat niciodată pe vicontele Whitleaf dacă i s-ar fi întâmplat acelaşi lucru. Şi, oricum, se îndoia că el ar fi cerut-o de nevastă, chiar dacă l-ar fi anunţat.

Oh, dar n-avea de unde să ştie, nu-i aşa, ce-ar fi făcut în cazul acesta. Sau cum ar fi reacţionat el dacă ar fi aflat. Simţi că i se înmoaie picioarele la gândul că fusese atât de aproape de un dezastru.

Anne nu avusese norocul ăsta.

Susanna nu-l cunoscu pe domnul Butler decât în ziua nunţii, două săptămâni mai târziu. Se căsătoriră cu dispensă specială în sufrageria Claudiei. El fusese mutilat destul de rău în Războaiele peninsulare* – pierduse un

* Confruntarea dintre Franţa şi coaliţia formată din Spania, Regatul Unit şi Portugalia pentru controlul Peninsulei Iberice. Războiul a început odată cu invadarea, de către armata franceză, a Portugaliei în 1807 şi a Spaniei în 1808 şi a durat până când Coaliţia celor Şase l-a înfrânt pe Napoleon în 1814. (n. tr.)

braţ, un ochi şi avea partea dreaptă a feţei arsă. Era într-adevăr, aşa cum îi spusese Anne Susannei în seara de după întoarcerea ei din Somerset, înalt, brunet şi chipeş. Susanna îi spuse toate astea cu o sclipire de veselie în ochi după ceremonie, când Anne îi devenise deja soţie – dar o făcu doar pentru că i se păruse un tip cu umor, care până la urmă chiar ţinea la Anne.

Cel puţin aşa spera ea. Oh, spera din toată inima!

Şi încercase din răsputeri să nu fie invidioasă – dar era o prostie din partea ei numai să se *gândească* la aşa ceva, de vreme ce o compătimise atât de mult pe Anne în ultimele două săptămâni. Uneori, sentimentele n-au absolut nicio noimă.

Totuşi, îndrăzni să spere că Anne îşi găsise fericirea, în pofida celor întâmplate. Avea impresia că domnul Butler o să se poarte frumos cu David, deşi nu era la fel de evident că David avea să accepte uşor existenţa unui nou tată vitreg în viaţa lui.

După mica recepţie pe care o organizaseră în cinstea proaspeţilor însuraţei, Susanna şi Claudia ieşiră în curte şi-şi luară rămas bun de la ei. Plecau toţi trei înapoi în Ţara Galilor.

– Susanna, spuse Claudia după ce trăsura coti pe strada Sutton şi dispăru din câmpul lor vizual. Credeam că astăzi o să mi se frângă inima. Dar poate că nu am niciun motiv să fiu tristă. Tu ce crezi?

– După părerea mea, dacă există dragoste pe de-o parte şi onoare de partea cealaltă, până la urmă se prefigurează un viitor. Dar în cazul ăsta cred că e vorba de puţină dragoste de fiecare parte.

– Oh! oftă Claudia, şi eu am aceeaşi impresie. Să sperăm că nu ne înşelăm, că nu suntem doar două romantice incurabile. Ah, Anne! Cred că n-o s-o mai vedem

multă vreme de-acum încolo. Nu-mi place deloc să-mi pierd prietenele, ca să nu mai vorbesc despre profesoare. Acum va trebui să mă apuc să-i găsesc o înlocuitoare, deşi am văzut că Lila se descurcă destul de bine, nu-i aşa?

Lila Walton era o tânără profesoară, promovată la sfârşitul anului trecut din ultima clasă de fete. Ca şi Susanna, provenea din rândul elevelor sărace.

– Promite foarte mult, o aprobă Susanna, în timp ce Claudia îşi strecură un braţ pe după al ei. Intrară împreună înapoi în şcoală.

Dar aveau s-o revadă pe Anne mult mai repede decât anticipase Claudia. În loc să se ducă direct acasă, în Ţara Galilor, ea împreună cu domnul Butler făcură o vizită la Alvesley Park, în Wiltshire, unde era casa familiei domnului Butler, apoi trecură şi prin Glouchester, unde locuia familia lui Anne. Anne le trimisese o scrisoare de la casa tatălui ei, apoi, a doua zi, mai primiră una, de la vicontesa Ravensberg, din Alvesley Park. Claudia o chemă în biroul ei pe Susanna la sfârşitul unei ore de compunere – Susanna preluase şi această materie de la Frances, cu doi ani în urmă – şi-i arătă scrisoarea.

– Urmează să aibă loc o petrecere de nuntă-surpriză pentru Anne şi pentru domnul Butler la Upper Assembly Rooms, săptămâna viitoare, o informă Claudia. Vicontesa Ravensberg şi ducesa de Bewcastle au organizat totul, ba chiar au pus la cale un plan prin care să-i aducă înapoi aici pe tinerii însurăţei. Suntem şi noi invitate, inclusiv domnul Huckerby şi domnul Upton.

Se uitară una la cealaltă. Strania coincidenţă – domnul Butler era cumnatul vicontesei Ravensberg, verişoară cu vicontele Whitleaf – nu-i scăpase Susannei. Îşi dăduse seama de această legătură încă de la nunta lui Anne. Acum ar fi avut ocazia neaşteptată de a o cunoaşte pe respectiva doamnă – chiar verişoara despre care se spunea că are ochii de aceeaşi culoare ca ai lui.

Exista riscul ca unele răni, vindecate destul de frumos, dar încă dureroase la atingere, să fie redeschise, se gândi ea. Trebuia să se asigure că n-avea să se întâmple acest lucru.

Claudia o privea cu buzele strânse.

– Ştii ce înseamnă asta, Susanna, nu-i aşa? spuse ea, împăturind scrisoarea şi bătându-se cu ea pe picior. Dacă ducesa de Bewcastle e amestecată în organizarea acestei petreceri, în mod sigur printre participanţi se va număra şi ducele. Şi cum doamna Potford de pe strada Great Pulteney este prietenă cu Anne şi bunica marchizei de Hallmere, este foarte posibil ca marchiza să vină împreună cu femeia aceea în Bath şi să ia şi ele parte la petrecere. Mai degrabă aş suporta să-mi fie smulse unghiile de la ambele mâini decât să mă aflu în acelaşi loc cu aceste două persoane. Dar unele lucruri nu pot fi evitate. Petrecerea e organizată pentru Anne. Vii şi tu?

Stătea dreaptă, ţeapănă şi vorbea de parcă ar fi invitat-o pe Susanna la o înmormântare.

– O să vin şi eu, să te ţin de mână, promise Susanna.

Claudia pufni supărată, apoi izbucni în râs.

– Presupun că niciuna dintre ele nu mă va recunoaşte, spuse ea, şi chiar dacă ar fi aşa, nu cred că le-ar păsa prea mult. Deşi doamna Hallmere a venit aici în urmă cu câţiva ani, s-a uitat cu dispreţ la mine şi la şcoala mea şi m-a întrebat dacă am nevoie de ceva. Cât tupeu are femeia asta! Dar, Susanna, o vom revedea pe scumpa noastră Anne – şi pe drăgălaşul de David. Îmi e foarte dor de amândoi.

– Da. Susanna zâmbi. O să-i revedem.

Şi pe vicontesa de Ravensberg.

I se părea o absurditate să creadă că, văzând-o pe ea,

avea să-l simtă cumva mai aproape pe vicontele Whitleaf. Şi chiar dacă ar fi fost aşa, era la fel de absurd să se gândească la asta ca la un lucru bun.

Da, rănile vechi, chiar vindecate, se puteau dovedi foarte dureroase la atingere.

14

Ducesa de Bewcastle rezervase atât sala de bal, cât şi salonaşul pentru ceai de la Upper Assembly Rooms din Bath pentru a le oferi copiilor un loc unde să poată alerga şi face gălăgie, lăsând adulţii să converseze în tihnă la ceai şi să asculte câteva discursuri. Dar în acelaşi timp comandase şi o orchestră, după cum descoperi Peter când ajunse – mai devreme – în după-amiaza stabilită, împreună cu Lauren şi Kit. Până la urmă, îi explicase ea râzând în timp ce ducele o privea cu un aer superior, ce nu se potrivea deloc cu ochii lui argintii, din care iradia afecţiunea, ar fi tragic dacă, odată ajunşi în sala de bal, unii invitaţi ar avea chef de dans şi n-ar avea niciun fel de muzică.

– Christine, vrei să spui că eşti decisă să dansezi, doar că va trebui să-i convingi pe Sydnam şi pe doamna Butler să deschidă balul, zise Bewcastle, încolăcindu-şi degetele sale lungi pe mânerul monoclului şi ridicându-l

până la jumătatea drumului spre ochi.

– Mă cunoşti mult prea bine, Wulfric, spuse ducesa cu un surâs.

Peter aştepta petrecerea cu o nelinişte neobişnuită pentru el. Poate că n-ar fi trebuit să vină. Dacă după câteva luni de tăcere ar fi simţit brusc nevoia să se intereseze de sănătatea Susannei – ce eufemism reuşise să găsească! – ar fi fost de-ajuns să-i scrie, sau să-i facă o vizită la şcoală. Ar fi putut măcar s-o anunţe prin intermediul unei terţe persoane că el urma să vină astăzi aici. Era aproape sigur că ea nu va lipsi de la petrecere. Lauren îi spusese că vor fi prezente patru colege profesoare şi încă o fostă profesoară, care acum era măritată cu contele de Edgecombe.

Şi totuşi, se gândi Peter în timp ce întorcea pe toate feţele aceste idei, ocazia de a se întâlni din nou cu Susanna ar fi trebuit să reprezinte un motiv de bucurie pentru amândoi. Fuseseră cu adevărat prieteni, la urma urmei. Ah, cât îşi mai reproşa acum că nu rămăsese cu ea în salonul de desen în acea ultimă după-amiază sau că nu acceptase sugestia lui Edgecombe ca el şi contesa să-i însoţească în plimbarea lor. Astfel s-ar fi putut întâlni bucuroşi, ca doi prieteni care nu se aşteptaseră să se revadă atât de curând.

Începură să sosească şi alţi oaspeţi. Lui Peter îi fură prezentaţi părinţii doamnei Butler, fraţii şi surorile ei şi soţii şi soţiile lor din Glouchestershire, lordul Aidan Bedwyn şi soţia lui, mai mulţi veri de-ai lui Kit şi Sydnam, pe care-i cunoscuse la Alvesley în diverse ocazii.

În mod normal s-ar fi simţit în elementul lui.

Dar neliniştea îi creştea cu fiecare minut, astfel că se trezi uitându-se spre uşă la interval de câteva secunde în loc să se străduiască să fie cât mai agreabil cu partenerii

de discuție. De vreo zece ori se gândi să fugă înainte de a fi prea târziu – ar fi fost însă imposibil să scape, își dădu el seama în cele din urmă. Chiar și dacă ar fi fugit în momentul acela, trebuia să traverseze o sală lungă, apoi să treacă printr-o curte mare și abia după aceea ar fi putut spera să evite întâlnirea cu o persoană care urma să apară din clipă în clipă.

O luă spre sala de bal și uită pentru o vreme de griji, după ce Andrew și Sophia, doi dintre copiii lui Lauren îl luară fiecare de câte o mână și-l traseră triumfători în sala aceea mare, cerându-i pe un ton imperativ să se joace cu ei. Fu înconjurat pe dată de o ceată de copii și la rugămințile lor începură o partidă de baba-oarba, într-o gălăgie infernală, marcată de veselie și risipă de energie.

Abia când auzi o explozie de aplauze și urale venind dinspre salonul de ceai, își dădu seama că sosiseră și oaspeții de onoare și că prin urmare se adunaseră deja acolo toți invitații.

Chiar și în acel moment se simți tentat să fugă, sperând că nimeni nu-i va remarca absența.

Dar n-avea de gând să adauge și lașitatea pe lista defectelor sale, care și așa erau destule. Părăsi jocul copiilor și se opri în penumbră, la jumătatea coridorului care dădea în salonul de ceai, de unde putea să cerceteze încăperea fără să fie văzut.

Ca un hoț în toiul nopții, se gândi el cumva dezgustat.

Sydnam Butler și o doamnă îmbrăcată în roz trandafiriu – probabil soția lui – stăteau în mijlocul unei mulțimi de petale roșii de trandafir, în cadrul ușii de la celălalt capăt al salonului și priveau uimiți în jurul lor. Ducesa de Bewcastle bătu din palme, cerând să se facă liniște.

– Ei bine, domnule și doamnă Butler, spuse ea, cu voioșie, poate v-ați crezut foarte isteți când ați decis să vă

căsătoriți în mare taină acum câteva săptămâni. Dar rudele și prietenii voștri v-au dat de urmă. Bine ați venit la petrecerea voastră de nuntă.

Cum în salonul de dans nu se mai juca niciun adult cu ei, copiii trecură în viteză pe lângă Peter, curioși să vadă și ei ce se întâmplă în salonul de ceai. Nu mult după aceea își aduseseră și ei contribuția la vacarmul vesel ce cuprinse încăperea în următoarele câteva minute, în timp ce oaspeții se înghesuiau să ajungă cât mai aproape de mire și de mireasă, să-i strângă mâna primului și să o sărute pe obraz pe a doua.

Dar Peter, tăcut și nemișcat, aflat încă în hol, nu participa la veselia generală.

O văzuse.

Era îmbrăcată frumos, într-o rochie de un albastru pal, care contrasta puternic cu zulufii ei roșcați. Se aplecase să îmbrățișeze un băiețel – probabil, fiul doamnei Butler, presupuse el, apoi se îndreptă către doamna Butler și o sărută pe obraz. Râdea, cu ochii strălucitori, plini de lacrimi, fermecătoare.

Pentru câteva momente se uită pur și simplu la ea, iar reținerea pe care o simțise înainte, la gândul că o va revedea, se topi ca prin farmec. Pe toți zeii, chiar îi fusese dor de ea! Se îmbătă cu frumusețea ei – era mai drăguță și mai plină de viață decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse vreodată.

Se dădu într-o parte pentru ca doamnele de lângă ea – contesa de Edgecombe și o altă femeie, cu părul șaten și cu o înfățișare severă, deși nu neapărat dezagreabilă, probabil domnișoara Martin – să o îmbrățișeze și ele pe mireasă. Susanna aștepta să îl felicite și pe Butler, uitându-se în același timp în jur, la ceilalți oaspeți, cu ochi strălucitori și veseli.

Atunci, ochii aceia îi întâlniră pe ai lui – şi zâmbetul îi îngheţă, apoi i se şterse de pe buze.

Peter deveni imediat conştient de neplăcuta realitate că o distrusese, îi făcuse o ofertă dezonorantă şi o părăsise fără măcar să se uite înapoi, toate într-o singură după-amiază. Şi că acum reapărea în viaţa ei fără niciun avertisment prealabil, chiar în momentul în care ea celebra căsătoria prietenei sale.

Chiar ar fi fost mai bine să nu vină, îşi spuse el din nou.

Dar, la naiba, se afla aici şi era prea târziu să mai plece.

Traversă ţanţoş încăperea, intenţionând să-i vorbească. Dar Lauren, roşie la faţă şi agitată, îl prinse de braţ când trecu pe lângă ea, şi-l conduse spre proaspeţii miri, prezentându-l doamnei Butler care, descoperi el, era foarte drăguţă. Făcu o plecăciune în faţa ei şi îi duse mâna la buze. Îi strânse mâna stângă lui Sydnam şi-i ură casă de piatră. Apoi îi strânse mâna şi băieţelului – era David Jewell –, îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi.

– Dacă vrei să scapi de-aici, îi spuse el, vezi că în salonul de dans găseşti o grămadă de tineri ca tine – asta dacă s-au întors între timp acolo.

Băieţelul îi zâmbi la rândul său.

– Vino să stai la masa noastră, îl invită Lauren în timp ce vacarmul plin de veselie care durase câteva minute bune începea să cedeze locul ordinii şi copiii se întorceau în sala de bal, încercând să scape de plictiseala specifică unei petreceri pentru adulţi.

– Mulţumesc, Lauren, aşa am să fac, zise el, dar mai întâi trebuie să salut pe cineva.

Ca să nu mai amâne momentul, pentru ca stânjeneala pe care o simţea să nu crească şi mai mult, se duse direct

la masa unde Susanna stătea împreună cu Edgecombe şi cu contesa, cu domnul şi doamna Aidan Bedwyn, cu doamna aceea necunoscută cu chip sever şi cu sora ducesei, domnişoara Thompson.

– Whitleaf, spuse Edgecombe, ridicându-se şi strângându-i mâna. Ce bine-mi pare să te revăd.

– Da, sigur că da, zise şi contesa, zâmbindu-i, eşti rudă cu doamna Ravensberg, nu-i aşa? Mă bucur să te reîntâlnesc, domnule Whitleaf.

Şi totuşi în tonul ei se ghicea o anumită nuanţă, ceva care-i spunea că nu era chiar fericită că-l revedea. Sau poate conştiinţa îi juca din nou feste.

Făcu o plecăciune spre ea şi spre domnişoara Thompson, care probabil că venise împreună cu mama ei după ce el intrase în sala de dans, apoi îşi întoarse privirea spre Susanna.

– Domnişoară Osbourne, se adresă el. Ce mai faceţi?

– Bine, mulţumesc, spuse ea, păstrându-şi calmul şi ţinuta, cu un zâmbet politicos pe buze – de parcă nu stătuseră amândoi pe iarbă pe un deal, lângă un râu, la Barclay Court. Şi dumneata, domnul meu?

– Binişor, mulţumesc.

Doamne Dumnezeule, unde dispăruse celebrul lui arsenal de subiecte de conversaţie, acum când avea cea mai mare nevoie de el? Dar poate că era mai bine că nu-i venise nimic în gând, altfel, cine ştie, s-ar fi putut trezi spunând vreo prostie de genul „cred că frumuseţea este o condiţie obligatorie pentru ocuparea unui post de profesoară la Şcoala de fete a domnişoarei Martin". Avea vaga senzaţie că persoanele de faţă n-ar fi gustat deloc un astfel de compliment.

– Domnul meu, spuse Susanna înainte ca el să se poată retrage politicos spre masa lui, dă-mi voie să ţi-o prezint

pe domnişoara Martin, deţinătoarea şcolii la care predau. Dumnealui este vicontele Whitleaf, Claudia. Astă-vară, cât am fost la Barclay Court, a locuit şi dumnealui o vreme în zonă, la mică distanţă.

Străina cu o expresie severă, a cărei identitate el o ghicise mai înainte, îşi înclină capul spre el, iar Peter, la rândul său, făcu o reverenţă şi o gratulă cu cel mai fermecător zâmbet al său.

– Doamnă, spuse el. Aşteptam mai de mult această plăcere.

Nu i se părea că replica lui fusese prea extravagantă, dar privind-o în ochii aceia care nu zâmbeau, se simţi brusc jenat, de parcă ar fi stat în faţa ei complet dezbrăcat. Nu neapărat în sens fizic, bineînţeles, însă avea senzaţia că vedea prin el, că îşi dăduse seama cât de superficial şi fals era. Se întrebă dacă Susanna îi povestise ceva despre el.

– Îmi pare bine să vă cunosc, lord Whitleaf, spuse ea.

După aceea, el se retrase şi se aşeză cu spatele la masa lor, bău ceai şi conversă cu toţi cei din jurul său, apoi ascultă câteva discursuri şi toasturi. Dacă n-ar fi fost acele câteva momente de stângăcie care-i stăteau parcă pe creier, s-ar fi distrat de minune în după-amiaza asta. Şi ar fi putut să se convingă până la urmă că avea un rost venirea lui aici.

Ştia că nu se bucura să-l revadă.

– Vă puteţi aştepta cu toţii, spuse Sydnam Butler întregii adunări după ce făcu câteva comentarii cu privire la surpriza produsă de prezenţa unui număr atât de mare de oameni la acea petrecere organizată adhoc, ca Anne şi cu mine să ne punem mintea la contribuţie iarna asta, când n-avem nimic altceva de făcut, şi să ne gândim la cea mai potrivită răzbunare.

Peter se alătură şi el veseliei generale.

Şi apoi, la scurtă vreme după discursuri şi toasturi, prinse un fragment de conversaţie de la masa vecină. Hallmere spunea:

– Chiar aici am valsat pentru prima oară, Freyja. Mai ţii minte?

Peter se întreba cum se simţea oare Susanna, acum că se afla în aceeaşi încăpere cu lady Hallmere, care refuzase la un moment dat să o angajeze ca menajeră şi care era poate răspunzătoare pentru trimiterea ei la Bath şi înscrierea ei la Şcoala de fete a domnişoarei Martin. Şi se mai întreba dacă lady Hallmere îşi mai amintea de ea.

Dar doamna tocmai începuse să vorbească.

– Cum aş putea să uit? spuse ea. În timp ce valsam m-ai implorat să mă prefac că sunt logodită cu tine, şi nu după multă vreme eram deja căsătoriţi.

Râseră amândoi împreună cu toţi cei de la masa lor şi câţiva comeseni aflaţi în vecinătatea lui Peter.

Kit auzise cu siguranţă schimbul de replici.

– Ar fi păcat, tună el, ridicându-se în picioare, să avem la dispoziţie o orchestră şi una dintre cele mai faimoase săli de bal din ţară şi să nu dansăm. O să-i rog pe membrii orchestrei să cânte un vals. Dar trebuie să ţinem seama de faptul că aceasta este o petrecere de nuntă. Mireasa trebuie să danseze prima. Vrei să valsezi cu mine, Anne?

Sydnam se ridică şi el în picioare.

– Mulţumesc, Kit, spuse el cu fermitate, dar dacă nu există obiceiul ca mireasa să danseze primul dans cu mirele, atunci în mod sigur ar trebui statornicit. Anne, valsezi cu mine?

Era un act de curaj, se gândi Peter, în timp ce în jurul lui lumea începuse să murmure entuziasmată, scaunele

erau împinse în spate, oaspeții se ridicau în picioare și se îndreptau spre sala de bal, de unde în timpul mesei se auzise muzică. Cum putea cineva să valseze fără o mână și un ochi?

– Bineînțeles, spuse doamna Butler și Peter își dădu seama în momentul acela că mirii se iubeau.

Îi urmări valsând singuri câteva minute mai târziu, un pic stângaci la început, apoi mai încrezători, mai grațioși. După aceea, Hallmere o conduse pe marchiză pe ringul de dans. Le urmară exemplul Kit și Lauren, Edgecombe și contesa, Bewcastle și ducesa, apoi și alții. Tot mai mulți domni își invitau partenerele la dans.

Era un *vals*.

Peter nu scăpa prilejul de a dansa la niciunul dintre balurile la care participa. Acum însă își amintea ultima ocazie cu care valsase. Îi plăcuse la nebunie, deși nu fusese decât un bal mic, de țară. Dansul acela fusese în același timp preludiul nenorocirilor sale – cel puțin al celor mai importante. Fără el, probabil că n-ar fi existat nici sărutul acela, iar în absența lui e de presupus că nu s-ar fi întâmplat...

Ei bine.

Faptul c-o salutase la masă nu era suficient, nu-i așa? Nu însemna absolut nimic. Dacă tot hotărâse să vină aici, trebuia măcar să facă efortul de a încerca să afle ce voia să știe. Și ce alt moment putea fi mai potrivit decât ăsta?

Merse până în locul de unde ea privea dansatorii, încadrată de domnișoara Martin și de domnișoara Thompson, care păreau doi neîndurători îngeri păzitori, numai că domnișoara Martin îi urmărea pe cei doi miri cu lacrimi în ochi, în vreme ce domnișoara Thompson părea amuzată.

Făcu o plecăciune în fața lor și arboră un zâmbet dezarmant.

– Domnișoară Osbourne, spuse el, îmi faci onoarea de a-mi acorda acest vals?

Simți ochii directoarei școlii îndreptându-se brusc spre el, ageri și neîndurători în ciuda lacrimilor care îi umpleau. În schimb, el nu-și luă privirea de la Susanna, ai cărei ochi verzi erau de nepătruns.

Crezu c-avea să-l refuze. La naiba, ce umilință neașteptată ar fi fost – dar una pe care o merita, fără îndoială.

– Da, spuse ea și-și umezi buzele. Da, mulțumesc, domnul meu.

El întinse mâna, cu palma în sus, iar ea i-o dădu pe-a ei.

În clipa aceea auzi clar în minte aceleași cuvinte familiare de-acum – deși parcă sunau altfel decât de obicei.

Iat-o, spuse vocea.

Și era greu de contrazis, nu-i așa? Iat-o, într-adevăr, cu mâna într-a lui, pe cale să valseze cu el.

În ultimele două luni și jumătate Susanna încercase din răsputeri să se convingă că nu avea de ce să sufere.

Și acum, în sfârșit, reușise.

Vicontele Whitleaf nu era demn de lacrimile pe care le vărsase pentru el, de visurile pe care și le făurise în legătură cu el, de amintirile vinovate ale clipelor petrecute împreună, amintiri cu care se delecta uneori.

N-ar fi trebuit să vină așa, fără să o anunțe. În mod sigur știuse că o să fie și ea aici. Cum l-ar fi putut Anne interesa pe el? Sau chiar soțul ei, deși domnul Butler era cumnatul vicontesei Ravesberg?

Când își aruncase privirea împrejur, în salonul de ceai, după ce o îmbrățișase pe Anne, reapărând ușurată – pen-

tru că văzuse imediat că domnul Butler ținea într-adevăr la Anne și că Anne și micul David erau fericiți – când se uitase în jurul ei și-l văzuse pe vicontele Whitleaf în penumbra holului, în capătul îndepărtat al încăperii simțise că...

Ah, dar era imposibil de transpus în cuvinte ceea ce fusese o reacție pur fizică. Genunchii i se muiaseră, începuse să simtă bătăile ca de ciocan ale inimii în gât și în urechi, mâinile i se umeziseră, respirația i se tăiase. Creierul avusese nevoie de o secundă sau două pentru a-și reveni la normal.

Apoi el intrase încrezător în încăpere, zâmbind, de parcă n-avea nicio grijă pe lume – și mai mult ca sigur nu avea. Se apropiase cu verișoara lui de braț, îi zâmbise lui Anne și domnului Butler. Îl băgase și pe David în seamă, asta pentru ca toată lumea din sală să-l admire. Când venise s-o salute și să petreacă doar câteva minute, din politețe, la masa ei, încercase să fie cât mai fermecător cu putință, mai ales cu Claudia – apoi plecase și stătuse cu spatele la ele pe tot parcursul dineului.

Într-adevăr, un bărbat complet lipsit de griji. Probabil că nici nu și-o mai amintea prea bine.

Claudia nu fusese prea impresionată de farmecul lui.

– E un gentleman cam încrezut, spusese ea după ce el plecase de la masă.

– Ah, dar să știți că politețea lui nu e deloc prefăcută, interveni contele de Edgecombe.

– Mie întotdeauna mi s-a părut un tânăr vesel și amabil, adăugase domnișoara Eleaonor Thompson, sora ducesei.

Susanna nu spusese nimic – deși simțise o recunoștință inexplicabilă față de conte și domnișoara Thompson.

Nici Frances nu scosese un cuvânt.

Dineul, pe care Susanna îl așteptase cu nerăbdare întreaga săptămâna, era un fiasco. Nu putuse să înghită mai mult de câteva îmbucături, nu fusese în stare să se relaxeze și să se bucure că se afla din nou în aceeași încăpere cu cele mai bune trei prietene ale sale – Frances și Claudia stăteau la aceeași masă cu ea, iar Anne foarte aproape, împreună cu soțul său, îmbujorată și fericită. Nu reușise să savureze bucuria de a se afla în aceeași încăpere și de a participa la același eveniment cu marchiza de Hallmere, pe care o recunoscuse imediat ca fiind cea la care sperase cu multă vreme în urmă să se angajeze.

Pur și simplu nu era corect.

Și acum – ah, *acum* el o invitase la vals și ea acceptase.

Intrase în sala de bal împreună cu Claudia și cu domnișoara Thompson, zâmbind larg și știind că avea să stea și s-o privească pe Anne valsând cu domnul Butler și pe Frances cu contele. Se simțea mai tristă decât fusese de la sfârșitul lui august încoace, mai ales fiindcă știa că și *el* se afla în aceeași sală și că probabil dansa cu una dintre celelalte doamne.

Și acum?

Acum, când se întoarse cu fața la lordul Whitleaf, pe ringul de dans, când își fixă privirea la nivelul bărbiei lui, cu zâmbetul pe buze, nu simțea nimic – se bucura doar să constate că inima ei nu era frântă, până la urmă.

El își puse o mână pe talia ei, ea ridică mâna pe umărul lui. Cealaltă mână a lui o cuprinse pe-a ei.

Observă că el folosise același parfum.

Valsul era deja în plină desfășurare. Începură să se miște fără să stea prea mult pe gânduri.

În ciuda celor întâmplate, valsul pe care-l dansase cu el era una dintre cele mai frumoase amintiri ale ei. Nu

voia s-o înlocuiască cu cea prilejuită de acest dans. Dar probabil că aşa avea să se întâmple, până la urmă, îşi spuse ea.

Nu era corect. N-ar fi trebuit ca el să vină. Şi acum avea să şi-l amintească într-un fel dezagreabil, tocmai pentru că venise, fără să-i pese de sentimentele ei – probabil că uitase de orice eveniment care ar fi putut să-i stârnească ei vreun sentiment.

Şi totuşi, se gândi ea, dacă în acea ultimă după-amiază de la Barclay Court lucrurile s-ar fi petrecut altfel – dacă Frances şi contele i-ar fi însoţit în acea plimbare, dacă ar fi continuat să traverseze podul spre cascadă în loc să se oprească pe dealul acela, dacă ea i-ar fi spus să se oprească şi nu să continue – dacă s-ar fi întâmplat unul dintre aceste lucruri, ar fi fost foarte fericită să-l revadă în această după-amiază. Nu l-ar fi învinovăţit pentru venirea lui aici. L-ar fi considerat doar un prieten drag.

Îşi ridică privirea spre ochii lui în momentul în care el o învârtea într-un colţ al sălii şi văzu că şi el se uita la ea, cu un zâmbet pe buze. Dar cum ar fi putut vreunul dintre ei să nu zâmbească? Erau înconjuraţi de nuntaşi.

– Susanna, spuse el încet, eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna.

– A devenit cumva ziua mai caldă şi mai senină datorită prezenţei mele? îl întrebă ea, pe un ton amar.

El îşi înclină puţin capul într-o parte şi o privi în ochi.

– Nu te bucuri deloc că mă vezi, spuse el.

– Ar trebui?

– Mi-am închipuit eu că probabil n-o să te bucuri, recunoscu el. Dar e totuşi o petrecere de nuntă, înţelegi, în care sunt implicaţi o seamă de oameni pe care-i ştiu şi la care ţin. Cum aş fi putut să nu vin?

Ăsta era necazul cu el, gândi ea. Nu putea rezista ten-

taţiilor şi nici rugăminţilor care i se adresau. Îi spusese la un moment dat că e un tip amabil. Dar oare era politicos din partea lui să vină astăzi aici doar pentru a participa la o petrecere şi pentru a se distra?

– Deci ştiai că voi fi şi eu aici? întrebă ea în vreme ce făceau o nouă piruetă.

– Da. De aceea am şi venit.

Acum se contrazicea singur. Oare avea vreun pic de tărie de caracter?

– Susanna, întrebă el şi mai încet decât până atunci, eşti însărcinată?

Dacă ar fi fost, în mod sigur copilul s-ar fi răsucit în pântecul ei. Toate măruntaiele păreau să i se întoarcă pe dos; îşi trase răsuflarea şi se împiedică puţin. El o trase mai aproape de el până când ea îşi recăpătă echilibrul şi-şi potrivi din nou paşii după ai lui.

– Nu, spuse ea.

Ochii lui îi găsiră pe ai ei şi-i scrutară atent. Zâmbetul îi dispăruse de pe faţă, la fel şi al ei. Încercă din nou să zâmbească.

– Mă bucur, spuse el.

– Nici nu mă îndoiesc.

Îşi coborî din nou privirea şi încercă să retrăiască magia primului lor vals. Îşi comută în mod deliberat atenţia asupra celorlalţi dansatori şi observă că Anne şi domnul Butler dansau cu o graţie surprinzătoare, în ciuda faptului că lui îi lipsea braţul drept. Anne părea mai puţin suplă ca de obicei, mai ales în zona de sub talia înaltă a rochiei pe care o purta. Ducesa râdea, în pofida chipului auster al ducelui, pe care Claudia îl detesta atât de tare. Ochii lui argintii erau aţintiţi într-ai ei, exprimând o pasiune arzătoare dincolo de faţada severă. Frances se învârtea în braţele contelui, cei doi neavând ochi decât unul

pentru celălalt.

Se părea că lumea era plină de cupluri fericite; numai că rămăsese singură.

Ce gând ridicol! Ce rost avea să-şi plângă de milă?

– Eşti supărată, spuse vicontele Whitleaf.

Era, oare? N-avea niciun motiv să fie, nu-i aşa? N-o sedusese el. Îi oferise posibilitatea să-l oprească. După aceea îi ceruse să fugă cu el şi-i promisese că o să aibă grijă de ea chiar şi după ce n-aveau să mai fie împreună. Ea refuzase. Se despărţiseră ca prieteni. Ah, momentul acela – amintirea cu el traversând călare terasa, apoi îndepărtându-se pe drum, până când dispăruse complet din vedere. Era o amintire care o marca mai profund decât durerea, pentru că ea crezuse că n-o să-l mai vadă niciodată.

Şi acum valsa din nou cu el în Upper Assembly Rooms, în Bath. Simţea că încă nu era conştientă de realitatea acestui fapt.

– Tăcerea ta e cât se poate de grăitoare. Şi nu te pot învinovăţi. Aş cădea în derizoriu dacă mi-aş exprima regretul. Dar nu ştiu ce altceva să spun.

– Nu trebuie să spui nimic. Îl privi din nou în ochi Şi nu trebuie să-ţi pară rău – nu mai rău decât mie. S-a întâmplat. Prietenia noastră s-ar fi sfârşit, oricum. De ce nu aşa?

– Chiar s-a sfârşit?

Ea îl privi şi dădu aprobator din cap. Bineînţeles că se sfârşise. Cum ar fi putut să pretindă că acum erau prieteni?

– Atunci chiar îmi pare rău, spuse el. Eu te plăceam, Susanna – te plac. Şi credeam că şi tu simţeai acelaşi lucru faţă de mine.

Ea înghiţi în sec.

– Simţeam, într-adevăr.

– Vorbeşti la trecut? spuse el, apoi adăugă, după o scurtă tăcere. Ah, da, timpul trecut.

Se opriră pentru câteva secunde; orchestra încheiase valsul respectiv şi se pregătea pentru următorul.

Însemna că acum nu-l mai plăcea? Pentru că venise astăzi aici, să-i tulbure din nou liniştea? Venise pentru a o întâlni pe ea ca s-o întrebe dacă nu cumva era însărcinată.

Ce-ar fi făcut dacă i-ar fi răspuns afirmativ? Ar fi fugit de unde venise? Ştia că n-ar fi făcut aşa ceva.

Îşi ridică din nou privirea spre el când reîncepură să danseze.

– Nu îmi eşti antipatic.

– Nu?

Zâmbea – fără îndoială pentru a păstra aparenţele. Zâmbi şi ea. Şi apoi, pentru că se uitau încă unul în ochii celuilalt, zâmbetele le deveniră mai melancolice, apoi mai sincere.

– Mi-am spus la un moment dat că ar fi fost mult mai bine pentru mine – dar mai ales pentru tine – dacă aş fi plecat de la Hareford House la două zile după ce tu ai ajuns la Barclay Court, cum voiam să fac iniţial. Te-aş fi ţinut minte ca pe o profesoară complet lipsită de umor, bătoasă şi înţepată, asta dacă mi-aş mai fi amintit de tine.

– Aşa ţi se pare că sunt?

– Şi ca pe o persoană capabilă să facă o zi frumoasă de vară încă şi mai caldă şi mai strălucitoare. O învârti de două ori, făcând-o să râdă. Dar o parte din mine îmi spune că dacă aş fi procedat aşa, n-aş fi ajuns să te cunosc mai bine.

Râsul îi îngheţă cumva pe buze. Domnul Huckerby, observă ea, îi urmărea picioarele – fără îndoială pentru a vedea dacă face corect paşii. Prinse privirea Claudiei când trecu pe lângă ea şi-i zâmbi.

– Ţi-ai fi dorit, o întrebă lordul Whitleaf, să fi plecat atunci când plănuisem?

Oare şi-ar fi dorit? Dacă s-ar fi întâmplat, în felul acesta ar fi fost scutită de multă suferinţă, dar n-ar mai fi trăit câteva momente foarte fericite.

– Nu, spuse ea.

– De ce nu? Îşi aplecă un pic mai aproape capul.

– Mi-ai spus cândva că în copilărie ai fost înconjurat de femei. Acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie de la vârsta de doisprezece ani. N-am avut aproape niciun contact social cu reprezentanţii sexului opus. Eram timidă în prezenţa bărbaţilor, nu ştiam cum să le vorbesc, cum să mă port cu ei. M-am simţit îngrozită atunci când te-am cunoscut pentru că dumneata erai chipeş şi sigur pe tine, şi nobil pe deasupra. Apoi am descoperit că eşti politicos şi sociabil. După aceea, am ajuns să te plac cu adevărat şi abia aşteptam să te văd şi să vorbesc cu dumneata, măcar pentru scurtă vreme, în fiecare zi. Faptul că te-am cunoscut mi-a înseninat viaţa pentru o perioadă de timp şi mi-a oferit amintiri la care mă voi gândi cu plăcere în anii ce vor urma – plimbarea pe care am făcut-o cu cabrioleta ta, cursa de ambarcaţiuni, drumul până la cascadă, valsul pe care l-am dansat cu tine.

Când m-am sărutat cu tine.

Când am făcut dragoste cu tine.

– Nu îmi pare rău că ai rămas, conchise ea.

– Deci suntem din nou prieteni?

Îi zâmbi, apoi râse uşor.

– Oh, da, presupun că da, cel puţin pentru restul acestei după-amieze.

Deşi se gândi atunci că petrecerea n-o să mai ţină mult, iar după aceea se va întoarce la şcoală, iar el avea să plece cu cei din familia Ravensberg şi că aşa se va sfârşi totul

– de data asta se va sfârşi cu adevărat.

Şi o să aibă parte din nou de suferinţă şi durere.

Dar viaţa era întotdeauna însoţită de durere. Dacă nu exista durere, atunci nici nu se putea spune că trăieşti cu adevărat, deci nu aveai cum să fii fericit. Ea fusese fericită – cu adevărat fericită, extrem de fericită – de câteva ori în viaţa ei, şi aproape toate aceste momente se consumaseră în prezenţa vicontelui Whitleaf. Trebuia să ţină minte lucrul acesta. *Trebuia*. Erau mai cu seamă două momente atât de fericite, încât nicio suferinţă nu putea să i le şteargă din minte. Unul se petrecuse în mica sală de bal unde valsase pentru prima dată cu el. Al doilea avusese loc pe deal, lângă râu şi lângă podeţul de lemn, atunci când făcuseră dragoste.

Ar fi fost foarte uşor să considere acele momente în care făcuseră dragoste drept cel mai rău lucru care i se întâmplase – pentru că-i cauzase mai multă suferinţă decât dacă şi-ar fi luat pur şi simplu rămas-bun de la el. Dar în realitate reprezenta cel mai frumos lucru.

Aşa era. Fusese cea mai fericită jumătate de oră din viaţa ei.

Acum valsa din nou cu el – cu bărbatul cu care valsase atunci, cu bărbatul cu care făcuse dragoste pe dealul acela. Şi singurul motiv pentru care nu se simţea fericită în clipa de faţă era că lăsa viitoarea durere şi viitoarea suferinţă să altereze magia momentului.

Era într-adevăr un moment magic.

– Hai să valsăm doar, murmură ea.

Zâmbetul din ochii lui deveni şi mai învăluitor.

– Da, încuviinţă el. Să valsăm.

Şi nu-şi mai vorbiră pe parcursul dansului, mulţumindu-se să valseze, să-şi zâmbească şi să se privească în ochi.

Era tare bucuroasă că venise, recunoscu în sinea sa Su-

sanna. Prezența lui aici avea cumva darul de a o alina – nu o scosese din mintea și din viața lui, nu uitase nici momentele petrecute împreună pe deal în ultima după-amiază. Se gândi că după ziua de astăzi avea să fie mult mai puțin nefericită. Sau poate că doar se mințea singură. Mâine, viața ei va fi din nou pustie fără el.

Dar nu voia să se gândească la ziua de mâine.

Dansă, conștientă de splendoarea locului în care se afla, de frumusețea muzicii și a oamenilor care o înconjurau, cu simțurile ascuțite la maximum. Era de asemenea conștientă că bărbatul în brațele căruia dansa era cel care o sărutase, o mângâiase și pătrunsese adânc în trupul ei.

N-o să regrete niciodată că avusese o astfel de experiență o dată în viață.

Dar o dată era destul.

Trebuia să fie.

El râse tare și o răsuci într-o piruetă în fața podiumului pe care era așezată orchestra, iar ea savură surâzătoare momentul.

15

Și cu asta basta, zise Claudia cu un oftat în timp ce se întorcea la școală cu Susanna. Ușa se închise în spatele lor. Prea multe saluturi de rămas-bun. Nu se poate

spune că te înveselește prea mult chestia asta, nu-i așa?

Tocmai se despărțiseră de Frances și de contele de Edgecombe, care insistaseră să le conducă de la Upper Assembly Rooms și până înapoi la școală cu trăsura lor, deși Claudia protestase, spunând că ea și Susanna puteau să meargă foarte bine și pe jos. Familia Edgecombe pleca din Bath spre Londra a doua zi, dis-de-dimineață. Și înainte de a părăsi Upper Rooms își luaseră rămas-bun de la Anne și de la David, care urmau să plece a doua zi de dimineață împreună cu domnul Butler spre noua lor casă din Wales.

– M-am bucurat tare mult s-o văd pe Anne atât de fericită – și pe David la fel, zise Susanna. Cred că domnul Butler ține foarte mult la el, zise Susanna.

– Ei bine, acum să revenim la treburile noastre, spuse Claudia brusc, scoțându-și pelerina și împăturindu-și-o peste braț. Avem o școală de condus, Susanna. I-am zis ca din întâmplare domnișoarei Thompson după ceai că sunt în căutarea unei profesoare noi și am fost foarte surprinsă când am auzit-o manifestându-și interesul pentru un asemenea post.

– Chiar așa? se miră Susanna.

– Ducesa a convins-o pe doamna Thompson să se mute într-o casă situată mai aproape de Linsdey Hall, zise Claudia. Bineînțeles că domnișoara Thompson ar fi trebuit s-o însoțească, dar spunea că simte cumva că-și pierde independența lăsându-și în urmă casa și orașul. Nu voia să fie considerată ruda săracă a ducelui de Bewcastle. Îi înțeleg foarte bine sentimentele. Dar chiar este lăudabil faptul că ea ar prefera să predea la noi. I-am zis să treacă pe aici, mâine sau poimâine. Recunosc că mi-a făcut o impresie bună. Știe să poarte o conversație interesantă și e foarte citită. Are și un bun simț remarcabil,

dar şi o ironie fină.

– A mai predat până acum? întrebă Susanna privind înapoi în timp ce urca scările spre camera sa.

Dar Claudia n-apucă să-i răspundă pentru că domnul Keeble îşi drese glasul atât de ostentativ, încât era evident că avea ceva de spus.

Agnes Ryde, una dintre noile eleve sărace, făcuse o criză şi din cauza ei, Lila Walton izbucnise în plâns, ceea ce stârnise mânia supraveghetoarei, care o trimisese la culcare în mijlocul după-amiezei şi îi promisese o pedeapsă exemplară imediat după întoarcerea domnnişoarei Martin.

– Mulţumesc, domnule Keeble, spuse Claudia cu un oftat. Revenirea la crunta realitate, nu-i aşa? Unde e Anne când am cea mai mare nevoie de ea? Se pricepea de minune să le potolească pe elevele cu probleme.

– Într-adevăr, o aprobă Susanna în timp ce-şi scotea boneta. Dar eu înţeleg foarte bine cum se simte o elevă săracă, Claudia, doar am fost şi eu în aceeaşi situaţie. Parcă mă regăsesc într-un fel în biata Agnes, mărturisesc. Lasă-mă pe mine să stau de vorbă cu ea.

– Da, biata Agnes! spuse Claudia, ridicând privirea în tavan. Dar dacă vrei, du-te, Susanna. Supraveghetoarea m-a pus într-o situaţie dificilă. Dacă urc eu, s-ar putea să fiu obligată să fac ceva îngrozitor, eventual s-o pedepsesc pe biata fată, să-i interzic să mai iasă din dormitor şi s-o ţin cu pâine şi cu apă cel puţin o săptămână.

Susanna chicoti, ştiind că aşa ceva era imposibil. Îşi îndreptă umerii şi îşi continuă drumul spre etaj, pregătită de bătălie. Lila, în calitate de profesoară stagiară, avea ingrata sarcină de a le preda dicţia şi elocinţa fetelor care erau deficitare la acest capitol. Şi Agnes Ryde ar fi avut nevoie mai mult decât oricine să fie învăţată să vorbească.

Când ajunsese la şcoală, la sfârşitul lui august, avea un accent Cockney atât de pronunţat, încât nimeni nu înţelegea nici măcar jumătate din ceea ce spunea. Şi cum nu prea voia să-şi schimbe accentul şi să vorbească „de parcă ar fi avut două prune în gură, ca scorţoşii" – după cum obişnuia ea să spună –, Lila nu era profesoara ei favorită.

Susanna se bucura într-un fel că apăruse o astfel de criză minoră la şcoală. I se oferea posibilitatea să nu se mai gândească pentru cel puţin o oră la problemele ei. Se duse într-unul din dormitoare şi se aşeză lângă patul lui Agnes. La început discuţia se purtă sub formă de monolog – fata stătea întoarsă cu faţa spre perete şi întreaga ei atitudine exprima ostilitate – apoi se transformă încet-încet într-o conversaţie, după ce Agnes se întoarse cu faţa la ea, privind-o cu o suspiciune nedisimulată.

– Şi dumneavoastră ai fost elevă săracă, domnişoară? întrebă ea.

– Da, confirmă Susanna, ignorând cu înţelepciune greşelile de exprimare ale fetei. La fel a fost şi domnişoara Walton şi sunt convinsă că nu-i e ruşine să recunoască. Amândouă ne-am confruntat cu aceleaşi probleme ca şi tine. Nu e cea mai uşoară perioadă din viaţa ta, nu-i aşa? Îmi amintesc că la un moment dat, în copilărie, credeam că am fost adusă aici doar pentru ca fetele celelalte să aibă de cine să râdă.

– Toată lumea râde de mine, se dezlănţui Agnes. Data viitoare o să le trag una să mă ţină minte, o să...

– Toată lumea? Susanna ridică sprâncenele. Eşti sigură că e vorba de *toată* lumea? Nu cumva sunt doar două sau trei fete care n-au altceva mai bun de făcut decât să le necăjească pe colegele lor? Îmi amintesc că domnişoara Martin mi-a dat odată un sfat. Data viitoare, când una din-

tre fetele bogate mă ia peste picior spunându-mi că, de bună seamă, e plăcut ca altcineva să-mi plătească şcolarizarea, ar trebui să zâmbesc frumos, să mă fac că n-am înţeles sarcasmul ei şi să-i răspund cu amabilitate că da, chiar e foarte plăcut. După aceea ce-ar mai avea de zis? m-a întrebat ea atunci. Şi avea dreptate. A funcţionat perfect. Mult mai bine decât dacă aş fi ripostat cu violenţă. Vezi tu, fetele acelea se aşteptau să le lovesc. Sperau să fac asta, pentru ca ele să poată fugi plângând la una dintre profesoare şi să mă pârască, să-mi facă necazuri.

Când se întoarse din nou jos, Susanna se simţea epuizată, dar satisfăcută pentru că reuşise să rezolve încă o problemă. Dar trebui să-i dea asigurări Lilei Warton, care se refugiase cu ochii în lacrimi, în sufrageria Claudiei, că nu era deloc o ratată, că a fi profesoară însemna să te ocupi în trei sferturi din timp de predat efectiv şi în celălalt sfert să rezolvi astfel de crize, care apăreau inevitabil când fiinţe umane atât de diferite ajungeau să trăiască laolaltă. Şi că, bineînţeles, o profesoară nu se bucura întotdeauna de popularitate în rândul elevelor sale.

– Asta i-am spus şi eu, zise Claudia. Acum să bem împreună o ceaşcă de ceai, apoi, tu, Lila, te poţi duce la culcare. Iar mâine seară o să supraveghez eu sala de studiu în locul tău, pentru ca tu să te poţi relaxa. N-ar fi rău s-o aduc şi pe Cecile Pierre astăzi aici, să-ţi dea o mână de ajutor, chiar dacă nu s-au ţinut ore – pentru că eu şi Susanna, împreună cu domnii Huckerby şi Upton am mers la recepţie. Poţi să consideri ziua de astăzi ca o lecţie de înot – e ca şi cum te-am fi aruncat în partea adâncă a lacului şi te-am fi lăsat să te descurci singură. Ai făcut faţă situaţiei cu excepţia nefericitului incident cu Agnes. Şcoala e încă în picioare, nu-i aşa? N-a ars, nu s-a dărâ-

mat, n-a fost doborâtă de o lovitură de tun. Şi toate fetele trăiesc – cel puţin aşa am auzit.

Lila râse şi acceptă ceaşca de ceai oferită de Claudia. Cincisprezece minute mai târziu se îndrepta spre camera ei, evident uşurată că ziua se terminase.

– Din punct de vedere profesional, Lila se descurcă de minune, spuse Claudia după plecarea ei. În alte privinţe e încă fragilă. Ar putea descoperi peste o vreme că nu i se potriveşte deloc meseria de profesoară, deşi eu încă sper că se va obişnui. Sper din tot sufletul că domnişoara Thompson o să ni se alăture. E mai în vârstă şi mai matură. Ţie îţi place, Susanna?

– Da, spuse Susanna, ridicându-se în picioare şi umplând din nou ceştile de ceai. Deşi n-am stat prea mult de vorbă cu ea. Are o anumită sclipire în ochi. Întotdeauna mi-au plăcut astfel de persoane.

Claudia râse.

– Simţul umorului îi va fi pus serios la încercare dacă se hotărăşte să vină aici, zise ea, deşi se va dovedi un atu important. Crezi c-ar fi posibil să fii o profesoară bună fără să ai un pronunţat simţ al ridicolului? Mă îndoiesc foarte mult.

Sorbiră din ceai şi rămaseră tăcute, iar gândurile Susannei alunecară inevitabil spre după-amiaza ce tocmai trecuse şi spre vicontele Whitleaf, spre valsul pe care-l dansaseră împreună. Îşi aminti şi de voioşia lor în momentul despărţirii. Atunci refuzase să se lase cuprinsă de tristeţe şi tragism.

Până la urmă se bucurase să-l revadă şi să afle că se gândise la ea – şi la eventuala lui responsabilitate în ceea ce-o privea –, să ştie că venise acolo special pentru ea.

Dar acum simţea inevitabila durere a deşertăciunii, a golului lăuntric, o durere foarte greu de ignorat.

– Sunt foarte sensibilă la nuanțe, spuse Claudia. Sunt absolut convinsă că e o altă calitate necesară unui profesor. Câteodată pot simți lucruri care stau ascunse și fermentează multă vreme înainte de a ieși la suprafață și de a cauza probleme, ba chiar dezastre.

Susanna sorbi din ceai. Nu știa prea bine ce voia să insinueze Claudia când făcea această observație.

– L-ai cunoscut pe vicontele Whitleaf în vara asta, cât ai stat la Barclay Court? o întrebă Claudia.

– Da, spuse Susanna precaută. El stătea la Hareford House. Tânărul domn Raycroft îi este prieten bun. Cred că l-ai cunoscut și pe el, și pe cei din familia lui.

Claudia dădu aprobator din cap. Petrecuse și ea câteva zile la Barclay Court pe la începutul anului, înainte ca Frances să plece în Europa.

– Prima impresie pe care mi-a făcut-o vicontele, spuse Claudia, a fost aceea a unui om ascuns – și în același timp foarte chipeș, bineînțeles. Atât contele de Edgecombe, cât și domnișoara Thompson m-au asigurat că greșesc. Cu toate acestea, nici tu și nici Frances n-ați spus nimic. După aceea tu ai mâncat un sandviș cu castravete și poate o treime dintr-o prăjitură cu stafide, apoi ai rămas neobișnuit de tăcută pe tot parcursul ceaiului. Și nici Frances n-a avut o atitudine mult diferit de a ta. Te-a urmărit tot timpul cu o privire îngrijorată. Într-adevăr, nu sunt foarte sigură dacă am remarcat doar niște nuanțe. Cred că a fost vorba de ceva mult mai evident.

N-avea niciun rost, decise Susanna, să pretindă că nu știa ce vrea să insinueze Claudia. Se cunoșteau de multă vreme. Erau prietene de câțiva ani buni, de când ea ajunsese la majorat. Deveniseră și mai apropiate acum, după plecarea lui Anne.

– Nu e chiar ceea ce crezi, spuse ea.

– Și ce cred eu? întrebă Claudia, privind-o atent.

– Vicontele Whitleaf și cu mine am devenit prieteni, explică Susanna. Nu-mi fac iluzii c-am fi fost mai mult decât prieteni și chiar nu mi-aș fi dorit asta. Este amabil și prietenos, Claudia, chiar este – mi-a furnizat multe dovezi în acest sens. Am fost un pic tristă atunci când ne-am luat rămas bun, la sfârșitul vacanței. Frances se temea că m-aș fi îndrăgostit de el. Poate că încă mai crede acest lucru. Dar greșește. M-am bucurat să-l revăd astăzi, să dansez cu el din nou, dar... Ei bine, nimic. N-am să-l mai văd niciodată și nu mă deranjează asta. În niciun caz n-o să-mi pierd nopțile din cauza lui.

Zâmbi și vărsă un pic de ceai în farfurioară. Puse repede ceașca de ceai jos, așteptând ca tremurul mâinilor să i se oprească.

Doamne Dumnezeule! Oh, Dumnezeule milostiv! Avea să izbucnească imediat în plâns – așa cum se întâmplase în seara de după bal, când Frances venise în camera ei.

– Nu-i așa că-i păcat, spuse Claudia cu un oftat, după câteva clipa de tăcere, că noi femeile nu putem să stăvilim nevoia noastră de a iubi și de a îngriji și de a fi iubite la rândul nostru? Ar trebui măcar să putem să ne direcționăm aceste instincte către elevele sau prietenele noastre. N-ar trebui să tânjim după un bărbat care să ne satisfacă nevoile fizice și spirituale, atâta vreme cât șansele de a găsi un partener potrivit și de a face un mariaj reușit sunt mici, aproape nule.

Susanna nu o mai auzise până acum pe Claudia vorbind despre nevoia unui bărbat – despre nevoile fizice care ar fi putut fi satisfăcute de acesta. I-ar fi fost foarte ușor să presupună că ei îi erau străine aceste lucruri. Trecuse demult de treizeci de ani. Era o femeie adultă când

Susanna ajunsese aici. Şi în tot acest timp nu avusese alături niciun bărbat.

– Ţi-am putut oferi securitatea relativă a unui post de profesoară, după ce-ai crescut, spuse Claudia. Din păcate, n-am fost în stare să-ţi găsesc un soţ, în ciuda faptului că eşti o femeie frumoasă, plină de vitalitate şi inteligentă.

– Oh, Claudia! exclamă Susanna, punând ceaşca de ceai şi farfurioara lângă ea, pe masă. Ai făcut atât de multe pentru mine. Şi nu sunt îndrăgostită de vicontele Whitleaf – şi de nimeni altcineva.

Claudia oftă din nou.

– Bineînţeles că nu eşti, spuse ea repede. Haide, e timpul să mergem la culcare, chiar dacă nu e chiar atât de târziu, nu-i aşa? A fost o zi lungă şi plină de emoţii şi mă simt stoarsă de puteri. Şi, colac peste pupăză, am promis să supraveghez şi sala de studiu mâine seară.

– Eu trebuie să mă ocup de repetiţia pentru piesa de Crăciun, zise Susanna. Altfel ţi-aş fi ţinut eu locul.

Viaţa avea să-şi continue cursul, îşi spuse ea câteva minute mai târziu, când închidea uşa dormitorului în urma sa. Supravieţuise sfârşitului de august. O să treacă şi peste această încercare.

Măcar va avea cu ce să-şi ocupe mintea mâine şi în zilele următoare.

Şi cel puţin se alesese cu câteva amintiri frumoase de pe urma zilei de astăzi, amintiri pe care le putea pune lângă cele acumulate astă-vară. Acum se bucura fiindcă el o întrebase dacă era însărcinată. N-ar fi lăsat-o în voia sorţii dacă ar fi rămas gravidă. Ştia asta cu certitudine, de parcă i-ar fi spus-o el însuşi.

Era un bărbat pe care putea să-l placă şi chiar să-l...

Ei da, bineînţeles că putea să-l iubească.

Ar fi fost o prostie să nege asta.

O să se împace şi cu această idee. Dar se întreba cât putea să dureze o dragoste neîmpărtăşită. Cu siguranţă nu o veşnie. Spera cu înfrigurare că nu se va întâmpla aşa ceva.

Abia aştepta ziua în care va putea să-şi depene amintirile şi să se bucure cu nostalgie de ele.

Ziua aceea încă nu venise.

Şi avea să mai treacă multă vreme până atunci.

Peter nu plecă în dimineaţa următoare cu Kit şi Lauren spre Alvesley Park, deşi amândoi îl asiguraseră că era binevenit, iar copiii îl imploraseră să vină cu ei. Avea să se ducă la Londra în cursul aceleiaşi zile, le spusese el, pentru că trebuia să rezolve nişte afaceri acolo. Afacerile respective constau în căutarea unui nou echipaj cabalin – deşi, în realitate, nu era nimic în neregulă cu roibii lui. De asemenea, voia să treacă pe la cluburile sale, în special pe la White's, să vadă cine mai era în oraş, cine venise între timp şi care erau noutăţile şi bârfele – deşi astfel de preocupări puteau cu greu să fie asimilate cu „afacerile".

Adevărul e că nu trebuia să se ducă nicăieri – poate doar acasă. Dar mai era până la Crăciun, şi hotărâse să nu se întoarcă acasă până atunci.

Mama lui o să-i transforme sufrageria într-o monstruozitate mov – menţionase respectiva culoare în ultima ei scrisoare – ca o completare a salonului de desen. Dar avea să înceapă transformările după Crăciun, pentru că aşteptau oaspeţi – folosise pluralul, căci acum nu mai era doar ea gazda. Crăciunul reprezenta deci ultima lui şansă de a împiedica un dezastru. O sufragerie mov, pentru numele lui Dumnezeu!

Şi după aceea o să se ocupe de bibliotecă?

Îi invitase pe cei din familia Flynn-Posy de Crăciun.

Doamna Flynn-Posy era una dintre prietenele ei cele mai dragi din anul acesta. Poate că Peter îşi mai amintea de ea, spune în scrisoare. Nu, nu-şi mai amintea. Aveau să-l aducă cu ei şi pe fiul lor, un tânăr fermecător, care studia la Oxford şi, inevitabil, şi pe fiica lor, o domnişoară drăguţă şi distinsă, de o rară frumuseţe, care urma să-şi facă debutul în societate în primăvara următoare.

Domnişoara Flynn-Posy şi arsenalul ei trebuiau să fie înfruntate, decise el. N-avea de gând să mai accepte amestecul mamei sale în viaţa lui sentimentală.

Totuşi, deocamdată, n-o să se ducă acasă.

Ce să facă el în tot acest timp? Îşi luă rămas-bun de la Lauren, Kit şi copiii care ieşeau din hotelul Royal York apoi, zece minute mai târziu, se întoarse în cameră şi îşi privi mohorât bagajele, împachetate cu grijă de valetul său.

După o oră, coborî scările şi ajunse la timp la recepţie pentru a-şi lua rămas-bun de la ducele şi de la ducesa de Bewcastle şi de la doamna Thompson, mama ducesei, care se întorceau la rândul lor acasă. Domnişoara Thompson avea să mai rămână în Bath pentru câteva zile, dar, din câte se părea, n-o să mai stea la hotelul respectiv.

– Mama consideră că nu se cuvine să locuiesc aici, chiar dacă nu mai am de mult douăzeci de ani, îi explică ea lui Peter în timp ce priveau amândoi spre colţul după care dispăruse trăsura. Şi Christine a fost de acord cu ea. La fel şi ducele, deşi el n-a scos o vorbă. Nici nu trebuia. N-am întâlnit nicio persoană a cărei tăcere să fie mai elocventă. E un cumnat formidabil, lord Whitleaf. Ochii îi licăreau vesel.

– Deci dumneata o să stai cu doamna Potford? întrebă Peter.

– Da, spuse ea. Trebuie să fiu ferită de eventualii pretendenţi, din câte se pare. Mi se pare foarte provocator.

– Îmi permiţi să te conduc pe dumneata şi bagajele până la casa doamnei în chestiune? întrebă Peter.

– Oh, foarte amabil din partea dumitale, dar bagajele mele sunt deja acolo. Ducele a făcut aranjamentele necesare. M-ar fi trimis şi pe mine cu ele, îndrăznesc să spun, dacă nu i-aş fi zis lui Christine că vreau să merg pe jos.

– Stă departe?

– Pe strada Great Pulteney. E o distanţă destul de mare, dar nu-mi strică să fac puţină mişcare, mai ales că vremea e foarte frumoasă. Casa respectivă se află în apropierea domnişoarei Martin, care e pe strada Daniel. I-am promis domnişoarei Martin c-o să trec pe acolo astăzi sau mâine. Are nevoie de o profesoară, iar eu mă gândesc să mă angajez pe acest post.

– Serios? spuse Peter. Pot să vă conduc până pe strada Great Pulteney, domnişoară?

– Şi să-ţi amâni astfel plecarea? Eşti foarte amabil, lord Whitleaf. Chiar n-am nevoie de escortă sau de însoţitor pe străzile din Bath.

– Dar poate, spuse el înclinându-se şi zâmbindu-i, că aş fi bucuros să-mi amân plecarea până mâine, domnişoară. Aş prefera să mai întârzii o zi decât să fiu lipsit de plăcerea companiei dumitale şi a doamnei Potford. Şi aş vrea să văd şi eu şcoala unde predă domnişoara Osbourne – ne-am cunoscut vara asta, când stăteam fiecare la câte un prieten, care locuiau destul de aproape unul de celălalt.

– Ah, da, domnişoara Osbourne, spuse ea râzând. N-am putut să nu-i admir frumuseţea. Foarte bine, atunci, lord Whitleaf. Dacă îţi doreşti cu atâta ardoare compania mea, n-o să te privez de ea. Ne întâlnim jos într-o jumătate de oră?

– De acord, spuse el, înclinându-se din nou.

Şi astfel, în loc să plece spre Londra în mai puţin de o oră, aşa cum intenţionase, Peter se trezi plimbându-se prin Bath cu domnişoara Thompson de braţ. Trecură de Pump Road şi de Bath Abbey, apoi o luară pe lângă râu în direcţia podului Pulteney. Traversară podul, trecură pe lângă Laura Place, apoi ajunseră pe strada Great Pulteney unde se afla casa doamnei Potford. Conversară tot timpul drumului, iar Peter descoperi că îi plăcea cu adevărat compania ei – râseră împreună de câteva absurdităţi sesizate de ea.

În acelaşi timp el se întrebase dacă era înţelept ceea ce făcea – sau mai degrabă ceea ce voia să facă după vizita la doamna Potford. Chiar avea să o însoţească pe domnişoara Thompson la şcoală? Cu ce scop, să se roage? Aflase ce voia ieri de la Susanna. Petrecuseră împreună o jumătate de oră foarte plăcută, dansaseră, făcuseră conversaţie, apoi îşi luaseră la revedere.

Nu mai rămăsese absolut nimic de spus, nu-i aşa?

Dar, la naiba, îi plăcea de ea. Voia să fie prieteni. Şi, la drept vorbind, probabil că era ceva mai mult, nu doar o simplă simpatie. Acest adevăr incomod şi abia recunoscut reprezenta un motiv în plus să o lase, cu o plecăciune, pe domnişoara Thompson la uşa casei de pe strada Great Pulteney, să se întoarcă degrabă la hotel şi să se îndepărteze cât mai repede de şcoala de fete a domnişoarei Martin din Bath, atât cât îi permiteau lumina zilei şi viteza cu care putea să călătorească.

Dar când valetul doamnei Potford deschise uşa, se trezi că păşeşte peste prag.

Şi după vreo jumătate de oră, după ce băuse cafeaua şi schimbase amabilităţi în salonul de desen cu doamna Potford – care continua să fie tristă după plecarea oaspeţilor săi –, se trezi că o conduce din nou pe domnişoara

Thompson, de data asta pe drumul scurt ce ducea în capătul străzii, până la intersecţia cu Sydney Place, după care urma imediat intersecţia cu strada Sutton. Strada Daniel nu era foarte departe de acolo.

Ajunsese deci aici, se gândi el în timp ce se apropia de uşa şcolii şi bătea în ea – incapabil să se răzgândească în ultimul moment şi să plece în grabă. Domnişoara Thompson stătea în spatele lui şi cu siguranţă s-ar fi mirat foarte tare dacă l-ar fi văzut plecând brusc.

Ce naiba avea să creadă ea? *Ea* fiind, bineînţeles, Susanna Osbourne.

Un portar bătrân, cu faţa ridată, deschise uşa şi se uită la Peter cu o suspiciune nedisimulată. Haina lui neagră, lucioasă de veche ce era, părea la fel de bătrână ca şi el.

Era oare dragonul care păzea fecioarele?

– Domnişoara Thompson şi vicontele Whitleaf. O căutăm pe domnişoara Martin, spuse el.

Bărbatul se uită peste umărul lui Peter şi atitudinea îi deveni ceva mai puţin ostilă.

– Domnişoara Martin vă aşteaptă, domnişoară, zise el, ignorându-l pe Peter, deşi în momentul acesta este la ore.

– Atunci n-o deranja, spuse domnişoara Thompson. O să aştept până termină lecţia.

Ah, o amânare! se gândi Peter. Acum avea scuza perfectă pentru a îşi lua rămas-bun de la ea şi a fugi – *o să aştept*, spusese ea. Nu *o să aşteptăm*.

În loc să plece, făcu un pas în spate, îi permise să intre, apoi o urmă.

Dacă o să-şi înţeleagă vreodată comportamentul, se gândi el cu tristeţe, probabil că pământul se va opri din rotaţia sa, şi atunci *toată* lumea va avea probleme.

Păşi într-un coridor întunecos şi îngust. Imediat putu să audă zumzetul îndepărtat făcut de nişte voci de fete

care repetau ceva în cor. Intrase în lumea Susannei Osbourne, îşi dădu el seama în timp ce nările îi erau asaltate de un amestec de mirosuri – ceară de mobilă, cerneală şi varză, plus încă ceva nedefinit, care i-ar fi dat de înţeles că se află într-o şcoală, chiar dacă el n-ar fi ştiut acest lucru.

16

Susanna mânca de prânz, în sala de mese. Locul de lângă ea, la masa din capătul sălii – masa profesorilor – era gol. Claudia probabil lua masa în biroul ei cu domnişoara Thompson, care se părea că venise să arunce o privire prin şcoală, în perspectiva angajării sale aici.

Ar fi fost bine să mai aibă o profesoară, se gândi Susanna, şi încă una pe care Claudia o plăcuse instinctiv din primul moment.

Oare unde era el acum, se întrebă ea, aşa cum se întrebase la intervale regulate toată dimineaţa, în timp ce preda. La câte mile distanţă de Bath? Câte mile mai avea de mers până la destinaţie?

Încercă să-şi concentreze atenţia asupra conversaţiei purtate de ceilalţi profesori.

Dar domnul Keeble, ai cărui pantofi scârţâiau – aşa cum remarcase Susanna, de când îl cunoştea, de parcă

i-ar fi cumpărat special aşa – intrase în încăpere şi se îndrepta spre masa din capăt. Susanna se uită întrebătoare la el.

– Domnişoara Martin doreşte să vă vadă în biroul dumneaei după ce terminaţi de mâncat, domnişoară Osbourne, spuse el.

Desertul nu fusese încă servit. Dar nu-l mai aşteptă. Se pare că astăzi nu prea avea poftă de mâncare. Se scuză şi se ridică de la masă, apoi se îndreptă spre birou. Oare domnişoara Thompson era încă acolo? se întrebă ea.

Da, domnişoara Thompson era acolo. La fel şi vicontele Whitleaf, în mod inexplicabil. Se ridică în picioare când Susanna deschise uşa şi îi făcu o plecăciune în momentul în care aceasta intră.

Simţi că i se taie respiraţia – la fel cum se întâmplase şi cu o zi înainte, când îl văzuse la Upper Assembly Rooms, şi atunci tot pe neaşteptate. Dar măcar atunci avusese la dispoziţie câteva minute pentru a-şi reveni, câteva minute în care ochii celorlalţi nu fuseseră aţintiţi asupra ei. Astăzi însă toţi cei trei ocupanţi ai camerei se uitau fix la ea.

– Domnişoară Thompson? îi zâmbi. Viconte Whitleaf?

Ce Dumnezeu căuta el aici? Trebuia să fie la zeci de mile distanţă.

– Domnişoară Osbourne, spuse domnişoara Thompson, cu ochi scânteietori. Ar fi trebuit să-mi dau seama că rochia aceea gri, de lucru, îţi scoate în evidenţă părul roşcat. Dacă aş fi fost cu zece ani mai tânără, m-aş fi îmbolnăvit de gelozie.

– Domnişoara Thompson va rămâne cu noi în după-amiaza asta, spuse Claudia. Vicontele Whitleaf se pregăteşte de plecare, dar a promis că va trece pe la doamna Potford, să-i transmită un mesaj. M-a invitat să

le însoțesc pe ea și pe domnișoara Thompson la un concert în Bath Abbey mâine seară. Eu nu pot merge, le-am promis la trei eleve din ciclul superior că le voi ajuta să se pregătească pentru examenul la istorie, pe care îl vor susține săptămâna viitoare. Totuși, domnișoara Thompson mi-a sugerat că poate ai vrea tu să te duci în locul meu, Susanna.

– Aș fi foarte fericită dacă ai accepta, domnișoară Osbourne, o asigură domnișoara Thompson. Și sunt sigură că și doamna Potford va fi la fel de încântată.

Susannei îi venea greu să gândească limpede în prezența vicontelui Whitleaf care stătea tăcut la mai puțin de doi metri depărtare. Dar șansa de a merge la un concert de seară îi surâdea. Participase foarte rar la evenimente care nu aveau o legătură directă cu școala. Și Bath Abbey era o biserică minunată.

– Lecțiile de teatru au loc în seara asta, spuse Claudia, iar mâine seară nu folosește nimeni sala de studiu, doar e vineri. Nu văd ce te-ar împiedica să mergi, Susanna, poate doar dacă nu-ți plac spectacolele de genul ăsta.

– Oh, ba da, îmi plac, o asigură Susanna.

– Splendid! exclamă domnișoara Thompson. Atunci rămâne stabilit.

– O voi informa pe doamna Potford c-a intervenit o mică schimbare în planul inițial, spuse vicontele Whitleaf. Așa că plec, domnișoară. Se înclină în fața Claudiei. Poate domnișoara Osbourne dorește să mă conducă?

Să îl conducă? Ar fi trebuit să fie departe de Bath acum, nu?

– De ce ești încă în Bath? îl întrebă ea după ce ieșiră în hol și închiseră ușa biroului în urma lor. De data asta domnul Keeble nu se vedea nicăieri. Credeam că toți

oaspeții de la petrecerea de nuntă au părăsit localitatea în dimineața asta.

– I-am urmărit pe toți cum pleacă și apoi am descoperit două lucruri. În primul rând pe domnișoara Thompson nu avea cine să o conducă până la casa doamnei Potford, de pe strada Great Pulteney și nici de acolo până la școală, și în al doilea rând că pur și simplu nu trebuie să fiu nicăieri în viitorul apropiat.

– Ai ajuns acasă, la Sidley Park? îl întrebă ea.

I se părea cumva ciudat să-l vadă în incinta școlii, un tărâm aproape exclusiv feminin. Purta o pelerină mare, cu mai multe falduri, care-l făcea cumva să pară mai lat în spate și mai viril ca oricând. Susanna se simțea pe jumătate sufocată de prezența lui.

– Din august și până acum? Oh, da, am ajuns. M-am dus acolo imediat după plecarea oaspeților mamei mele. Dar salonul de desen devenise roz și plin de dantelă în lipsa mea – este o hidoșenie oribilă. Iar sufrageria urmează să fie decorată în nuanțe de mov după Crăciun, sărbătoare pe care sunt așteptat să o petrec la Sidley în compania unei anumite domnișoare Flynn-Posy, a mamei sale și a tatălui său, printre alții. Și mă voi duce, măcar pentru a-mi salva sufrageria de la o soartă atât de cumplită.

Părea atât de abătut încât nu se putu abține să nu zâmbească.

– Presupun că ești prea amabil și bun la suflet pentru a i te împotrivi fățiș mamei dumitale, spuse ea.

– Nu, deloc, protestă el.

– Ieri când am ajuns eu, tu chiar te jucai cu toți copiii aceia în sala de dans, nu-i așa? întrebă ea. Am auzit-o pe domnișoara Thompson povestindu-i asta Claudiei după ce am dansat împreună.

– Am ajuns mai devreme şi mi s-a părut o idee bună să-mi petrec timpul jucându-mă cu ei, mai ales că aproape m-au luat pe sus.

– Dar niciun alt adult nu s-a gândit să se joace cu ei şi s-ar părea că nici nu le-a trecut prin cap să răpească vreun alt adult în afară de tine – asta pentru că voiai să-i distrezi şi ei şi-au dat seama că-i vei ajuta să se simtă mai bine în după-amiaza aceea. În niciun caz pentru că eşti un tip bun la suflet, bineînţeles.

El schiţă un zâmbet viclean şi ea-şi dădu seama că acum, în câteva secunde, o să deschidă uşa şi o să plece, iar ea va închide uşa după el şi avea să rămână din nou singură.

– Mâine seară o să-ţi trimit trăsura să te ia, spuse el. La şase şi jumătate îţi convine?

Ea se uită la el, fără să înţeleagă.

– O să mai rămân câteva zile în Bath, îi explică el. M-am oferit să le însoţesc pe doamna Potford şi pe domnişoara Thompson la concert.

– Şi ai tras sforile în aşa fel ca şi eu să fiu invitată, nu? întrebă ea făcând ochii mari.

– Nicidecum. Aici a fost vorba de noroc pur. Eu am încercat să mă gândesc la o soluţie în sensul ăsta, dar n-a mai trebuit să fac nimic în momentul în care domnişoara Martin a spus că nu poate veni, iar domnişoara Thompson a sugerat să vii dumneata în locul ei.

Continuă să-l privească mută de uimire.

– Spune-mi că te bucuri. Zâmbetul lui i se părea un pic fals, poate chiar nostalgic – un nonsens, fără doar şi poate.

– Voi fi încântată să merg la *concert*, spuse ea. Bath Abbey e folosită adesea pentru concerte de orgă. Îmi place la nebunie să ascult instrumentul ăsta, deşi nu am

prea des o asemenea ocazie. Poate că mâine vor fi şi câteva piese pentru orgă.

– Vei fi încântată să mergi la concert, spuse el încet. Ei bine, va trebui să mă mulţumesc cu asta. Să vin deci la şase şi jumătate?

– Mulţumesc, spuse ea.

Apoi ieşi pe uşă, iar ea o închise în urma lui şi se simţi din nou singură. Închise ochii şi îşi domoli respiraţia. Nu numai că avea să meargă la un concert la Bath Abbey mâine seară ca invitată a doamnei Potford, dar va fi condusă acolo de vicontele Whitleaf. Aproape că era prea mult. Tensiunea şi entuziasmul ar fi putut foarte bine să o omoare.

Şi în după-amiaza asta avea ore – caligrafie şi scriere. Prima oră urma să înceapă în cinci sau zece minute.

Susanna se îndepărtă de uşă şi încercă să pretindă că această după-amiază era una obişnuită, ca toate celelalte pe care le petrecea aici.

Era un lucru extraordinar, se gândi Peter în timp ce bătea la uşa şcolii de fete a domnişoarei Martin în seara următoare. Îi plăcea muzica. Adesea mergea la concerte, ba chiar şi la operă, în Londra, în funcţie de artiştii care figurau în program. Dar un concert la Bath Abbey? Îşi amânase plecarea din Bath pentru acest concert – şi asta când credea că urma să le însoţească acolo pe doamna Potford şi pe domnişoarele Thompson şi Martin.

Chiar era un noroc nesperat faptul că ultima fusese înlocuită de Susanna Osbourne. Se gândise cu înfrigurare la tot felul de variante pentru a o include şi pe ea în respectiva acţiune, ştiind foarte bine că era foarte puţin probabil ca ambele profesoare titulare să poată lipsi simultan de la şcoală toată seara, mai ales că nu trecuse decât o zi de la petrecerea de nuntă.

Era într-adevăr un lucru extraordinar, dar se afla aici. Şi iat-o şi pe ea – o văzu imediat după ce portarul şcolii, cu o figură mai acră ca oricând, deschise uşa şi-l pofti înăuntru. Purta o pelerină gri, simplă – dar domnişoara Thompson avusese foarte mare dreptate ieri când sublimiase efectul pe care îl avea o culoare atât de plicticoasă în combinaţie cu culoarea părului ei. Domnişoara Martin, care o însoţea, îi dădu un şal de lână, pe care aveau cu siguranţă să-l poarte în biserică. De obicei, în biserici este destul de răcoare.

Iat-o – cuvântul îi reapăru în minte, repetându-se asemena unui ecou.

– Bună seara, domnişoară Martin, domnişoară Osbourne. Făcu o plecăciune în faţa lor.

Susanna se uită la el cu ochii mari şi roşii uşor în lumina slabă a unei lămpi, iar el îşi dădu brusc seama că probabil pentru ea asta era o ocazie deosebită, la fel cum fusese şi balul rural din Somerset.

– Sunt gata, spuse ea, cu respiraţia întretăiată.

– Presupun că doamna Potford şi domnişoara Thompson vă aşteaptă în trăsură, lord Whitleaf, zise domnişoara Martin.

– Mă aşteaptă la casa doamnei Potford, domnişoară, îi răspunse el. E doar la câteva minute de mers cu trăsura de aici.

Ea dădu din cap şi-şi concentră atenţia asupra colegei sale.

– Petrecere frumoasă, Susanna, spuse ea cu un glas mai blând. Transmite salutările mele celorlalte doamne.

– Aşa am să fac, o asigură Susanna şi făcu un pas în faţă, pentru ca el s-o poată lua de braţ şi s-o conducă spre trăsură.

Îi oferi mâna pentru a o ajuta să urce. Ea se aşeză cu spatele la cai, observă el, pentru a lăsa locurile mai bune

pentru celelalte doamne. Sări şi el înăuntru şi se aşeză lângă ea.

Abia după ce vizitiul se urcă pe capră şi porni trăsura, se închise şi uşa şcolii.

– Domnişoara Martin ţine la tine, remarcă el. La fel şi bărbatul-dragon.

– Domnul Keeble? râse. El ţine la noi toate, fete şi profesoare, fără deosebire. Dacă ar putea, ne-ar izola de lumea rea şi coruptă de dincolo de zidurile şcolii.

– Şi eu sunt lupul cel mare şi rău? întrebă el în timp ce trăsura intra pe strada Sutton.

– Tu eşti un bărbat, spuse ea şi râse, ceea ce în ochii lui reprezintă un lucru şi mai înspăimântător. Oi fi eu doar o simplă profesoară, lord Whitleaf, dar pentru Claudia şi pentru domnul Keeble sunt în acelaşi timp o domnişoară respectabilă, care trebuie protejată de orice rău.

– În primul rând eşti o domnişoară, zise el în timp ce trăsura întorcea pe Great Pulteney, care întâmplător e şi profesoară în acelaşi timp.

Întoarse capul şi privirile li se întâlniră în lumina slabă aruncată de felinarul trăsurii.

Şi ştim amândoi ce fel de rău i se poate întâmpla unei domnişoare atunci când nu este protejată cum trebuie.

Nu pronunţase cuvintele cu voce tare. Nici nu trebuia s-o facă.

Nu avea obiceiul să retrăiască experienţele sexuale din trecut. Erau chestiuni savurate pe moment. Nici măcar nu se prea gândea la fostele lui amante. Însă brusc, revăzu cu ochii minţii momentele pe care le petrecuse cu Susanna Osbourne pe dealul acela, lângă râu la Barclay Court. Îşi amintea cum simţise corpul ei cald, de femeie sub...

Oh, Doamne!

De ce îşi aducea aminte de lucruri pe care ar fi preferat

să le uite?

– Domnişoara Thompson s-a decis să se angajeze ca profesoară la şcoala voastră? întrebă el.

– A stat toată după-amiaza de ieri cu noi şi a lăsat impresia că se simte foarte bine. Cred că se va hotărî să rămână. Sper din toată inima. Ne place foarte mult de ea. Claudia spune că n-are nicio vină că e cumnată cu ducesa de Bewcastle şi că nu-i poartă pică pentru asta. Claudia nu prea îi înghite pe cei din familia Bedwyn, în special pe doamna Hallmere şi pe duce.

Râseră amândoi. Dar nu mai aveau timp de discuţii. Trăsura se opri în faţa casei doamnei Potford, iar el coborî să bată la uşă, apoi le ajută pe cele două doamne să urce şi porniră spre biserica aflată pe celălalt mal al râului.

Bath Abbey era o clădire impresionantă, asemenea tuturor bisericilor construite în stil gotic. Aceasta însă i se păru mai frumoasă decât majoritatea – ferestrele sale cu arce ascuţite erau atât de mari, încât nu puteai să nu te întrebi dacă peretele se dovedea îndeajuns de solid pentru a susţine întreaga structură. Coloanele navei se înălţau sus de tot, unindu-se în tavan într-o rozetă superbă, ce te ducea cu gândul la paradisul promis. Era un loc perfect pentru un concert, se gândi Peter în timp ce le conducea pe doamne înăuntru. Imediat ce trecură de uşă, doamna Potford păşi înainte împreună cu domnişoara Thompson, iar Peter o luă pe Susanna de braţ şi le urmă.

– Mi-am adus aici elevele în vizită, de câteva ori, spuse ea. Ba chiar am fost şi la slujbe. De fiecare dată m-am minunat de splendoarea edificiului. Dar niciodată nu l-am văzut atât de luminat noaptea. Este absolut... magic.

– Magic. Îi zâmbi. Ar fi bine să nu te audă vreun preot folosind cuvântul acela.

Ea râse încet.

– Atunci mistic. Oh, uite, cred că sunt o mie de lumânări aprinse, iar lumina lor tremură sub palele de aer. Ai mai văzut vreodată ceva atât de...

– Magic? o întrerupse el. Nu. Niciodată.

Îi plăcea entuziasmul ei juvenil, un lucru pe care tinerele domnişoare de viţă nobilă învăţau repede să-l ascundă printr-o atitudine afectată. Şi totuşi, Susanna Osbourne n-avea nimic copilăresc în ea. Era de-o feminitate desăvârşită la care se adăuga o vitalitate debordantă.

Atenţia ei se mută curând de la clădirea bisericii la oamenii din jur, şi Susanna deveni brusc mai conştientă de sine.

Era un public destul de numeros. Însă veniseră oameni de o anumită categorie, aşa cum se aşteptase şi Peter. În marea lor majoritate erau vârstnici, sau cel puţin trecuţi de prima tinereţe. În afară de Susanna şi de domnişoara Thompson nu mai cunoştea pe nimeni de mai mult de două zile. În această perioadă a anului, în oraş nu prea erau vizitatori de prin alte părţi. Aproape toţi cei prezenţi locuiau în Bath.

Îi întâlnise pe câţiva dintre ei la Pump Room în dimineaţa aceasta, în cursul plimbării zilnice – făcuse şi el o astfel de plimbare, în absenţa altei activităţi. Făcuse cunoştinţă cu câţiva, deci, dar asta pentru că lui îi plăceau oamenii, indiferent de vârstă sau de statutul social. La rândul său, şi el suscitase un oarecare interes, în parte pentru că era străin de locul respectiv, în parte – bănuia el – pentru că avea mai puţin de patruzeci de ani.

Oamenii aceştia îl salutară acum în timp ce mergea pe aleea centrală, apropiindu-se împreună cu grupul său de partea din faţă a bisericii. Alţii se uitară la el şi la domnişoara Osbourne cu interes. Unii o salutară pe doamna Potford, iar aceasta se oprise în repetate rânduri

pentru a schimba amabilități cu câteva cunoștințe.

– Oh, acela este domnul Blake, spuse Susanna şi zâmbi larg, ridicându-şi mâna în semn de salut. Iată-i şi pe domnul şi doamna Raynolds.

– Vrei să vorbeşti cu ei? întrebă el.

– Poate mai târziu. Domnul Blake este doctorul care vine la şcoală de câte ori se îmbolnăveşte cineva. Betsy Raynolds este elevă la şcoala noastră.

Îl ținea ferm de braț, dar el bănuia că se simțea în largul ei.

Era într-adevăr o lady, se gândi el. Tatăl ei fusese William Osbourne. Un nimeni n-ar fi ajuns să ocupe poziția de secretar al unui ministru şi nici să locuiască ulterior în casa de la țară a aceluiaşi ministru.

Dar, dintr-un motiv necunoscut, William Osbourne îşi trăsese un glonț în cap.

Peter ocupă un scaun de la capătul rândului, spre alee. Susanna se aşeză lângă el. După ea urma domnişoara Thompson, apoi doamna Potford. Era destul de răcoare, dar, cu toate acestea, el o ajută pe Susanna să-şi scoată pelerina, pe care o aşeză pe spătarul scaunului ei, în timp ce ea-şi punea şalul de lână peste umeri. Purta aceeaşi rochie verde cu care fusese îmbrăcată la bal, îşi dădu el seama. Era împodobită cu panglica pe care o cumpărase de la magazinul orăşelului, unde o condusese el.

Pentru câteva momente se lăsă asaltat de amintiri pline de nostalgie despre acele două săptămâni, în care ea acceptase brusc să se împrietenească cu el, asta înainte ca el să strice totul şi să devină amantul ei. Îşi amintea foarte limpede râsul ei din cabrioletă, râs care arăta că era speriată de moarte, dar în acelaşi timp savura momentul.

Se dovedise plină de surprize în acele două săptămâni. Aproape că ajunsese să se îndrăgostească serios de ea –

un lucru pe care nu îl recunoscuse în sinea sa decât de curând.

Poate din fericire pentru echilibrul lui sufletesc, concertul începu la scurtă vreme după ce se aşezaseră. Era o orchestră completă şi ceea ce conta în primul rând, includea marea orgă a bisericii, la care se cântară câteva solouri şi care inundă toate ungherele bisericii, luminate sau cufundate în penumbră, cu muzică de Handel şi Bach.

– Ai avut dreptate în ceea ce priveşte orga, spuse el apropiindu-şi capul de cel al Susannei la sfârşitul unui cântec.

Ochii ei străluceau de fericire.

– Mă simt ca în rai, spuse ea.

Oare din ce se compunea acest rai al ei? se întrebă el. Dar avea dreptate. Era cu siguranță cea mai frumoasă seară pe care o petrecuse de... Ei bine, nici el nu mai ştia de când. Prin minte i se perindară toate serile petrecute la Londra înainte de a merge la Alvesley Park, apoi se duse cu gândul şi mai înapoi, până la o anumită seară din Somerset, când dansase la un bal rural şi apoi făcuse o plimbare pe străzile orăşelului.

Poate că se îndrăgostise un pic de ea. Spera să se înşele. Dar nu ştia cum să descrie altfel relația sa cu Susanna Osbourne sau sentimentele pe care le nutrea pentru ea. Nu era doar o relație de prietenie, nu? Reprezenta ceva mai profund. Dar parcă n-o putea considera dragoste. Era ceva mai puțin serios.

Îşi dădu seama că orchestra ajunsese la jumătatea piesei „Muzica apelor" de Handel şi că el nu-şi amintea partea de început a respectivului cântec. Se concentră asupra celei de-a doua jumătăți.

Concertul avea mai multe pauze, în care spectatorii se puteau relaxa câte un minut sau două, schimbând impre-

sii despre program. Când se va încheia, lumea nu va dori să plece acasă, Peter ştia asta. Se vor strânge în grupuri şi grupuleţe, vor sta de vorbă cel puţin o jumătate de oră înainte să se îndrepte spre casele lor. Abia aştepta acea jumătate de oră, deşi nu-şi dorea deloc ca timpul să treacă mai repede până atunci.

Dar întâmplarea a făcut ca el să fie primul care pleca.

Susanna îşi întorsese capul de mai multe ori în cursul serii, uneori şi-l lăsase chiar pe spate pentru a se uita în sus. Admira locul în care se afla şi se uita la ceilalţi spectatori, după cum observă Peter. Probabil că aduna cât mai multe impresii pentru a avea ce povesti la întoarcere, la şcoală. Înainte de ultima piesă pentru orgă se uitase în direcţia opusă celei în care se afla Peter, privind peste umăr. Lui i se păruse că îşi întorsese capul la loc foarte repede şi mai observase că apucase strâns capetele şalului de lână, cu ambele mâini.

Se uită şi el în spate, însă un tip masiv, spătos, aşezat două rânduri mai în spate îi bloca pur şi simplu vederea, împiedicându-l să-i observe pe cei aflaţi în spatele lui.

Peter îşi concentră atenţia asupra interpretării magistrale la orgă a piesei lui Bach „Jesu, Joy of Man's Desiring".

La final, în timp ce ultimele note încă mai reverberau în tavanul înalt al bisericii, se întoarse zâmbind spre Susanna. Ea tremura.

– Ţi-e frig? o întrebă el, punându-şi o palmă peste mâinile ei încleştate – care erau într-adevăr reci ca de gheaţă.

– Trebuie să plec chiar acum, spuse ea, clănţănind din dinţi. Concertul a durat mai mult decât am prevăzut. Claudia se va întreba... Întoarse din nou capul şi Peter o auzi peste murmurul vocilor din jur spunându-i doamnei Potford: E timpul să plec, doamnă. Sunt aşteptată la şcoală. Vă

mulţumesc mult că m-aţi invitat – iar dumneavoastră vă sunt recunoscătoare că v-aţi gândit la mine, domnişoară Thompson.

– Oh, dar nu trebuie să te grăbeşti, draga mea, spuse doamna Potford. Sunt sigură că domnişoara Martin va înţelege, şi presupun că mâine nu ai cursuri. Speram ca dumneata şi vicontele Whitleaf să treceţi pe la mine, să bem un ceai.

Dar Susanna nici măcar nu aşteptă ca doamna Potford să termine ce avea de spus. Îşi puse pelerina pe ea, se ridică în picioare, deşi încă nu-şi îndreptase complet umerii. Trecu de Peter şi se grăbi spre uşă, cu capul plecat.

– Oh, Doamne! exclamă domnişoara Thompson, oare ce s-a întâmplat cu ea aşa, dintr-o dată? Părea că se simte foarte bin...

– Îmi cer scuze, doamnelor, spuse Peter şi se ridică, la rândul său în picioare. Mă duc după ea, să mă asigur că ajunge în siguranţă acasă. Doamnă Potford, vă rog să luaţi trăsura mea şi să-i spuneţi vizitiului să nu mă aştepte.

Nu aşteptă niciun răspuns. Susanna aproape că ieşise deja din biserică. Porni grăbit după ea.

O prinse din urmă abia lângă uşile exterioare şi o luă de braţ.

– S-a întâmplat ceva care te-a supărat, spuse el.

– Nu. Ridică spre el o faţă zâmbitoare. Dar întotdeauna devin agitată când lipsesc de la şcoală mai multă vreme. Nu mi se pare corect. Nu vreau să-ţi răpesc plăcerea de a audia concertul până la capăt, lord Whitleaf. O să mă întorc singură. Sunt obişnuită.

– Noaptea? Te asigur că noaptea asta n-o să te duci singură pe jos acasă, spuse el. Nu vrei să aştepţi trăsura mea? Trebuie să ajungă dintr-un moment în altul.

Clătină din cap.

– Nu mai pot aştepta, spuse ea.

– Atunci te conduc. O luă cu fermitate de braţ.

– Mulţumesc.

Se scurseseră câteva minute de plimbare, şi ea continua să păstreze tăcerea. Noaptea nu era rece, remarcă el, iar vântul, destul de slab, bătea din spate.

Se întrebă de ce îi pierise atât de brusc veselia, de ce încetase să se mai bucure de spectacol. Poate, se gândi el în timp ce mergea în tăcere pe lângă ea şi îi privea capul plecat, că şi ea începuse să-şi depene amintirile – aşa cum i se întâmplase şi lui mai devreme. Din punctul lui de vedere, amintirile acelea erau jenante şi îi afectau onoarea. Probabil că pentru ea erau mult mai rele.

Îşi puse palma peste mâna ei, aflată pe braţul lui.

– Susanna, trebuie să te întreb ceva, cu riscul de a reîmprospăta amintiri neplăcute. Te-am... te-am făcut în vreun fel să suferi, atunci, la Barclay Court? Nu doar fizic, vreau să spun, deşi mă refer la acest aspect. Te-am rănit cumva?

Ce întrebare stupidă! Răspunsul putea fi altul decât „da"? Şi se aştepta din partea ei la altceva decât la un „nu" hotărât?

– Nu, spuse ea. Nu, nu m-ai rănit.

– M-am simţit al naibii de vinovat. N-am mai făcut niciodată ceva de o asemenea infamie, nici mai înainte, nici după aceea, jur. Nu sunt un seducător – sau cel puţin nu eram.

– Nu m-ai sedus, spuse ea cu fermitate în timp ce traversau podul Pulteney. A existat un consens absolut în privinţa celor întâmple acolo.

Erau cuvinte liniştitoare, şi el ştia că acestea reflectau purul adevăr. Dar până la urmă erau tot nişte cuvinte lipsite de conţinut. Ce altceva ar fi putut ea să spună? Oftă zgomotos.

– Dar tot nu e bine, zise el. La naiba, pur şi simplu nu e bine. Vrei să te măriţi cu mine, Susanna? Îmi vei face marea onoare de a deveni soţia mea?

Cuvintele aveau parcă propria lor voinţă. Şi totuşi simţi o uşurare grozavă după ce le rosti. Ar fi trebuit să le rostească atunci, pe dealul acela. Sau a doua zi, înainte ca ea să plece de la Barclay Court. S-ar fi cuvenit să vină după ea la Bath în loc să se ducă mai întâi la Londra, apoi acasă şi în cele din urmă la Alvesley. Ar fi trebuit să pronunţe acele cuvinte înainte de ziua de ieri, petrecută la Upper Assembly Rooms.

Vrei să te măriţi cu mine?

Îşi dădu brusc seama că făcuse în sfârşit lucrul pe care îl amânase atâta timp, că voia mai de mult să-i spună acele cuvinte. În cele din urmă făcuse ceea ce se cuvenea, ceea ce îi dicta onoarea şi nu dorea decât un singur lucru – să o protejeze pe această femeie, care cumva îi devenise o prietenă foarte dragă, poate prietena sa cea mai apropiată. Faptul că nu era însărcinată nu anula nicidecum obligaţiile pe care le avea faţă de ea.

Susanna continuă să meargă alături de el. Paşii le răsunau zgomotoşi pe strada Great Pulteney, acum pustie. Începu să creadă că ea nu-i va da niciun răspuns. Se întrebă chiar dacă nu cumva îi pusese întrebarea doar în mintea lui, nu şi în realitate.

– Nu, spuse ea într-un târziu. Bineînţeles că n-o să mă mărit cu dumneata.

– De ce nu? o întrebă el după alte câteva momente de tăcere, în timp ce treceau pe lângă casa doamnei Potford.

– Cred că o întrebare mai bună ar fi „de ce?", spuse ea. Nu te poţi căsători cu cineva doar pentru că te simţi vinovat.

Ăsta era motivul lui? Dacă n-ar fi dezonorat-o acolo,

la Barclay Court, i-ar fi venit oare ideea s-o ceară de nevastă? Era o întrebare prostească, bineînțeles. Problema e c-o dezonorase deja. Și cu siguranță nu doar sentimentul de vinovăție îl determinase să-i adreseze acea întrebare.

Intrară pe strada Sutton și ea râse ușor.

– Când îți spui rugăciunea în seara asta, lord Whitleaf, ar trebui să mulțumești Cerului pentru c-ai scăpat ca prin urechile acului.

– Așadar, încă mai crezi că sunt incapabil de sentimente profunde? spuse el, împletindu-și degetele cu ale ei.

– Știu că nu e așa. Dar, pe de altă parte, amabilitatea și bunătatea sunt cele mai dominante trăsături ale caracterului dumitale – astea și curtoazia față de femei. Nu poți – sau cel puțin nu ar trebui – să te căsătorești cu cineva doar din cauza sau datorită acestor atribute. Trebuie să sapi adânc în inima ta, să te împaci cu dumneata însuți, să înveți să te placi așa cum ești.

Cuvintele ei îl afectară profund. În ciuda faptului că negase, îl considera un om incapabil de sentimente mai profunde decât amabilitatea. Inima lui nu i se păruse un dar prea semnificativ. Dar oare el credea asta? Până la urmă nu-i oferise inima, nu?

Își pierduse toată încrederea în dragoste cu mulți ani în urmă. Îi dăruise toată dragostea de care era capabilă inima Berhtei Grantham și drept rezultat se făcuse de râs, ca un idiot.

Oare adevărata problemă era că își pierduse încrederea în el? În capacitatea lui de a iubi și de a fi iubit? Încetase să se mai placă? Chiar se simțise ca un idiot – un prostovan naiv și credul. Dar asta însemnase că încetase să se mai placă?

Era un gând atât de nou și de tulburător, încât rămase tăcut în timp ce se apropiau de școală. Încetiniră pasul.

– Nu trebuie să te gândești că-mi ești dator, și nici să te simți obligat să mă ceri de nevastă, spuse ea, cu o voce mai blândă acum, de parcă el ar fi fost cel care avea nevoie să fie consolat, doar pentru că tu crezi că m-ai rănit astăvară și pentru că-ți imaginezi că sunt singură și nefericită. Chiar dacă toate aceste lucruri ar fi fost adevărate – deși nu sunt – nu justifică decizia de a te căsători cu cineva. Indiferent despre cine e vorba. Nu-mi datorezi nimic.

– Înțeleg, zise el în timp ce se opreau. Avea mintea paralizată. Nu mai știa ce să-i mai spună. Văzu, cu ușurare, că ușa școlii se deschide încă înainte ca el să apuce să bată. Vajnicul portar ieși și se uită la ei.

Dar nici nu voia s-o lase să plece. Nu-și putea lua pur și simplu rămas-bun de la ea.

– Mâine e sâmbătă, spuse el. Nu sunt cursuri, nu-i așa?

– Cu excepția jocurilor de dimineață. Eu sunt responsabilă cu supravegherea acestor activități, care au loc afară, pe pășune, asta dacă nu plouă.

– Atunci vrei să ne vedem mâine după-amiază? o întrebă el. Am putea merge să ne plimbăm – eventual în Sydney Gardens, dacă vremea ne va permite. Și poate după aceea o să luăm ceaiul, undeva – undeva într-un loc public, bineînțeles, ca să putem fi observați.

Ar fi fost mai bine pentru amândoi, dacă ea ar fi spus nu, se gândi el. Dar își dorea să nu-l refuze. Nu voia ca acestea să fie ultimele lor cuvinte. Spera să mai aibă măcar o dată ocazia să o audă râzând, înainte ca drumurile lor să se despartă pentru totdeauna.

Ea îi dăduse drumul la braț. Îl luă complet prin surprindere când își scoase o mânușă și îi mângâie cu tandrețe obrazul.

– Da, spuse ea. Mi-ar face plăcere.

Înghiți în sec și întoarse capul, lipindu-și buzele de

palma ei. Dar numai pentru o clipă. Portarul continua să stea în uşă. Peter se aştepta din clipă în clipă să-l audă mormăind nemulţumit – sau să-l vadă deschizând gura şi scuipând flăcări.

– Atunci ne revedem mâine, spuse el şi făcu un pas înapoi. Noapte bună.

– Noapte bună. Şi mulţumesc că m-ai condus, zise ea înainte de a se întoarce şi a intra repede în şcoală.

Uşa se închise cu zgomot în spatele ei.

... trebuie să-i mulţumeşti Cerului că ai scăpat ca prin urechile acului.

Se vedea nevoit să-i dea dreptate. Încercă să-şi imagineze reacţia mamei şi a surorilor lui când el le-ar fi prezentat-o pe Susanna Osbourne ca pe aleasa sa. N-ar fi fost deloc fericite.

Dar, la naiba, nu putea tolera acest lucru!

Şi dacă aşa se manifesta dragostea, atunci fusese înţelept să se ferească de ea în ultimii câţiva ani.

Oftă adânc şi făcu cale întoarsă, îndreptându-se fără grabă spre hotel.

17

Îmi pare bine că nu te-ai întors prea târziu, spuse domnul Keeble, de parc-ar fi fost tatăl ei. Îmi fac griji când vreuna dintre voi iese în oraş după lăsarea serii. Domnişoara Martin te aşteaptă în sufragerie.

– Mulţumesc, spuse Susanna în timp ce el o luă înainte pe hol, îndreptându-se spre scări.

Ar fi dat orice, se gândi ea în timp ce-l urma, să se poată duce direct în camera ei, să se bage în pat, sub pături, să se ascundă pentru totdeauna de lume. Şi în acelaşi timp tânjea după compania liniştitoare a Claudiei.

Oh, cât de mult îi lipsea mama ei! Un gând ridicol, dar asta era realitatea.

– Domnişoara Osbourne, domnişoară, spuse domnul Keeble după ce bătu la uşa Claudiei şi o deschise, anunţând-o pe Susanna în mod formal, aşa cum făcea ori de câte ori i se oferea ocazia.

Simţi o uşurare enormă când intră în cameră şi văzu că Lila nu era acolo, chiar dacă ţinea mult la colega sa. Claudia stătea lângă un foc vesel, cu o carte în poală şi cu o figură obosită. Dar îndreptă o privire vioaie spre prietena sa şi puse cartea deoparte. Se ridică în picioare în timp ce domnul Keeble închidea uşa.

Apoi, în mod inexplicabil, Susanna ajunse în braţele prietenei sale, cu capul pe umărul ei. Niciodată nu se mai întâmplase aşa ceva. Se relaxă reconfortată de acea îmbrăţişare timp de câteva secunde, fără să scoată un cuvânt, apoi făcu un pas înapoi jenată, muşcându-şi buzele.

– Îmi pare foarte rău, murmură ea.

– Stai jos, spuse Claudia trăgând şi celălalt scaun mai aproape de foc. Îţi torn o ceaşcă de ceai. E proaspăt.

Fusese întotdeauna treaba Susannei să toarne ceaiul, dar de data asta nu insistă. Se cufundă în scaunul oferit după ce-şi puse alături pelerina şi mânuşile şi aşeză peste ele şalul împăturit cu grijă. Se simţea recunoscătoare pentru căldura focului, care îi dezmorţi trupul îngheţat.

– Aşa, zise Claudia după ce Susanna sorbise din ceaiul tare şi fierbinte, ai ceva să-mi spui?

Nu dăduseră niciodată buzna una în viața celeilalte. În mod surprinzător, cu toate că erau prietene foarte bune de ani de zile, niciuna nu știa prea multe despre trecutul celeilalte – deși Susanna avea doar doisprezece ani când venise la școală.

– Am văzut pe cineva la biserică, spuse ea. De fapt, e vorba de două persoane, deși nu sunt foarte sigură în ceea ce privește identitatea celei de-a doua.

– Două persoane cunoscute?

– Le-am întâlnit cu multă vreme în urmă. Susanna bău cu sete din ceai, așeză ceașca pe farfurioară și le puse pe amândouă pe masa de lângă ea. Am crescut în casa lor până când am împlinit doisprezece ani, moment în care a murit tatăl meu. El era secretar acolo.

Claudia nu scoase un cuvânt.

– S-a sinucis, izbucni Susanna. S-a omorât, Claudia. Și-a tras un glonte în cap.

– Oh, biata de tine, spuse Claudia încet. Nu știam asta.

– Cred că existența mea n-a fost îndeajuns de importantă pentru a-l opri, pentru a alege să trăiască, zise Susanna. Nu mi-a lăsat nimic, n-a făcut niciun fel de aranjamente în legătură cu mine.

Îi fu recunoscătoare Claudiei că rămase tăcută pentru o vreme. Nu-și dăduse seama până acum cât de tare își plânsese de milă în toți acești ani, cât de mult îl urâse pe tatăl ei pentru că alesese să moară în loc să se ocupe de creșterea ei, chiar dacă înțelegea, măcar în parte, motivele care-l împinseseră să facă acel gest. Fusese întotdeauna un tată afectuos, deși se mulțumise să o lase să crească împreună cu Edith și nu o văzuse mai mult de câteva minute pe zi, uneori nici măcar atât.

– Iar persoana pe care ai văzut-o în seara asta, stăpâna casei, nici ea nu te voia acolo, nu avea nevoie de tine? o

întrebă Claudia într-un târziu. De asta ai fugit, Susanna?

– Am recunoscut-o pe doamna Markham, spuse Susanna, răsfirându-și degetele în poală și uitându-se fix la ele. Și cred că era și Edith cu ea. Am copilărit împreună, deși era cu circa un an mai mică decât mine, fiind considerată singurul copil al casei. Dar am fost foarte apropiate, în ciuda statutului meu de fiică de servitor. Însă tatăl meu era un gentleman.

În ultima vreme devenise foarte sensibilă la acest capitol.

– Bineînțeles că a fost un gentleman, spuse Claudia. Mi-am dat seama încă de la sosirea ta în Bath că ești o lady, Susanna. Nu aveai nevoie de lecții de dicție sau de comportament, știai să citești. Întotdeauna m-am gândit că și domnul Hatchard a observat același lucru la tine, și din acest motiv mi-a scris să te accept.

– Mă aflam între dormitor și camera copiilor, spuse Susanna, apăsându-și palmele cu putere în poală și înțepenindu-și degetele în timp ce relata episodul de care își amintise mai devreme, la biserică. Căutam cu disperare pe cineva care să mă liniștească, cred, deși nu prea te poți calma după ce ai aflat că tatăl tău și-a zburat creierii și nu ești lăsată să-l vezi, chiar dacă tu țipi și plângi în hohote. Voiam s-o văd pe Edith. Dar n-am apucat să intru în camera copiilor. Am auzit-o pe lady Markham vorbind în camera respectivă, deși nu mi-am dat seama cu cine discuta. Nu putea să vorbească cu Edith, ea avea doar unsprezece ani atunci.

Făcu o pauză, inspiră adânc și oftă.

– Cred că îmi amintesc exact cuvintele pe care le-a folosit, continuă ea. Mi s-au întipărit adânc în memorie. „Cei de la biserică s-au spălat pe mâini, bineînțeles", a spus ea. „A comis un păcat de moarte când s-a sinucis. Va

trebui să fie îngropat în altă parte, nu în pământ sfânt. Şi cu Susanna ce-o să facem? E o povară pentru noi toţi. Nu cred că poate rămâne aici."

Şi atunci fugise – din camera aceea, din casă.

– Tatăl meu n-a fost îngropat în curtea bisericii, spuse ea, iar eu n-am mai rămas acolo, ca să ştiu ce s-a întâmplat cu el. L-am părăsit aşa cum m-a părăsit şi el pe mine şi am nimerit cumva la Londra.

– Şi acum lady Markham e în Bath, spuse Claudia.

– Da. Susanna îşi strânse degetele în pumn şi îşi ridică ochii, pironindu-şi privirea asupra focului. Şi sunt aproape sigură că tânăra de lângă ea era Edith. Poate că m-am purtat prosteşte. Mă uitam pur şi simplu în jurul meu, între piesele muzicale, aşa cum făcusem toată seara. Un bărbat masiv, care stătea la două rânduri în spatele meu, s-a dat puţin într-o parte şi atunci le-am văzut. Cred c-au fost acolo toată seara. Dar acum mi-am revenit. Zâmbi. Cum ai petrecut seara în compania elevelor din ciclul superior?

Dar Claudia îi ignoră întrebarea. Se uita şi ea la foc.

– Nu există nimic mai rău decât un trecut pe care nu l-ai înfruntat niciodată până la capăt, nu-i aşa? Te poţi convinge că totul e de domeniul trecutului, că eşti în siguranţă şi să uiţi de ce ţi s-a întâmplat, dar simplul fapt că încercăm să ne dăm asigurări că am uitat un anumit lucru dovedeşte exact contrariul.

Susanna înghiţi în sec.

– Dar rememorarea este inutilă atâta vreme cât nu poţi face nimic pentru a schimba trecutul. Totul e în ordine, Claudia. Mâine o să fiu la fel de veselă ca de obicei, îţi promit.

Dar începea să-şi pună întrebări în privinţa Claudiei. Oare şi în trecutul ei existau chestiuni nerezolvate? Oare cu

toţii aveau astfel de probleme legat de trecutul lor? Memoria era oare o povară şi o binecuvântare în acelaşi timp?

Claudia îşi ridică privirea şi zâmbi.

– Când ai intrat în cameră şi ţi-am văzut faţa, am fost convinsă că vicontele Whitleaf te-a supărat cu ceva. Eram pregătită să mă duc la bucătărie, să pun mâna pe făcăleţ şi să mă iau după el.

– Oh, Claudia, spuse Susanna înainte să se poată controla, mi-a cerut să mă căsătoresc cu el.

Claudia înlemni.

– Şi...?

– L-am refuzat, bineînţeles.

– Da? De ce?

– E genul acela de om... oh, nu ştiu cum să ţi-l descriu exact. Uneori duce curtoazia până la extrem. Vrea să uşureze poverile tuturor femeilor pe care le cunoaşte. Îşi doreşte să le îmbunătăţească vieţile, să le facă să se simtă bine. Se străduieşte din răsputeri să nu le rănească sau să le lipsească de ceva ce-şi doresc foarte mult. Şi nici aceste cuvinte nu întregesc imaginea pe care vreau s-o conturez. Este amabil, bun la suflet şi deschis... Şi destul de încăpăţânat. La întoarcere şi-a dat seama că sunt supărată şi a vrut să mă facă să mă simt mai bine. Şi poate crede că mi-a alimentat speranţele pe parcursul verii care a trecut, şi acum şi-a făcut datoria şi m-a cerut de nevastă. Probabil îşi închipuie că nicio femeie nu merită să fie toată viaţa doar o profesoară săracă.

– Şi aşa este? întrebă Claudia aruncându-i o privire atentă, dezarmantă. Te-a făcut să speri la mai mult?

– Nu, în niciun caz.

– Îl iubeşti?

Susanna deschise gura să spună nu, dar în clipa următoare o închise la loc. Trase adânc aer în piept, apoi îi

dădu încet drumul.

– Dragostea n-are nimic de-a face cu asta. Am spus nu, un nu hotărât. N-ar fi fost o căsătorie fericită, Claudia, pentru niciunul dintre noi. Dacă ar fi existat dragoste din partea vreunuia dintre noi, asta n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile – pentru mine și poate și pentru el.

– Știu că te simți slabă și vulnerabilă în seara asta, spuse Claudia după câteva momente de tăcere, dar în realitate ești o persoană foarte puternică, Susanna. Ai fost o fată puternică. Am știut dintotdeauna, că tatăl tău a murit și te-a lăsat singură pe lume – mi-ai spus chiar tu în ziua în care ai venit aici. Dar n-am cunoscut tot acest teribil adevăr până în seara asta. Ai fost întotdeauna o fată veselă, în ciuda celor întâmplate – deși ai trecut și tu prin faza de rebeliune, în primele luni petrecute aici. Și ești cea mai veselă dintre profesoarele mele, iubită de toate fetele, fără nicio excepție, după părerea mea. N-am de gând să te judec pentru decizia ta de a-l refuza pe vicontele Whitleaf. Căsătoria cu un astfel de bărbat ți-ar fi asigurat bogăție și confort pentru tot restul vieții, bineînțeles, dar presupun că știai deja acest lucru, nu trebuie să-ți mai spun și eu acum. Sunt foarte bucuroasă că ai avut tăria să-ți pui fericirea și integritatea înaintea securității materiale. Și bineînțeles că îmi pare bine și din punctul meu de vedere – egoist.

Susanna zâmbi slab.

– O să vină mâine după-amiază aici, o anunță ea. M-a invitat la o plimbare. Poate că ar fi trebuit să-l refuz, având în vedere că am fost plecată de la școală și în seara asta.

– Ah, Susanna, trebuie să ne bucurăm de șansele pe care ni le oferă viața. Profesoratul este o meserie, draga mea, nu echivalează cu viața.

Susanna o privi oarecum surprinsă. Se așteptase ca ea să fi fost împotriva continuării acestei relații.

– Va fi pentru ultima oară, promise ea, ridicându-se în picioare. O să plece curând din Bath.

– Noapte bună, Susanna. Dar nici măcar nu te-am întrebat cum a fost la concert.

– A fost minunat, de-a dreptul extraordinar.

Câteva momente mai târziu se îndrepta spre camera ei, simțindu-se mult mai calmă decât atunci când ajunsese acasă. Dar încă mai simțea o durere surdă undeva în partea de jos a abdomenului.

O ceruse de nevastă.

Și ea spusese nu.

Ah!

Apoi se străduise să-l împace, pentru că știa că-l supărase.

Dar totuși îl refuzase. Nu se putea mărita cu el doar pentru că el se simțea vinovat că se culcase cu ea.

N-o iubea.

De parcă ăsta ar fi fost un motiv suficient pentru a refuza un pretendent atât de bine situat.

Dar ea îl iubea, și asta schimba complet lucrurile.

Intră în dormitor și închise ușa în urma sa, dornică să poată fi măcar pe jumătate atât de puternică precum o credea Claudia.

Bath încetase de mult să fie o destinație turistică datorită băilor sale. Devenise, în schimb, un sanatoriu pentru vârstnicii infirmi și persoanele cu o constituție fizică precară, dar și o destinație preferată de cei din clasa de mijloc. Dar încă mai avea farmecul lui, ritualurile sale, dintre care cel mai vechi era plimbarea de dimineață în Pump Room, în acordurile muzicii asigurate de o orchestră de cameră.

Unii oameni beau din apa izvoarelor, în speranța că-și

vor ameliora starea de sănătate. Alții făceau exerciții fizice, sau cel puțin așa se mințeau. Majoritatea mergeau acolo doar pentru a vedea cine a mai venit și pentru a asculta ultimele bârfe – eventual să le împărtășească veștile aflate și celor care nu le cunoșteau încă.

Peter se duse în Pump Room în dimineața de după concert, așa cum făcuse și cu o zi înainte. Întotdeauna îi plăcuse să se amestece printre oameni, deși uneori, ca și acum, de exemplu, nu prea erau persoane de vârsta lui și nici nu cunoștea prea multă lume în afara oamenilor întâlniți în ziua precedentă. Însă această situație avea să se schimbe.

Conversa cu un grup de doamne, printre care se număra și doamna Hold-Baron, care, auzind că el fusese la petrecerea de nuntă ținută la Upper Rooms cu câteva zile înainte, îl informă că și ea îi cunoștea pe cei din familia Bedwyn, că ducele de Bewcastle chiar trecuse pe la ea pe acasă, pe Circus, într-o după-amiază, pe când actuala marchiză de Hallmere locuia cu fiica sa – pe vremea aceea marchiza purta numele de Freyja Bedwyn, deși se logodise cu marchizul înainte să plece din Bath. Peter asculta povestea alambicată a doamnei cu un zâmbet indulgent pe față, când văzu în cealaltă parte a sălii două chipuri cunoscute.

Lady Markham și Edith.

Se scuză de îndată ce i se oferi ocazia să facă acest lucru în modul cel mai politicos cu putință și se apropie de ele, arborând un zâmbet încântat. La rândul lor, cele două femei îi zâmbiră și ele.

– Ce surpriză plăcută! spuse el după ce le salută și se înclină în fața lor, deși presupun că n-ar trebui să mă mir prea tare, din moment ce am aflat de curând de la Theo că Edith locuiește pe undeva prin zonă, nu foarte departe de aici, și că dumneavoastră sunteți în vizită la ea, doamnă Markham.

– Dar pentru noi nu este o surpriză, Whitleaf, mă rog, dacă facem abstracție de prezența dumitale în Bath, spuse lady Markham. Te-am văzut aseară la Bath Abbey, chiar vroiam să stăm de vorbă cu dumneata după concert. Dar ai dispărut brusc, și amândouă ne-am întrebat dacă nu cumva a fost doar o impresie.

– Ah, da, spuse el. Una dintre doamnele cu care am venit a trebuit să plece, așa că am urmat-o imediat după terminarea concertului, pentru a o conduce acasă.

Chiar în timp ce vorbea își aminti că Susanna își petrecuse copilăria la conacul Fincham. N-avea să-i pomenească numele în timpul discuției. Era foarte posibil ca ea să nu dorească acest lucru.

De fapt, încercase tot timpul, încă de când se trezise de dimineață după doar câteva ore de somn, să nu se gândească deloc la Susanna. Doamne, Dumnezeule, o ceruse de nevastă seara trecută – și ea îl refuzase.

Trebuie să te uiți adânc în inima dumitale. Învață să te placi și dumneata.

Ah, da, mai era și asta. Mai bine să alunge asemenea gânduri.

– Înțeleg că totul e în regulă, îi spuse el lui Edith. Presupun că te-ai însănătoșit. Și copilul e bine?

– Da, amândoi suntem în afara oricărui pericol, spuse ea, zâmbind. Dar Lawrence a considerat că ne-ar face bine o schimbare de decor, așa că ne-a rezervat un loc la Laura Place pentru o lună. Mă bucur foarte mult să te revăd, Peter, arăți mai bine ca oricând. Toate femeile de aici te sorb din priviri, ori de câte ori au ocazia.

Îi aruncă o privire scânteietoare și cu toții izbucniră în râs.

– Am venit aici pentru a participa la o petrecere de nuntă, care a avut loc în urmă cu câteva zile, explică el, și

am mai rămas puțin, înainte de a mă întoarce la Londra.

Pălăvrăgiră amical câteva minute, apoi Edith îi puse mâna pe braț.

– Peter, spuse ea, aș vrea să te întreb ceva, deși o să ți se pară o impertinență. Domnișoara pe care ai condus-o aseară, nu cumva era... Ar putea fi Susanna Osbourne?

Era imposibil să evite răspunsul la o întrebare atât de directă.

– Da. Am întâlnit-o vara asta și apoi am revăzut-o la petrecerea de nuntă de care v-am vorbit. Mireasa este prietenă cu ea, iar mirele e cumnatul verișoarei mele.

Edith îi strânse brațul și mai tare.

– Oh, deci trăiește, zise ea. Întotdeauna m-am întrebat...

– A dispărut, explică lady Markham, după moartea tatălui ei. Cu toate eforturile pe care le-am făcut pentru a o găsi, n-am reușit să-i dăm de urmă. N-am mai auzit nimic de ea. Ne-a părut foarte rău, mai ales că se întâmplase și grozăvia aceea, după cum știi, Whitleaf. Sau poate că nu știi. Cred că erai la școală atunci. Susanna nu avea decât doisprezece ani, era mult prea mică pentru a se descurca de una singură. Dar ce puteam noi să facem? N-aveam nicio idee unde plecase, nu știam de unde să începem căutările, deși am căutat-o multă vreme.

– Ei bine, spuse Peter zâmbind, acum puteți fi liniștite, ați aflat că a supraviețuit.

– Unde locuiește, Peter? întrebă Edith, nerăbdătoare. Mi-ar face plăcere să trec pe la ea, să stăm de vorbă. Am fost cele mai bune prietene. Eram ca două surori. Am suferit enorm când a dispărut.

– Poate, spuse el precaut, uitându-se spășit de la una la alta, a fugit și s-a stabilit în altă parte pentru că voia să rupă relația dintre ea și angajatorii tatălui său. Poate că

amintirile asociate cu orice și oricine avea legătură cu el sunt prea dureroase. Poate a simțit că...

– Sau poate, îl întrerupse Edith, zâmbind cu tristețe, ești prea gentleman pentru a-i înșela încrederea, Peter. Înțelegem, nu-i așa, mamă?

– Vezi tu, spuse el, astă-vară a durat ceva timp până când mi-a dezvăluit că mă recunoscuse imediat – cel puțin îmi recunoscuse numele. Chiar și după aceea nu mi-a spus decât că tatăl ei a murit la Fincham – de inimă, după cum mi-a dat de înțeles. Theo mi-a zis că de fapt s-a sinucis, dar asta după ce am ajuns acasă. Presupun că e de înțeles de ce domnișoara Osbourne nu vrea să păstreze nicio amintire legată de acele vremuri.

Brusc, îi trecu prin minte o posibilitate terifiantă. Nu cumva aseară ea le văzuse pe lady Markham și pe Edith și le recunoscuse? De asta se grăbise oare să părăsească biserica imediat după terminarea concertului, deși până atunci păruse să se simtă foarte bine?

– Dar n-am înțeles niciodată de ce a plecat, spuse lady Markham și oftă. Nu era decât o copilă, și tatăl ei tocmai murise. Întotdeauna ne-am purtat bine cu ea, am tratat-o ca pe un membru al familiei, iar Edith a adorat-o, pur și simplu. Ne-am fi așteptat să-și găsească liniștea la noi.

– Dacă o revezi, Peter, interveni Edith, ai vrea s-o întrebi dacă pot să-i fac o vizită? Sau, dacă dorește să nu știm unde stă, poate trece ea pe la noi.

– O s-o întreb, promise el. Dar nu putu rezista să nu pună și el o întrebare.

– De ce s-a omorât Osbourne? Îi pusese întrebarea doamnei Markham. Ați aflat vreodată?

Ea avu o ezitare vizibilă.

– Sunt surprinsă, că n-ai știut că s-a sinucis până de curând, când ai aflat de la Theo. Din câte-mi aduc

aminte ţineai mult la domnul Osbourne, şi el la tine. Totuşi, presupun că era de aşteptat ca doamna Whitleaf să te protejeze de groaznicul adevăr şi să le pună pe surorile tale să jure c-aveau să păstreze secretul. Cât despre motivele sinuciderii lui William Osbourne, acestea au murit odată cu el, sărmanul om.

– N-a lăsat niciun bilet pentru lordul Markham? întrebă Peter.

Ea ezită din nou.

– Ba da, confirmă într-un târziu lady Markham. Dar nu îi oferi mai multe amănunte, iar lui îi venea greu s-o descoasă cu privire la subiectul respectiv atâta vreme cât ea nu voia să vorbească. Probabil că fusese un episod cumplit din viaţa ei. Cu toate acestea, îi mai puse o întrebare.

– A lăsat cumva o scrisoare, un bilet şi pentru Sus... pentru domnişoara Osbourne? întrebă el.

– Da, zise ea.

– Şi ea l-a citit?

– Ambele scrisori au fost găsite împăturite cu grijă în interiorul unei agende, în sertarul biroului lui. Bineînţeles că asta s-a întâmplat abia după înmormântarea lui. Or, în momentul acela Susanna deja dispăruse fără urmă. Cred c-ar fi mai bine să punem capăt acestui subiect, Whitleaf. E o poveste veche şi nefericită, o poveste care e preferabil să rămână uitată. Dar se pare că există şi un sfârşit fericit. Susanna e în viaţă şi, după toate probabilităţile o duce bine. Este sănătoasă? Şi fericită?

– Cred că da, în ambele cazuri.

Ştia că o făcuse foarte nefericită astă-vară. Chiar şi acum presupunea că ar fi întristat-o să-şi ia din nou rămas-bun de la el. Dar onestitatea îl obliga să admită că viaţa ei îi oferea multe satisfacţii, prietenie, siguranţă şi

poate chiar o făcea fericită. Prezenţa lui nu era absolut necesară. Putea să trăiască foarte bine şi fără el. N-o minţise nicidecum pe lady Markham.

Era un gând umilitor – acela că Susanna nu avea nevoie de el, că seara trecută îi refuzase cererea în căsătorie, o căsătorie care din punct de vedere material s-ar fi dovedit extrem de avantajoasă pentru ea. Îi spusese că trebuia să înveţe să se placă. Înainte să-i ureze noapte bună, îşi scosese mănuşa şi îl mângâiase pe obraz cu degetele ei delicate – de parcă el era cel care avea nevoie de tandreţe şi alinare.

De parcă ea ar fi fost cea puternică şi sigură de sine.

Îşi luă rămas-bun de la lady Markham şi de la Edith, promiţându-le că le va face o vizită la Laura Place, înainte să plece din Bath. Câteva minute mai târziu ieşi din Pump Room şi merse pe jos până la hotel, unde luă micul dejun.

18

Unele zile de noiembrie pot încă să păstreze o urmă din gloria toamnei, ba chiar şi frânturi de vară, deşi copacii sunt desfrunziţi şi plantele nu mai au flori. Dar, în general, astfel de zile veneau exact atunci când îndatoririle nu-ţi permiteau să te bucuri de vremea frumoasă decât din spatele unei ferestre.

Acea sâmbătă era exact o asemenea zi, cu deosebirea că, de astă dată, Susanna putu să profite din plin de vremea frumoasă. Era ziua de jocuri şi ea petrecu toată dimineaţa afară, pe pajiştea din spatele şcolii, împreună cu acele fete care aleseseră mişcarea în aer liber în detrimentul broderiei, lucrului de mână şi croşetatului. După cum se întâmpla adesea, Susanna cedase rugăminţilor fetelor, dar şi înclinaţiei ei înnăscute şi se alăturase, la rândul său, jocurilor, astfel că la prânz, când se întorsese în şcoală, în fruntea fetelor aliniate pe două rânduri, avea obrajii roşii şi ochii strălucitori. Şi deşi respira destul de greu, se simţea plină de energie.

Şi nu era vorba numai de mişcarea pe care o făcuse în cursul dimineţii. După amiaza se anunţă la fel de minunată – urma să facă o plimbare, poate în Sydney Gardens, care se găsea în apropiere, dar unde mergea destul de rar din cauza taxei de intrare destul de piperate, şi asta în compania unui gentleman.

N-ar fi reacţionat firesc, se gândi Susanna în timp ce-şi punea cea mai bună rochie de duminică, după prânz, şi-şi peria părul, dacă n-ar fi fost plină de entuziasm în aşteptarea acelor momente. Primii ani ai tinereţii ei trecuseră deja, şi fuseseră aproape complet lipsit de distracţii şi de lucruri frumoase.

Exuberanţa nu-i era deloc atenuată de amintirea evenimentelor din seara trecută. Vicontele Whitleaf o ceruse de soţie şi ea îl refuzase. Probabil că n-avea să-l mai vadă niciodată după ziua de astăzi. Dar era alegerea ei, nu-i aşa? Ea refuzase să plece cu el vara trecută. Aseară respinsese cererea lui în căsătorie. Şi avea să-l refuze din nou, în ambele privinţe, dacă o să-şi reînnoiască propu - nerea. Astfel că n-avea niciun motiv să se plângă, să fie supărată sau tristă – făcuse prea mult timp lucrul ăsta. De

fapt, era îndreptăţită să fie mândră de ea. Îl iubea, dar nu voia să se agaţe de el, să-l ţină legat de ea cu orice preţ.

El n-o iubea, dar asta nu conta. O plăcea. I se părea suficient.

Nu stailise o oră anume la care urma s-o ia la plimbare. Susanna coborî după ce-şi termină pregătirile şi se duse în atelierul de arte, unde domnul Upton lucra cu câteva fete la decorurile pentru piesa de Crăciun şi pentru concert. Domnişoara Thompson era şi ea acolo, îmbrăcată cu un halat alb peste rochie, de parcă s-ar fi pregătit să picteze decorurile.

– Am fost informată, îi spuse ea Susannei, detaşându-se de grupul de fete, că a fi profesoară la şcoala de fete a domnişoarei Martin nu înseamnă numai să predai într-o sală liniştită, plină de fete atente. Aşa că iată-mă, încercând să descopăr dacă am talentul şi capacitatea de-a oferi mai mult. Şi când te gândeşti că acum m-aş fi putut afla la Linsdey Hall, citind în linişte o carte.

Părea să se distreze de minune. Ochii îi străluceau – lucru obişnuit la ea, s-ar putea spune chiar caracteristic.

Susanna izbucni în râs.

– Dar pregătirile pentru concertul de Crăciun sunt foarte distractive, zise ea. Şi necesită volum destul de mare de muncă.

– Cum vi se pare asta, domnişoară Osbourne? strigă domnul Upton, făcându-i semn spre o masă plină de schiţe. De obicei nu venea sâmbăta la şcoală, dar probabil că lucrurile aveau să se schimbe din acel moment şi până în ultima săptămână a semestrului.

Dar Susanna mai apucă doar să arunce o privire pe schiţele pentru decorurile piesei de teatru, să spună ce-i plăcea şi să facă vreo câteva sugestii privind îmbunătăţirea lor, pentru că un cor de voci de fete îi atrase

atenția asupra domnului Keeble, care stătea în pragul ușii.

Probabil că venise vicontele Whitleaf.

Într-adevăr, așa era. O aștepta în hol – ea purta pelerina ei gri și groasă, de iarnă. Își încheie panglicile bonetei sub bărbie. El se îmbrăcase tot cu pelerina lui mare, și din nou părea foarte solid și viril.

– Domnișoară Osbourne. Îi făcu o reverență, dar, deși figura și gesturile îi erau la fel de vesele ca întotdeauna, ea sesiză o oarecare îngrijorare în privirea vicontelui.

– Lord Whitleaf. Se apropie de el, împărtășindu-i starea de spirit.

Seara trecută își arunca umbra asupra lor.

Vremea nu se schimbase în ora pe care o petrecuse înăuntru, descoperi Susanna când ieșiră în curte, deși aerul părea să se mai fi încălzit un pic. Soarele strălucea pe un cer lipsit de nori. Nu se simțea nicio urmă de vânt. Nici că se putea o vreme mai frumoasă pentru ultima după-amiază pe care aveau să o petreacă împreună.

– Mergem în Sydney Gardens? o întrebă el, oferindu-i brațul. Presupun că parcul nu este foarte frumos acum, în noiembrie, dar va fi liniște și o atmosferă rurală.

Și, în ciuda vremii bune, aveau să fie aproape singuri acolo, se gândi ea.

– Ar fi foarte plăcut, spuse Susanna în timp ce se îndreptau spre Sydney Place. Traversară apoi strada spre parc.

Vorbiră despre vara trecută, despre prietenii comuni pe care și-i făcuseră în Somerset, despre școală și despre pregătirile pentru concertul de Crăciun, la care aveau să vină și părinții, rudele și prietenii fetelor, ai profesoarelor și multe alte personalități din Bath. Discutară despre surorile lui, despre soții și copiii lor. Vorbiră despre parcul care-i înconjura, acum gol – era toamna târziu, totuși – dar încă pitoresc și liniștit. Și într-adevăr aproape că

rămaseseră singuri. Depășiră un grup zgomotos de opt persoane, dar asta se întâmpla în vecinătatea porții, iar acei oameni urmau să iasă.

Așa trebuia să se încheie o prietenie – dacă tot trebuia să se termine. Erau calmi și veseli și într-un acord perfect unul cu celălalt. Lipsea cu desăvârșire neașteptata și total deplasata pasiune care pusese stăpânire pe ei în ultima după-amiază petrecută la Barclay Court, ca și jena provocată de încercarea lui de a o împăca seara trecută. Astăzi vorbeau, râdeau, se bucurau unul de compania celuilalt și de această minunată zi de noiembrie.

Și așa avea de gând să-și amintească relația lor, hotărî ea. Nu vor mai exista lacrimi, doar amintiri plăcute. Pentru că așa fuseseră clipele petrecute împreună astă-vară, cu excepția primei și a ultimei zile.

– Ah, labirintul, spuse el în timp ce urcau poteca abruptă care ducea spre un gard viu înalt – probabil latura respectivului labirint. Știam eu că e unul pe aici, pe undeva. Vrei să vedem dacă ne putem pierde în el?

– Poate pentru totdeauna? Ce-ar fi dacă nu am mai putea găsi drumul nici spre centru, nici spre ieșire, și-am fi condamnați să rătăcim în cerc pentru tot restul zilelor noastre?

– Parcă ai descrie viața de zi cu zi, nu-i așa?

Râseră amândoi.

– Dar cel puțin, adăugă el, ne vom pierde împreună.

– Într-adevăr, o consolare, încuviință ea, și râseră din nou.

Dar ar fi fost imposibil să fie veseli toată după-amiaza. Gândul că ar putea să rămână în labirint împreună, rătăcind pentru tot restul vieții, avusese un efect ciudat asupra amândurora. Aveau să găsească drumul spre intrare, apoi pe cel spre ieșire, după care se va termina plimbarea.

Şi totul va lua sfârşit.

O luă de mână când intrară în labirint. Deşi purtau amândoi mănuşi, ea putea să simtă căldura şi puterea degetelor lui şi-şi aminti cum şi le împletise cu ale ei atunci când se plimbaseră pe străzile oraşelului, în timpul balului.

Greşiră de mai multe ori drumul şi fură nevoiţi să se întoarcă pentru a se îndrepta în altă direcţie. Dar până la urmă, după nenumărate discuţii în contradictoriu şi hohote de râs, găsiră drumul spre centrul labirintului, unde îi aşteptau două băncuţe de lemn, pe care se puteau odihni.

– Presupun, zise el după ce se aşezară unul lângă celălalt, c-ar fi trebuit să venim pregătiţi cu un morman de batiste, pe care să le presărăm pe drum, în punctele strategice. Mai ştii drumul înapoi?

– Nu, râse ea.

– Atunci cred c-ar trebui să fim recunoscători sorţii, spuse el, luând-o din nou de mână, că nu există pe-aici vreun balaur cu şapte capete.

În tăcerea care domnea în mijlocul labirintului din Sydney Gardens, era foarte uşor să uiţi de lumea de afară, de inevitabila scurgere a timpului, de caracterul efemer al prieteniei dintre un bărbat şi o femeie. Perfecţiunea momentului părea atât de greu de contestat.

Probabil că au stat cinci – ba chiar zece – minute fără să vorbească. Dar uneori conversaţia nu era necesară, după cum descoperiseră singuri în acea vară. Comunicau la un alt nivel, mai profund.

Umărul lui, observă Susanna într-un târziu, se sprijinea de al său. Coapsele lor se atingeau uşor. Şi cumva – nu-şi amintea cum se întâmplase asta – mânuşa ei dreaptă i se odihnea în poală, mânuşa lui stângă îi stătea pe picior, iar mâinile lor goale aveau degetele împletite.

Îl auzi trăgând adânc aer în piept şi expirând uşor.

– Mi-aş dori să fi fost mai puţin protejat pe vremea când eram copil, spuse el. Oare aş fi putut să insist în acest sens? Aveam puterea asta? Îmi doresc ca măcar să fi încercat să te cunosc mai bine. Dacă aş fi insistat să aflu ce se întâmpla în casa mea şi cu vecinii mei, chiar şi când eram la şcoală, poate că aş fi fost alături de tine la moartea tatălui tău. Deşi presupun că n-aş fi avut ce să-ţi ofer.

Nu, mai ales el.

– Toţi oamenii trec prin momentul greu al pierderii cuiva drag. Chiar şi copiii. Am supravieţuit.

– Susanna! Îşi scoase şi cealaltă mănuşă cu dinţii, îi trecu mâna în stânga şi îi înlănţui umerii cu dreapta. Când am fost acasă am vorbit cu Theo Markham. Ştiu ce s-a întâmplat cu tatăl tău.

Aproape că se smulse din braţele lui şi sări în picioare. Apoi înlemni. Oare ce altceva îi mai spusese Theodore Markham?

– Nu cred c-a fost un păcat de moarte, zise ea repede. Nu-mi pasă ce spune biserica, nu ştiu de ce este interzisă înmormântarea creştinească a celor ce-şi iau singuri viaţa. Doar un Dumnezeu nedrept şi nemilos l-ar condamna pentru totdeauna pe un bărbat care a fost împins să-şi ia viaţa de către oameni care mai trăiesc încă şi au posibilitatea de a se pocăi şi a se salva. Dacă aşa ar fi Dumnezeu, eu aş deveni atee.

– Deci crezi că l-a împins cineva să-şi ia viaţa? întrebă el.

Aşteptă să continue, dar el nu mai spuse nimic.

– Cine ştie? Şi-a păstrat foarte bine secretele, atât înainte, cât şi după moarte. Acum nu mai contează, nu-i aşa? Şi-a găsit pacea. Cel puţin aşa sper.

Cu toate acestea, existau momente, chiar şi acum, la vârsta maturităţii, în care îşi dădea seama că încă nu-l ier-

tase pentru că alesese pacea veşnică în defavoarea ei.

– Îmi pare foarte rău, spuse Peter. Îmi plăcea de el. Câteodată îşi petrecea timpul liber cu mine şi cu Theo. Nici nu-mi pot imagina cât de mult trebuie să fi suferit după dispariţia lui.

Bineînţeles, nu-şi dădu seama ce efect aveau vorbele lui asupra ei. Întotdeauna ştiuse că tatăl ei ar fi preferat un băiat în locul unei fete. Nu fusese niciodată rău cu ea. Îşi manifestase afecţiunea ori de câte ori erau împreună. Dar foarte rar îşi petrecea timpul liber împreună cu ea.

Brusc, prin minte îi trecu gândul că poate din cauza faptului că fusese neglijată îl refuzase şi pe el în seara trecută. Ştia foarte bine cum era să nu fie iubită total de un bărbat pe care-l adora – de un bărbat de care era dependentă şi căruia îi datora respect şi ascultare.

– Nu trebuie să-ţi imaginezi nimic, spuse ea, aducându-i mâna la buze, apoi lipindu-i-o de obraz. Nu e nevoie să duci tu poverile altora. Doar persoanele respective pot s-o facă. Eu îmi port singură povara şi, uite-mă, sunt încă aici. Am supravieţuit – şi încă bine, aş spune.

Închise ochii şi-şi plecă capul. Mâinile lor încleştate ajunseră din nou în poala ei. Cu celălalt braţ o ţinea strâns pe după umeri.

– De ce-ai fugit?

– Nu voiau să mă lase să-l văd şi urma să fie îngropat în afara cimitirului. Nu ştiau ce să facă cu mine. Eram o povară pentru ei. În fond, nu le aparţineam, eram a nimănui. Aveau să mă trimită departe. Am preferat să plec eu, fără să mai aştept decizia lor. M-am hotărât să-mi iau soarta în propriile mâini.

– Ce te face să crezi că ei s-ar fi descotorosit de tine, că te considerau o povară?

– Am auzit-o pe doamna Markham spunând asta. Nu

am auzit altceva, nu am înţeles greşit. O povară, chiar asta eram, o povară. A zis că nu mai puteam sta acolo.

– Şi totuşi, te-au căutat îndelung după ce-ai dispărut.

– Asta ţi-a spus Theodore?

– Theo era la şcoală atunci, ca şi mine, de altfel. Chiar doamna Markham mi-a spus, împreună cu Edith. În dimineaţa asta.

Înţepeni, apoi se relaxă din nou, lipită de el, după care îşi puse capul pe umărul lui şi închise ochii.

– Înseamnă că le-ai văzut şi tu. Sau te-au zărit ele pe tine. Le-ai spus unde stau?

– Nu, bineînţeles. Nu puteam să divulg eu secretul acesta – dacă este într-adevăr un secret.

– Nu vreau să le văd.

– Deci nu s-au purtat frumos cu tine?

– Dimpotrivă. Am făcut greşeala să cred că eram un membru al familiei lor. Uneori, când Edith se urca în poala mamei ei, voiam să mă cuibăresc şi eu acolo, iar ea nu mă respingea niciodată, oricât de ciudat i s-o fi părut. Edith mi-a fost dragă ca o soră. Uneori, copiii nu-şi dau seama cât de subţire este firul de care atârnă securitatea lor. Poate că e mai bine aşa – cei mai mulţi ajung să crească înainte ca respectivul fir să se rupă. Dar nu mai vreau să vorbesc despre asta. Nu-mi doresc decât să mă simt bine în după-amiaza asta.

– Îmi pare rău, spuse el, cu un oftat. Chiar îmi pare rău.

Rămaseră apoi tăcuţi pentru o vreme, iar ea se gândi cât de bine era să aibă braţul unui bărbat în jurul umerilor ei şi umărul lui puternic sub obraz şi mâna într-a lui. Ar fi putut să se obişnuiască foarte repede cu un astfel de confort, cu o asemenea dependenţă. Cât de bine ar fi fost să poată să-şi transfere povara pe umerii largi ai unui băr-

bat şi să se cuibărească la pieptul lui, protejată de el.

Şi cât de uşor putea să-şi lase mintea să alunece într-o ficţiune şi să-şi imagineze că era bine să renunţi la propria autonomie şi individualitate.

De parcă ar fi existat sfârşituri fericite şi vieţi simple.

Îşi întoarse faţa dinspre umărul lui şi îşi dori ca viaţa să fie aşa de lipsită de complicaţii pe cât părea în visurile unei fetiţe – înainte ca ea să împlinească doisprezece ani şi înainte ca tatăl acesteia să se sinucidă.

Mâna lui o părăsi pe a ei şi îi dezlegă panglicile bonetei. Susanna nu-şi ridică privirea nici când el îi scoase boneta şi o aşeză pe băncuţă, alături de ea. Apoi mâna lui îi cuprinse bărbia între degetul mare şi cel arătător şi îi ridică spre el faţa, până când privirile li se întâlniră.

– Susanna, murmură el. Ah, scumpa şi puternica mea Susanna.

Numai puternică nu se simţea acum. Buzele îi tremurau când el le acoperi cu ale sale, calde, întredeschise, minunat de liniştitoare – şi ciudat de familiare, de parcă ajunseseră acolo unde le era locul. Se sprijini de el, cu o mână lipită de pieptul lui, iar cu cealaltă îi înlănţui gâtul, trăgându-l mai aproape. Îşi deschise gura şi îi simţi puterea şi căldura – esenţa lui – în momentul în care limba lui o întâlni pe a ei.

Pasiunea reizbucni între ei, Susanna gemu sub atingerea lui, mâna lui pătrunse pe sub pelerina ei şi-i mângâie sânii, abdomenul, coapsele. Îl sărută şi ea sub imperiul unei senzaţii de abandon sălbatic, mistuiţi amândoi de văpaia pasiunii.

Dar nu era o îmbrăţişare izvorâtă din instinct, iraţională. Se aflau în centrul unui labirint din mijlocul unui parc, probabil pustiu. Dar era, totuşi, foarte posibil să fie întrerupţi în orice moment. Se purtaseră nesăbuit la Barclay Court şi ca urmare avuseseră amândoi de suferit.

Când îşi dădu capul pe spate, îşi atinse fruntea de a lui şi închise ochii, el îşi retrase mâna din interiorul pelerinei ei şi nu încercă să continue sărutul.

– Susanna, spuse el după câteva minute. Aş vrea să te mai gândeşti...

Dar ea îşi lipi două degete de buzele lui, îşi ridică fruntea şi îl privi în ochi. O ţintui şi el cu o privire ce părea violetă în lumina soarelui. Nu încercă să termine fraza.

– Nu te mai uita aşa la mine, şopti ea.

– Cum aşa? Îi cuprinse încheietura şi îi îndepărtă mâna de gura lui.

– Cu milă şi compasiune. Se simţea furioasă, brusc şi inexplicabil. Se desprinse din îmbrăţişarea lui şi sări în picioare. Tu întotdeauna te pregăteşti să dai, să liniştеşti, să protejezi. Nu vrei niciodată să iei, să ceri, să îţi impui dorinţele? N-am nevoie de mila ta.

Şi despre ce naiba vorbea? Se întoarse cu spatele la el şi făcu câţiva paşi îndepărtându-se de centrul labirintului.

Tăcerea lui era la fel de acuzatoare ca şi cuvintele. Ştia că-l rănise, dar acum nu mai putea să retracteze ceea ce spusese.

– Înseamnă că ar trebui să te posed din nou aici, ca să-mi satisfac poftele – dar de data asta cu forţa? o întrebă el cu o voce înspăimântător de calmă – de ce nu ţipa la ea? Ar trebui să-ţi cer să te măriţi cu mine, pentru că aşa îmi dictează onoarea? Te aştepţi să mă impun ca un bărbat – şi încă un bărbat puternic şi bogat, cu titluri de noblеţe, care ia întotdeauna tot ce-şi doreşte de la oricine îi stă în cale? Mai ales când vine vorba de femei? Asta vrei de la mine, Susanna? Nu am înţeles. Îmi pare rău – nu pot fi un astfel de bărbat.

– Oh, Peter. Se întoarse şi se uită la el. Continua să

stea pe băncuță, cu spatele încovoiat, cu brațele pe coapse, cu mâinile atârnându-i printre genunchi. N-am vrut să spun asta.

– Atunci ce-ai vrut să spui?

Deschise gura şi trase aer în piept, apoi se simți debusolată. Nu ştia nici ea ce fusese în mintea ei. Îi spusese seara trecută că trebuia să învețe să se placă. Nici asta nu era foarte exact. Şi altădată zisese că avea un dragon de omorât. Dar nici atunci nu prea ştia ce voise să spună.

Voia ca el să...

Să mişte cerul şi pământul.

Pentru ea. Pentru el.

Voia s-o iubească.

Ce stupiditate! De parcă asta ar fi contat în vreun fel.

– Nu poți să-mi răspunzi, nu-i aşa? Pentru că ai vorbit serios, chiar ai vrut să spui toate lucrurile acelea. De fapt, cred că mă plac destul de mult. Nu însă şi pe tine.

Dar ridică o mână cu palma deschisă şi-i zâmbi strâmb când ea deschise gura şi trase aer în piept, pregătindu-se să vorbească.

– Gata, spuse el. Cred că eşti într-adevăr o profesoară foarte bună, Susanna Osbourne. Nu mi-am mai cercetat niciodată atât de mult sufletul, aşa cum am făcut-o de când te-am cunoscut. Credeam despre mine că sunt un tip simplu şi destul de vesel. Acum mă simt de parcă aş fi fost rupt în bucăți şi apoi cusut la loc, dar au mai rămas şi ceva părți pe dinafară.

Împotriva voinței ei colțurile gurii i se ridicară şi se trezi zâmbind.

– Înseamnă că într-adevăr, sunt o profesoară foarte bună, spuse ea. Dar şi tu eşti un om bun, Peter. Numai că...

El ridică din sprâncene.

– Nu sunt doar o femeie, continuă ea. Sunt o persoană.

Toate femeile sunt persoane. Dacă suntem slabe şi dependente de bărbați, asta se datorează faptului că le-am permis să ne transforme în acest fel. Poate că bărbații se simt mai bine, mai puternici dacă ne văd pe noi în această postură. Şi poate că majoritatea femeilor se complac într-o asemenea situație. Poate că societatea funcționează destul de bine tocmai pentru că atât femeile, cât şi bărbații sunt încântați să joace aceste roluri. Dar mie mi s-a luat rolul încă de când eram mică. N-o să spun niciodată că atunci mi s-a întâmplat un lucru bun, dar sunt recunoscătoare datorită faptului că circumstanțele m-au forțat să ies cumva din acest tipar, să nu mai joc un rol prestabilit. Prefer să fiu o persoană completă decât o simplă femeie, chiar dacă voi rămâne singură din cauza asta.

– Nu trebuie să fii singură.

– Nu. Îi zâmbi. Tu o să te căsătoreşti cu mine şi o să mă protejezi pentru tot restul vieții mele. Şi aşa parcurgem cercul complet. Îmi pare rău, Peter. N-am vrut să-ți țin un discurs atât de pompos. Habar n-am avut că eu cred toate aceste lucruri până când nu le-am auzit ieşindu-mi pe gură.

– Atunci lucrurile stau aşa cum mi-am închipuit, spuse el ridicându-se în picioare şi întinzându-i boneta. Eşti mai fericită fără mine. Asta este cruda realitate.

Şi acum nu mai putea să-l contrazică, nu-i aşa?

Îşi luă boneta, şi-o puse pe cap şi-şi înnodă panglicile sub bărbie.

– Vrei să faci ceva pentru mine? îl întrebă ea.

– Ce anume?

Se uită în ochii lui.

– Când te duci acasă, la Sidley Park de Crăciun, n-ai vrea să rămâi acolo? Să o transformi în casa ta, în viața ta? Brusc îşi dădu seama ce voia să insinueze.

– Şi să mă căsătoresc cu domnişoara Flynn-Posy, nu? Zâmbetul lui nu era deloc vesel.

– Dacă tu decizi să te căsătoreşti cu ea, sigur că da. O să stai de vorbă cu mama ta, Peter? O să vorbeşti cu ea de-adevăratelea?

– Să pun piciorul în prag? Să dau milităria jos din pod? Să trec totul prin foc şi sabie?

– Spune-i cine eşti de fapt. Poate că ea a fost atât de ocupată să te protejeze, încât nu te cunoaşte deloc. Poate – probabil – nu cunoaşte niciunul din visele tale.

El nu-i răspunse imediat şi ea se simţi teribil de jenată. Cum îndrăznea ea să se bage în viaţa lui? Chiar şi atunci când le sfătuia şi le îndruma pe fetele de la şcoală în privinţa problemelor pe care le aveau sau a viitorului pe care vroiau să şi-l făurească, era foarte atentă să nu fie niciodată atât de riguroasă, atât de dogmatică precum fusese acum.

– Îmi pare rău, murmură ea. N-am niciun drept...

– Iar tu vrei să faci un ultim lucru pentru mine? o întrebă el.

Realitatea o izbi atât de tare încât o resimţi ca pe un pumn în stomac. Un ultim lucru. Mâine pe vremea asta el avea să fie de mult plecat. N-o să mai fie decât o amintire, nici măcar una fericită, aşa cum decisese ea mai devreme să se gândească la el. Ultimele câteva minute înlăturaseră şi această posibilitate. Se uită întrebătoare la el.

– Îmi dai voie să te conduc până la doamna Markham şi până la Edith? o întrebă el.

– Acum?

– De ce nu? Lawrence Morley, soţul lui Edith, a rezervat câteva camere la Laura Place, care se află la doar o aruncătură de băţ de aici. A rămas stabilit că o să trec pe acolo înainte să plec din Bath. Şi i-am promis lui Edith că o să te întreb dacă ar putea veni la tine acasă sau dacă nu

ai vrea tu să-i faci o vizită.

Clătină din cap.

– Mai gândeşte-te. Nu ştiu dacă sunt eu în măsură să-ţi spun asta, dar tatăl tău a lăsat două scrisori – una adresată lordului Markham şi alta ţie.

Simţi o răceală în creştetul capului şi în nări.

– Scrisori? Cumva cuvântul se formă pe buzele ei, dar nu se auzi niciun sunet.

– De la tatăl tău. Făcu un pas spre ea şi-i luă mâinile într-ale lui, strângându-le cu putere. Nu ştiu dacă au fost păstrate, Susanna, sau ce scrie în ele. Dar nu crezi c-ar trebui măcar să vorbeşti cu doamna Markham?

Lăsase două scrisori – una dintre ele pentru ea.

Tatăl ei îi scrisese o scrisoare!

În care îi dezvăluia ce? Dar scrisoarea către lordul Markham oare ce conţinea?

Tot atât de repede ca şi şocul se instală panica.

– La fel de bine puteau să nici nu existe, spuse ea, smulgându-şi mâinile dintr-ale lui şi întorcându-se la băncuţă, pentru a-şi recupera mănuşile. N-are niciun rost să reîmprospătez acum, după atâţia ani, amintirea unui om a cărui nefericire l-a condus până la urmă la moarte. Se chinui să-şi pună mănuşile. N-aş putea decât să sporesc nefericirea celor rămaşi în viaţă.

– Nu te-ai mai gândit niciodată la momentele acelea, Susanna?

Nu îi explică ce vroia să spună. Nici nu trebuia. Bineînţeles, ea nu reuşise niciodată să se elibereze complet de trecut. Cum ar fi putut s-o facă? I se întâmplaseră toate acele lucruri, suferise, fusese oribil. Trecutul era o parte din ea. Dar îl lăsase în spate. Ducea o viaţă care părea sigură, plină şi fericită prin comparaţie cu vieţile multor mii de oameni. N-avea niciun rost să se întoarcă

acum în trecut. Era prea târziu.

– William Osbourne a dorit să fie auzit. A avut ceva de spus.

– Atunci ar fi trebuit să o spună, zise ea, întorcându-se cu fața spre el. Lordului Markham şi mie. În cei doisprezece ani de viață a fost destul de zgârcit la vorbă cu mine. Nu pomenea nici măcar despre mama, care reprezenta un mare gol în viața mea. Ar fi putut să-mi vorbească în loc să se omoare. Ar fi putut să mă iubească în loc să-şi găsească scăparea în moarte.

– L-ai iubit, spuse el încet.

– Bineînțeles că l-am iubit.

– Atunci iartă-l.

– De ce? Îşi ştergea cu furie lacrimile care i se scurgeau pe obraji, întoarsă cu spatele la el.

– Pentru că asta face dragostea din om.

Râse – un sunet tremurător şi patetic.

– De fiecare dată, spuse el. Tot timpul.

Dac-ar fi ştiut el! Dac-ar fi ştiut!

– Foarte bine. Se întoarse cu fața la el. Atunci hai să mergem. Du-mă la ele. O să le întrebăm despre scrisorile alea – şi despre ce scria în ele. Dar să ştii de pe acum, lord Whitleaf, că ar putea fi vorba de o cutie a Pandorei, care, odată deschisă, ar fi imposibil de închis la loc.

– Asta nu mă priveşte pe mine. E ceva ce trebuie să faci pentru tine. S-ar putea ca scrisorile acelea nici să nu mai existe, Susanna. Poate că scrisoarea care-ți era destinată nici n-a fost deschisă înainte de a fi distrusă. Tocmai de aceea cred că trebuie să te întâlneşti cu doamna Markham şi cu Edith. Acordă-le o şansă – şansa de care crezi că tatăl tău te-a lipsit.

Se uită la el, apoi dădu scurt din cap.

– Să mergem atunci spuse ea.

– Cu condiția să găsim drumul de întoarcere din labirintul ăsta, spuse el, cu privirea îmblânzită brusc de un zâmbet.

– Acum îmi doresc cu adevărat să ne fi pierdut aici pentru totdeauna, zise ea, zâmbind cu tristețe, împotriva voinței sale.

– Şi eu, încuviință el. Ar fi trebuit să mergem să ne construim o cabană pe vârful muntelui Snowdon când am avut şansa, Susanna.

Îi oferi brațul, iar ea îl luă fără să facă niciun comentariu.

19

În timp ce se apropiau de Laura Place, situată lângă podul din capătul străzii Great Pulteney, Peter constată brusc că nu mai era îndrăgostit de Susanna Osbourne.

De fapt, o iubea.

Şi existau o mulțime de diferențe între aceste două feluri de iubire.

O iubea şi, cu toate acestea, în cea mai mare parte a timpului, ea nu se simțise atrasă de el, ba chiar îl disprețuise.

Dacă exista un Dumnezeu, atunci în mod sigur era un tip pus pe glume. Cu riscul de a părea superficial şi

lăudăros, ar fi putut spune că toate celelalte domnişoare pe care le cunoscuse – şi fuseseră nenumărate în cei cinci ani care trecuseră de la majoratul său – îl plăceau şi îl admirau, şi ar fi fost gata să-l iubească, dacă el s-ar fi arătat dispus să le împărtăşească sentimentele.

Avea să plece din Bath mâine dimineaţă, devreme, şi de data asta nimeni şi nimic n-o să-l oprească. De fapt, abia aştepta să părăsească oraşelul. Dacă nu ar fi promis că va face această vizită, ar fi plecat chiar în după-amiaza asta.

Parcurseră tot drumul de la Sydney Gardens până la destinaţie în linişte, fără să schimbe o vorbă.

– Asta e casa, spuse el într-un târziu, cu ochii la numere. Se apropie de intrare şi bătu în uşă.

Ar fi putut s-o ia din nou pe Susanna de braţ – bănuia cât de nervoasă era, cât de mult şi-ar fi dorit să nu facă această vizită –, dar se abţinu. Mama şi surorile lui îl protejaseră prea mult şi îşi dădu seama că începuse să se comporte şi el la fel cu cei din preajma sa – mai ales cu femeia pe care o iubea. Dar ea nu avea nevoie nici de sprijinul, nici de protecţia lui.

Doamnele tocmai se întorseseră de la cumpărături, îi informă valetul care le deschisese uşa. O să le întrebe dacă puteau primi vizitatori. Se uită la cartea de vizită pe care i-o dăduse Peter, ridică din sprâncene şi se întoarse.

Două minute mai târziu fură conduşi într-un salonaş. Edith îi prezentă lui Peter un bărbat slăbuţ, cu părul tuns scurt, cu ochelari – Lawrence Morley, soţul ei. Apoi se întoarse spre Susanna, cu obrajii îmbujoraţi.

– Chiar eşti Susanna, spuse ea. Oh, bineînţeles că tu eşti. N-aş fi confundat niciodată părul şi ochii aceia. Ai crescut, dar nu te-ai schimbat deloc. Am fost convinsă că tu erai în biserică, cu Peter, seara trecută. Întinse ambele mâini. Oh, Doamne! Lawrence, dragul meu, ea este Susanna Osbourne de care ţi-am povestit la micul dejun.

Susanna ezită o clipă înainte de a-şi pune mâinile într-ale lui Edith, dar aceasta o strânse tare în braţe.

Doamna Markham stătea în spate, fără să scoată un cuvânt. Îl salutase pe Peter cu o înclinare a capului, dar ochii îi rămăseseră aţintiţi asupra Susannei.

– Toţi anii ăştia, spuse ea când Edith făcu un pas înapoi, cu ochii plini de lacrimi, m-am temut c-ai murit, Susanna.

– Nu, spuse Susanna, n-am murit.

– Domnişoară Osbourne, lord Whitleaf, spuse domnul Morley, veniţi mai aproape de foc, luaţi loc. Cred c-aţi venit pe jos până aici – n-am auzit nicio trăsură.

– Am făcut o plimbare prin Sydney Gardens, explică Peter în timp ce se aşezau cu toţii. E o zi foarte frumoasă.

– Da, ţinând seama de faptul că e noiembrie, îl aprobă Morley, deşi presupun că e destul de frig. Sper că v-aţi îmbrăcată bine, domnişoară Osbourne? V-aţi lăsat hainele jos?

– Da, domnule. Zâmbi. Pelerina şi mănuşile mi-au ţinut de cald, le-am purtat şi în zile mai friguroase decât asta.

– Înţelept din partea dumitale că nu le-ai lăsat acasă. Edith a văzut că e soare şi ar fi vrut să iasă şi ea înainte ca servitorii s-o anunţe cât de cald era de fapt, să-i spună că nu bate vântul şi că nu se vede niciun nor pe cer. Presupun că în biserică a fost destul de răcoare seara trecută şi mai era şi curent, dar ea a insistat să meargă la concert. M-am simţit uşurat când am aflat că o va însoţi şi soacră-mea, ştiind că ea o să insiste să rămână cu pelerina pe ea. Edith e încă în convalescenţă după naştere, aşa cum ştiţi probabil.

– Nu, n-am ştiut, spuse Susanna, uitându-se la Edith. Ce bine îmi pare pentru tine!

– Avem un fiu, spuse Edith zâmbind. E adorabil, nu-i aşa, dragule? Seamănă cu tăticul lui.

Discutară politicos în timp ce o tavă cu ceai fu adusă şi lady Markham îi turnă fiecăruia în ceaşcă şi le oferi şi prăjituri cu fructe.

– Susanna, spuse Edith într-un târziu, tu locuieşti în Bath? Unde e casa ta?

– Predau şi locuiesc la şcoala de fete a domnişoarei Martin, pe Daniel Street. Sunt profesoară de scriere, caligrafie şi de jocuri, printre altele.

– Jocuri? se miră Morley. Sper că nu e prea solicitant, domnişoară Osbourne. Exerciţiile fizice care presupun un efort prea mare nu sunt potrivite pentru domnişoare, aşa am auzit, şi chiar cred chestia asta. Cred că ar fi mai indicate pictura sau broderia. Jocurile solicitante sunt scoase din programa şcolară la majoritatea instituţiilor de învăţământ pentru fete, şi e foarte bine că se întâmplă aşa.

– Eşti profesoară, spuse lady Markham înainte ca Susanna să poată răspunde – timp în care Peter îşi aduse aminte amuzat de felul cum vâslise ea, roşie la faţă şi râzând, cu prilejul competiţiei nautice de la Barclay Court. Cum ai ajuns să îmbrăţişezi profesia asta, Susanna?

– Am plecat la Londra, unde m-am înscris în evidenţa unei agenţii de plasare a forţei de muncă. Dar am avut norocul de a deveni elevă la şcoala domnişoarei Martin de aici. Am fost elevă până la optsprezece ani, apoi mi s-a oferit postul de profesoară.

– Ai plecat la Londra, spuse lady Markham. Dar cum ai ajuns acolo, Susanna? Erai doar un copil. Şi am verificat staţiile de trăsuri pe distanţe de mai multe mile, în toate direcţiile.

– M-am dus în camera tatălui meu, zise Susanna. Acolo avea nişte bani, într-o cutie, pe măsuţa de toaletă.

I-am luat, presupunând că acum erau ai mei. Am găsit şi o valiză, tot acolo, îndeajuns de mare ca să pot băga în ea aproape toate lucrurile, dar suficient de mică pentru a o putea cără. Cea mai mare parte din drum am mers pe jos sau cu căruţele. Nu aveam banii necesari pentru a-mi lua bilet la un alt mijloc de transport.

– Sper, domnişoară Osbourne, spuse Morley, că nu aţi mers cu căruţe în care să fi stat pe fân, aşa cum se întâmplă în multe cazuri cu turiştii care nu călătoresc cu trăsura sau cu poştalionul. Fânul este adesea umed, chiar dacă pare uscat la atingere.

– Nu cred c-am stat vreodată pe fân, domnule, spuse ea.

– Oh, Susanna! exclamă lady Markham şi puse ceaşca de ceai pe farfuria goală, de ce ne-ai părăsit aşa, fără să spui nimic nimănui? Bineînţeles, erai foarte supărată, biată copilă, dar mă aşteptam să te îndrepţi spre noi. Eram ca o familie pentru tine, sau cel puţin aşa am crezut.

Peter observase că Susanna nu luase decât o înghiţitură din bucata ei de prăjitură. Observase, de asemenea, că obrajii îi erau mai palizi decât de obicei, în ciuda aerului curat în care stătuse în ultimele două ore.

– După cum aţi observat, doamnă, am fost foarte abătută, şi nu eram decât un copil. Cine ştie de ce am fugit aşa? Nimeni nu mă lăsa să-mi văd tatăl, aşa că nu-mi venea să cred că murise cu adevărat. Apoi am auzit de interdicţia de a fi îngropat în curtea bisericii şi mi-am dat seama că într-adevăr murise. Am...

– Biserica trebuie să fie foarte fermă în asemenea chestiuni de principiu, interveni Morley, oricât de regretabil ar...

– Scumpule, îl întrerupse Edith. Mă tem că Jamie s-a trezit şi ar vrea ca unul dintre noi să stea cu el, chiar dacă în clipa de faţă îl supraveghează dădaca.

Bărbatul sări în picioare.

– Mă duc imediat la el, dacă mă veți scuza, domnișoară Osbourne, lord Whitleaf, mamă soacră. Dar sunt sigur că veți înțelege anxietățile unui proaspăt tătic.

– Mulțumesc, Lawrence, spuse Edith. Ești foarte amabil.

În alte împrejurări, Peter ar fi fost amuzat de comportamentul agitat, dar în esență bine intenționat al lui Morley și de relația ce exista între el și Edith, care părea să țină cu adevărat la el. Dar Peter simțea stresul Susannei – și pe cel al vecinei sale de-o viață.

– Soțul meu și cu mine nu te-am fi lăsat să-l vezi pe tatăl tău, spuse lady Markham după ce Morley închise ușa în urma sa, pentru că..., ei bine...

– Înțeleg, o întrerupse Susanna. Se împușcase în cap. Dar era tot ce aveam pe lume și n-am fost lăsată să mă apropii de el. Iar înmormântarea urma să fie diferită față de celelalte, umilitoare. Presupun că am vrut să mă distanțez cât mai mult de toate astea.

– Nici măcar nu ți-ai luat rămas-bun de la mine, zise Edith. Mai întâi am văzut că în casă era jale mare, eu nu aveam voie să ies din cameră, nu mi s-a permis nici măcar să mă duc în camera de joacă, și când am trimis-o pe dădacă după tine, nu ți-a dat de urmă. Și nimeni n-ar fi putut. Oh, îmi pare atât de rău! Se lăsă pe spate în scaun. E evident că ai suferit mult, incomparabil mai mult decât mine. Și nu aveai decât doisprezece ani. În ochii mei, de fetiță de unsprezece ani, păreai foarte matură, dar nu erai deloc capabilă să iei decizii pe măsură. Îmi doresc să... ah, lasă. Sunt atât de fericită să te revăd, mă bucur nespus că ți-a mers bine. Ești profesoară într-o școală de fete. Aș putea să jur că ești o profesoară foarte bună.

Incredibil, conversația alunecă în acea direcție. Ajunseră să discute despre avantajele și dezavantajele trimi-

terii fetelor la școală, comparativ cu instruirea lor acasă.

Nu vor insista să afle motivele care o făcuseră pe Susanna să fugă de acasă, se gândi Peter, și nici ea n-avea să spună mai multe. N-or să aducă vorba de scrisorile lăsate de William Osbourne – și nici ea nu va pune nicio întrebare în legătură cu asta.

I se părea ciudat că ea nu voia să afle mai multe, că n-o interesa să descopere ce intenționase tatăl ei să-i spună în ultimele clipe de viață, când știa că nu peste multă vreme se va sinucide. În Sydney Gardens, după ce în primele momente lăsase impresia că era pe punctul să leșine, vorbise despre o adevărată cutie a Pandorei și nu era dispusă să dezvolte ideea.

Într-un fel poate că era de înțeles. În toți acești ani crezuse că tatăl ei murise fără să-i lase niciun indiciu cu privire la motivele sale, la sentimentele sale, fără să-și ia rămas-bun de la ea. Acum aflase că îi lăsase totuși ceva. Însă nu strica să ia în considerare și zicala aceea despre câinii al căror somn nu trebuie să fie tulburat – mai ales că trecuseră unsprezece ani.

Momentul potrivit pentru aflarea unor adevăruri semnificative părea că trecuse deja. Se lăsaseră cu toții antrenați într-o conversație politicoasă, amicală, tipică pentru o vizită de după-amiază.

Probabil că n-ar fi trebuit să se amestece în viața ei. Aproape că o forțase să vină aici. Își ținuse promisiunea pe care i-o făcuse lui Edith. Acum, cele trei femei ar fi avut toate motivele să fie mulțumite, doamna Markham și Edith, fiindcă aflaseră că ea supraviețuise, că era fericită, Susanna pentru că aflase că n-o urau și că n-o abandonaseră fără să facă niciun efort pentru a o găsi. Dacă fuga ei și cuvintele doamnei Markham – cele pe care le auzise lângă camera de joacă – n-au fost explicate satis-

făcător, ei bine, poate că preferau să se oprească aici, să nu aprofundeze respectivele probleme.

N-ar fi trebuit să se bage. Nu era deloc treaba lui.

Dar cu toate astea, interveni în discuție.

– Tocmai îi spuneam domnișoarei Osbourne cu ceva timp în urmă, doamnă, zise el într-un moment în care conversația lâncezea, despre scrisorile găsite în agenda aceea, în biroul domnului Osbourne, după moartea lui.

Trei perechi de ochi se întoarseră spre ei, cuprinzând un reproș nedisimulat. Apoi Susanna își plecă privirea.

– Da, confirmă Lady Markham. Erau două astfel de scrisori, una adresată lui Markham, și una Susannei.

– Și ce spunea în ele? întrebă Susanna, cu vocea foarte încordată. Explică de ce a făcut acel pas?

– Cred că da, zise doamna Markham în timp ce Edith își așeza farfuria pe masă. Era adresată lordului Markham, Susanna, nu mie, trebuie să înțelegi asta. Eu – noi – ne-am gândit întotdeauna la tatăl tău cu respect și chiar cu afecțiune. A fost un secretar bun și eficient.

– Dar ați văzut scrisoarea respectivă? se interesă Susanna.

– Da, recunoscu lady Markham. Cred că da.

– Și ce se spunea în ea? Vă rog, spuneți-mi.

Peter se gândi brusc la ceva și se ridică în picioare.

– Poate ați prefera ca eu să nu fiu de față – eu n-am nicio legătură cu cele petrecute, nu? Să vă las singure? Aș putea s-o aștept pe domnișoara Osbourne...

Dar lady Markham îl opri cu un gest și el se așeză la loc.

– Nu, spuse ea cu o voce stinsă. Nu e nevoie să pleci. A existat ceva în trecutul tatălui tău, Susanna, ceva ce a rămas ascuns mulți ani, dar într-un târziu a ieșit la iveală. Lucrurile amenințau să ia o întorsătură urâtă pentru el.

Credea că oprobriul avea să se răsfrângă și asupra ta, și a lui Markham, pentru că angajase un astfel de secretar. Își închipuia, probabil, că avea să fie dat afară într-un mod rușinos și că n-ar mai fi avut cu ce să-și întrețină familia – pe el și pe fiica sa. Nu întrevedea nicio ieșire din impasul în care se afla. Asta este tot ce-mi amintesc. A fost o situație foarte tragică, dar nu s-ar fi putut face nimic pentru schimbarea rezultatului final.

Lui Peter i se părea o explicație destul de aproximativă. *Cred că... Asta-i tot ce-mi amintesc...* Oare cuvintele dintr-o scrisoare de adio a unui sinucigaș nu rămâneau întipărite pe vecie în mintea celor ce le citeau – mai ales când era vorba de un bărbat care trăia și lucra în casa ta și care se împușcase acolo?

– Și scrisoarea pentru mine? întrebă Susanna încet.

– Din câte știu eu, această scrisoare n-a fost deschisă, spuse lady Markham.

– A fost distrusă?

– Nu știu. Lady Markham clipi repede. Nu mi-l pot imagina pe Markham arzând-o, dar nu sunt singură.

– Poate știe Theo, mamă, sugeră Edith. Oh, cu siguranță s-a păstrat.

– După cum s-ar putea să nu mai existe, spuse Susanna. Se ridică în picioare, iar Peter o urmă. Dacă tatăl meu a făcut ceva atât de îngrozitor înainte ca eu să mă fi născut, mi se pare că s-a revanșat pentru asta muncind din greu în slujba lui sir Charles. Nu vreau să știu de ce a murit. Și nici cine... Oh, nu contează. Prefer să-l las să se odihnească în pace. Vă mulțumesc pentru amabilitatea de a mă invita la un ceai, dar acum trebuie să plec. Am lipsit de la școală toată după-amiaza și nu-mi pot permite să-mi neglijez și mai mult îndatoririle.

– Susanna, spuse Edith, ridicându-se și ea în picioare,

mai treci pe la noi. Poate ieşim să ne plimbăm împreună sau să mergem la cumpărături. Poate...

– Nu, o întrerupse Susanna. Îndatoririle mele de profesoară îmi ocupă aproape tot timpul, şi asta în fiecare zi, Edith. În curând o să aibă loc concertul de Crăciun, aşa că o să fiu şi mai prinsă. Am fost liberă aseară apoi, în după-amiaza asta... Mi-am cam terminat raţia de libertate. Eu... Şi acum tu ai un soţ şi un copil care îţi ocupă aproape tot timpul. Trăim în lumi diferite. Ar fi mai bine să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Edith îşi încrucişă mâinile în poală. Părea rănită.

– O să-ţi scriu, spuse ea. Presupun că îţi vei putea găsi câteva minute libere pentru a citi o scrisoare.

– Mulţumesc. Susanna îi zâmbi cu buzele strânse.

– Mi-a făcut o mare plăcere, zise lady Markham. N-o să ştii niciodată, Susanna, de câte ori pe parcursul acestor ani m-am întrebat dacă ai supravieţuit şi dacă am fi putut face la momentul respectiv mai multe pentru a te găsi. Mă bucur nespus că ai venit. O conduci tu înapoi la şcoala domnişoarei Martin, Whitleaf?

– Da, doamnă, zise el şi făcu o plecăciune.

Dar când ieşiră în stradă, câteva minute mai târziu, îşi dădu seama că vizita respectivă nu rezolvase prea multe. Poate că nici nu era nevoie, se gândi el. Susanna lăsase impresia că nu vrea să afle tot ce se întâmplase cu unsprezece ani în urmă şi nici de ce. Poate că era mulţumită la gândul că tatăl ei îi scrisese o scrisoare. El ar fi vrut să afle mai multe, dar asta nu conta, nu-i aşa?

Şi cel puţin îi făcuse pe plac lui Edith şi doamnei Markham. Şi poate că o convinsese pe Susanna că nu fusese niciodată o povară, aşa cum crezuse ea.

– Îţi pare bine că ai venit? întrebă el, luând-o de braţ.

Îşi întoarse repede capul spre el.

– Da. Altfel m-aş fi temut să ies din şcoală de frică să nu mă întâlnesc cu ele. Acum am stat faţă în faţă şi am descoperit că sunt doar nişte oameni obişnuiţi şi nu s-au schimbat deloc, au rămas la fel cum le ştiam eu. Edith e foarte frumoasă, nu-i aşa? Sper că este fericită cu domnul Morley.

– Chiar dacă tu n-ai putea niciodată să fii fericită lângă un astfel de bărbat? zise el cu un surâs.

– Dar nu mi-a cerut nimeni să fiu, nu-i aşa? Izbucni şi ea în râs.

Se bucura s-o audă din nou râzând.

Veni şi sfârşitul. Ar fi putut să-şi sărbătorească logodna acum. În loc de asta avea să-şi ia rămas-bun de la el.

Fusese alegerea ei.

Susanna ştia, în timp ce mergeau în tăcere pe Great Pulteney, întorcându-se spre Sydney Place că amintirile vizitei ei la Edith şi la lady Markham aveau s-o urmărească o vreme, la aceasta adăugându-se decizia ei de a nu insista în privinţa conţinutului scrisorii lăsate de tatăl ei domnului Markham sau a existenţei acesteia.

Dar acum nu se putea gândi la asta.

Îşi simţea inima grea. Avea senzaţia că durerea îi creştea cu fiecare pas pe care-l făcea.

Şi totuşi, la începutul după-amiezei sperase că totul s-ar fi putut termina într-o atmosferă distinsă şi amicală. Faptul că-l iubea nu avea prea mare importanţă. Ţinând seama de turnura pe care o luase viaţa ei, ar fi fost ciudat dacă *nu* s-ar fi îndrăgostit de el. O să-şi revină. Nici nu se putea altfel. Ar fi fost imposibil, dintr-o sumedenie de motive, să fie fericiţi în căsătorie, aşa că prefera să-l piardă definitiv decât să aibă un mariaj nefericit cu el.

Dar, oh, în momentul acela îi venea foarte greu să se gândească la astfel de lucruri. Poate că peste o oră o să fie

în stare să le analizeze la rece. Diseară avea să se gândească la ele, săptămâna viitoare, luna viitoare. Dar acum...

– Mâine o să plec dimineață devreme spre Londra, spuse el în timp ce mergeau pe strada Sutton. Școala se profila deja la orizont.

– Da, încuviință ea. Nu prea ai de ce să stai în Bath, mai ales în această perioadă.

– Totuși am petrecut câteva zile foarte plăcute aici.

– Mă bucur.

Își vorbeau ca doi străini, veseli și politicoși.

– Îmi pare bine că te-am revăzut.

– Da.

– Poate, spuse el, o să ne mai întâlnim vreodată.

– Da, ar fi plăcut.

Încetiniră pașii, apoi se opriră înainte s-o ia pe strada Daniel.

– Susanna, spuse el, acoperindu-i mâna cu palma, dar fără să-și întoarcă spre ea și capul. Înainte să plec vreau să știi că eu chiar țin la tine. Știu că în ce te privește jumătate din timp nu mă placi și în cealaltă jumătate nu ești de acord cu mine, dar eu tot țin la tine. Cred că la un moment dat chiar am fost prieteni. În multe privințe încă mai suntem. Dar într-o după-amiază, am devenit mai mult decât prieteni. N-a fost vorba doar de un bărbat plin de pofte care a profitat de faptul că era singur cu o femeie inocentă. Țineam la tine. Știu că nu mă dorești și că nu ai nevoie de mine. Mi-am dat seama că viața pe care o duci te face fericită. Dar cred că poate și tu într-un fel ții la mine, și voiam să-ți spun că... Ei bine. Ai auzit vreodată un monolog mai încâlcit? Și chiar acum, când îmi doream să fiu cât mai elocvent și convingător.

– Oh, Peter! exclamă ea, agățându-se și mai tare de brațul lui. Bineînțeles că țin la tine. Și te asigur că sunt de

acord cu cea mai mare parte a lucrurilor pe care le văd în tine. Cum aș putea să nu fiu? Ești întotdeauna foarte amabil și bun la suflet. Și să știi că și eu te plac.

– Dar nu îndeajuns de mult pentru a te căsători cu mine? o întrebă el, continuând să-și ferească privirea.

– Nu. Era mai ușor să-i spună nu decât să încerce să-i explice – oricum, ar fi fost imposibil să-i dezvăluie toate motivele ei. Mulțumesc, dar nu s-ar cuveni.

– Nu, zise el încet. Presupun că nu. Atunci te las aici.

– Da. Panica puse stăpânire pe ea. Își desprinse brațul de sub al lui.

El se întoarse și-i luă mâinile într-ale sale, strângându-le atât de tare, încât ea aproape se strâmbă de durere. Apoi le ridică pe rând și le atinse cu buzele.

Își înălță privirea spre ea și-i zâmbi.

– O zi de noiembrie deja memorabilă pare să fi devenit și mai caldă și mai însorită datorită prezenței dumitale, spuse el, reproducând, în linii mari, primele cuvinte pe care i le adresase când o cunoscuse. Mulțumesc, Susanna.

Și astfel reuși s-o facă să zâmbească, deși simțea cum i se frânge inima.

– Ce prostie! exclamă ea.

Și, brusc, izbucniră amândoi în râs.

– Rămas-bun, Peter, spuse ea.

Și pentru că nu mai putea să suporte tensiunea momentului, plecă în grabă, dădu colțul, ajunse la ușa de la intrarea în școală, ridică ciocanul și bătu de mai multe ori decât ar fi fost necesar.

Domnul Keeble deschise ușa, iar ea se uită spre colț, dar acolo nu mai era nimeni. Intră și ușa se închise în urma sa.

În clipa aceea i se păru că nu mai avea pentru ce trăi. Absolut nimic. Era prea îndurerată pentru a-și da seama

că devenise melodramatică.

Vreau să ştii, înainte să plec, că eu ţin foarte mult la tine.

Mary Fisher, una dintre elevele din ciclul mediu, tocmai urca scările. Se întoarse când văzu cine intrase în clipa aceea pe uşă.

– Oh, domnişoară Osbourne, strigă ea, entuziasmată, noi şi domnul Upton am făcut schimbările pe care le doreaţi la schiţele pentru piesă şi le-am terminat. Sunt atât de frumoase! Veniţi să vedeţi.

– Bineînţeles. Abia aştept. Ia-o înainte, Mary, spuse Susanna zâmbind larg în timp ce-şi desfăcea panglicile bonetei. Aţi lucrat toată după-amiaza? E foarte frumos din partea voastră.

Vreau să ştii, înainte să plec, că eu ţin foarte mult la tine.

... înainte să plec...

Şi acum plecase.

20

Peter se duse direct în Sidley Park, cu gândul de a rămâne acolo.

Vrei să faci ceva pentru mine? Şi asta fusese tot. Poate că ea nu avea să afle niciodată că se supusese necondiţionat şi nici nu ştia ce folos ar putea trage Susanna de pe

urma venirii lui aici. Dar acum se întorsese acasă. O iubea, aşa că-i îndeplinise ultima dorinţă.

El spera ca dragostea să dispară la fel de brusc precum apăruse. Detesta acest sentiment. La drept vorbind, era un lucru minor.

Mama sa fusese extrem de fericită să-l vadă. Vorbise întruna despre Crăciun, care avea să fie perfect acum că venise şi el acasă să se bucure de pregătirile pe care le făcuse pentru el. Patru dintre surorile sale urmau să sosească la Sidley Park de Crăciun: Barbara, Doris, Amy şi Belinda. Toate în afară de Josephine, care locuia în Scoţia cu soţul ei şi familia acestuia. Şi, desigur, surorile sale aveau să vină împreună cu soţii şi cu copiii lor în număr de nouă. Şi pentru că era Crăciunul, fuseseră invitate şi o mulţime de rude de toate vârstele. Nu era aşteptat niciunul din unchii săi – se făcuse bineînţeles în urmă cu cinci ani – deşi în ultimul timp se mai întâlnise cu ei ocazional în Londra şi adoptase o atitudine cordială faţă de aceştia.

Şi, desigur, avea să vină şi familia Flynn-Posy.

Ei bine, avea să sufere cu stoicism. Ba chiar o să-i facă plăcere. O să fie o gazdă desăvârşită.

Mama sa îl chemase în sufragerie în ziua imediat următoare sosirii lui acolo şi-i explicase tot ceea ce intenţiona să întreprindă pentru a-i face o mare plăcere.

– Mă voi gândi la asta, mamă, îi spusese el. Am şi eu ideile mele.

– Desigur, dragul meu, îi răspunse ea radiind de fericire. Orice doreşti, cu condiţia să nu strice efectul general pe care mi-am propus să-l realizez. Cât mă bucur să te revăd acasă.

El nu mai spusese nimic. Niciodată nu-i fusese uşor să discute cu mama sa – părea o chestie lipsită de sens să te dai cu capul de un perete de stâncă.

Vrei să vorbeşti cu mama ta, Peter? Să discuţi cu adevărat?... Să-i spui cine eşti. Poate că a fost atât de preocupată să te copleşească cu dovezile de iubire, că nu te cunoaşte deloc. E foarte probabil ca nici măcar să nu-ţi cunoască visurile şi dorinţele.

Nu purtase niciodată o discuţie serioasă cu mama sa şi nici ea cu el. O înfruntase o singură dată, desigur – amintirea îl obseda –, dar se supăraseră îngrozitor atunci şi nici nu profitaseră de acea ocazie pentru a-şi deschide sufletul unul în faţa celuilalt, pentru a stabili o relaţie nouă de egalitate ca de la o mamă adultă la fiul ei adult.

Totul avea să se schimbe. O să vorbească cu ea. N-o să cedeze în faţa voinţei ei de fier. Era probabil absurd că mărul discordiei avea să fie o sufragerie decorată în tonuri de mov.

În perioada premergătoare Crăciunului a fost mai tot timpul plecat de acasă. Stătea în casa de oaspeţi, uneori ore întregi, aprinzând focul în camera de zi şi bucurându-se de liniştea de aici. Întotdeauna iubise această casă, care fusese în permanenţă bine întreţinută, deşi, de când îşi aducea el aminte locuiseră acolo doar guvernantele fetelor şi tutorii pe care-i avusese el înainte de a merge la şcoală şi uneori în vacanţe. Era o vilă mică, înconjurată de o grădiniţă drăguţă, în cel mai îndepărtat colţ al parcului.

Ar fi fost, de fapt, casa ideală pentru mama sa.

Îşi vizită din nou vecinii. Şi apoi trecu pe la Theo.

– Apropo, trebuie să-ţi mulţumesc, spusese Theo când erau în bibliotecă bând un coniac, pentru că ai mers cu Susanna Osbourne în vizită la mama şi Edith la Bath. Amândouă mi-au scris şi mi-au relatat totul chiar a doua zi. Fiindcă eram la şcoală când a murit Osbourne şi Susanna a dispărut, nu mi-am dat seama cu adevărat cât de afectate au fost de cele întâmplate. În toţi aceşti ani,

mama a crezut că Susanna era moartă.

– Scrisorile mai există? întrebă Peter.

– Desigur, confirmă Theo întinzându-şi picioarele spre foc. Erau în fundul seifului din vechiul birou al lui Osbourne, unde nu m-am gândit să caut. Există acolo o mulţime de hârtii vechi peste care trebuie să mă uit într-una din zilele astea. Nici nu citisem scrisoarea pe care Osbourne i-o trimisese tatălui meu până când nu am găsit ambele misive, după ce mi-a scris mama. A Susannei încă este nedeschisă. Poate că ar trebui să i-o trimit, deşi mama presupune că nu o interesează. Mi se pare foarte ciudat.

– Eu cred că mai degrabă se teme s-o citească, spuse Peter.

– Cum? făcu Theo împingând cu cizma un lemn mai adânc în foc. De ce să-i fie frică? Fantome? Deşi oricine s-ar înfiora la gândul de a citi o scrisoare scrisă în urmă cu zece ani de cineva care a murit.

– Eu cred că se teme de ce ar putea afla. Uneori nu este bine să descoperi ceea ce credeai că e de domeniul trecutului. Dar mă întreb dacă nu tocmai incertitudinea o va roade acum că a aflat de existenţa scrisorii. Ştie că încă există?

– Nu, dacă nu cumva i-a spus mama. Uneori îmi doresc să am şi eu o secretară. Redactarea scrisorilor nu este îndeletnicirea mea preferată. Deşi cred că trebuie să scriu una acum. Nu pot doar să o pun în plic pe cea scrisă de tatăl ei şi să i-o trimit fără niciun cuvânt, nu?

– Este posibil să fie ceva în scrisoarea adresată tatălui tău care să nu apară în a ei? Trebuie să te gândeşti şi la faptul că scrisoarea era destinată unui copil de doisprezece ani.

Theo ridică dintr-o sprânceană, uitându-se în foc şi sorbind din coniac. Apoi îl privi fix pe Peter.

– Auzi, Whitleaf, care-i interesul tău în toată chestiunea asta?

– Doar interesul.

– Mi-ai spus că te-ai întâlnit cu Susanna în vara asta. Apoi ai fost cu ea la un concert în abația din Bath, după aceea la Sydney Gardens şi în final în vizită la Edith. Nu cumva e amanta ta? Lui Morley nu i-ar plăcea să afle că ți-ai dus amanta în vizită la el şi la Edith.

Acest gând i se păru atât de amuzant încât chicoti, după care îşi lăsă capul pe spate şi izbucni de-a binelea în râs.

– Probabil că ar face o scenă, adăugă el. Dumnezeu ştie ce a văzut Edith la el, dar a fost o căsătorie din dragoste.

– Susanna nu este amanta mea, spuse Peter fără să-i împărtăşească veselia. Şi ți-aş fi recunoscător, Theo, dacă nu ai mai face niciodată această remarcă. I-am cerut mâna şi m-a refuzat.

– Cum? făcu el încruntându-se. De ce naiba? Ea este profesoară la şcoală, nu? Şi ultima dată când m-am interesat tu erai viconte. Ar fi o partidă ideală pentru ea, nu? Şi această afirmație nu reflectă în întregime adevărul.

– Cred că trebuie să ştie tot adevărul, spuse Peter. Tot ceea ce ați aflat tu şi mama ta şi tot ceea ce este menționat în cele două scrisori. S-ar putea să fie supărător pentru ea, dar nu cred că va reuşi să se elibereze de trecut până când nu va afla întregul adevăr. El era totul pentru ea, Theo, şi s-a sinucis trăgându-şi un glonț în cap.

– Ei, da, bietul de el. Mă întreb dacă nu i-ar face plăcere să vină aci de Crăciun. Pun pariu că Edith ar fi în al nouălea cer şi cred că şi mama ar fi mulțumită. Ea se întoarce acasă poimâine, că tot veni vorba. O s-o întreb şi pe ea. Şi dacă mă gândesc bine, şi mie mi-ar face plăcere să o revăd pe Susanna. Țineam mult la ea. Îmi aduc aminte că într-o vară am învățat-o să vâslească. Şi era extrem de bună, mai ales dacă te gândeşti că avea mâinile subțiri ca

două bețe şi o claie de păr roşu. Şi-a păstrat culoarea?

– Acum este castaniu, spuse Peter.

Nu încercase să-l manipuleze pe Theo pentru a o invita pe Susanna în Fincham. Mai degrabă luase în calcul varianta ca Theo să meargă la Bath, însoțit de lady Markham şi având asupra sa cele două scrisori, amândoi urmând s-o ajute să treacă peste ceea ce s-a întâmplat în trecut.

– O vei invita? întrebă el.

Theo se uită la el şi chicoti, după care se ridică în picioare pentru a lua sticla de coniac.

– Aşa voi face, spuse el, şi poți să alegi dacă vei ocoli domeniul Fincham de Crăciun sau vei dori să vii aici în fiecare zi. Cât de sigură era când te-a refuzat? Şi tu cât de dezamăgit ai fost? Sunt întrebări retorice, Whitleaf – dragostea altui bărbat nu se numără printre preocupările mele. Dar o voi aduce pe Susanna aici dacă vrea să vină. S-ar putea să nu vrea, bineînțeles. Mi se pare că este o femeie foarte hotărâtă – o trăsătură care a ieşit la iveală când a împlinit doisprezece ani, presupun. Mai vrei coniac?

Ținea sticla deasupra paharului lui Peter.

– Este extrem de bun, făcu el. Este de contrabandă?

– Cum s-ar putea altfel?

Ea o să refuze invitația, se gândi Peter. Bineînțeles că nu va accepta.

Nu avea niciun rost să se întrebe cum s-ar comporta el dacă ea ar veni. Ar ocoli domeniul Fincham? Ori ar fi nelipsit de acolo?

Dar nu avea să ştie niciodată, nu? Pentru că ea nu va veni.

Eleanor Thompson se alătură personalului şcolii domnişoarei Martin ca profesoară de geografie şi de matematică. Claudia se aşteptase ca să vină după Crăciun, dar ea era nerăbdătoare, aşa că se mută la şcoală di-

rect de la hotel şi îşi preluă îndatoririle de îndată ce Claudia revizui orarul şi-i dădu programa.

În scurtă vreme deveni favorita fetelor dar şi a colegilor ei profesori. Era destul de severă în privinţa disciplinei, dar în plan profesional dădea dovadă de tact şi avea un pronunţat simţ al umorului. Era prea târziu să mai facă ceva spectaculos – după cum spusese chiar ea – pentru concertul de Crăciun, cum ar fi fost să regizeze o piesă sau să asigure coregrafia. Aşa că desfăşură o muncă lipsită de glorie, în spatele scenei, aşa cum anunţase chiar a doua zi după ce ajunse acolo şi lucră aproape în fiecare clipă liberă după aceea, cu un grup de fete care se oferiseră voluntare, să monteze decorul pentru scenetele domnului Upton şi foarte adesea punea chiar ea mâna pe mătură.

– Şi când te gândeşti, zise ea într-o seară, căscând, în camera Claudiei şi frecându-şi o pată de vopsea de pe un deget, că până să se mărite Christine cu Bewcastle şi să ne dea viţele peste cap, credeam că viaţa perfectă era să stau singură acasă cu o carte în mână.

– Şi acum crezi acelaşi lucru? o întrebă Susanna cu un licăr jucăuş în privire.

Eleanor râse.

– Ocazional, recunoscu ea. Ca azi dimineaţă, de exemplu, când Agnes Ryde a mormăit o înjurătură în argou fiindcă n-a reuşit să rezolve o problemă la matematică şi eu a trebuit să rezist tentaţiei de a mă preface că nu înţeleg. Contează, probabil, şi faptul că Agnes este una dintre favoritele mele, deşi sunt sigură că-mi vei atrage atenţia, Claudia, că profesorii nu trebuie să aibă studenţi preferaţi. Agnes are caracter.

– Uneori exagerează în această privinţă, spuse Claudia. Dar n-ai cum să nu-ţi placă de fata asta.

– Chiar mi-a zis ieri, interveni Lila, că este amuzant să

înveţe să vorbească corect pretinzând că este o ducesă, aşa cum le-am sugerat eu. A şi zâmbit când a afirmat asta. Şi şi-a ridicat o sprânceană şi a întins mâna ca şi cum s-ar fi aşteptat să i-o sărut.

Râseră toate şi Susanna se ridică în picioare pentru a le mai turna o ceaşcă de ceai.

– Te-a supărat scrisoarea pe care ai primit-o de dimineaţă, Susanna? întrebă Claudia după ce se aşeză şi ea.

La început, Susanna se gândise că scrisoarea era de la Frances sau Anne, însă după aceea constată că nu recunoaşte scrisul.

– Este de la Lady Markham de la castelul Fincham, spuse ea. Se află în Hertfordshire, acolo unde am crescut, completă ea pentru ca şi Lila şi Eleanor să înţeleagă.

– Şi? se interesă Claudia uitând să mai ducă la gură ceaşca de ceai rămasă în aer.

– M-a invitat să-mi petrec Crăciunul acolo, spuse Susanna. Edith, domnul Morley şi fiul lor vor fi şi ei prezenţi. Invitaţia mi-a fost adresată direct de Sir Theodore Markham. Este un gest frumos din partea lui şi a lui lady Markham, care i-a povestit probabil, de întâlnirea noastră de la Bath de acum câteva săptămâni, dar e de la sine înţeles că o voi refuza. I-aş fi răspuns chiar azi dacă nu aş fi fost atât de ocupată cu piesa de teatru şi eseurile pe care trebuie să le corectez.

– Susanna, i se adresă Lila nevenindu-i să-şi creadă urechilor, ai ocazia să-ţi petreci vacanţa cu un nobil şi familia lui la casa lor de la ţară şi ai de gând să refuzi invitaţia?

– Desigur, spuse Susanna zâmbind. Am avut o vacanţă de două săptămâni la sfârşitul lui august. Ar fi prea mult să mai cer una.

– Dar eu şi Lila şi chiar şi Claudia vom fi aici de săr-

bători pentru a avea grijă de fetele care rămân la şcoală, interveni Eleanor.

– Însă eu nu vreau să merg, protestă Susanna. Prefer să stau aici cu voi.

Mai discutară încă câteva minute până când Eleanor se ridică şi declară veselă că trebuie să doarmă ca să mai poată rezista încă o zi ca profesoară. Lila plecă împreună cu ea. Susanna se pregătea să le urmeze după ce terminară de aranjat vasele în raft, însă Claudia o opri.

– Ceva din scrisoarea aceea te-a supărat mai mult decât ar fi făcut-o o simplă invitaţie de a petrece Crăciunul, remarcă ea. Vrei să vorbim despre asta, Susanna? Doar dacă vrei.

Susanna se uită lung la ea, după care oftă şi se aşeză pe scaun.

– Nu pot să mă întorc la vila Fincham, Claudia. Am prea multe amintiri triste legate de acest loc.

– Şi este şi prea aproape de Sidley Park, zise Claudia. Nu era o întrebare, ci o afirmaţie.

– Da. Susanna îşi plecă privirea uitându-se la mâini.

Rămaseră câteva momente fără să spună vreun cuvânt. Numele vicontelui Whitleaf nu mai fusese rostit din după-amiaza când Susanna îşi luase rămas-bun de la el.

Durerea fusese prea mare pentru a o împărtăşi chiar şi cu cea mai bună prietenă, şi Claudia, ca de obicei, îşi dăduse seama de asta şi îi respectase dorinţa.

– Poate că este necesar să te întorci? zise Claudia rupând tăcerea. Acum că trecutul a ieşit din nou la suprafaţă, indiferent dacă ai vrut sau nu, poate că e momentul să-ţi închei socotelile cu el.

Susanna îşi aţinti privirea asupra jarului ce abia mai mocnea.

– Au fost nişte scrisori, spuse ea. Nu ţi-am pomenit de

ele după vizita la Laura Place, nu? Tata a scris două înainte să moară – una către Sir Charles Markham şi cealaltă adresată mie. Amândouă sunt într-un seif la Fincham. Theodore a rugat-o pe lady Markham să mă informeze că pe a mea mi-o va trimite dacă asta vreau, dar îmi sugerează să merg la Fincham să văd ambele scrisori şi să discut cu el.

– Oh, Susanna! exclamă Claudia. Ce şoc trebuie să fi fost pentru tine – dar ce surpriză plăcută să afli că tatăl tău ţi-a scris înainte de a-şi lua zilele. Şi foarte interesant să descoperi că scrisoarea încă mai există! Nu arzi de nerăbdare să o citeşti? Te trimit mâine acolo dacă vrei, ca să nu trebuiască să aştepţi mai mult decât e nevoie.

– Nu vreau să o văd, declară Susanna.

Claudia se uită la ea fix, ridicând o sprânceană.

– Ştiu de ce s-a sinucis, şi nu suport ideea de a citi ceea ce credea el că poate spune unui copil în vârstă de doisprezece ani. O iubea pe vicontesa Whitleaf, Claudia, dar ea a fost crudă cu el şi i-a frânt inima. Lady Markham mi-a spus în urmă cu câteva săptămâni că exista ceva ruşinos în trecutul lui şi că acest lucru urma să fie dat în vileag, ceea ce l-ar fi făcut să-şi piardă onoarea şi l-ar fi ruinat, dar eu nu cred asta. Ştiu care este adevărul. Vicontesa Whitleaf l-a ucis pe tatăl meu ca şi cum ea ar fi fost cea care a apăsat pe trăgaci. Sau se poate spune că slăbiciunea şi incapacitatea lui de a trăi cu inima frântă au fost ceea ce l-a ucis.

Nu mai spusese niciodată acest lucru cu voce tare. Încercase chiar să nu se mai gândească la asta – că o persoană putea să exercite o influenţă atât de mare asupra alteia şi că aceasta nu avea tăria de caracter sau puterea de a se împotrivi. Ea îi văzuse împreună. Îi auzise. Ştia. Ştiuse dintotdeauna.

Tatăl ei o abandonase pentru totdeauna, fiindcă nu putuse să trăiască fără dragostea unei femei crude, căreia nu-i păsa de el nici cât negru sub unghie – şi acestea fuseseră chiar cuvintele vicontesei.

Nu era de mirare că Susanna se cutremurase când auzise astă-vară numele Whitleaf rostit pe un drum de ţară de lângă Barclay Court.

– Oh, Susanna! Însăşi vicontesa Whitleaf? Biata de tine.

– Acum înţelegi de ce nu vreau să am nimic de-a face cu toate astea, spuse Susanna. Sau cu el.

Claudia oftă.

– Oare de ce insistăm să credem că putem să deţinem controlul asupra vieţilor noastre cu condiţia să muncim din greu, să ducem o viaţă decentă şi să ne vedem de treburile noastre? Chiar nu meriţi să ţi se întâmple toate acestea acum. Şi totuşi, iată-te blocată într-o asemenea situaţie.

– Nu, nu mă simt blocată, protestă Susanna. Astea sunt doar nişte poveşti vechi. Prezentul este tot ceea ce contează. Şi am viaţa mea şi prietenii mei aici în clipa de faţă şi sunt fericită, Claudia.

– Numai că, în viaţa ta s-a produs o eclipsă de soare.

Se uitară lung una la cealaltă.

– Poate că nimeni altcineva nu a remarcat acest lucru, continuă Claudia. Eşti la fel de plină de energie şi de veselă şi de ocupată ca întotdeauna. Zâmbeşti şi râzi ca şi până acum. Dar eu te cunosc de mult timp şi te iubesc ca pe sora mea şi ştiu că soarele nu-ţi mai luminează viaţa.

Susanna îşi închise ochii o clipă, după care îi deschise din nou.

– Nu am nevoie decât de timp, spuse ea. Voi dovedi că o inimă frântă poate fi reparată, Claudia şi că viaţa merită trăită.

Nu avea niciun rost, se gândi ea, să nege în faţa Claudiei că inima îi era frântă. Uneori se întreba dacă ar fi refuzat acea cerere în căsătorie dacă i-ar fi fost făcută acum. Slavă Domnului, nu exista pericolul ca acest lucru să se întâmple. Lăsând toate celelalte considerente deoparte – şi erau destul de multe –, nu ar fi putut niciodată să se mărite cu fiul vicontesei Whitleaf.

– Sunt pe punctul de a oferi un sfat care nu mi-a fost cerut, spuse Claudia, dar din păcate unii profesorii cad adesa în păcatul acesta. Acceptă invitaţia. Du-te la vila Fincham şi petrece-ţi colo Crăciunul. Ascultă ce are de spus Sir Theodore Markham. Citeşte scrisoarea – şi chiar şi pe cealaltă dacă îşi reînnoieşte oferta. Află adevărul spus cu cuvintele tatălui tău şi ascultă şi punctul de vedere al lui Sir Theodore. Deja crezi că ştii ce este mai rău aşa că nimic nu mai poate să te şocheze. Întoarce-te în locul de unde ai fugit în urmă cu unsprezece ani şi lasă fantomele să se odihnească în pace. Cât despre vicontele Whitleaf şi mama sa, n-ai decât să te vezi cu ei dacă apare ocazia, sau evită-i în cazul în care asta vrei. Dar înfruntă situaţia, Susanna. Fă asta pentru ca soarele să poată să-ţi lumineze din nou viaţa.

– Mă simt de parcă o rană a fost deschisă din nou astă-vară şi i s-au mai adăugat şi altele. De câteva ori am avut impresia că s-au cicatrizat, dar ulterior au reînceput să sângereze. Acum s-au vindecat, Claudia. Chiar s-au vindecat. Nu vreau... nu pot să suport...

– Dar scrisoarea de azi dimineaţă le-a redeschis, sublinie Claudia. Cât timp vor supura, Susanna, acum când ai aflat că tatăl tău a vorbit înainte de a muri, dar tu refuzi să asculţi? Şi când se va declanşa din nou durerea dacă o mai ignori încă o dată.

– Aş putea să-i cer lui Theodore să-mi trimită scrisoarea aici.

– Ai putea, încuviinţă Claudia. Lăsa impresia că mai voia să adauge ceva, dar nu o făcu.

– Este târziu, spuse Susanna uitându-se la ceasul de pe şemineu, şi eu sunt extenuată. Probabil că şi tu simţi la fel.

– Aşa este, confirmă Claudia ridicându-se în picioare. Şi acum cred că ţi-am provocat o insomnie, Susanna. Dar oricum asta ai fi păţit şi după primirea scrisorii. E ciudat, nu, cum un eveniment poate genera un altul fără nicio legătură? Eram amândouă entuziasmate când Anne s-a întors astă-vară la timp din Ţara Galilor pentru ca tu să poţi pleca la Barclay Court cu Frances şi contele. Dacă ar fi întârziat o singură zi, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar poate că ar fi existat alţi factori favorizanţi. O fi imposibil să ne evităm destinul. Cred că sunt foarte obosită. Spun numai lucruri fără noimă.

Susanna plecă după ce-i ură noapte bună şi urcă scările spre dormitorul ei. Câteva minute mai târziu era deja în pat şi se învelise bine pentru a se proteja de răcoarea nopţii. Dar somnul o ocoli mult timp.

Dacă Anne s-ar fi întors cu o zi mai târziu. Dacă ducesa de Bewcastle şi vicontesa Ravensberg nu ar fi organizat acea petrecere pentru Anne şi domnul Butler în Bath. Dacă nu s-ar fi dus la acel concert la biserica din Bath şi nu s-ar fi întâlnit din nou cu lady Markham şi cu Edith. Dacă nu ar fi aflat niciodată că tatăl ei scrisese o scrisoare.

Sau măcar dacă Claudia ar fi fost de acord cu decizia ei de a-i scrie lui Theodore a doua zi pentru a-i refuza invitaţia şi chiar şi oferta de a-i trimite scrisoarea tatălui ei.

Oare de ce nu voia să citească acea scrisoare? Întrebarea îi alungă definitiv somnul chiar în momentul când începuseră să i se închidă ochii.

Oare voia să-i întoarcă spatele tatălui său aşa cum procedase şi el cu ea? Era cumva un fel de răzbunare pentru suferinţele îndurate din cauza lui? Oare voia să-i facă lui rău, chiar dacă nu mai era în viaţă pentru a simţi durerea?

Papa, se gândi ea înfundându-şi faţa în pernă.

Nu-i mai adresase în gândurile ei acel apelativ de ani de zile.

Şi în cele din urmă, chiar înainte de a adormi, îşi dădu seama că de fapt nu avea nicio opţiune. Dacă i-ar fi cerut lui Theodore să-i trimită scrisoarea, ar fi umplut un gol pe care-l resimţea acut, deşi se îndoia chiar şi de asta. Dar mai erau şi alte lucruri de ştiut, locuri de văzut şi oameni cu care trebuia să vorbească.

Se vedea nevoită să se întoarcă.

Trebuia să audă tot, să vadă tot şi să citească tot.

Poate că reuşea să facă toate acestea fără să mai dea ochii cu vicontele Whitleaf. La urma urmei, în copilărie nu-l văzuse decât o singură dată.

Şi dacă, din întâmplare, o să-l întâlnească din nou, ei bine...

Dar mintea ei nu găsea soluţie în acest caz.

Lucrurile trebuiau luate pe rând.

În seara aceea era de-ajuns să ştie că avea să se întoarcă.

Era suficient de mult pentru a o copleşi de temeri.

Şi cu toate acestea, după ce luă decizia, adormi.

21

Susanna ajunse la vila Fincham după-amiaza târziu, cu trei zile înainte de Crăciun. Plecase din Bath dimineaţa devreme, după concertul de Crăciun şi toate

celelalte activități care îi ocupaseră tot timpul până la sfârșitul trimestrului. Era obosită chiar dinainte de a începe călătoria. Când ajunse la destinație, se simțea extenuată.

Și faptul că se temuse să vină nu mai conta.

Se întrebase cum o să se simtă când va pune din nou piciorul în acea casă după atâta amar de vreme. Când plecase de aici în urmă cu unsprezece ani, tatăl ei abia se sinucisese și o auzise pe lady Markham spunând despre ea că ar fi o povară. Fugise.

Dar totul i se părea familiar. De parcă ar fi vizitat aceste locuri într-o altă viață. Nu simțea niciun impact emoțional la vederea casei.

Acum stătea într-o cameră de oaspeți în corpul central, nu în cămăruța drăguță din pod, de lângă cea a tatălui ei. Era oaspetele familiei.

Edith și domnul Morley ajunseseră deja și urmau să mai vină și alți oaspeți. Toată familia o primi cu căldură, Theodore îi strânse cordial mâna, spunându-i că a devenit o mare frumusețe. Și el ajunsese un bărbat în toată firea, cu un păr bogat și răvășit și o figură inteligentă. În copilărie îl divinizase și în mod instinctiv îi plăcea și acum.

– Probabil că vrei să te speli și să te pregătești pentru cină, Susanna, zise el. Pot să-ți spun pe nume?

– Doar dacă îmi permiți și tu același lucru.

El râse din toată inima.

După terminarea cinei și după ce bău o ceașcă de ceai cu lady Markham și Edith în vreme ce cei doi bărbați își beau vinul de Porto în altă încăpere, Susanna abia își mai ținea ochii deschiși.

– Susanna este foarte obosită, spuse Lady Markham când cei doi domni intrară în salon. Cred că planul de a discuta cu ea în seara asta trebuie amânat până mâine, Theodore.

Scrisoarea ei. Cuvintele pe care tatăl său le scrisese pentru ea înainte de a muri. Venise special pentru a le citi. Și acum că era aici, ardea de nerăbdarea de a citi scrisoarea, de a o ține în mână. Dar nu în seara aceasta. Trebuia să fie trează și în deplinătatea forțelor.

– Aveam de gând să-i sugerez exact același lucru, mamă, spuse Theodore. Ești de acord, Susanna? Ai vrea să mergi la culcare?

– Da, spuse ea ridicându-se în picioare. Îți mulțumesc, Theodore. Și îți mulțumesc și pentru invitația de a veni aici.

– Atunci o să stăm de vorbă mâine, spuse el. Și tot mâine, dar ceva mai târziu ar trebui să ajungă și ceilalți oaspeți.

Lady Markham o conduse pe Susanna în camera ei.

– Mă bucur foarte mult că ai venit, spuse ea. Întotdeauna am simțit că povestea de acum unsprezece ani nu s-a terminat. Și senzația asta s-a accentuat după ce ne-am văzut în Bath. Poate că acum vom reuși să punem cu toții punct final poveștii, Susanna și vom rămâne prieteni după ce te vei întoarce la școală. Noapte bună și somn ușor.

Susanna dormi bine. Nu-și mai aminti nimic din momentul în care puse capul pe pernă și până când se trezi dimineață când camerista aprindea focul în camera ei. La capul patului o aștepta o cană de ciocolată fierbinte.

Ce răsfăț!

Dar în timp ce se îmbrăca, câteva minute mai târziu, dinții îi clănțăneau, nu atât din cauza frigului, cât a ceea ce o aștepta în dimineața aceea.

Mai întâi însă a trebuit să ia micul dejun și să zâmbească, să facă conversație și să o asigure pe Edith, că i-ar face plăcere să meargă împreună să-l vadă pe Jamie.

– Dar nu acum, Edith, spuse Theodore ridicându-se în picioare la capătul a ceea ce păruse o masă interminabilă.

Mai întâi de toate, eu şi Susanna trebuie să stăm de vorbă. O să mă duc să iau scrisoarea, Susanna, iar tu o poţi citi unde vrei, fie în odaia ta, fie în salonaş care este întotdeauna gol la ora asta. Sau în bibliotecă dacă preferi.

Brusc, ea simţi că nu mai poate aştepta nici cât era nevoie ca el să meargă şi să aducă scrisoarea. Se ridică şi ea în picioare.

– Aş vrea să vin cu tine dacă se poate.

– Desigur, spuse el, după care ieşiră din cameră.

El ezită în faţa unei camere, cu mâna pe clanţă, şi Susanna înţelese de ce. Era biroul care aparţinuse tatălui ei. Aici se împuşcase.

– Intru eu şi o aduc, spuse el zâmbitor. Nu durează decât un minut.

– Te rog, insistă Susanna punându-şi mâna pe braţul lui. Pot să intru şi eu?

El oftă şi-i deschise uşa.

Camera i se păru dureros de familiară, deşi nu intrase de multe ori aici când era mică. Tatăl său lăsa mai mereu uşa întredeschisă şi stătuse de multe ori afară, simţind mirosul de piele şi cerneală şi ascultându-i vocea groasă şi plăcută, dacă stătea de vorbă cu cineva înăuntru. Adesea, Theodore era cel cu care tatăl ei discuta despre cai şi curse, sau pescuit, Theodore manifestându-şi curiozitatea şi tatăl ei bunăvoinţa. Întotdeauna îşi dorise să deschidă uşa şi să li se alăture. Presupunea că tatăl ei n-ar fi dat-o afară. Poate chiar i-ar fi spus să intre şi să se urce pe genunchii lui. Era posibil – şi acest gând o izbi prin noutatea sa – ca şi el să se fi simţit neglijat de ea. Poate că nu-i plăcea nici lui că ea prefera să-şi petreacă tot timpul cu Edith.

Îşi dădu seama că se apropiase de birou şi-i netezea marginea îmbrăcată în piele în vreme ce Theodore o privea în tăcere. Ea se uită la el şi-i zâmbi vag.

– Este ciudat să-ţi revezi o parte din viaţă, cu atât mai mult cu cât credeai că ai uitat-o demult, zise Susanna.

– E cam frig aici, spuse Theodore după ce o privi câteva clipe. Caut scrisoarea şi după aceea poţi să mergi într-o cameră încălzită să o citeşti.

– Mulţumesc, zise ea. Presupunea că era frig aici pentru că nu se făcea focul, iar vântul zgâlţâia ferestrele prin care se vedea cerul gri. Dar chiar dacă n-ar fi fost îmbrăcată cu o rochie de iarnă şi nu ar fi avut pe ea şalul de lână pe care Claudia i-l făcuse cadou înainte de Crăciun, nu credea că ar fi simţit frigul în acea dimineaţă. Prefer să citesc scrisoarea aici, continuă ea. Se poate, Theodore?

Probabil că aici fusese scrisă scrisoarea, se gândi ea, chiar la acest birou. Chiar înainte să...

Theodore nu scoase niciun cuvânt. Aprinse focul după care se duse la seif şi-l deschise. Se întoarse ducând în mână o foaie de hârtie, împăturită şi sigilată. Susanna observă că era îngălbenită pe margini.

– Te las atunci, spuse el, dar mă voi întoarce să-ţi răspund la întrebări dacă ai, bineînţeles cu condiţia să cunosc răspunsurile. Eu eram plecat la şcoală atunci şi nu mi s-au spus prea multe. Dar am citit scrisoarea adresată tatălui meu şi am vorbit şi cu mama.

– Mulţumesc, zise ea, dar când Theodore îi întinse scrisoarea, îşi dădu seama că de fapt era vorba de două. Ea le luă şi închise ochii până când îl auzi ieşind pe uşă.

Luă loc la birou şi se uită la cele două hârtii pe care le avea în mână.

Scrisoarea ei se afla deasupra. Cuvintele *domnişoara Susanna Osbourne* erau scrise cu acea caligrafie elegantă şi hotărâtă pe care o recunoscu pe dată ca fiind a tatălui ei. Mâna lui nici măcar nu tremurase la sfârşit, spre deosebire de a ei, se gândi Susanna când puse cealaltă

scrisoare pe birou. Rupse sigiliul fără a despături însă foaia.

„Draga mea Susanna, citi ea, vei simți că te-am abandonat, că nu te-am iubit îndeajuns pentru a trăi pentru tine. Când vei fi mai mare, poate vei înțelege că nu este adevărat. Viața mea, dacă ar fi să o trăiesc, s-ar schimba dramatic și la fel și a ta. Poate că aș înfrunta schimbarea dacă aș fi singur, așa cum mi s-a întâmplat odată, în tinerețe. Cine știe? Dar nu pot să te expun și pe tine la asta. Am fost acuzat de două delicte cumplite, dintre care pe unul l-am comis, dar pe celălalt nu. Însă nevinovăția mea în cel de-al doilea caz nu contează. Nu va fi crezută din cauza celui dintâi.

Sunt ruinat și probabil că îmi merit soarta. Mama ta deja a plătit prețul suprem. Este vremea să fac și eu același lucru. Și o să trec la fapte, sau cel puțin asta îmi spun mie însumi încercând să imprim o atentă noblețe gestului, pentru ca tu să poți trăi mai departe. Ai o familie, Susanna, pe a mea și pe aceea a mamei tale. Și oricare dintre ele va fi fericită să te crească după ce eu voi dispărea. Te-ar fi luat de la naștere, dar eu am fost prea egoist pentru a renunța la tine. Tu erai singurul lucru care îmi mai rămăsese. I-am lăsat indicații lui Sir Charles pentru a te pune în legătură cu familia ta. Vor fi buni cu tine pentru că sunt oameni de treabă. Te vor iubi. Vei avea o copilărie lipsită de griji și un viitor luminos. Îți promit asta deși probabil viața ți se va părea urâtă când vei citi aceste rânduri. Îmi iau rămas-bun de la tine, draga mea copilă. Crede-mă că te iubesc și te-am iubit mereu. Papa".

Susanna își trecu degetul peste acel ultim cuvânt. *Papa*. Oare chiar îi spusese așa? Sigur că da. Abia după aceea schimbase apelativul, înlocuindu-l cu tatăl meu.

O fac pentru ca tu să poți trăi mai departe.

Acum trebuia să poarte și această povară?

Poate că aș înfrunta schimbarea dacă aș fi singur.

Nu făcea nicio referire la vicontesa Whitleaf sau la decizia de a alege moartea decât o viață dusă departe de ea. Dar oare ce tată ar fi recunoscut asta față de copilul său în vârstă de doisprezece ani?

O iubise pe vicontesă. Îi văzuse împreună într-o după-amiază chiar înainte de moartea lui. Se ascunsese într-un boschet și se pregătea să iasă pentru că probabil Edith se săturase să o caute și se dusese acasă, așteptând-o să vină singură. Apoi îl văzuse pe tatăl său mergând pe lângă calul vicontesei Whitleaf și oprindu-se amândoi la o aruncătură de băț. Susanna rămăsese pe loc, jenată să fie văzută târându-se afară de sub tufe. Ea îi vedea pe ei și spera ca cei doi să nu-i observe prezența.

– Crezi că-mi pasă? spuse vicontesa Whitleaf cu o voce plină de dispreț și clătinând din cap, astfel că pana roz de la pălăria de călărie îi atinse urechea. Nu-mi pasă de tine nici cât negru sub unghie și nici nu m-a interesat vreodată persoana ta.

Pe Susanna o frapă frumusețea ei.

– Îmi pare rău, spuse tatăl ei, luându-i mâna și ducându-i-o la buze. Îmi pare foarte rău.

– Cred și eu, de vreme ce ți-ai ridicat privirea atât de sus, zise ea retrăgându-și mâna. Și m-ai agresat pe deasupra.

– Agresat? spuse el făcând un pas înapoi. Îmi pare rău că poți cataloga astfel acțiunile mele.

– Exact. Se uită la el cu dispreț de parcă ar fi fost un vierme ce se târa la picioarele ei. Ca și cum mi-aș pierde vreo secundă cu un amărât de secretar guvernamental! Sper că ai inima frântă. Așa și meriți. Sper ca asta să-ți provoace moartea.

Spunând acestea, îşi înfipse pintenii în burta calului, care o porni la drum în galop.

În vreme ce Susanna rămase paralizată sub tufiş, muşcându-şi genunchiul pe sub materialul rochiei, se uită la tatăl ei care-şi trecu o mână pe faţă înainte de a se întoarce şi a se îndrepta cu paşi greoi spre casă.

Reveni în prezent şi la scrisoarea pe care o avea în mână. Auzea trosnetul lemnelor în şemineu. Simţea chiar şi căldura emanată de foc.

Avea rude – sau cel puţin avusese cu unsprezece ani în urmă, atât din partea tatălui cât şi a mamei. Ar fi luat-o la ei, dar nu l-ar fi acceptat şi pe tatăl său. Oare ce făcuse de-i supărase într-atât?

Am fost acuzat de două delicte cumplite, dintre care pe unul chiar l-am comis...

Mama ei plătise preţul suprem şi apoi fusese rândul lui.

Preţul suprem pentru ce? Oare ce crimă groaznică trebuise să fie plătită cu moartea a doi oameni?

Tatăl ei se sinucisese pentru binele ei. Fără ea poate ar fi rămas în viaţă. O păstrase cu el după naştere deşi ar fi putut să o trimită să trăiască cu rudele din partea lui sau a mamei sale. Fusese prea egoist pentru a renunţa la ea.

Susanna îşi lipi fruntea de scrisoarea de pe birou.

Se simţea străbătută de o avalanşă de emoţii şi gânduri!

Dar unul singur avea un contur precis, sau mai degrabă amintirea a trei cuvinte scrise pe hârtia de sub fruntea ei: *draga mea copilă.*

Theodore avea să se întoarcă în curând, se gândi ea brusc şi îşi îndreptă spatele. Scrisoarea tatălui ei ridicase tot atâtea semne de întrebare pe câte răspunsuri îi dăduse. Poate că erau mai multe răspunsuri...

Întinse mâna spre cealaltă scrisoare al cărei sigiliu fusese deja rupt. Dar oare chiar voia să ştie secretele omului care fusese tatăl ei? Cum ar fi putut să nu-şi dorească acest lucru, mai ales după ce citise scrisoarea adresată ei? Oare situaţia nu se prezenta aşa cum îşi imaginase ea toţi aceşti ani? O să dispară astfel unul din impedimentele căsătoriei ei cu Peter, deşi existau încă o mie pe lângă acesta?

Luă scrisoarea lui Sir Charles şi o deschise. Remarcă scrisul care fusese aşternut pe hârtie cu aceeaşi fermitate ca şi în scrisoarea ei.

„M-aţi ascultat cu bunăvoinţă în urmă cu câteva zile, când v-am împărtăşit secretele mele sordide şi vechi, înainte ca vicontesa Whitleaf să facă acelaşi lucru. N-am avut niciodată o părere prea bună despre şantajişti şi nici despre cei care se complac în postura de victime. Aţi fost atât de bun, încât nici măcar nu mi-aţi acceptat demisia, cel puţin până când se va afla cât de multe avea să spună doamna şi care va fi gravitatea scandalului provocat.

Cu toate acestea, situaţia s-a agravat. Acum când ameninţarea ei că vă va dezvălui povestea mea a fost îndepărtată, are de gând să declare tuturor că aş fi agresat-o şi chiar violat-o. Ar fi o minciună prostească, poate, dacă nu ar exista alte două fapte care ar face verosimilă povestea ei. Unul este adevărul celeilalte poveşti, pe care fără îndoială că o va împărtăşi lumii întregi. Cealaltă este bârfa care s-a iscat în jurul doamnei şi a mea anul trecut în Londra şi adevărul e că da, o vreme am fost amanţi. Greşeala mea, una din mult prea multele pe care le-am făcut în viaţă, a constat în aceea că am încercat să pun capăt legăturii chiar eu în loc să aştept până când ar fi catadicsit ea să facă acest lucru.

Îmi pare rău că am implicat familia şi casa dumnea-

voastră în acest potențial scandal. Nu veți mai putea continua să-mi luați apărarea. Sunt ruinat și aș putea fi chiar urmărit în justiție. Nu văd o altă cale de ieșire decât gestul ce va fi fost comis când veți citi această scrisoare. Poate că moartea mea o va determina pe doamnă să păstreze tăcerea îndepărtând astfel scandalul, mai puțin cel legat de sinuciderea mea.

Dar nu pot să aștept până când voi putea pleca din Fincham. Este vorba de Susanna. De mult timp ea reprezintă cel mai prețios lucru din viața mea. Lady Markham și domnișoara Markham au fost mereu extrem de binevoitoare cu ea, lucru pentru care nu am cuvinte să le mulțumesc îndeajuns. Fiți bun cu ea pentru încă un lucru, vă implor. Trimiteți-o la adresa tatălui meu cu scrisoarea aferentă. Este un om onorabil și bun. Îi va oferi un cămin, bunătate și poate chiar și afecțiune.

Vă mulțumesc, Sir Charles, pentru că mi-ați acordat privilegiul de a vă servi..."

Susanna nu mai citi ultimele propoziții. Puse scrisoarea pe masă peste cealaltă.

Avusese dreptate, deși nu chiar așa cum își imaginase ea. Lady Whitleaf fusese cea care-l făcuse să-și ia zilele. Acea frântură de conversație pe care o auzise însemnase ceva puțin diferit în raport cu ceea ce crezuse ea, dar rezultatul fusese același.

Cu excepția faptului că nu murise pentru că se îndrăgostise de vicontesă, ci, cel puțin parțial, fiindcă o iubise pe ea.

De mult timp ea reprezintă cel mai prețios lucru din viața mea.

...draga mea copilă.

Probabil că trecuse mult timp, se gândi ea când îl văzu pe Theodore intrând pe ușă după ce ciocănise. Lipsise o

oră întreagă, își dădu ea seama uitându-se la ceasul de pe șemineu.

– Ți-am adus o ceașcă de ceai, spuse el, așezând-o pe masă după care se duse să aţâțe focul.

– Theodore, a fost atât de grav ce a făcut tata în trecut?

El se îndreptă de spate, se întoarse și se uită lung la ea.

– Ești sigură că...

– Da, îl întrerupse ea. Își strânse șalul în jurul umerilor, deși în cameră se făcuse ceva mai cald. Trebuie să știu.

– Tata i-a spus mamei. Mama ta a fost căsătorită cu fratele mai mare al tatălui tău, dar ea și tatăl tău... se iubeau. Se pare că fratele său i-a cerut explicații și în final s-a produs o încăierare care s-a soldat cu moartea acestuia. Totul a fost prezentat ca un accident tragic – și eu îndrăznesc să spun că era adevărată această explicație –, dar tatăl tău a fost nevoit să plece de acasă. Cu toate acestea, mama ta l-a urmat, și s-au căsătorit. Nu este interzis să te căsătorești cu văduva fratelui tău, dar nu e un lucru privit cu ochi buni. Și asta s-a întâmplat la doar o lună și ceva de la moartea fratelui. Ambele familii i-au dezmoștenit.

Vorbea despre părinții ei, se gândi Susanna înfigându-și unghiile în palme și uitându-se la mâinile ei albe.

– Și un an mai târziu ea a murit, continuă Theodore. Tatăl meu o cunoscuse. I-a spus mamei mele că erau devotați unul altuia, Susanna. Și a mai zis și că tu semeni cu ea.

Mama ei murise dându-i naștere. Susanna își mușcă buza. Riscase totul, chiar și ostracizarea, și toate astea pentru a muri la naștere.

Și tatăl ei se sinucisese doisprezece ani mai târziu,

când trecutul îl ajunsese din urmă şi o femeie rea îl ameninţase că îl va distruge. Susanna nu putea decât să-şi imagineze sentimentul puternic de vinovăţie cu care el trăise în toţi acei ani. Mereu fusese bun şi afectuos.

Ea semăna cu mama sa.

– Tata i-a cerut explicaţii doamnei Whitleaf după înmormântare, spuse Theodore. Ea a negat că ar fi avut intenţia de a acţiona cu atâta răutate precum se menţionase în scrisoare. El fusese prea familiar cu ea, a afirmat doamna Whitleaf, şi ea nu voise decât să i se plângă tatălui meu în legătură cu asta. Subiectul a fost închis, dar între părinţii mei şi ea s-a produs o răceală după aceste explicaţii. Părinţii mei au dat crezare versiunii lui Osbourne.

Susanna îşi întinse mâinile cu palmele desfăcute şi se uită la ele.

– Cea de-a treia scrisoare i-a fost expediată bunicului tău, deşi tu nu mai puteai fi trimisă odată cu ea. Cred că şi el te-a căutat, dar ai dispărut fără urmă până când Whitleaf a dat de tine astă-vară.

– Nu am dispărut, murmură ea sorbindu-şi ceaiul, şi el nu m-a găsit.

– E un fel de-a spune, zise el zâmbind. Pot să te conduc la mama şi la Edith?

– Da, spuse ea cu un oftat. Theodore, poate că ar fi mai bine să mă întorc mâine la Bath, ca să puteţi avea un Crăciun liniştit fără să te simţi obligat să mă binedispui pe mine.

– Asta i-ar frânge inima lui Edith şi nici mamei nu i-ar părea bine. Nemaivorbind de faptul că nici eu nu aş fi foarte bucuros. Nu uita că ceva mai târziu trebuie să sosească şi alţi oaspeţi.

– Un motiv în plus să plec, spuse ea încruntându-se.

– Nu chiar. În faţa focului se ridică pe vârfurile pi-

cioarelor după care se legănă pe călcâie: Îi aştept pe domnul colonel şi pe doamna Osbourne şi pe părintele Clapton din Gloucestershire – bunicii tăi din partea tatălui şi bunicul tău dinspre mamă.

Susanna rămase cu gura căscată.

– Mama a sugerat asta, imediat ce mi-ai scris pentru a confirma sosirea. Le-am scris în aceeaşi zi şi nu au ezitat nicio clipă. Vin aici ca să te cunoască.

Ea înghiţi în sec. Puse ceaşca şi farfurioara deoparte şi-şi strânse palmele în pumn.

– Bunicii mei? murmură ea.

– Dumnezeule, spuse el ridicându-se din nou pe vârfurile picioarelor. Nu ştiu dacă am procedat corect, Susanna. Dar ştiu că tata era în stare de orice când venea vorba de tine şi mama te-a iubit ca şi cum ai fi fost copilul ei. Am crezut că ar fi bine să fac cam ceea ce tatăl tău i-a cerut tatălui meu, cu deosebirea că eu îi aduc pe bunicii tăi la tine în loc să te trimit pe tine la ei.

Nu era singură pe lume. Avea trei bunici şi poate şi alte rude. Aflase asta din scrisorile lăsate de tatăl ei, şi totuşi, această informaţie încă nu prinsese rădăcini în mintea ei până acum.

Avea rude şi veneau la vila Fincham. Azi.

Susanna se ridică în picioare împingând scaunul înapoi.

– Trebuie să ies afară, spuse ea.

– Afară? Sprâncenele stufoase ale lui Theodore se apropiară una de alta până când aproape se uniră deasupra nasului.

– Afară pe uşă, preciză ea, simţind că se sufocă.

– Nu vrei să spui că te întorci la Bath? Doar nu vrei să pleci Susanna? Să fugi?

Oare ce voia să spună? Abia dacă ştia şi ea. Simţea că

îi exploda capul sub impactul informațiilor primite în ultima oră.

Inspiră profund și expiră ușor.

– Vreau doar să mă plimb puțin pe afară, Theodore. Am nevoie de aer proaspăt. Te deranjează? Este nepolitic cos din partea mea? Nu vreau să fug.

– Vin cu tine, spuse el încruntat în continuare. Sau poate Edith ori mama...

Ea ridică mâna.

– Nu. Prefer să fiu singură. Trebuie să-mi pun ordine în gânduri.

– Ah, făcu el. Atunci stai cât timp ai nevoie, Susanna. Și apoi întoarce-te să te încălzești și să te bucuri de Crăciun alături de noi. Vom face tot ce ne stă în puteri ca să te simți bine.

– Mulțumesc.

Urcă în grabă la etaj pentru a-și lua pelerina, boneta, mănușile și cizmele ei călduroase, ușurată că nu întâlni pe nimeni în cale. Dacă ar fi reușit și să coboare și să iasă afară din casă...

Dar de data asta nu mai avu la fel de mult noroc.

Theodore stătea în hol, așteptând probabil să o conducă. Un vizitator care tocmai ajunsese discuta cu el în acel moment. O fracțiune de secundă Susanna se gândi că poate era unul din musafirii așteptați. Dar apoi, aproape instantaneu, își dădu seama că vizitatorul, cu umerii lați, scoși în evidență de pelerina lui gri, era un tânăr, vicontele Whitleaf.

El se uită spre ea în aceeași clipă și privirile lor se întâlniră.

Se simți străbătută de o dorință atât de puternică că abia se abținu să nu alerge pe scări și să i se arunce în brațe.

– Domnișoară Osbourne, spuse el.

– Lord Whitleaf.

Coborî scările încet. Se întrebă dacă el știa că ea avea să vină aici.

– Susanna iese la o plimbare, spuse Theodore. M-am oferit să-i țin companie, dar vrea să fie singură. Tocmai a citit scrisoarea pe care i-a scris-o tatăl ei în ultima lui zi de viață. Ieși fără să mai dai alte explicații, Susanna, dacă asta e dorința ta. Eu o să-l conduc pe Whitleaf la mama. Are să-i transmită o invitație.

– Mai târziu, Theo, dacă nu te deranjează, spuse vicontele desprinzându-și privirea de pe chipul Susannei. O s-o însoțesc pe domnișoara Osbourne dacă îmi acceptă compania.

Gândul la mama lui, la ceea ce făcuse aceasta, îi trecu fulgerător prin minte, dar el nu era mama sa. Și, dintr-o dată, nici nu mai suportă gândul de a ieși de una singură, de a-l lăsa acolo.

– Mulțumesc, spuse ea și se întoarse spre ușă fără să privească înapoi.

22

Cineva ar putea spune fără să exagereze prea mult, că toată casa este plină până la refuz, îi spusese Peter cu o seară înainte lui Bertie Lamb, cumnatul său fa-

vorit, soțul lui Amy.

Mai toți erau rude mai mult sau mai puțin apropiate, cărora li se adăuga familia Flynn-Posy. Deși nu se înrudeau cu nimeni, membrii acesteia intenționau să remedieze situația într-un viitor nu prea îndepărtat. Arabella Flynn-Posy avea șaptesprezece ani, părul negru și ochii la fel și era extrem de drăguță, în ciuda rictusului care-i apărea în colțul gurii la cea mai mică provocare. Mama lui o adora, după cum și mama ei îl adora pe el. Chiar și un idiot cu creierul cât bobul de mazăre ar fi înțeles intențiile lor.

– Dar mama ta este foarte entuziasmată, spusese Bertie. Și la fel și surorile tale. Și chiar și mie îmi place mulțimea, trebuie să recunosc. A fost o idee excelentă cu balul, bătrâne, în mod sigur va înviora atmosfera.

În realitate, mama sa nu fusese deloc entuziasmată de inițiativa lui, și Peter știa asta. Dar decisese pe nepusă masă că voia să-i invite pe toți vecinii la o sărbătoare de Crăciun la Sidley Park și organizase în cinstea lor un bal în seara de Crăciun, fără să se consulte cu nimeni în afară de bucătar, valet și menajeră care aveau să fie direct implicați în pregătiri și care acum forfoteau de zor, extrem de încântați de perspectiva unui bal la Sidley.

Mama sa fusese ultima care aflase.

De fapt, nu chiar ultima.

Încă nu se dusese la vila Fincham când îi spusese ei. I-ar fi părut tare rău dacă familia Markham nu putea sau nu dorea să vină la bal, pentru că – și era foarte dispus să accepte asta în mintea lui – pusese totul la cale pentru ei. Ei bine, de fapt nu pentru ei.

Balul fusese organizat pentru Susanna.

Dragostea nu a murit repede, după cum avea să descopere el în ultimele săptămâni. Nici măcar nu s-a estompat cât de puțin. Singura lui speranță, încercase el

să-și spună de când aflase că ea urma să vină în vizită, era să stea departe de ea astfel încât să nu se întâlnească întâmplător unul cu celălalt în perioada sărbătorilor.

Și ce făcuse pentru a se asigura că această decizie inteligentă avea să fie pusă în aplicare? Organizase pentru prima dată un bal pentru ea, asta făcuse. Și acum se dusese la Fincham să ducă invitația personal, desigur, pentru că știa că ea trebuia să fi ajuns deja acolo.

Și acum, câteva minute mai târziu, ieșea din casă cu o viteză mult mai mare decât aceea datorată frigului, sub imperiul căruia se grăbise să se adăpostească, după ce-i transmisese verbal invitația lui Theo, dar nu – cum ar fi fost normal – prezentată protocolar lui lady Markham și lui Edith. Dar asta putea să mai aștepte. Ca de altfel și încălzitul mâinilor, al picioarelor și al restului corpului.

Susanna avea nevoie de el – sau cel puțin asta îi plăcea să creadă.

Ea se schimbase în cele câteva săptămâni care trecuseră. Părea mai palidă și ochii ridați contrastau puternic cu figura sa. Și el intuia că schimbările erau și mai profunde în comparație cu ceea ce se vedea cu ochiul liber.

O ajunse din urmă pe terasă și îi strânse brațul cu putere. Ea se uita împrejur ca și cum nu ar fi știut în ce direcție să o apuce.

– Haide la grajduri, îi propuse el. Dacă avem noroc, caii de la trăsura mea nu au fost încă deshămați. Dă-mi voie să te scot la o plimbare.

– Da, răspunse ea fără a se uita însă la el. Oh, da, te rog.

Nu așa își imaginase el că avea să decurgă această întrevedere, își spuse Peter în vreme ce mergeau către grajduri prin curtea pietruită. Într-adevăr, caii săi încă nu

fuseseră deshămați. Dar ea citise deja scrisoarea – după toate probabilitățile, abia o citise.

O ajută să urce și apoi se așeză și el lângă ea. Luă hățurile din mâna valetului și își struni caii, pregătindu-i de plecare. Ultima dată când mai merseseră împreună cu cabrioleta fusese atunci când se duseseră în vizită la domnișoara Honeydew. Aruncă o privire asupra chipului ei, umbrit de marginea bonetei, dar ea se uita drept în față.

Imediat ce ieșiră pe alee, el mână caii mai repede. Instinctul îi spunea că ea voia să se îndepărteze cât mai repede de Fincham, cel puțin pentru moment.

Ea se uită la el, cu obrajii deja roșii de frig și brusc izbucni în râs.

El îndemnă caii să o ia și mai repede la trap.

– Vrea cineva să facă o cursă până la Brighton și înapoi? întrebă el.

De data aceasta când râse, în ochii ei se văzu și o sclipire trecătoare și el continuă să mâne caii în același ritm vreme de câteva minute, concentrându-se asupra drumului. Nu-și cruțase caii, dar nici nu mai mersese cu viteza aceasta mai ales când avusese alături ca pasager o femeie.

– Oh, Peter, strigă ea, este minunat!

El știa că exuberanța ei era foarte aproape de isterie. Dar nu putea să facă altceva decât să fie alături de ea, să-i dea iluzia unei evadări, fie ea și de scurtă durată.

Dar în cele din urmă încetini. Vântul bătea din spate, dar, oricum, era o zi friguroasă de iarnă și viteza accentua senzația de frig în vehiculul deschis. Și, în afară de asta, drumul nu era potrivit pentru asemenea curse.

– Povestește-mi despre concertul tău de Crăciun, îi ceru el.

– Oh, totul a decurs foarte bine. De obicei așa se întâmplă, dar în fiecare an ne așteptăm la ce este mai rău.

Nu a fost niciun dezastru, ci doar câteva incidente minore, dar niciunul observabil din public, cel puțin așa cred eu. Bine, nici spectatorii la aceste evenimente nu sunt foarte exigenți, dar m-am bucurat foarte mult pentru fete.

Continuă să-i povestească despre piesa pe care o regizase, despre coruri, solouri și dans, despre scena nașterii Domnului realizată de domnișoara Thompson în ultima clipă, despre premiile de la sfârșit de trimestru, decernate de domnișoara Martin.

– Deci domnișoara Thompson face parte din personalul școlii?

– Nu a mai plecat din Bath. Cred că se simte foarte bine și cu toții ne bucurăm s-o avem alături, mai ales Claudia. Cred că sunt foarte apropiate ca vârstă și au legat o prietenie trainică.

Se întoarse spre el după câteva minute.

– Deci te-ai întors acasă la Sidley?

– Da, răspunse el. Tu mi-ai cerut să fac asta, dacă mai ții minte, așa că am venit aici direct de la Bath. De atunci n-am mai plecat nicăieri.

Ea îl privea în tăcere în vreme ce el se uita înainte, atent la direcția de mers.

– M-am și certat cu majordomul meu, îi spuse el.

– Oh, Doamne! exclamă ea.

– Ei, n-a fost chiar o ceartă, zise el zâmbind. I-am făcut o sugestie pe care el a respins-o fără ca măcar să mă asculte, cu foarte multă blândețe și tact, ca și cum aș fi fost tot un puști de nouă ani. M-am uitat drept în ochii lui și i-am spus că nu-mi place să fiu întrerupt și în acea clipă i-a căzut fața. După aceea m-a ascultat cu urechile ciulite, mi-a sugerat un lucru de bun-simț și am reușit să ajungem la o înțelegere. Poate că totul se petrece doar în imaginația mea, dar mi se pare că în săptămâna care a tre-

cut de când s-a întâmplat acest incident se uită la mine cu ceva asemănător respectului.

– Oh, Peter, spuse ea râzând. Este fantastic. Mi-aş fi dorit să fiu acolo când i-ai zis că nu-ţi place să fii întrerupt.

– Dacă ar fi fost foarte atent, ar fi observat că îmi tremurau genunchii.

Ea râse din nou.

– Unde mergem? îl întrebă.

El crezuse că mersese fără ţintă pe drumurile din jurul vilei Fincham, dar acum, după ce ea îl întrebase, îşi dădu seama că mergea într-o direcţie foarte precisă, spre Sidley Park, deşi ştia că nu era destinaţia cea mai potrivită.

– Nu cred că eşti pregătită să te întorci la Fincham, nu?

– Nu, răspunse ea.

– Dar trebuie să intrăm undeva pentru că este prea frig afară. Te voi duce în casa de oaspeţi de la Sidley. Este goală, dar bine întreţinută. Vom face un foc în sufragerie şi ne vom încălzi. Şi poţi să-mi vorbeşti despre scrisoare, sau nu, dacă asta doreşti. Poţi să stai cât de mult ai chef, fie în compania mea, fie singură, după cum ţi-e voia.

– Eşti foarte amabil.

Dar nu mai vorbiră şi nici nu mai râseră. Scopul fusese atins, şi ea era calmă acum, deşi îşi dăduse seama că suferea atunci când se întâlniseră.

Nu mai făcură conversaţie tot drumul, nici chiar după ce intrară pe alee spre Sidley şi o luară imediat la dreapta, pe o alee mai mică, spre casa de oaspeţi.

O ajută să coboare şi dezlegă caii după care-i duse în grajd şi le puse nişte fân în faţă, apoi o conduse pe Susanna înăuntru.

– Împrejurimile sunt foarte frumoase.

– Da, încuviinţă el luând-o de braţ şi conducând-o în

camera de zi. Întotdeauna mi-a plăcut, aproape chiar mai mult decât casa cea mare. De fiecare dată m-am simţit acasă aici.

Camera de zi servea şi ca bibliotecă. Rafturile înalte şi înţesate de cărţi, multe dintre ele preferatele lui din copilărie. Canapeaua şi scaunele cu tapiţeria lor dintr-o piele veche şi moale n-ar fi fost remarcate în mod special de cei care erau în pas cu moda, dar ofereau maximum de confort.

El se sprijini într-un genunchi în faţa şemineului fără ca măcar să-şi scoată haina şi aprinse focul cu vreascurile aflate acolo.

– Vino să te încălzeşti la mâini, îi spuse el.

– Îmi place această cameră. Rămaseră unul lângă celălalt, în picioare, întinzându-şi mâinile către flăcările firave care aveau să se transforme în curând într-un foc în toată regula. Este intimă. Aş putea să fiu fericită aici.

– Ai putea? El îşi întoarse capul spre ea şi amândoi deveniră conştienţi de realitatea momentului. Era sigur că ea se înroşise, deşi avea deja obrajii îmbujoraţi din cauza frigului.

Ea îşi plecă privirea după care-şi scoase boneta. Îşi descheie şi pelerina, dar nu o dădu jos, apoi se aşeză pe unul din scaunele de lângă foc. El îşi scoase pardesiul şi se instală pe scaunul din faţa ei.

Asta, se gândi el brusc, nu era cuviincios.

Dar la naiba cu bunele maniere.

– Mă bucur că ai ales să citeşti scrisoarea şi că ai decis să vii aici pentru asta. Ţi-a fost greu?

Îşi masă uşor tâmplele o bună bucată de vreme, uitându-se în poală.

– Este pentru prima dată când mi-am dat seama ce...viaţă are scrisul de mână. Acesta îmi era la fel de fa-

cut de când s-a întâmplat acest incident se uită la mine cu ceva asemănător respectului.

– Oh, Peter, spuse ea râzând. Este fantastic. Mi-aş fi dorit să fiu acolo când i-ai zis că nu-ţi place să fii întrerupt.

– Dacă ar fi fost foarte atent, ar fi observat că îmi tremurau genunchii.

Ea râse din nou.

– Unde mergem? îl întrebă.

El crezuse că mersese fără ţintă pe drumurile din jurul vilei Fincham, dar acum, după ce ea îl întrebase, îşi dădu seama că mergea într-o direcţie foarte precisă, spre Sidley Park, deşi ştia că nu era destinaţia cea mai potrivită.

– Nu cred că eşti pregătită să te întorci la Fincham, nu?

– Nu, răspunse ea.

– Dar trebuie să intrăm undeva pentru că este prea frig afară. Te voi duce în casa de oaspeţi de la Sidley. Este goală, dar bine întreţinută. Vom face un foc în sufragerie şi ne vom încălzi. Şi poţi să-mi vorbeşti despre scrisoare, sau nu, dacă asta doreşti. Poţi să stai cât de mult ai chef, fie în compania mea, fie singură, după cum ţi-e voia.

– Eşti foarte amabil.

Dar nu mai vorbiră şi nici nu mai râseră. Scopul fusese atins, şi ea era calmă acum, deşi îşi dăduse seama că suferea atunci când se întâlniseră.

Nu mai făcură conversaţie tot drumul, nici chiar după ce intrară pe alee spre Sidley şi o luară imediat la dreapta, pe o alee mai mică, spre casa de oaspeţi.

O ajută să coboare şi dezlegă caii după care-i duse în grajd şi le puse nişte fân în faţă, apoi o conduse pe Susanna înăuntru.

– Împrejurimile sunt foarte frumoase.

– Da, încuviinţă el luând-o de braţ şi conducând-o în

camera de zi. Întotdeauna mi-a plăcut, aproape chiar mai mult decât casa cea mare. De fiecare dată m-am simţit acasă aici.

Camera de zi servea şi ca bibliotecă. Rafturile înalte şi înţesate de cărţi, multe dintre ele preferatele lui din copilărie. Canapeaua şi scaunele cu tapiţeria lor dintr-o piele veche şi moale n-ar fi fost remarcate în mod special de cei care erau în pas cu moda, dar ofereau maximum de confort.

El se sprijini într-un genunchi în faţa şemineului fără ca măcar să-şi scoată haina şi aprinse focul cu vreascurile aflate acolo.

– Vino să te încălzeşti la mâini, îi spuse el.

– Îmi place această cameră. Rămaseră unul lângă celălalt, în picioare, întinzându-şi mâinile către flăcările firave care aveau să se transforme în curând într-un foc în toată regula. Este intimă. Aş putea să fiu fericită aici.

– Ai putea? El îşi întoarse capul spre ea şi amândoi deveniră conştienţi de realitatea momentului. Era sigur că ea se înroşise, deşi avea deja obrajii îmbujoraţi din cauza frigului.

Ea îşi plecă privirea după care-şi scoase boneta. Îşi descheie şi pelerina, dar nu o dădu jos, apoi se aşeză pe unul din scaunele de lângă foc. El îşi scoase pardesiul şi se instală pe scaunul din faţa ei.

Asta, se gândi el brusc, nu era cuviincios.

Dar la naiba cu bunele maniere.

– Mă bucur că ai ales să citeşti scrisoarea şi că ai decis să vii aici pentru asta. Ţi-a fost greu?

Îşi masă uşor tâmplele o bună bucată de vreme, uitându-se în poală.

– Este pentru prima dată când mi-am dat seama ce...viaţă are scrisul de mână. Acesta îmi era la fel de fa-

miliar ca şi trăsăturile chipului său. Am avut o senzaţie stranie, de parcă m-aş fi uitat la el cu câteva minute înainte de a muri.

El nu spuse nimic.

– M-a iubit, continuă ea uitându-se la el şi lăsând mâinile jos.

– Bineînţeles că te-a iubit.

– S-a gândit că moartea lui va fi cel mai bun lucru pentru mine. Risca să fie dezonorat, dacă nu chiar mai mult decât asta şi a ales moartea de dragul meu. Îţi poţi imagina ceva mai absurd?

Se uită la ea cum o podideau lacrimile. Clipi de câteva ori în încercarea de a şi le reprima.

– Cum ar fi putut moartea lui să influenţeze în bine soarta mea? Inspiră profund şi expiră uşor. S-a ocupat de viitorul meu şi mi-a spus că voi fi fericită.

– S-a ocupat de viitor? se miră el.

– Oh, Peter, astăzi vin la Fincham tocmai din Gloucestershire cei doi bunici ai mei şi bunica. Dar sunt nişte străini. Ce să fac?

El şi-o imagină în Londra, la doisprezece ani, încercând să caute o slujbă înainte de a fi trimisă la Bath ca orfană. Oare ce turnură ar fi luat viaţa ei dacă n-ar fi plecat atât de intempestiv?

Nu ar fi întâlnit-o niciodată, în afară de ocazia aceea pe care şi-o amintea vag, în copilărie.

– Eu nu mi-aş propune să fac nimic dacă aş fi în locul tău. Întâlneşte-te cu ei şi lasă lucrurile în voia lor. Sunt rudele tale de sânge.

– Sunt atât de speriată. Şi ce prostie am spus. Se ghemui în scaun.

– Poate că e bine să te gândeşti că, pe măsură ce se apropie de Fincham, şi ei se simt tot mai tare dominaţi de

frică.

– Nu m-am gândit niciodată la asta. Crezi că poate fi adevărat?

– Dacă sunt gata să facă o călătorie atât de lungă în puterea iernii doar ca să te cunoască, se poate spune că este adevărat.

– Oh! făcu ea, după care închise ochii.

O lăsă să se liniştească în vreme ce el aţâţa focul. O ploaie de scântei se înălţă pe coş.

– Ei l-au izgonit, spuse ea fără a deschide ochii, după ce s-a îndrăgostit de soţia fratelui său şi apoi l-a ucis accidental pe acesta în timpul unei încăierări. Dar ea l-a urmat şi s-au căsătorit.

– Mama ta? întrebă el aşezându-se din nou pe scaun.

– Da. Cred că a fost o dragoste mare, dar dureroasă. Una marcată de sentimentul de vinovăţie. Mă întreb dacă au avut vreun moment de fericire.

Probabil că nu. William Osbourne, aşa cum şi-l amintea ea, cu siguranţă nu fusese o brută insensibilă.

– Mi-a scris, continuă ea, că mama a plătit preţul suprem atunci când a murit la naşterea mea şi că acum era rândul lui.

– Dar de ce atunci? De ce a aşteptat doisprezece ani?

Probabil că ea nu-i va răspunde, iar el nu voia să insiste. Era povestea ei. El nu avea niciun drept să o audă în afară de cazul în care ea decidea să i-o spună. Dar, într-un târziu, Susanna îi răspunse.

– S-a aflat secretul lui. I-l împărtăşise de curând lui Sir Charles pentru că cineva îl şantaja ameninţând că avea să dea totul în vileag. Dar apoi e...dar apoi acea persoană a decis să-l distrugă oricum, spunând poveşti neadevărate care cu siguranţă ar fi fost crezute atunci când s-ar fi dezvăluit şi trecutul lui.

Părea, se gândi Peter, că numai o femeie ar fi putut să facă aşa ceva, o femeie care-l ura. Şi Susanna fusese pe punctul să spună ea înainte de a opta pentru un cuvânt neutru, acela de persoană. Bietul Osbourne. Poate că încercase să-şi găsească alinarea în braţele altei femei şi asta îl costase viaţa.

Risca să fie dezonorat şi poate chiar mai mult decât asta, spusese ea ceva mai devreme. Ce putea fi mai grav decât dezonoarea?

Să însemne oare că violul fusese ameninţarea care plana asupra lui?

– Tocmai mi-am dat seama că bunicul şi bunica mea au pierdut doi fii la distanţă de doisprezece ani unul de celălalt, iar celuilalt bunic al meu i-a murit fiica. Şi că toate circumstanţele trebuie să fi fost extrem de dureroase pentru ei.

– Şi apoi te-au pierdut şi pe tine când ai dispărut.

– Theodore mi-a spus că m-au căutat, dar fără rezultat.

Îşi acoperi faţa cu mâinile.

Îşi dădu seama că ea nu plângea, dar se străduia din răsputeri să nu dea frâu liber lacrimilor. El se ridică de pe scaun, se duse la ea şi, fără să stea mult pe gânduri, o ridică şi o strânse la piept după care se aşeză pe canapea cu ea în braţe. Îi lipi capul de umărul lui şi-l ţinu acolo când ea îşi îngropă faţa în pieptul lui, ţinându-şi în continuare mâinile la ochi şi izbucni în plâns.

El ştia că ea plânge pentru toţi cei unsprezece ani de durere, pentru mama şi tatăl ei, pentru bunici, poate şi pentru unchiul mort. Şi pentru ea. O ţinu în braţe lăsând-o să se descarce. În cele din urmă îi oferi o batistă şi ea o luă şi se şterse la ochi, apoi, după ce îşi suflă nasul, o puse în buzunar.

– Îmi pare rău, spuse ea sprijinindu-şi capul pe umărul

lui. Ştiai că sunt la Fincham?

– Da. De ce crezi că am venit acolo azi-dimineaţă?

– Theodore a pomenit ceva despre o invitaţie pentru mama lui.

– O invitaţie pentru voi toţi, dar mai ales pentru tine. Organizez un bal la Sidley în seara de Crăciun. Avem casa plină de invitaţi şi i-am chemat pe toţi vecinii. Va fi prima mare recepţie pe care o dau la Sidney. Trebuie să vii.

– Oh, nu Peter, spuse ea ridicându-se în picioare şi uitându-se încurcată la el. Nu pot să fac asta.

– Poţi. Este pentru tine. M-am gândit că vei fi mândră de mine. Este doar o mică temere pe care am înfruntat-o, dar măcar am trecut la fapte. A fost ideea mea şi eu am planificat totul şi am făcut invitaţiile. Nu mă refuza. Te rog.

Dacă ea nu venea, atunci nici el nu mai avea chef să se afle acolo, şi asta genera o situaţie destul de absurdă.

– În calitate de gazdă trebuie să dansez toată seara. Voi fi nevoit să valsez cu altcineva dacă tu nu vii.

– Oh, Peter! şopti ea punându-i o mână pe obraz.

– Spune-mi că nu vrei să valsez cu nimeni altcineva în afară de tine.

– Peter...

– Te rog, spune-mi.

Ea îşi plecă capul şi închise ochii.

– Nu suport gândul că vei valsa cu altcineva în afară de mine, murmură ea.

– Susanna...

Ea deschise ochii încă roşii de la plâns şi se uită la el.

– Chiar nu suport, sublinie ea, dar el nu era sigur că vorbeşte tot despre vals.

El îi netezi cârlionţii de la ceafă şi o trase mai aproape, iar ea îi înlănţui gâtul cu braţele şi se sărutară.

Peter ştiu în acel moment că dragostea n-o să moară niciodată şi că nu avea nici măcar să devină searbădă. Ar fi putut să vină vremea când ar fi cunoscut şi s-ar fi căsători cu altcineva. Nu excludea nici posibilitatea să fie destul de fericit. Dar mereu va exista în inima lui un loc deosebit ce avea să fie ocupat de prima lui iubire. Susanna.

Dar încă nu voia să se gândească la altcineva şi la o posibilă fericire în căsnicie. Nu avea de gând să renunțe la ceea ce-şi dorea fără să lupte pentru asta. Poate că nu fusese cine ştie ce războinic vreme de douăzeci şi şase de ani şi poate că nici nu obişnuia să alerge după himere şi să le ucidă, ba chiar fugise de ele în urmă cu cinci ani. Dar avea să găsească una şi o să se bată pe viață şi pe moarte dacă Susanna reprezenta răsplata.

Sau poate şi dacă nu era.

Fața ei, aflată ceva mai sus decât a lui, se pierdea în mâinile lui şi acoperite de părul ei.

– Dă-mi voie să te duc sus, se trezi el spunând. Acolo nu este focul aprins, dar plapuma ține de cald. Lasă-mă să fac dragoste cu tine.

Se simțea ca şi cum ar fi ajuns la capătul scândurii condamnatului, un prizonier neajutorat pe o corabie de pirați. Niciodată până atunci nu mai avusese impresia că e atât de vulnerabil. Dacă ea se va împotrivi, toate visurile pe care şi le făurise aveau să fie spulberate. Pentru că nu îi cerea doar să se culce cu el. Voia dragostea ei. Şi i-o oferea pe a lui.

Îi oferea tot ce avea şi tot ceea ce era.

Oare ea înțelegea asta?

Se uită la ea înghițind în sec.

– Bine, încuviință Susanna.

23

Ar fi trebuit, bineînțeles, să spună nu. De data asta ştia foarte clar ce acceptase: viitoare suferințe, pericolul consecințelor. Şi mai ştia că peste ceva timp, înainte de a se întoarce la Bath, el o să-i ceară din nou mâna şi că ea avea să-l refuze şi de astă dată. În plus, devenise conştientă de faptul că sentimentele lui pentru ea erau mai profunde decât o simplă atracție. Ştia că un nou refuz avea să-l afecteze foarte tare.

Nu-i păsa de nimic din toate astea.

Uneori dragostea trebuia luată sub orice formă era oferită. Dar acelaşi lucru era valabil şi în cazul ofertei. După o dimineață de frământări emoționale îşi dorea, mai mult decât orice pe lume, să ofere dragoste, să se lase să inundată de ea.

– Bine, spuse ea din nou şi se ridică în picioare.

El puse grătarul în fața focului şi o luă de mână.

Ieşiră din cameră şi apoi urcară scările împreună după care o luară la dreapta şi trecură prin fața câtorva uşi închise până când el deschise una din ele care dădea către dormitorul principal, care era în întregime mobilat, la fel ca şi camera de zi.

– Susanna, zise el întorcându-se spre ea şi luând-o de mâini, eşti sigură?

Nu fusese mai sigură de nimic altceva toată viaţa ei. Voia să ofere şi în acelaşi timp să primească şi, brusc, îşi dădu seama că acestea erau două componente importante ale dragostei. Ea îl iubea şi avea să-i ofere corpul său. În schimb, o să-l accepte pe al lui.

– Sunt sigură. Fă dragoste cu mine, Peter.

– Cu tine. El zâmbi aplecându-se spre ea şi atingându-i buzele cu ale lui.

Îl lăsă să o dezbrace, mai întâi de rochie, apoi de ciorapi şi în cele din urmă de lenjerie. La început se gândi că avea să se simtă jenată. Dar cum ar fi putut să fie stingherită când ochii lui o divinizau, la fel ca şi mâinile lui care o dezbrăcau? Şi era un contrast extrem de incitant între camera rece şi mâinile lui calde. Ei i se făcuse pielea de găină pe mâini, în parte din cauza frigului şi în parte datorită anticipării a ceea ce urma.

O sărută din nou, de data aceasta mai profund, limba lui explorându-i gura, în vreme ce o ţinea cu ambele mâini de mijloc, apoi o mângâia pe fese trăgând-o spre el, corp gol lângă corp îmbrăcat complet.

Simţi cum tremură de dorinţă.

– Cât de frumoasă eşti, Susanna, zise el cu buzele aproape lipite de ale ei. Nespus de frumoasă.

Bâjbâi puţin până când îşi dădu seama cum să-i desfacă cravata. Îi împinse haina jos de pe umeri, şi aceasta căzu pe podea. Îi desfăcu nasturii de la vestă, şi aceasta ateriză alături de haină. Îi scoase cămaşa din pantaloni şi el ridică mâinile pentru ca să i-o poată trage peste cap.

În vreme ce el o privea cu ochii întredeschişi, ea îşi puse palmele pe pieptul lui, plimbându-le apoi pe umeri, în jos pe braţe, înapoi la umeri şi în cele din urmă în jos

spre cureaua pantalonilor. Era atletic şi frumos, şi avea muşchii pieptului, ai umerilor şi braţelor bine reliefaţi. Ea îşi puse din nou mâinile pe pieptul lui, apoi îl sărută. Pieptul lui era mai cald decât mâinile şi buzele ei. Nările îi fremătară când îi recunoscură parfumul.

Ea simţi cum îi creşte dorinţa în pântec, propagându-se între coapse. Sânii şi sfârcurile i se întăriră. Începu să tremure.

El chicoti sărutând-o pe cap.

– Fac eu restul. În afară de asta, eşti îngheţată.

Se întoarse, trase cuvertura şi se uită la ea în vreme ce se întindea în pat.

Cum ar fi putut să se simtă jenată sub acea privire înflăcărată?

Ce aiureală! Ea îi zâmbi şi el o acoperi până la bărbie cu plapuma grea, după care-şi scoase cizmele şi ciorapii şi restul hainelor. Ea continuă să-l urmărească cu privirea. Văzându-i expresia feţei, el îşi dădu seama că Susanna ştia că era pregătit pentru ea.

– E bine acolo? întrebă el zâmbitor.

– O să fie.

– Cu siguranţă, încuviinţă el strecurându-se în pat lângă ea. Şi asta foarte curând.

Ea se întrebă cum ar fi să fie căsătorită cu el, să împartă astfel patul în fiecare noapte, să....

Ah, lasă asta. Avea la dispoziţie cel puţin ziua de azi.

El se ridică într-un cot şi se uită la ea, cu faţa la câţiva centimetri de a ei, cu ochii veseli oglindindu-se în ochii ei.

– Aş vrea să fiu un Hercule al rezistenţei, spuse el şi să menţin suspansul încă vreo oră măcar. Dar mă îndoiesc că se poate. Te deranjează?

– Nu. Îi zâmbi şi ea. Vreau să te simt în mine. Obrajii

i se îmbujorară când se auzi ce cuvinte îndrăznețe spune.

Avu un șoc, un șoc minunat, când el se urcă deasupra, își strecură o mână sub ea, iar coapsele lui le desfăcură pe ale ei și el o penetră cu o mișcare ușoară, dar fermă. Ușoară, se gândi ea, pentru că fusese foarte pregătită pentru el. Și fără durere, de astă dată.

Inspiră profund și expiră ușor, îndoindu-și picioarele pentru a-i înlesni accesul.

Ah, da, se simțea pregătită pentru el, la fel cum era și el pentru ea, numai să nu se termine prea repede.

Își încordă mușchii coapselor în jurul lui și descoperi că senzația era extrem de plăcută.

El își eliberă mâinile și își sprijini o parte din greutate pe antebrațe uitându-se la ea.

– Aș vrea să rămânem pentru totdeauna în acest loc, spuse el înainte de a o săruta. Hai să ne iubim.

Și asta și făcură după ce el își întoarse capul și-l puse lângă ea pe pernă și se lăsă din nou cu o parte din greutate pe ea. O penetră din nou, apoi se retrase, imprimând un ritm relaxat actului iubirii. Și de data aceasta, pentru că știa ce se întâmplase și era conștientă de faptul că și ea putea face dragoste la fel de bine ca el, se mișcă în același ritm, rotindu-și șoldurile, contractându-și și relaxând mușchii coapselor.

Era posibil să leșini de plăcere, se gândi Susanna până când fu copleșită de o senzație greu de definit. La început era o nevoie aproape dureroasă când el o penetra și apoi ceva care se situa la granița durerii și care se propaga în jos, spre picioare și în sus către sâni, în gât și în spatele urechilor.

Și după aceea urmă o durere, una ciudată și de nesuportat, care nu era chiar durere, ci...

Dar nu avea cuvinte.

Se auzi gemând.

Atunci ritmul se schimbă. Deveni mai alert și mai profund, iar mâinile lui se aflau din nou sub ea, ținând-o strâns. Ea ieși din ritm în vreme ce se lipea de el cu toți mușchii încordați la maximum.

În clipa aceea ceva înmuguri în ea și apoi se deschise asemenea unor petale de trandafiri atenuând tensiunea în valuri până când se relaxă complet scoțând o exclamație de surpriză.

Pauza care urmă o făcu să tremure din tot corpul în vreme ce se lăsa copleșită de senzația de împlinire binecuvântată izvorâtă din plăcerea sexuală. Nu acestea erau cuvintele care-i trecuseră prin minte. Nici nu știuse că exista așa ceva.

Și el se oprise, își dădu ea seama. Dar rămăsese înlăuntrul ei și corpul lui era încă tensionat. Se oprise pentru ca ea să se poată bucura de propria plăcere.

Se simți slăbită din cauza unei extenuări indescriptibile, dar îl îmbrățișă, își împleti picioarele cu ale lui și se întoarse pentru a-l săruta pe obraz.

El își revendică partea de plăcere repede și cu ardoare și pe Susanna o surprinse să descopere că era posibil să mai simtă plăcere chiar și în prea plin. Simți fluidul cald al eliberării lui și-l prinse cu o mână de ceafă.

– Susanna, îi murmură el la ureche.

– Peter.

Adormiră amândoi fără să se desprindă din îmbrățișare.

Cumva, în timp ce dormea, își dădu el seama, își schimbase locul. Ea i se cuibărise la piept, cu capul sprijinit pe umărul lui. Încă dormea.

Un gând îl trezise, sau mai bine zis o amintire.

Amintirea unui moment când se afla în biroul lui William Osbourne de la Fincham, împreună cu Theo, şi amândoi învăţau să citească. Mama lui intrase în birou fără să bată la uşă, părând surprinsă şi apoi certându-l că nu era în camera lui Theo, acolo unde presupunea ea că trebuie să fie.

În clipa aceea crezuse că-l căutase.

Acum, din cine ştie ce motiv bizar, deşi trecuseră atâţia ani, se gândi că, dacă lucrurile ar fi stat aşa, privirea ei ar fi exprimat uşurarea sau poate enervarea. Nu surpriză. Şi de ce nu bătuse la uşă? E drept că biroul aparţinea unui secretar, dar chiar şi aşa, era vorba de un bărbat. Şi biroul lui se afla într-o casă particulară care nu aparţinea mamei sale.

Şi oare de ce îşi bătea capul cu astfel de aiureli în clipa de faţă? De ce o amintire legată de un lucru atât de nesemnificativ îl trezise din somn? Doar pentru că se gândise de curând la Osbourne?

Căscă, îşi îngropă faţa în părul Susannei, o sărută uşor...şi apoi se retrase brusc.

La naiba!

Doar nu mama sa...

Nu se putea!

Pentru numele lui Dumnezeu, Osbourne, deşi gentleman, nu era decât secretarul lui Markhann şi mama sa făcea parte din elita aristocraţiei. Nu ar fi făcut niciodată...

Ba da, era posibil.

Osbourne fusese un bărbat chipeş. Peter nu remarcase asta când era mic, dar acum, gândindu-se retrospectiv îşi dădea seama că acesta fusese mai mult decât arătos.

Probabil că mama sa se simţea singură, el ştia cu certitudine acest lucru. Îi spusese chiar ea mai târziu, cu şase

ani mai târziu. În urmă cu cinci ani.

Şi probabil şi Osbourne era singur.

Desigur, orice s-ar fi întâmplat între ei, Osbourne fusese cel care preluase iniţiativa. Mai mult ca sigur că mama sa nu-l încurajase deloc. Poate că acuzaţiile care îl determinaseră să se sinucidă fuseseră adevărate.

Dar mama lui intrase val-vârtej în birou şi nimeni nu o împingea din spate. Acum că se gândea la acea imagine, Peter îşi dădu seama că pe chipul ei se citea nerăbdarea care se transformase în surpriză, deşi s-ar putea ca memoria lui să-i joace feste.

Dar pentru numele lui Dumnezeu, ce răsturnare de situaţie!

Spera ca imaginaţia lui să fi devenit hiperactivă şi să-i întunece raţiunea.

Dar o văzuse cu ochii lui pe mama sa împreună cu Grantham, tatăl Berthei, în urmă cu cinci ani. Intrase în budoarul ei care era deschis, la Sidley, după ce abia bătuse la uşă, cu un scop pe care nu-l mai ţinea minte şi... Şi i-a văzut pe amândoi. Nu catadicsiseră nici măcar să închidă uşa.

Simţea cum sângele îi zvâcneşte în tâmple. Şi dacă acesta nu fusese un incident izolat în viaţa mamei sale – aşa cum îi jurase ea?

Nu cumva mama lui era cea care-l determinase pe Osbourne să se sinucidă?

Şi iată-l pe el acum, strângând-o în braţe pe fiica lui Osbourne. Abia făcuse dragoste cu ea. Era hotărât să se căsătorească cu ea dacă îl accepta ca soţ.

Ea se trezise. Îşi deschise ochii şi-şi lăsă uşor capul pe spate şi se uita la el cu privirea adormită, cu obrajii uşor îmbujoraţi.

Dumnezeule, dar o iubea. Intensitatea sentimentelor

sale îl năuci.

Dacă ea ştiuse despre toate astea, chiar înainte să citească scrisorile – dacă gândurile lui îl ajutaseră să descopere – adevărului, atunci de aceea...

Domnişoară Osbourne, o seară de vară deja splendidă devine brusc mai caldă şi mai luminoasă.

Aproape că se auzea rostind acele cuvinte.

Ce dobitoc!

În aceeaşi clipă ea îi recunoscuse numele şi tresărise speriată.

– Mmmm, făcu ea acum, sărutându-l pe bărbie şi apoi pe gură când se aplecă spre ea.

Acum nu se mai trăgea înapoi speriată. Poate că speculaţiile lui n-aveau nicio bază reală.

– Mmmm, zise şi el, frecându-şi nasul de al ei.

– Nu ar trebui să ne întoarcem deja? îl întrebă ea oftând. Suntem plecaţi de-o veşnicie.

Avusese de gând să o ceară de nevastă imediat după ce făcuseră dragoste. Decisese asta mai devreme chiar după ce ea a spus da. Avea s-o iubească nebuneşte şi apoi, înainte ca ea să-şi revină, o să-i pună întrebarea în conversaţia ce se va întâmpla după aceea. Şi apoi, în timpul balului o să facă marele anunţ.

Dar n-o să se căsătorească cu el nici într-un milion de ani dacă mama lui fusese amanta tatălui ei şi apoi încercase să-l şantajeze şi-l adusese în pragul disperării, provocându-i moartea.

Ca să nu mai vorbească şi de reacţia mamei lui dacă i-ar fi prezentat-o pe fiica lui William Osbourne ca pe posibila lui soţie.

Cumva, poate şi pentru că nu voia să creadă acest lucru, ştia că supoziţiile lui erau întemeiate.

– Ei ştiu că eşti cu mine, spuse el. Probabil că au aflat

şi că am plecat cu trăsura. Vor presupune că te-am adus la Sidley şi că ai rămas la prânz şi după aceea am mers într-o vizită de după-amiază.

– Oare de ce, zise ea ghemuindu-se lângă el, mă imaginez adesea fugind şi eliberându-mă? O singură dată am fugit şi acum se pare că nu a fost decizia corectă. Cu excepţia faptului că în felul acesta am ajuns la Bath şi că am avut o viaţă fericită acolo. Oare de ce vreau să fug de fericire?

– Pentru că nu este tot ceea ce îţi doreşti şi ceea ce ai nevoie? sugeră el. Aş fugi cu tine până la capătul lumii acum dacă aş şti că acest lucru ne va aduce acea stare mitică de fericire până la adânci bătrâneţi. Cred că am vorbit serios astă-vară, Susanna, atunci când ţi-am propus să plecăm împreună în Ţara Galilor. Da, sunt sigur că eram foarte serios. Dar nu ţi-aş mai cere să faci aşa ceva vreodată.

– Oh! exclamă ea încet.

– Pentru că nu există o astfel de stare. Nu există o fericire până la adânci bătrâneţi după care să fugi. Pentru a avea asta trebuie să munceşti. De acum înainte voi face lucrurile aşa cum se cuvine. Am decis asta de îndată ce am plecat din Bath. Nu mă întreba ce intenţionez sau cum am de gând să fac acest lucru. Nu ştiu încă. Dar înainte de a ajunge la sfârşit, îmi voi fi ucis câteva temeri şi mă voi plăcea aşa cum sunt. Şi atunci probabil că voi avea ceva mai mult de oferit lumii şi ţie, în afară de simpla curtoazie.

Ea se uită lung la el şi ochii i se umplură de lacrimi, deşi zâmbea în acelaşi timp.

– Nu-mi pare rău că am fugit de acasă prima dată, îi mărturisi ea. Îmi place turnura pe care a luat-o viaţa mea. Şi dacă nu aş fi fugit, nu te-aş fi reîntâlnit, nu? Dar n-o să

mai fac asta. Mă voi întoarce la Fincham şi-mi voi cunoaşte bunicii, deşi, dintr-un motiv sau altul, va fi unul din cele mai dificile lucruri pe care le-am făcut vreodată. Şi după Crăciun o să mă întorc la Bath, acasă, şi voi continua să-mi dau toată silinţa pentru a fi cea mai bună profesoară.

– Să înţeleg că nu-ţi pare rău că ne-am reîntâlnit astăvară?

– Nu.

– Nici mie.

– Dar trebuie să mă întorc la Fincham. Curând.

Susanna se ridică într-un cot şi se aplecă pentru a-l săruta pe obraji, pe bărbie şi apoi pe gură. Îl apăsă cu mâna liberă pe umăr până când el se întinse pe spate.

Pe Jupiter, se gândi el cu simţurile treze, are de gând să facă dragoste cu mine.

Până când ajunseseră în dormitor ceva mai devreme, el exploda de dorinţa de a o avea – şi ea pe el, îşi dăduse el seama – aşa că trecuse fără întârziere la fapte.

Era la fel de abilă că orice curtezană, deşi, nu, poate că exagera. Probabil că el era pregătit să fie excitat de ea. Dar oricum ar fi stat lucrurile, ea trecuse peste timiditatea care o făcuse să ezite înainte de a-i scoate cureaua ceva mai devreme. Mâinile ei se plimbau peste tot pe corpul lui, mângâindu-l, alintându-l, oprindu-se, frecând, stimulând exact în locurile potrivite şi gura, limba şi dinţii ei urmară aceeaşi traiectorie.

El rămase nemişcat o vreme, cu palmele lipite de saltea, bucurându-se de perfecţiunea atingerilor ei, uimit de îndrăzneala ei şi de cunoştinţele instinctive pe care le avea pentru a-l excita ducându-l la paroxism, dar nu prea repede. Dar când îi lingea unul din sfârcuri, muşcându-l uşor şi alintându-l cu limba, îşi înfipse mâinile în cârlionţii ei roşcaţi după care gemu, apoi râse uşor.

– Ai milă, femeie.

Ea îşi ridică capul şi îi zâmbi, cu obrajii roşii şi cu o dorinţă nestăvilită care i se citea în privire.

– Dar nu vreau să fiu miloasă, zise ea pe un ton scăzut şi cu vocea îngroşată, apropiindu-şi buzele de ale lui şi atingându-l cu vârful limbii.

Începea să fie chinuitor.

Apoi ea se urcă deasupra lui, ţintuindu-l cu picioarele, cu genunchii fixaţi pe şoldul lui şi sprijinindu-se în mâini pe pat, de o parte şi cealaltă a capului lui.

El îşi trecu mâinile pe frumoasa curbură a spatelui ei ajungând la fese. Avea sâni frumoşi, nu prea mari, dar fermi. El îi simţi sfârcurile întărindu-se pielea lui când ea se aplecă să-l sărute din nou pe gură. Cu partea inferioară a corpului ea se frecă de erecţia lui.

Chinurile trecuseră de mult de faza iniţială, dar de data asta ea făcea dragoste şi el trebuia să intre în ritmul ei.

– Vrăjitoareo! murmură el.

Ea se ridică apoi în genunchi, deasupra lui şi-şi muşcă buza când îl orientă spre deschiderea ei, lăsându-se apoi în jos.

Ah!

Era fierbinte şi udă şi muşchii coapselor ei se încordară în jurul lui când ea preluă iniţiativa.

El îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi inspiră profund. Era un fel de agonie indescriptibilă. Nu avea să strice totul grăbindu-se. Îi zâmbi.

– Ştiu că mă repet, dar nu aş vrea să mai plec niciodată de aici.

Ea îşi puse mâinile de-o parte şi de alta a mijlocului lui, îl strânse şi mai tare cu genunchii, se ridică de pe el după care se lăsă din nou jos, repetând mişcarea la ne-

sfârşit. El închise ochii şi-şi lăsă bărbia în piept.

Pentru numele lui Dumnezeu, se gândi el, înainte să fie copleşit de senzaţie, îl călărea. Se lăsă dominat de ea o vreme, mânat de dorinţă şi apoi o apăsă mai tare cu mâinile pe şold şi se mişcară împreună câteva minute până când amândoi rupseră ritmul, ea apăsând mai tare în jos, el împingând în sus, simţind amândoi împlinirea în aceeaşi clipă.

Era mai mult decât fantastic.

Şi nu atât actul în sine îl extazia, se gândi el în vreme ce ea coborî şi se întinse peste el, acoperindu-se cu plapuma.

Era vorba de dragoste.

Niciodată nu simţise o conexiune mai mare între ei. O ţinu în braţe câteva minute, fără a dormi, căci ştia că şi ea rămăsese trează spunându-şi probabil că acesta era sfârşitul.

Dar nu era sfârşitul. Dacă voia cineva să aducă un tren de temeri, dintre cele mai negre, tot avea să le înfrunte pe toate cu mâinile goale şi pieptul descoperit.

Acesta nu era sfârşitul.

Acesta era sfârşitul, se gândi Susanna lipindu-se de Peter în trăsura care intrase pe aleea de la Fincham. Oh, era foarte posibil să-l mai revadă după ziua de azi. Poate că o să meargă şi la balul de la Sidley, despre care el vorbise ceva mai devreme, deşi încă nu voia să se gândească la asta.

Dar cu adevărat azi era sfârşitul. Sfârşitul unei legături amoroase care nu avea niciun viitor.

Dar era şi începutul a altceva. Se întrebă dacă bunicii ei ajunseseră deja.

Bunicii ei.

Încă se simţea pe jumătate năucită de acest gând care nu-i era familiar.

Azi urma să cunoască trei oameni cu care avea legături de sânge, asta după ce vreme de unsprezece ani crezuse că este singură pe lume.

Dar ei erau nişte străini.

Oare aveau s-o placă cel puţin?

Oare o să-i reproşeze că era rodul unei căsătorii care nu ar fi trebuit să se încheie?

Dar veneau totuşi aici, nu?

Oare cum să-i salute?

– Se pare că vizitatorii au ajuns, spuse Peter.

Şi aşa şi era, pentru că o trăsură mare staţiona în faţa grajdului. Îşi simţi inima cât un purice.

– Ţi-e teamă? o întrebă el întorcându-şi privirea către ea.

– Foarte tare, spuse ea strângându-şi pelerina în jurul corpului.

– Nu-i aşa că e ciudat cum viaţa complotează în linişte ani şi ani şi apoi, fără vreun motiv aparent, te aruncă de pe un val pe altul? Şi s-a întâmplat aşa pentru amândoi, în feluri diferite şi a început pentru fiecare dintre noi în acelaşi moment, atunci când am ajuns la răspântia din Somerset într-o după-amiază liniştită de vară. O întâlnire aparent banală! Şi acum, drept consecinţă, te confrunţi cu o experienţă în care eu nu sunt implicat de fel. Pot să vin şi eu cu tine?

– Te rog, spuse ea când el opri trăsura la intrarea în casă şi sări pentru a o ajuta să coboare.

Câteva clipe mai târziu, după ce intrară în casă, se gândi că poate ar fi trebuit să se împotrivească. Era posibil ca bunicii ei să recunoască numele Whitleaf, la fel cum i se întâmplase şi ei astă-vară. Dar acum era prea

târziu. Şi în afară de asta, nu suporta gândul de a-i spune la revedere acum şi de a urca de una singură.

Nou-veniţii erau în salon şi o aşteptau, o informă valetul după ce-i luă boneta şi pelerina, iar ea îşi aranjă părul şi-şi netezi rochia. Valetul reveni pentru a-i conduce.

Ea nu-l luă pe Peter de braţ de teamă că s-ar fi putut să se agaţe de el. Era un lucru pe care trebuia să-l facă de una singură, chiar dacă îi spusese să vină pentru a-i oferi sprijin moral.

Lady Markham, Edith, domnul Morley, Theodore, cu toţii erau în salon, văzu Susanna imediat ce-i trecu pragul. Împreună cu ei mai erau trei persoane necunoscute. Toată lumea se ridicară în picioare când o zări. Theodore veni spre ea cu paşi mari.

– Susanna, spuse el luând-o de mâini şi strângându-i-le în ale sale, aş vrea să faci cunoştinţă cu colonelul şi doamna Osbourne şi părintele Clapton, bunicii tăi.

Doamna era foarte slabă, cu părul alb şi coafat cu grijă, o faţă cu trăsături regulate şi o gură minusculă. Colonelul avea pieptul lat, era înalt şi adoptase o ţinută ţeapănă. Era chel, dar avea o mustaţă albă groasă care-i ajungea aproape până la bărbie. Părea o persoană distinsă. Arăta ca tatăl Susannei la o vârstă înaintată. Preotul era mai mic de statură şi mai subţirel. Avea un păr frumos, grizonat şi ochelari, şi se sprijinea într-un baston.

Bunicii ei, se gândi Susanna uitându-se atent, la fiecare din cei trei.

Se aplecă şi făcu o plecăciune.

Şi apoi doamna veni repede spre ea, cu braţele întinse şi Susanna îi ieşi în întâmpinare.

– Susanna, spuse doamna. Oh, draga mea, cred că te-aş fi recunoscut dintr-o mie de fete. Arăţi la fel ca mama ta, deşi, cu siguranţă ai şi ceva din fiul meu. Oh, scumpa mea

fetiţă. Ştiam că nu eşti moartă. Am susţinut asta în toţi aceşti ani şi acum am şi confirmarea că nu m-am înşelat.

Bărbia îi tremura şi în ochi îi apărură lacrimi.

– Vă rog, nu plângeţi doamnă, zise Susanna simţind că şi ei i se pune un nod în gât. Vă rog, nu.

– Bunică. Spune-mi bunică. Te rog.

– Bunică, zise Susanna.

Şi apoi, bineînţeles că nu reuşiră să pună frâu lacrimilor şi nu se ştie cum, dintr-o dată, se treziră una în braţele celeilalte, Susanna şi această necunoscută, pe care n-o putea numi astfel, fiindcă era mama tatălui ei.

Peter tuşi pentru a-şi drege glasul, deşi nu ca să le atragă în vreun fel atenţia. La fel şi reverendul Clapton, care se sprijinea cu ambele mâini în baston. Lady Markham şi Edith zâmbeau încântate. Domnul Morley şi Theodore radiau de fericire.

Colonelul îşi scoase din buzunar o batistă mare, albă, o duse la nas şi suflă în ea atât de tare, că ar fi putut să scoale şi morţii din somn.

24

Este foarte plăcut, Peter, spuse mama sa aşezându-se pe cel mai comod scaun pe care el îl trăsese lângă şemineul din bibliotecă. Doar noi doi la o discuţie. Nu se

întâmplă prea des asta.

El se aşează în faţa ei. O rugase să vină cu el în bibliotecă după ce toţi ceilalţi se retrăseseră în camerele lor şi doar câţiva dintre cei mai tineri se mai distrau în camera de muzică.

– Ţi-e suficient de cald, mamă?

– Da, spuse ea. Dragul meu, n-a fost frumos din partea ta să pleci de dimineaţă pentru a duce o invitaţie şi să nu te mai întorci decât spre seară. Oricum, te-ai comportat impecabil cu domnişoara Flynn-Posy. Este o fată drăguţă, nu?

– Foarte, încuviinţă el. Şi fără nicio urmă de îndoială că va face un bărbat fericit într-o bună zi. Dar nu pe mine.

Ea păru puţin surprinsă la auzul unei afirmaţii atât de categorice. Dar îi zâmbi şi se lăsă pe perne.

– S-ar putea să te răzgândeşti în zilele următoare, spuse ea.

– Nu mă voi răzgândi. Am ales deja femeia cu care vreau să mă căsătoresc.

Văzu cum îi licăreşte interesul în privire.

– Peter! exclamă ea, punându-şi ambele mâini pe coapse şi îndreptându-se de spate.

– Nu sunt sigur că vrea şi ea.

– Oh, dar bineînţeles că te va accepta ca soţ, indiferent cine ar fi, strigă ea. Ştii că eşti una dintre cele mai bune partide...

El ridică o mână.

– Mamă, este vorba de Susanna Osbourne.

– Cine? Se lăsă din nou pe spate şi toată voiciunea îi dispăru de pe figură.

– Fiica lui William Osbourne. O iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu ea dacă mă acceptă. Ne-am întâlnit astă-vară; ea locuia la contesa de Edgecombe, nu departe de

vila Hareford. Ne-am revăzut la Bath, când am fost acolo cu Lauren şi Kit să particip la petrecerea de nuntă a lui Sydnam Butler. Şi azi m-am văzut cu ea. Stă la vila Fincham de Crăciun. Bunicii ei au venit până aici să o cunoască. I-am invitat pe toţi la balul din seara de Crăciun.

Ea îşi umezi buzele. Peter observă că mama sa strângea cu putere mânerele scaunului.

– Presupun că a pus ochii pe tine, zise ea. Dacă te-a făcut să crezi că nu vrea să te ia de bărbat, Peter, asta nu e decât o manevră vicleană. Doar nu-ţi închipui că...

– Nu a vrut să aibă nimic de-a face cu mine astă-vară, după ce a auzit cum mă cheamă.

Ea îşi muşcă buzele, dar nu spuse nimic.

– Mamă, i se adresă el, conştient de faptul că întrebarea pe care voia să i-o adreseze era extrem de dificilă, care a fost relaţia ta cu domnul Osbourne?

– A mea? Tonul ei se înăspri. Eşti cam impertinent, Peter. Sunt mama ta, nu uita lucrul ăsta, chiar dacă eşti un bărbat în toată firea.

– Aţi fost amanţi.

– Cum îndrăzneşti? spuse ea, făcând ochii mari.

– La fel cum ai fost şi cu Grantham. Numai că atunci mi-ai spus că era singura dată de la moartea tatălui şi că se întâmplase pentru că te simţeai singură şi n-ai putut să te abţii. Şi când colo, se întâmpla de multă vreme, iar atunci când v-am surprins împreună, eraţi aici, în casa mea, împreună cu Bertha şi mama sa, cu toţii invitaţii mei.

– Peter, îngăimă ea, învineţindu-se la faţă.

Recunoscuse acea escapadă la momentul respectiv. El auzise că mai avusese şi altele, dar nu-i reproşase niciodată acest lucru. Pentru numele lui Dumnezeu, era mama lui!

– Lady Grantham ştia fără îndoială de relaţia voastră, continuă el, dar educaţia ei de doamnă a împiedicat-o să ia atitudine. Dumnezeu ştie cât de umilită a fost şi cât de mult a suferit în tăcere. Bertha aflase, cu siguranţă, înainte ca eu să fiu atât de prost şi să-i împărtăşesc descoperirea mea. Dar ea fusese informată de către mama sa şi acceptase infidelitatea tatălui cu mult timp înainte să-i atrag eu atenţia.

Ba mai mult decât atât, Bertha se uitase la el ca şi cum n-ar fi înţeles ce-i spunea şi îl întrebase dacă nu toţi bărbaţii semănau cu tatăl ei. Peter o asigurase că el era plămădit dintr-un alt aluat şi că o să-i fie credincios până la moarte, iar ea făcuse doi paşi înapoi şi-i spusese că era un copil, deşi el avea cu doi ani mai mult decât ea. Ea îi declarase că nu intenţiona să se lege de el pe viaţă, de îndată ce şi-ar fi făcut datoria de a-i dărui un fiu, poate chiar doi. Doar nu avea să fie atât de naiv încât să-i ceară asta.

– Şi unchii mei ştiau, îi spuse el mamei sale, şi au fost supăraţi numai pentru că ai neglijat să închizi uşa.

Ei îi atrăseseră atenţia că era momentul să accepte realităţile vieţii. Dar tot ei îl educaseră în copilărie. Era un copil naiv, aşa i-au spus, la fel ca Bertha, şi ar fi mai bine să-şi ţină gura în legătură cu ce văzuse şi să se pregătească să îşi anunţe logodna, în ziua următoare, aşa cum fusese planificat. Chiar venise vremea să se maturizeze.

În loc să facă asta, el îi convocase pe toţi participanţii la petrecere în salon şi după ce se adunaseră în mai puţin de o oră, îi anunţase că nu avea să fie nicio logodnă şi că îi ruga pe toţi să plece din Sidley în ziua următoare până în prânz. Le declarase şi unchilor săi că îi scutea de orice obligaţii viitoare faţă de el, pentru că acum era adult şi nu mai avea nevoie nici de supraveghere, nici de sfatul

lor.

O lăsase pe mama lui înlăcrimată la Sidley. Plecase şi el la distanţă de o zi după oaspeţi.

Nu o iertase. Nici măcar nu-i crezuse minciuna; acceptase că relaţia ei cu Grantham era de lungă durată, dar crezuse că îl iubea. Acum se întreba dacă aşa stăteau lucrurile şi dacă într-adevăr conta asta. Grantham era însurat şi amândoi puneau la cale căsătoria odraslelor.

Ea se agăţase puternic de mânerele scaunului şi îl privea cu ochii mari, plini de indignare.

– Dar nu despre Grantham vreau să-ţi vorbesc, ci despre domnul Osbourne. Ai avut o aventură cu el, nu-i aşa? Dar ceva s-a întâmplat şi aceasta a luat sfârşit. Părerea mea este că el i-a pus capăt. Îţi povestise despre trecutul său înainte de povestea asta sau ai descoperit tu altcumva? Oricum a fost, l-ai ameninţat că o să te duci la Sir Charles să-i spui ceea ce ştii.

Nu avea nicio dovadă în sprijinul afirmaţiilor sale, îşi dădu el seama brusc. Ar fi fost cumplit dacă se înşela şi lansa nişte acuzaţii fără acoperire la adresa mamei sale. Dar cu toate acestea, îşi dorea să greşească.

– Peter, dacă femeia aia ţi-a spus toate acestea voi face tot ce-mi stă în puteri să te eliberez din ghearele ei. Tu ai fost întotdeauna...

– Susanna mi-a relatat doar ce scria în scrisorile pe care tatăl ei i le-a lăsat ei şi lui Sir Charles, dar n-a divulgat numele şantajistului.

– William i-a scris ei o scrisoare?

El îi aruncă o privire întunecată.

– Chiar înainte să se împuşte. A simţit că suicidul era singura protecţie pe care putea să i-o ofere. Dacă ar fi trăit, ea ar fi fost expusă tuturor consecinţelor urâte ale acuzaţiilor de viol la adresa lui.

Ea tresări.

– Cum poți folosi acest cuvânt în prezența mamei tale? întrebă ea, după care se prăbuși în scaun, părând dintr-odată mai mică și mai bătrână. Eu am afirmat doar că m-a hărțuit și m-a molestat, nu că...și era adevărat. I-am spus asta lui Sir Charles, după moartea lui William. Niciodată nu aș fi...Peter, trebuie să mă crezi! Spatele i se gârbovi. Sperase, în pofida celor întâmplate, că poate greșise, că fusese probabil vorba de altcineva. Dar își amintise pe drumul de întoarcere de la Fincham la Sidley că toate acestea se petrecuseră cam în perioada morții lui Osbourne când relațiile dintre mama lui și familia Markham se răciseră.

– Nu știam că se va sinucide. Cum aș fi putut să anticipez asta? De ce m-o fi pedepsi astfel?

– Dar i-ai fi întinat reputația, i-ai fi răpit libertatea, mamă. Orice ar fi făcut în trecut, își ispășise păcatele. Avea un copil de crescut.

– M-am coborât, spuse ea dintr-o suflare pe un ton sec. Am coborât la nivelul lui. Și apoi, când m-am dus la Londra doar pentru că el era acolo, mi-a spus că nu-i făcea plăcere prezența mea. Și apoi a început să mă evite chiar și la Fincham și în cele din urmă mi-a spus că totul se terminase între noi. Câtă aroganță, Peter! Câtă umilință! Trebuie să mă înțelegi. L-am iubit pe tatăl tău, dar viața mea era pustie fără el. Am fost dispusă să-i permit acelui bărbat...

Ah, exact aceeași explicație pe care o primise în urmă cu cinci ani când el îi spusese că știa.

– L-ai făcut să se sinucidă, zise el încet. Simțea că i se face rău.

– Era un prost! strigă ea. Trebuia să fi știut că eram doar supărată pe el și că nu l-aș fi distrus cu adevărat.

– Și cu toate acestea, chiar și după ce s-a dus la Sir Charles și i-a povestit tot trecutul lui, ai proferat noi amenințări.

– Nu aș fi...începu ea.

– Chiar așa? Este evident că el s-a gândit că ai face-o. A pariat cu viața lui pe asta.

Ea își acoperi fața cu mâinile, iar el rămase acolo, uitându-se la mama sa, șocat de ceea ce aflase azi, de ceea ce presupusese și de ceea ce ea îi confirmase acum; și la gândul că ea fusese de două ori pe punctul să distrugă viețile altora în numele cerințelor sale sexuale și al singurătății. Detesta să se gândească în felul acesta la mama lui.

Oare era și aceasta una din temerile pe care voia să le înfrunte? În cazul acesta, prețul era într-adevăr mare. Nimic nu va mai fi vreodată la fel. Dar la fel ca ce? Băgase multă mizerie sub acel covor metaforic în urmă cu cinci ani. Nu mai avea de gând să facă așa ceva.

– Nici nu știi cât de mult am suferit, Peter, spuse ea cu ochii înlăcrimați, la fel ca ultima dată. Dacă a făcut-o ca să se răzbune, atunci, cu siguranță, el a avut ultimul cuvânt. Crezi că nu m-am simțit ca o criminală în toți acești ani? Dar nu este corect. Nu am vrut să-i fac niciun rău. Țineam la el. Am fost întotdeauna mama ta și știu că este greu să-ți vezi mama ca pe o femeie. Dar sunt o femeie și mă simțeam singură. Amândoi eram văduvi. El își iubea soția, la fel cum și eu l-am iubit pe tatăl tău. Chiar mi-a spus, spre sfârșit, că nu mai putea să continue relația cu mine pentru că moartea ei îi frânsese inima și că nu putea s-o uite. Dar o vreme am fost aproape fericiți și nu făceam rău nimănui.

Peter aproape că o compătimea. Făcuse ceva monstruos, dar, cu siguranță, nu era un monstru. Și cel mai

rău lucru în aceeaşi ordine de idei, trebuie să fi fost imposibilitatea de a repara ceva pentru că Osbourne murise. Oare l-ar fi acuzat pe nedrept dacă ar fi trăit? Nu avea cum să afle şi nici nu putea şti. Dar, oricum, făcuse un rău ireparabil.

Era tentat să se ducă la ea, să o ia de mână, să o ridice în picioare şi s-o strângă la piept, pentru a o linişti şi apoi s-o trimită la culcare. Dar asta făcuse ultima dată după episodul cu Grantham. Dacă avea nevoie de iertare, trebuia să şi-o ofere singură fără ajutorul lui.

Şi în plus, mai era un lucru pe care voia să i-l spună şi ar fi preferat s-o facă acum, în seara asta cu speranţa că de mâine amândoi vor putea să-şi adune cioburile şi să-şi refacă viaţa. Dar ea i-o luă înainte.

– Peter, nu poţi să te căsătoreşti cu fiica lui. Trebuie să înţelegi şi tu asta. Ar fi o situaţie imposibilă.

El inspiră încet.

– Dar nu ar fi fost nicio problemă dacă m-aş fi însurat cu Bertha?

Ea nu mai scoase niciun cuvânt.

Cu partea de bun-simţ ce sălăşluia în mintea lui, tindea să fie de acord cu ea. Trecutul ar fi existat mereu între el şi Susanna – certitudinea că tatăl ei şi mama lui fuseseră amanţi şi că ea îi pricinuise moartea. Ar fi fost mult mai bine s-o lase pe Susanna la Bath şi să meargă şi el la Londra după Crăciun, pentru a-şi găsi o soţie acolo. În cele din urmă, uitarea îşi va spune cuvântul şi chiar dacă şi-ar fi amintit, aveau să se bucure, fiindcă nu încercaseră să fie fericiţi.

Dar renunţase la elementarul bun-simţ încă de când plecase din Bath, în urmă cu câteva săptămâni. Acum năzuia spre fericire, iar dacă aceasta se dovedea imposibil de atins, atunci, cel puţin, spre respectul de sine. Nu

avea să mai ocolească colţurile întunecate ale vieţii sale.

Una peste alta, era posibil ca Susanna să nu-l accepte ca soţ, dar nu vroia să o piardă doar pentru că se îndepărtase în vârful picioarelor din calea temerilor. Deoarece, chiar după ce ea pleca, el trebuia să se împace cu sine.

Asta nu însemna că se plăcea prea tare în acel moment.

– Singura problemă care rămâne de rezolvat în cazul Osbourne, mamă, este dacă se va căsători cu mine în aceste circumstanţe. Deja m-a refuzat o dată.

Ea îl privi intens, chipul ei exprimând un amestec de indignare şi speranţă.

– Mamă, spuse el, după ce inspiră profund, vreau ca Sidley să devină casa mea.

Ea se holbă la el.

– Dar este a ta, Peter şi tu porţi întreaga vină fiindcă nu petreci mai mult timp aici. Ştii de câte ori te-am îndemnat să vii.

– Pentru că întotdeauna a fost mai mult a ta decât a mea.

– Sidley ţi-a aparţinut încă de când erai mic. Eu nu am făcut decât să mă îngrijesc ca gospodăria să fie bine condusă. Şi întotdeauna am păstrat-o frumoasă pentru tine. În ultima perioadă am început s-o renovez, dar am făcut toate astea numai pentru tine.

– Dar eu nu am fost niciodată consultat cu privire la nimic.

– Pentru că nu eşti niciodată aici, strigă ea.

Din punctul ăsta de vedere, cam avea dreptate.

– Ar fi trebuit să preiau atât casa, cât şi proprietatea când am ajuns la majorat, dar nu am vrut, din considerente pe care ar fi mai bine nu le discutăm acum. Însă am

ideile mele cu privire la felul în care trebuie condusă casa şi acum sunt pregătit să le pun în aplicare. Vreau să mă împrietenesc cu vecinii şi să le facă plăcere să vină aici cât mai des. Vreau să fie bine primiţi, să se simtă ca acasă. Îmi propun să trăiesc aici mare parte a timpului.

– Peter, spuse ea, părând să-şi fi revenit. Dar este minunat! Voi...

– O vreau pentru mine, mamă, preciză el, şi pentru soţia şi copiii mei, dacă mă căsătoresc.

Ea îi zâmbi nesigură.

– Poate vei dori să redecorezi şi să remobilezi casa de oaspeţi şi să te muţi acolo când va fi gata.

– Casa de oaspeţi? întrebă ea, aruncându-i o privire indignată.

– Mie mi-a plăcut întotdeauna. Cu siguranţă că o să fii mulţumită acolo.

– Dar acolo au locuit întotdeauna guvernantele şi tutorii, strigă ea.

– Atunci îţi vom căuta o casă potrivită în Londra, îi sugeră el. Acolo vei avea companie tot anul şi posibilitatea de a cutreiera magazinele. Şi întotdeauna vei fi bine primită aici, când o să vii în vizită. Se sprijini de spătar şi se uită fix la el şi, la un moment dat, el observă că bărbia i se ridicase uşor.

– Întotdeauna am locuit aici, pentru a o păstra pentru tine, doar eşti singurul meu fiu. Mi-am asumat responsabilitatea când tatăl tău a murit şi de atunci nimic nu s-a schimbat. Ţi-am dedicat ţie întreaga viaţă.

Era un moment în care ar fi fost posibil să mai reconstruiască ceva, îşi spuse el.

– Şi îţi voi fi veşnic recunoscător. Am avut o copilărie minunată şi nu m-am îndoit niciodată că sunt iubit. Şi sunt bucuros că nu m-am căsătorit prea de tânăr. Am avut

ocazia să trăiesc din plin primii ani ca adult şi să-mi dau seama cine sunt şi ce vreau în viaţă, conştient de faptul că tu şi casa mea eraţi mereu aici, pentru mine. Dar acum m-am autodescoperit, mamă, şi pot să te eliberez ca să te bucuri de viaţa ta cum îţi doreşti. Ştiu că te-ai simţit singură aici.

Nu era purul adevăr ceea ce spunea, bineînţeles, dar în linii mari exprima realitatea. Şi în ciuda celor întâmplate, avea să o iubească mereu şi să-i fie recunoscător că-l înconjurase cu dragostea sa în copilărie.

– Cred că aş vrea să locuiesc în Londra, zise ea.

Poate că nici ea nu spunea în întregime adevărul. Dar cu toate acestea, îşi dădu seama că avea toate şansele să fie mai fericită acolo. Şi simţi şi o oarecare uşurare la gândul că ea refuza să se mute în casa de oaspeţi.

– Ne vom ocupa de asta după Crăciun, conchise el. Dar te-am ţinut trează destul de mult, mamă, şi acum e timpul să mergi la culcare. Mâine vom avea o zi plină.

– Da.

Dar nu se ridică imediat în picioare.

– Peter, nu aş putea să iubesc vreodată alt bărbat aşa cum l-am iubit pe tatăl tău. William Osbourne, George Grantham nu au însemnat nimic pentru mine, deşi am ţinut la amândoi. Şi, cu siguranţă, nu am vrut să fac rău nimănui.

– Ştiu că nu ai vrut.

Nu ştia dacă chiar aşa stăteau lucrurile, dar nu era treaba lui să-i aducă învinuiri. El se ridică în picioare şi-i oferi braţul. Când ea se ridică în faţa lui, mică, fragilă şi încă drăguţă, el o sărută pe frunte şi apoi pe obraz.

– Noapte bună, mamă.

– Noapte bună, Peter.

Ea plecă din cameră fără să mai spună un cuvânt, cu

spatele drept, cu pasul uşor şi hotărât.

Se uită la sticla de brandy, dar respinse ideea de a-şi turna un pahar. Ştia că dacă începea să bea în seara asta, nu avea să se oprească până când nu s-ar fi făcut pulbere.

De câteva ori, în seara de ajun, Susanna s-a gândit la Claudia şi la Eleanor şi la Lila precum şi la fetele care au rămas în incinta şcolii de Crăciun. Ele erau acolo chiar în acest moment, îşi spuse ea. Încercă să se ancoreze în realitatea acelui gând, dar îi era greu să creadă în el, după cum i se părea ireal ceea ce se întâmpla în jurul ei.

Avea impresia că trăia într-un vis ciudat.

Până în acea vară viaţa ei se derulase sub semnul rutinei, previzibilului, plictiselii. Cu toate acestea, exista o anumită plăcere, chiar fericire în plictiseală.

Ziua de ieri i se părea ireală. Oare chiar se dusese de bună voie la casa de oaspeţi de la Sidley Park? Cu vicontele Whitleaf? Oare chiar făcuse dragoste cu el acolo? De două ori? Şi a doua oară, chiar ea fusese iniţiatoarea?

Şi azi, îşi petrecea aproape tot timpul cu aceşti străini care deveneau atât de repede cunoscuţi, chiar rude îndrăgite. Oare chiar era posibil să simtă o puternică legătură familială cu oameni de a căror existenţă fusese doar vag conştientă până ieri dimineaţă?

Dar bunicul Osbourne semăna atât de mult cu tatăl ei dacă ar fi trăit până la vârsta asta, încât nu ar fi putut să-l scape din vedere dacă bunica ei nu ar fi avut ochii lui Papa şi nu ar fi insistat să o ţină pe Susanna de mână în cea mai mare parte a timpului, s-o mângâie şi să se uite la ea fascinată. Şi bunicul Clapton avea chiar ochii ei, deşi culoarea lor căpătase o tentă gri şi ea-şi putea imagina, uitându-se la părul lui grizonat, că la un moment dat fusese roşcat. Felul lui de a da din cap şi de a încuviinţa

în tăcere, lăsându-i pe ceilalţi doi să vorbească, o ungea pe suflet.

Bunica şi bunicul Osbourne nu aveau copii, ea fiind singura lor nepoată. Probabil că vieţile lor fuseseră marcate de o cruntă suferinţă. Pierduseră doi băieţi.

Fugind de acasă, se gândi ea, îi privase de şansa de a o cunoaşte încă de la vârsta de doisprezece ani până acum. Pe de altă parte, ei erau cei care îl dezmoşteniseră pe tatăl ei. Dar nu avea de gând să-i judece pentru asta. Se amestecaseră în căsnicia fiului lor mai mare şi apoi provocaseră moartea acestuia într-o încăierare. Ea şi-ar fi dorit foarte mult să afle detalii despre acea dispută. Oare moartea fusese pur accidentală? Nu cumva fratele tatălui său căzuse şi se lovise cu capul de o piatră, bunăoară? Dar nu-i va întreba.

Bunicul Clapton avea alte trei fiice în viaţă şi opt nepoţi în afară de Susanna – mătuşile şi verii ei, îi spuse el, zâmbindu-i în felul său discret. Cea mai mare se căsătorise cu succesorul lui la biserica din sat, iar fiul lor era preot într-o biserică din apropiere.

Avea mătuşi, unchi şi veri.

– Cât de diferită ar fi fost viaţa mea dacă nu aş fi plecat în grabă din Fincham cu atâţia ani în urmă, zise ea.

– Şi la fel şi vieţile noastre, draga mea, îi spuse bunica, mângâindu-i mâna.

– Dar te-ai întoarce acum în trecut să-ţi schimbi viaţa dacă ar fi posibil? o întrebă bunicul Clapton. Cred că vieţile noastre urmează un curs perfect, dar misterios, înţeles doar de Dumnezeu.

– Asta spui tu, Ambrose, interveni bunicul Osbourne iritat. Eu nu am văzut prea multă perfecţiune în vieţile membrilor familiei mele, ci doar un mister nesfârşit. Şi dacă Atotputernicul este răspunzător, atunci cred că o să

ne cam certăm la judecata de apoi.

– Nu ştiu dacă mi-aş schimba viaţa, spuse Susanna, zâmbindu-le tuturor şi înţelegând foarte repede că bunicii ei nu împărtăşeau aceleaşi păreri cu privire la anumite lucruri. Îmi doresc să vă fi cunoscut mai devreme. Şi când mă gândesc la acele două săptămâni pe care le-am petrecut în Londra, mă îngrozesc. Dar am petrecut şase ani fericiţi la şcoala domnişoarei Martin şi mi-a plăcut viaţa de profesoară din ultimii cinci ani. Sunt foarte mândră de turnura pe care a luat-o viaţa mea.

Bunicul îi mângâie mâna.

– Predatul este o meserie foarte bună pentru o doamnă singură sau a cărei familie nu are prea multe resurse. Nu sunt extrem de bogat, Susanna, dar, cu siguranţă, nu sunt nici sărac, şi tu eşti tot ce avem. Este vremea să vii cu noi acasă. E timpul să îţi găsim un soţ bun, care să aibă grijă de tine când noi nu vom mai fi.

Bunica îşi puse o mână peste a ei. Şi Susanna îi simţi degetele deformate de artrită.

– Cred, Clarence, spuse ea, că este posibil ca Susanna să-şi fi găsit deja un soţ. Vicontele Whitleaf este un tânăr arătos şi fermecător şi mie mi s-a părut ieri că a îndrăgit-o foarte tare pe nepoata ta. Ne-a invitat pe toţi la balul de la Sidley Park de mâine, dar am sentimentul că, de fapt, cu Susanna vrea să danseze mai mult decât cu oricine altcineva.

– Oricum, nu cu mine, Sadie, spuse bunicul Osbourne izbucnind într-un râs sonor. Un viconte este o ţintă înaltă, dar nu imposibil de atins. Avem o familie cu o genealogie respectabilă. Şi la fel şi Ambrose.

– Şi ai fost colonel, îi reaminti bunica Osbourne.

– Hmm, trebuie să aflu care sunt intenţiile tânărului, spuse bunicul.

Susanna îşi trase mâna dintre palmele bunicii ei pentru a-şi acoperi faţa.

– Oh, bunicule, te rog să nu-i spui nimic.

Roşise, îşi dădu ea seama. Şi de asemenea râdea. Bunicul ei o cunoştea de mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi deja încerca să-şi asume răspunderea pentru viaţa ei.

Oare chiar erau mai puţin de douăzeci şi patru de ore? Şi deja îi iubea pe toţi trei. Ce absurditate!

Şi cât de minunat şi imposibil de descris!

Brusc, îi trecu prin minte un gând. Nu trebuiau să afle nimic despre rolul jucat de vicontesa de Whitleaf în moartea tatălui ei. Nu reacţionaseră în niciun fel când îi auziseră numele.

Cei patru nu rămăseseră singuri toată ziua. Lady Markham, Theodore, Edith şi domnul Morley dăduseră dovadă de tact, stând deoparte în cea mai mare parte a timpului, dar se întâlneau cu toţii la masă. După prânz, Susanna şi bunica ei urcară în camera copilului, dând curs invitaţiei lui Edith de a-l vedea pe Jamie, pentru că acesta părea să fie momentul zilei în care era cel mai treaz, mai vioi şi mai vesel.

– Şi, desigur, le spuse Edith, vreau să-l vedeţi în cea mai bună formă.

Rămaseră acolo la discuţii mai bine de o oră după ce-şi plimbaseră copilul de la una la alta şi încercară să-l facă să zâmbească. Bunica Susannei îl ţinuse pe braţ în vreme ce discutau şi-i vorbea atunci când el permitea să i se dea atenţie.

Între timp, află Susanna, vicontele de Whitleaf venise în vizită cu doi dintre cumnaţii săi şi cu tânărul domn Flynn-Posy.

Mai descoperise şi că pe durata vizitei, cei doi bunici

ai ei fuseseră în bibliotecă cu vicontele, în vreme ce ceilalți rămăseseră în salon. Niciunul nu-i spusese cine inițiase acea convorbire particulară sau care fusese subiectul de conversație. Și Susanna nu întrebă pentru ca bunicii ei să nu creadă că o interesa persoana vicontelui.

El plecase atunci când coborâse ea din camera copilului.

Dar avea să-l vadă la bal, se gândi Susanna, ale cărei sentimente oscilau atât de tare, încât se simțea teribil de confuză și deloc supărată.

Nu trebuia să creadă că imposibilul putea deveni până la urmă posibil.

Peter fusese cel care solicitase o convorbire particulară cu cei doi domni în vârstă care locuiau la Fincham. Deși fusese dezamăgit să afle când ajunse acolo că Susanna era în camera copilului cu Edith, se bucură la gândul că planul lui era mai ușor de pus în aplicare decât se așteptase el. Când îi ceruse lui Theo încuviințarea să utilizeze biblioteca câteva minute pentru a discuta cu colonelul Osbourne și cu reverendul Clapton, acesta încuviință, zâmbind strengărește.

Peter intră în subiect după ce făcură în prealabil un schimb de banalități. Sau, mai precis, colonelul, care se încruntase amenințător și mârâise pe sub mustață, fu cel care puse punctul pe i.

– Înțeleg, Whitleaf, că ai fost cu nepoata mea într-o trăsură ieri după-amiază, fără să aveți nici măcar un valet în spate.

Peter se simți ca și cum i s-ar fi lipit de ceafă o armă încărcată.

Celălalt domn în vârstă se uita binevoitor la el și poate doar o vagă sclipire metalică putea fi zărită în privirea lui

altfel blândă.

– Așa este, recunoscu el, neîncercând să mintă și să pretindă că avusese șase valeți în spate pe post de însoțitori. Am de gând domnilor, să o cer pe nepoata dumneavoastră în căsătorie mâine, în timpul balului. Aș dori ca în prealabil să am binecuvântarea voastră, a amândurora.

Noaptea trecută îi trecuse prin minte că poate asta trebuia să facă. Mai puțin lăudabil era că se gândise că poate și ea avea să-și revizuiască atitudinea dacă avea binecuvântarea lor.

În al treilea rând, luase în calcul faptul că poate ei cunoșteau numele Whitleaf și că era posibil ca toate speranțele să-i fie spulberate dacă îi aborda așa.

Reverendul Clapton îi zâmbi radios de pe scaunul de lângă foc.

Colonelul se încruntă la el din locul de unde stătea în picioare, lângă birou.

– De ce? tună el. De ce dorești să te căsătorești cu nepoata noastră?

– Nutresc sentimente profunde pentru ea, domnule.

– Chiar dacă era o anonimă fără zestre? îl întrebă colonelul, și Peter îi compătimi brusc pe toți soldații care serviseră sub comanda acestui om; probabil că nu avuseseră o viață prea ușoară.

– Da, domnule.

– Atunci ești un neghiob, Whitleaf.

Peter ridică o sprânceană.

– Dacă a o iubi pe domnișoara Osbourne pentru ceea ce este vi se pare o neghiobie, atunci nu pot decât să mă declar vinovat.

– Ceea ce, trebuie să recunoști, Clarence, este un răspuns foarte bun. Eu aș fi înclinat să le dau binecu-

vântarea mea fără alte comentarii.

– Hmm, făcu colonelul şi Peter îşi dădu brusc seama că bătrânul se distra. Ei bine, nu este o anonimă fără zestre, Whitleaf. Este moştenitoarea unei averi frumuşele. Ce zici de asta?

– Că este foarte bine pentru domnişoara Osbourne, domnule, dar nu are nicio legătură cu sentimentele pe care le am pentru ea.

– Şi tu ce poţi să-i oferi, tinere, în afară de afecţiune, care, din câte ştiu, este destul de ieftină?

Şi Peter înţelese că intraseră în faza de negociere din cadrul discuţiilor despre căsnicie. Cererea lui fusese acceptată, îşi spuse el.

Deci avea acordul celor doi domni.

Asta, se gândi el, era partea cea mai uşoară.

25

Nimeni nu-şi mai amintea când avusese loc ultima mare petrecere la Sidley. Zile întregi, toată lumea din vecinătate intrase în vrie când aflase că urma să fie organizat un bal, şi încă de Crăciun. Părea a fi un cadou special din partea tânărului viconte.

El fusese mereu simpatizat şi admirat de la distanţă. Întotdeauna se spusese că el era mai cald, mai uman decât

vicontesa, mama sa. Şi acum nu mai aveau niciun dubiu în această privinţă. Înmânase invitaţiile personal şi îi rugase pe toţi să li se alăture familiei şi prietenilor lui pentru a petrece împreună cea mai mare sărbătoare a sezonului, ca şi cum ei ar fi fost cei care-i făceau lui o favoare.

Nimeni n-avea de gând să lipsească de la bal indiferent ce s-ar fi întâmplat. Anticiparea momentului când vor pleca spre Sidley eclipsa toate celelalte pregătiri de Crăciun, chiar slujba de dimineaţă şi gâsca de la cină.

La fel stăteau lucrurile şi la Sidley, deşi se organiză după-amiază o petrecere pentru copii, în salon, găzduită de viconte şi la care participară majoritatea părinţilor, în vreme ce ceilalţi adulţi rămaseră în camerele lor pregătindu-se pentru evenimentul de seară.

Casa era fastuos decorată cu vâsc, coroane de pin, panglici şi clopoţei. Fu montat de asemenea un complicat aranjament floral sub care se sărutau cei ce treceau pe acolo – creaţia a trei dintre surorile vicontelui – suspendat în mijlocul tavanului şi care atrase atenţia şi stârni chicoteli imediat după amplasare.

Casa era plină de mirosuri de Crăciun, chiar şi seara, târziu, după ce gâsca şi budinca de prune dispărură de pe masă. Mirosul de plăcintă era cel mai persistent, alături de acela de vin fiert, care urma să fie turnat în bolul uriaş din camera cu băuturi, de îndată ce avea să înceapă balul.

Lui Peter îi plăcu ziua, deşi rar petrecuse una mai agitată. Se bucura de prezenţa surorilor lui, a cumnaţilor şi nepoţilor şi găsea plăcută compania celorlalţi oaspeţi.. Era încântat în mod special de povestea de dragoste care s-a înfiripat între tânărul cumnat al Barbarei şi domnişoara Flynn-Posy. Nu se ştia dacă şi mama tinerei era încântată, dar asta nu-l mai preocupa pe el.

Mama sa a fost la înălțime. Nu lăsa să se vadă nimic din supărarea pe care o resimțise în urmă cu două seri. Vorbea entuziasmată despre bal ca și cum ar fi susținut de la bun început această idee. Începuse chiar să vorbească deschis despre intenția sa de a-și lua o casă la Londra înainte de venirea primăverii pentru a se implica mai mult în viața socială.

– Era și timpul, le spuse ea lui lady Flynn-Posy, Barbarei și Belindei. Peter este îndeajuns de mare pentru a avea singur grijă de el.

Peter se bucură din plin de acea zi, dar aștepta seara cu cea mai mare nerăbdare și neliniște, în același timp.

Nerăbdare, pentru că se simțea de parcă aceasta ar fi fost petrecerea lui de majorat; diseară avea să fie cu adevărat stăpânul de la Sidley Park, întreținându-și musafirii și vecinii, așa cum își propusese să facă pentru tot restul vieții, indiferent de rezultatul celuilalt plan pe care îl pusese la cale pentru seara aceea. Incertitudinea cu privire la consecința demersului său era, bineînțeles, cea care-i provoca neliniștea. Exista posibilitatea ca Susanna să nu-l ia de bărbat, chiar dacă toți cei trei bunici ar fi îngenuncheat în fața ei și ar fi implorat-o să-și schimbe hotărârea.

Susanna Osbourne avea tendința, uneori enervantă, de a gândi și a decide singură în privința propriei sorți. Dar el nici nu și-ar fi dorit să fie altfel.

Dar încrederea în sine recent redobândită și hotărârea de a-și trăi propria viață și de a-și duce la îndeplinire sarcinile și responsabilitățile ce derivau din poziția sa, nu aveau să depindă de răspunsul Susannei. Nu ar fi contat prea mult dacă ar fi depins.

Dar ei trebuia să îi mulțumească. Dacă nu ar fi întâlnit-o pe ea, ar fi trăit la fel ca înainte. Însă nu era de-

pendent de ea, și nici ea de el. Era un gând reconfortant, dar nu-l ajută să-și alunge neliniștea, în vreme ce se îmbrăca pentru bal.

Faptul că avea un titlu și era bogat nu însemna nimic pentru ea și, dacă va reuși s-o cucerească, trebuia să se bazeze doar pe propriile calități și, pentru prima oara în cinci ani de zile, simțea că avea ceva care merita să fie oferit. Numele lui nu putea fi disociat de propriul ego. Era un Whitleaf, și asta reprezenta adevărata piedică.

– Ajunge! îi spuse valetului, care deja schimbase trei cravate înainte de a i-o da pe a patra.

Valetul său, un alt individ înzestrat cu voință puternică, își înclină capul într-o parte și se uită la ceea ce realizase, încruntându-se din cauza efortului de concentrare.

– Da, milord, încuviință el, nu mai e nevoie decât de acul cu diamant și...iată, e perfect.

Era încă devreme, dar Peter coborî și se plimbă prin sala balului, care avea un aspect festiv datorită numeroaselor sale ornamente. Lumânările ardeau în aplicele de pe pereți sau în candelabrele atârnate de tavan. În fiecare capăt al camerei fusese aprins câte un foc. Nu reușeau să încălzească foarte bine camera mare cu tavan înalt, dar alungau frigul din atmosferă. Și de îndată ce se va umple cu oameni, iar aceștia vor începe să danseze, sala avea să se încălzească suficient.

Orchestra ajunsese. Instrumentele fuseseră lăsate pe estrada dintr-un colț al sălii și ei, probabil erau jos pentru a lua masa.

Câțiva servitori trebăluiau în camera cu băuturi de lângă sala de bal. Peter trecu pe acolo și discută cu ei. Singura lui preocupare adevărată în legătură cu balul fusese gândul că munca suplimentară avea să împovăreze

personalul şi că ar fi trebuit să angajeze mai mulţi oameni. Dar cu toţii fură entuziasmaţi când li se propusese să servească la marele bal, chiar înainte să afle că intenţiona să le dubleze salariile pentru două zile. Şi mâine avea să le dea şi bonusul de Crăciun, care era mai consistent decât de obicei.

Şi apoi, auzind că şi alţi oameni, rude şi oaspeţi care locuiau în casă, ajunseseră în sala de bal, se duse să discute cu ei. În curând, urmau să sosească şi primii invitaţi din afară. Avea să îi întâmpine pe toţi în uşa sălii de bal, împreună cu mama sa, cu Barbara şi cu Clarence.

Cincisprezece minute mai târziu, când dădu mâna cu domnul Mummert şi se înclină către doamna şi domnişoara Mummert, complimentându-le pentru felul în care arătau şi mulţumindu-le pentru că îi onoraseră cu prezenţa, îşi dădu seama că era prima oară când făcea asta.

Dar, pe Jupiter, n-o să fie pentru ultima oară. Grupul de la Fincham fu aproape ultimul care ajunse acolo. Lady Markham intră împreună cu Theo, şi Peter îi salută cu voioşie. Mama sa şi lady Markham, remarcă el, se salutară cu o înclinare uşoară a capului. Urmară Edith şi Morley, apoi urmă colonelul şi doamna Osbourne. Susanna intră ultima, împreună cu bunicul ei matern.

Peter îşi simţi inima bătând atât de tare în piept, încât avu impresia că îi poate auzi bubuitul.

Era îmbrăcată cu aceeaşi rochie verde pe care o purtase în Somerset şi la concertul de la abaţia din Bath. Avea părul pieptănat în mici cârlionţi prinşi cu o discretă tiară cu perle, care se asorta cu colierul de perle. Perlele erau noi şi deosebit de frumoase, reprezentând mai mult ca sigur, un cadou de Crăciun de la bunici. Poate că evantaiul delicat de fildeş pe care îl ţinea în mâna înmănuşată

era tot de la ei. Avea obrajii îmbujoraţi, dar îşi ţinea privirea plecată, fără să zâmbească. Ar fi preferat să fie oriunde în altă parte decât acolo, se gândi Peter. Poate că n-o să-l ierte niciodată pentru asta. S-ar putea ca această seară să i se întipărească în memorie ca una din cele mai îngrozitoare pe care le-a petrecut vreodată.

– Mă bucur să vă revăd, domnule, spuse el, înclinându-se către reverendul Clapton, care-i zâmbi bucuros. Şi pe dumneavoastră, domnişoară Osbourne.

Ea îşi ridică pentru o clipă privirea.

– Mulţumesc, milord, spuse ea.

Nu venea nimeni în urma lor. Profitând de ocazie, el se grăbi să-i spună:

– Îmi veţi face onoarea de a dansa al doilea grupaj cu mine şi primul vals?

Şi poate şi ultimul vals, speră el.

Bunicul ei îi zâmbi jovial.

Ea ezită doar o fracţiune de secundă.

– Mulţumesc. Mi-ar face plăcere.

I-ar fi cerut să danseze cu el primul grupaj de dansuri, dar nu voia s-o pună într-o situaţie delicată în faţa familiei şi a vecinilor. Avea să deschidă balul cu Barbara.

Reverendul Clapton se înclină către mama lui şi îi zâmbi, în vreme ce schimbară câteva replici politicoase. Peter fu mai convins ca oricând că numele Whitleaf nu însemna nimic nici pentru el, nici pentru familia Osbourne.

Susanna îşi plecă privirea când o salută pe mama lui, a cărei încordare numai el o sesiză.

– Domnişoară Osbourne, spuse ea, e minunat că staţi la Fincham în această perioadă a anului. Distracţie plăcută!

– Mulţumesc, doamnă, îi răspunse Susanna, fără să se

uite la ea.

Trebuie să fi fost un moment extrem de dificil pentru amândouă, se gândi Peter. Era chiar nebun dacă își închipuia că se putea căsători cu Susanna și să trăiască fericiți până la adânci bătrânețe? Dar nu, deja se decisese că nu credea în această sintagmă. Și, de asemenea, se hotărâse să lupte pentru fericirea lui.

Momentul trecuse și ambele doamne erau în sala balului, arborând un zâmbet de complezență.

– Peter, spuse Barbara, luându-l de braț, cred că a venit momentul să deschidem balul. Nu mai vreau să amânăm, mai ales că voi dansa grupajul de deschidere cu frumosul meu frate. Toate doamnele din încăpere mă vor invidia.

El râse, conducând-o către ringul de dans. Dintr-odată, respiră ușurat și se simți plin de speranță. La urma urmei, era Crăciunul, acel moment al anului aflat sub semnul speranței, viselor noi și dragostei.

– Sunt suprinsă să o văd pe Susanna aici, zise Barbara. O mai ții minte? Tatăl ei a fost acel nefericit secretar al lui Sir Charles care s-a sinucis. Mereu ni s-a atras atenția să nu avem de-a face cu ea pentru că tatăl ei era un simplu angajat, deși Edith se juca tot timpul cu ea. Și cu toate astea am rămas cu impresia că între mama și domnul Osbourne a fost o relație de prietenie.

– Nu am întâlnit-o decât o singură dată în copilărie, spuse Peter. Dar am revăzut-o vara trecută la John Raycroft și din nou în toamnă, la petrecerea de nuntă din Bath, la care am fost cu Lauren și Keith.

– Chiar așa? spuse ea privindu-l cu interes.

Apoi se uită la Susanna, care era condusă pe ringul de dans de Theo, după care îl privi din nou, mai atent.

– Ah, chiar așa!

Susanna se gândi oarecum surprinsă că, până la sfârșitul lunii august nu participase niciodată la vreun bal, iar acum era deja la al doilea, și chiar dansase un vals în Upper Assembley Rooms din Bath.

Și în seara aceasta, o avea chiar pe bunica sa ca însoțitoare, dar și un bunic care zâmbea jovial fiecărui potențial candidat la însurătoare și un altul care se încrunta bănuitor la ei. Deși jumătate dintre oaspeți erau, în mod evident, membri ai nobilimii și ar fi intimidat-o în urmă cu câteva luni, toată lumea lăsa impresia că venise pregătită să se distreze. Și cealaltă jumătate a invitaților era reprezentată de oameni obișnuiți, asemănători vecinilor lui Frances, care îi plăcuseră foarte mult. Sala de bal, împodobită cu bradul tradițional și ornamentele de Crăciun, îți tăia respirația. Chiar și fără decorații, era o încăpere încântătoare, își spuse ea. Și când te gândești că ea locuise atât de aproape de Sidley, vreme de doi - sprezece ani și nici măcar nu văzuse casa.

S-ar fi simțit extrem de bine, își spuse la sfârșitul celui de-al patrulea grupaj de dansuri, când tânărul și entuziastul domn Flynn-Posy o conduse înapoi la bunica ei, dacă nu ar fi fost...

Ah, viața ei fusese plină de dacă nu-uri, începând din vară.

Dar în seara aceasta avea să dea totul uitării. Voia să se simtă bine. Deja dansase patru reprize la rând, dintre care una alcătuită din dansuri populare, cu Peter. Urma valsul.

– *Dansezi atât de frumos, Susanna, îi spuse bunica ei,* trăgând-o de mână ca să se așeze lângă ea. Și ești atât de drăguță! Sunt foarte mândră de tine și mă bucur nespus că am trăit să văd și această zi!

Și apoi apăru din nou Peter, înclinându-se zâmbitor și

fermecând-o pe bunică şi, în cele din urmă, întorcându-se către ea şi întinzându-i mâna.

– Acesta este valsul meu, domnişoara Osbourne, spuse el.

Şi iată-i valsând din nou. Doar că de data aceasta, deşi ea îi zâmbea, ameţită de mirosul parfumului şi simţind adrenalina fiecărui pas pe care îl făceau, nu se mai împletici în timpul dansului. Acum era conştientă de tot ce o înconjura – casa lui, familie şi vecini. Avea şi ea propria ei familie, şi noutatea acestui gând aproape că o făcu să plângă. Apoi mai existau şi prietenii ei, iar familia Markham şi familia Morley fuseseră prietenii ei dintotdeauna. Nu ştia ce voise să spună lady Markham în acel crâmpei de conversaţie pe care îl auzise în faţa grădinii cu mult timp în urmă şi nici nu întrebase, însă acum era convinsă că lady Markham ţinuse întotdeauna la ea. Chiar trebuie să fi fost o mare povară să te trezeşti dintr-odată cu un copil orfan pe cap şi să nu ştii ce să faci cu el.

Şi mai era conştientă şi de Crăciun, de anotimpul dragostei, al familiei, păcii şi generozităţii. O atmosferă de-a dreptul magică, îşi spuse ea.

– Îţi dau un bănuţ pentru gândurile tale, zise Peter, când se rotiră într-un colţ şi ea îşi aminti că îi mai spusese asta o dată după plimbarea la cascadă. Atunci fusese copleşită de melancolie.

– Chiar e locul tău aici, remarcă ea. Sunt foarte bucuroasă că te-am văzut în mediul tău şi cred că visul tău este uşor de atins.

El îi zâmbi şi o învârti din nou şi apoi, brusc, se treziră în afara sălii, iar el o luă de mână şi porniră cu paşi hotărâţi spre hol. Însă nu ajunseră acolo, ci se opriră în faţa unei uşi închise, pe care el o deschise şi, după ce intrară, o încuie în urma sa.

Era o bibliotecă, îşi dădu ea seama, o încăpere frumoasă şi intimă, luminată doar de un foc şi un sfeşnic de pe şemineu.

– Peter? Valsul? Bunicii mei...

– ...ştiu că te aduc aici, o asigură el. Cel puţin bunicii tăi ştiu şi presupun că ştie şi bunica ta. Mi-a zâmbit foarte frumos la intrare.

El îi eliberă mâna şi se duse la foc, aţâţându-l.

Susanna se aşeză pe marginea unui scaun.

Bunicii ei ştiau?

Dar nu ştiau...

El se ridică şi rămase cu spatele la ea, uitându-se în foc. Ea îl aşteptă să vorbească simţindu-se copleşită de dragostea pentru el. Şi cunoscând foarte bine bunătatea, tandreţea şi pasiunea lui, într-un cuvânt adevărata lui fire.

– Mama mea l-a împins pe tatăl tău să se sinucidă.

Ah, deci aflase? Dar cu siguranţă nu ştiuse asta cu două zile în urmă.

– El s-a sinucis, spuse ea. Ar fi putut să aleagă altceva.

– A trăit cu remuşcări de atunci, zise el, lucru care, bineînţeles, nu scuză ceea ce a făcut. Susanna, o iubesc. Am iubit-o şi o s-o iubesc întotdeauna. Dragostea, am descoperit eu, nu judecă, doar există.

– Mama şi tatăl meu au făcut lucruri îngrozitoare, spuse ea. Printre altele, le-au frânt inimile bunicilor mei. Au provocat moartea unchiului meu, însă eu i-am iubit pe amândoi, deşi pe mama n-am cunoscut-o.

– Ceea ce vreau să spun, continuă el, sprijinindu-se de marginea şemineului şi aplecându-şi capul, este că nu am de gând s-o repudiez, Susanna. O voi vizita şi va fi mereu binevenită aici, deşi, în curând, aceasta nu va mai fi casa ei. Îi vom găsi o locuinţă în Londra. Dacă mi s-ar cere să aleg între ea şi tine, nu aş face-o. Nu se poate alege între

dragoste şi dragoste. Mi-ar fi imposibil să fac asta, considerând una mai bună decât alta.

– Peter, nu trebuie să alegi nimic. Mă întorc la şcoală peste câteva zile. Bunicii mei ar fi vrut să merg să locuiesc cu ei, însă am refuzat. Voi fi bucuroasă să-mi petrec vacanţele cu ei. Le voi scrie regulat, dar nu voi locui cu ei. Şi nici cu tine.

Îşi plecă mai tare capul şi amândoi tăcură o vreme ascultând muzica ce se auzea din sala de bal. Apoi el se îndreptă de spate şi se întoarse către ea.

– Spune-mi că nu mă iubeşti.

Ea clătină din cap.

– Spune-mi!

– Dragostea nu are nimic de-a face cu nimic.

– Te înşeli. Dragostea are totul de-a face cu totul. Spune-mi că nu mă iubeşti şi te duc înapoi, la bal şi îţi promit că nu ne vom mai revedea niciodată. Vorbeşte, Susanna. Dar spune-mi adevărul!

Ea nu-l mai văzuse niciodată atât de serios. Părea tras la faţă şi palid în lumina lumânărilor. Privirea lui o fixa cu intensitate.

– Peter, spuse ea, uitându-se atentă la mâini. Ar fi dezgustător şi chiar sordid, mai ales că mama ta şi tatăl meu...

– ...au fost amanţi. Ţi s-a părut sordid la Barclay Court? Sau în casa de oaspeţi acum două zile? Este un lucru urât, ceea ce ar transforma relaţia dintre noi doi în ceva dezgustător. Însă nu putem face nimic pentru a schimba trecutul. Oare chiar ar trebui să renunţăm la viitor şi la prezent din cauza lui? Viaţa nu-i perfectă, Susanna. Noi nu putem trăi decât în realitate, iar aceasta presupune existenţa dragostei. Ştiu că este un clişeu să spun că dragostea face totul posibil, dar eu chiar cred

asta. Nu este o baghetă magică pe care să o fluturi deasupra vieţii şi să o transformi în ceva plăcut, lipsit de dificultate. Dar îţi poate da energia de a-ţi asuma riscurile şi de a câştiga.

Ea îşi ridică privirea către el.

– Şi dragostea este ceva ce avem din plin, spuse el. Spune-mi că greşesc.

Ea nu scoase niciun cuvânt.

– Şi nu e vorba doar de o dragoste romanţioasă, deşi nu ne este străin nici acest sentiment. Noi împărtăşim o dragoste îndrăzneaţă, Susanna, în numele căreia ai fi în stare să-ţi sacrifici propria fericire dacă e necesar şi să-ţi continui viaţa fără resentimente. Şi eu am învăţat multe despre ea în ultima vreme. Îmi iubesc familia şi casa. Şi te iubesc pe tine.

– Peter, zise ea, după care dădu din cap, incapabilă să mai continue. Îşi muşcă buza inferioară.

– Vrei să distrugi dragostea dintre noi numai fiindcă sunt bogat şi am un titlu, iar tu eşti profesoară? Apropo, eşti şi moştenitoare, după cum am fost informat ieri. Şi doar pentru că mă cheamă Whitleaf? Şi fiindcă o voi respecta întotdeauna pe mama? Doar pentru că ea şi tatăl tău au încercat să-şi alunge singurătatea refugiindu-se unul în braţele celuilalt?

Ea închise ochii.

– Sau te vei mărita cu mine? o întrebă el. Vrei să fericeşti trei persoane în vârstă aflate în sala de bal, permiţându-mi mie să fac anunţul în seara asta?

– Oh, Peter, spuse ea, uitându-se la el, nu este corect.

El îi aruncă o privire întunecată, după care zâmbi. Apoi zâmbetul i se lărgi.

– Nu este, nu-i aşa? Dar vrei? Adică să-i faci fericiţi?

Le disprețuise pe toate acele fete din Somerset care se

topiseră la vederea zâmbetului lui, până când îşi dădu seama că era vorba de o pură plăcere pe care o împărtăşeau cu toţii. Dar chiar şi aşa...

Ce avea să se întâmple cu ei?

– Şi mama ta ce părere are despre asta? I-ai spus deja?

– Da. Mama a fost posesivă, puţin dominatoare şi chiar egoistă în relaţia ei cu mine, Susanna, dar sunt sigur că ne iubeşte, atât pe mine, cât şi pe surorile mele. Va prefera s-o îndrăgească pe soţia mea decât să mă piardă pe mine. Nu pot să-ţi promit că relaţia dintre voi două va fi lipsită de evenimente, dar te asigur că acest lucru e posibil. Asta dacă nu cumva tu eşti de altă părere.

Ea îl privi. Oare era posibil? Sau asculta cu inima, în loc să recurgă la bunul-simţ? Dar nu cumva conta doar ceea ce-i spunea inima?

Apoi, el o făcu incapabilă să asculte cu orice altceva în afara inimii. Se apropie de ea, îi luă mâna în palmele sale şi se lăsă într-un genunchi în faţa ei.

– Un alt clişeu îngrozitor, spuse el zâmbind, dar brusc deveni serios. Susanna, vrei, te rog, să te măriţi cu mine? Dacă nu-mi poţi spune fără să minţi că nu mă iubeşti, vei accepta să te măriţi cu mine?

Şi singurul contraargument pe care îl putu invoca fuse o absurditate.

– Peter, sunt profesoară. Am obligaţii faţă de fetele mele şi faţă de Claudia Martin. Nu pot să le las baltă în mijlocul anului şcolar.

– Când se termină?

– În iulie.

– Atunci ne vom căsători în august, luna în care ne-am întâlnit. Această himeră nici măcar nu-şi merita numele. Era doar abur. Altceva?

– Oh, spuse ea neajutorată, trebuie să mai fie zeci de

alte contraargumente.

– Atunci spune mai repede despre ce e vorba, altfel va fi prea târziu. Te voi săruta şi apoi te voi duce în triumf în sala balului. După vals urmează cina, momentul perfect pentru anunţuri. M-am gândit la toate.

– Asta înseamnă că eşti foarte încrezător, Lord Whitleaf.

– Nu, nu sunt. Cerul o ştie mai bine, chiar nu sunt, Susanna. Alungă-mi deznădejdea! Spune-mi că mă iubeşti sau nu! Hotărăşte-te dacă te măriţi cu mine sau nu! Te rog, dragostea mea! Nu am încredere în mine.

Se gândi că celelalte motive pentru care ar trebui să se împotrivească aveau să-i vină în minte înainte de sfârşitul serii. Presupuse însă că le va îndepărta unul câte unul, când îşi va aduce aminte de felul în care arăta el în acest moment: neliniştit, îngenuncheat, privind-o cu nişte ochi în care se citeau dragostea şi incertitudinea. Şi îşi va aminti cum se simţea ea acum, copleşită de dragoste.

Îşi eliberă mâna, îi cuprinse faţa cu palmele şi se aplecă pentru a-l săruta pe buze.

– Da, spuse ea moale. Vreau.

– Ştiam că ar fi trebuit să fac asta mai degrabă în salon. Acolo există un aranjament floral potrivit pentru sărutat. Dar cred că mă voi descurca destul de bine şi în absenţa lui.

Şi, dintr-odată, fu în picioare şi-o ridică şi pe ea, strângând-o în braţe pentru a dovedi temeinicia supoziţiei sale.

Şi, ceea ce era ciudat, se gândi Susanna, când reuşi să se dezmeticească, sărutul lor nu fusese lasciv, deşi durase atât de mult. Exprima deopotrivă fericire, speranţă, jurămintele de dragoste.

Ah, da, acele zeci de motive fură date uitării.

– Dragostea mea, îi şopti el, dragostea mea!

– Peter!

Şi se mai sărutară o dată înainte ca el să o ia protocolar de braţ şi s-o conducă înapoi în sala de bal.

Muzica se oprise.

Toată lumea era la cină.

Logodna ei urma să fie anunţată. Logodna ei.

26

Căsătoria dintre Susanna Osbourne şi vicontele Whitleaf a fost oficiată la biserica de lângă Alvesley Park, în Wiltshire, într-o frumoasă zi perfectă de august.

Alvesley a fost ales dintr-o mulţime de posibile locaţii, din numeroase considerente. Deşi bunicii Susannei erau nerăbdători să găzduiască evenimentul în Gloucestershire, s-au văzut nevoiţi să recunoască faptul că la hanul din sat şi în casele lor nu puteau să locuiască toţi distinşii oaspeţi care fuseseră invitaţi, şi că sala de festivităţi a hanului ar fi fost nepotrivită pentru dejunul de nuntă, deşi era destul de încăpătoare.

Sidley ar fi reprezentat locul ideal, dar cum ar fi putut prietenele Susannei, profesoare în Bath, să facă o călătorie atât de lungă în condiţiile în care aveau de suprave-

gheat elevele de la şcoală? Şi vicontele nu voia sub nicio formă să se căsătorească cu aleasa lui în absenţa prietenelor ei.

O vreme, doar Bath părea să fie singura variantă acceptabilă şi pentru mire şi pentru mireasă, dar în final Lauren, vicontesa de Ravensberg şi ducesa de Bewcastle au decis să organizeze ele ceremonialul de nuntă. Deşi, de fapt, Eleanor Thompson a fost iniţiatoarea proiectului datorită faptului că a informat-o pe sora sa într-o scrisoare cu privire la îngrijorările legate de supravegherea fetelor de la şcoală şi starea sălii de festivităţi a hanului.

Nimeni nu a aflat vreodată – şi nici nu s-a interesat – cum a reuşit ducesa să-l convingă pe ducele de Bewcastle să găzduiască douăsprezece din fetele de la şcoală împreună cu una din profesoare, cert e că a avut câştig de cauză. Înălţimea sa a fost văzut chiar zâmbind la nuntă, o exteriorizare în public a afecţiunii destul de rar întâlnită la el.

Alvesley a rămas singura variantă, şi oaspeţii au venit din toate colţurile Angliei şi chiar din Scoţia şi Ţara Galilor: sora vicontelui împreună cu soţul ei, domnul şi doamna Sydnam Butler cu David şi fiica lor de numai patru ani. Vicontesa a sosit de la Londra unde s-a implicat în viaţa socială, atrăgându-şi admiraţia a doi văduvi bine situaţi. Venise, în ciuda faptului că nu o văzuse pe Lauren, nepoata ei, încă din anii copilăriei. Au fost prezente şi surorile vicontelui împreună cu familiile lor şi câţiva dintre prietenii lui, printre care Theo Markham şi John Raycroft împreună cu proaspăta sa soţie.

Bunicii Susannei au venit împreună cu două mătuşi şi soţii acestora, pe care îi vizitase în vacanţa de Paşte. Toţi prietenii ei apropiaţi au fost prezenţi: Claudia Martin, Anne Butler şi domnul Butler, contesa de Edgecombe îm-

preună cu soțul, Eleanor Thompson, Lila Walton și Cecil Pierre, profesorul de franceză și de muzică. Chiar și domnul Huckerby a sosit de la Bath. Și, desigur, și cele douăsprezece orfane au participat la ceremonie, supravegheate de domnișoara Thomson și de domnișoara Walton, deși erau atât de impresionate de eveniment încât nu mai trebuia să fie ținute din scurt. Chiar și Agnes rămăsese cu gura căscată și ochii măriți de uimire.

A fost o nuntă care a meritat așteptarea, așa cum au căzut de acord mireasa și mirele după ceremonie. Dar așteptarea fusese uneori extrem de grea.

De trei ori între Crăciun și începutul lui august vicontele fusese la Bath. De două ori stătuse câte o săptămână, iar a treia oară rămăsese zece zile. Dar ședințele i se părură chiar mai frustrante decât perioadele de absență pentru că Susanna refuza să-și neglijeze îndatoririle, mai bine zis s-ar fi opus dacă i-ar fi cerut. Pe parcursul acelor săptămâni aflase că munca unui profesor era mai degrabă un mod de viață decât o slujbă. Practic, nu dispuneau mai deloc de timp liber.

În afară de frustrările provocate de așteptare, Peter fusese bine dispus în toate aceste luni, pentru că simțea că brusc toate visele lui devin realitate și aveau să dea și roade de îndată ce-și va aduce soția cu el la Sidley, deși soția nu făcuse parte din visul inițial. Dar după ce o va vedea acolo se îndoia că ar mai fi vrut vreodată să depășească granițele domeniului și împrejurimile, locuri unde se simțea fericit.

Susanna regreta viața pe care avea să o lase în urmă după căsătorie. Școala fusese casa și raiul copilăriei sale. Acolo trăise un amalgam de sentimente plăcute și neplăcute. Reprezentase casa și serviciul său atunci când ajunsese la maturitate. Îi plăcea să predea, iubea deo -

potrivă fetele, și pe colegele sale profesoare, mai ales pe Claudia, care-i fusese și soră și mamă și prietenă vreme de mulți ani.

Dar toate femeile trebuie să lase în urmă prietenii și familia atunci când se mărită. Și în ce-o privește, își spunea ea tot mai des în lunile scurse până la nuntă, această schimbare era benefică. Nu ar fi fost niciodată cu adevărat fericită dacă ar fi rămas singură, fără soț, fără copii și fără o casă a ei. Și îl iubea pe Peter mai mult decât și-ar fi imaginat vreodată că e posibil. Poate pentru că-i plăcea de el și-l admira la fel de mult pe cât îl iubea.

Și nu exista nicio școală în apropiere de Sidley, descoperi ea. Era o situație pe care avea s-o remedieze și, deși Peter se mulțumise doar să râdă când îi spusese acest lucru cu ocazia unei vizite la Bath, fusese un râs plin de afecțiune și în privirea lui deslușise dragostea și admirația.

Se temuse de sfârșitul anului școlar din iulie, spunându-și, cu fiecare eveniment ce trecea, că era ultimul în care se implica. În același timp, i se păruse că sfârșitul trimestrului nu avea să mai vină.

Urma nunta în august.

Se va căsători cu Peter.

Aveau să-și petreacă restul vieții împreună.

Dar veni și luna august așa cum se întâmplă inevitabil, în fiecare an.

Și împreună cu ea sosi și ziua nunții, o zi perfectă de vară cu cerul albastru senin.

*

Peter stătea alături de John Raycroft în partea din față a bisericii, amândoi fiind conștienți de faptul că băncile din spatele lor erau pline de invitați, deși niciunul din ei nu se întorcea să se convingă.

De fapt, Peter avea senzația că, și dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să întoarcă capul. Pentru prima dată de-a lungul unei cariere excepționale, valetul său îi strânsese cam tare cravata, iar în urmă cu o oră aproape plânsese când îi admirase perfecțiunea.

Nu ar fi trebuit să vină așa de repede, se gândi el, când stomacul începu să-i fiarbă.

Ce s-ar întâmpla dacă ea s-ar răzgândi?

Ce-ar fi dacă cineva s-ar ridica în picioare să vorbească după ce preotul ar fi întrebat dacă are cineva vreo obiecție în privința legitimității căsătoriei?

Dacă i se lega limba și nu putea să spună nimic?

Dacă scăpa inelul?

Dacă Raycroft l-a uitat?

– Ai inelul? șopti el în colțul gurii.

– Da, murmură și Raycroft zâmbind, deși și el fusese la fel de răvășit în urmă cu două luni, atunci când Peter acceptase să-i fie cavaler la nunta lui. La fel ca acum cinci minute, completă el.

Dacă ea spunea nu vreau, în loc să spună vreau? Sau se zicea doar nu sau da? Nu putea deloc să-și amintească formula corectă. Trebuia să fie foarte atent la vorbele preotului.

Și dacă...?

Oh, Doamne!

Rumoarea din bănci crescu și-și dădu seama că Susanna venise împreună cu colonelul Osbourne. Și fu sigur de asta când se uită la reverendul Clapton, care oficia slujba și a cărui față radia de mândrie în timp ce privea în partea din spate a bisericii.

Peter se ridică și orga începu să cânte.

Și iat-o făcându-și apariția.

Fraza avu în sfârșit înțeles și pentru el.

Era îmbrăcată din cap până în picioare în haine de culoarea fildeșului, cu o rochie brodată cu satin și boneta cu dantelă, care îi acoperea parțial fața. Părea mică, aproape fragilă lângă bunicul ei. Și era nespus de frumoasă. Și nicio bonetă nu putea ascunde acele plete ca focul.

Când se apropie, putu să-i vadă chipul și privirea. Se uita la el cu neliniște și poate uimire și, da, incontestabil cu dragoste.

Ah, Susanna!

Nici acum nu-i venea să creadă că trecuse peste toate obstacolele și ajunsese aici.

Își dădu seama că amândoi aveau aceeași expresie în priviri, dar niciuna din posibilitățile pe care le luase în calcul nu se va adeveri.

Totul era bine.

Îi zâmbi și se simți atât de bucuros că fu de-a dreptul copleșit de intensitatea sentimentului.

El zâmbi și, dintr-o dată, soarele păru să strălucească la fel de tare în biserică ca și afară.

Dar semăna atât de mult cu bărbatul care o speriase în urmă cu un an la Barclay Court, încât se miră cum se putea ca un străin să devină centrul vieții ei într-un timp atât de scurt. Acum chiar nu mai conta ce nume purta. Era doar un nume, un titlu, pe care o să-l aibă și ea după câteva minute.

El era foarte elegant îmbrăcat în alb, negru și crem.

Cu siguranță nu exista un bărbat mai chipeș în toată lumea.

Teroarea ei inexplicabilă dispăru.

Plânsese în brațele bunicii ei ceva mai devreme, dar nu-și dădu seama de ce făcuse asta. Bunica spusese că

era din cauza dragostei, că, dacă s-ar fi căsătorit din alt motiv, ar fi fost calmă. Ea își suflă nasul și râse.

Dar teroarea rămăsese și cu greu se abținuse să nu plângă când Anne și Frances veniră să o îmbrățișeze. Și fu de-a dreptul imposibil când Claudia o sărută și o strânse în brațe mai mult de un minut.

– Susanna, îi spusese ea, mi-a fost foarte greu să le las să plece pe Anne și Frances și ele îmi erau prietene foarte bune. Dar tu îmi ești mai mult decât o prietenă. Ai venit la mine ca o fetiță speriată și nefericită și eu te-am iubit din prima clipă, cu mult înainte să iasă la iveală adevărata ta natură. Nu te-aș fi lăsat să pleci pentru un bărbat care nu ar fi fost demn de tine sau pentru cineva care nu te-ar fi iubit din toată inima. Deși, nu știu ce-aș face să te opresc.

Ea râse și făcu un pas înapoi să își șteargă lacrimile.

– Ah, spuse ea, oare cum de nu am băgat de seamă că toate trei sunteți tinere și frumoase? Dacă aș fi remarcat asta nu m-aș fi împrietenit cu niciuna din voi într-o mie de ani. Aș fi rămas singură.

Râse din nou și se uitară una la alta cu afecțiune.

Și acum, de îndată ce Peter zâmbi, Susanna își dădu seama că nu este deloc înspăimântată. Și de ce ar fi fost? Era ziua nunții ei, și se aflau amândoi în biserică. Și mai remarcase ceva în afara acelui zâmbet.

Era privirea de pe fața lui.

O încălzea de la degetele picioarelor până în creștetul capului.

– Dragii mei, începu preotul.

Și, într-adevăr a fost un scurt moment după o îndelungată așteptare. Dar cu toate acestea, un moment deosebit. Amândoi spuseră ce aveau de spus, și inelul de aur îi strălucі pe deget...ah, dar nici măcar nu putea să

treacă în revistă toate momentele. A fost un amalgam de trăiri miraculoase.

Și apoi vicarul, nu, bunicul Clapton, îi declară soț și soție și-i invită să semneze în registru. Și Peter îi ridică voalul de pe față și – ce scandalos! – o sărută pe buze. Și asta de față cu vicarul și cu Raycroft și cu ceilalți bunici uitându-se la ei.

La orgă se auzi un imn plin de voioșie când porniră pe culoarul dintre bănci. Susanna avu impresia că nu mai zâmbise atâta în viața ei și cu toate acestea, le învălui într-un surâs cald pe fetele de la școală, îmbrăcate în hainele de duminică și toate comportându-se ireproșabil.

Și ea fusese una dintre ele.

– O caleașcă deschisă, decorată în culori vesele îi aștepta la ieșirea din biserică. O mulțime de săteni se adunaseră să vadă spectacolul. Dar ei nu se grăbiră spre ieșire. Toată lumea ieși din biserică și ei se treziră îmbrățișați din toate părțile. Fetele aruncară și cu petale de trandafir.

Erau îmbujorați și râdeau când se urcară în caleașcă și cineva închise ușa, după care-i dădu vizitiului semnalul de plecare către locul unde avea loc dejunul de nuntă.

Susanna stătea pe un colț al scaunului și Peter pe celălalt, ținându-se cu mâinile de spătarul scaunului din față și făcând cu mâna mulțimii în vreme ce ieșeau din curtea bisericii.

Susanna se uită la Peter. El îi zâmbi.

– Vino aici, îi spuse el încet.

– De ce? întrebă ea și-i zâmbi.

– Pentru că așa am spus eu și tu ești soția mea.

Privirea ei radia de fericire.

– Chiar așa? făcu ea și rămase locului.

El oftă și se duse la ea.

– Uite aşa dispare visul meu de a avea o soţie docilă şi de a trăi fericit până la adânci bătrâneţi, zise el şi o trase mai aproape strângând-o la piept. Să înţeleg că o să mă pui să îmi înfrunt temerile tot restul vieţii?

– În fiecare zi a ei, îl asigură ea.

Ochii lui surâzători se reflectară într-ai ei.

– Atunci pot să vă sărut, lady Whitleaf?

– Credeam, spuse ea, că nu veţi întreba niciodată.

Dar râsul îi dispăru când gura lui se închise peste a ei.

Şi bucuria ei deveni copleşitoare.

Oare cum se putea îmbunătăţi absolutul?

Dar asta nu era o problemă a cărei soluţionare nu suferea amânare.

Susanna îi înlănţui gâtul soţului său cu braţele şi îl sărută cu toată ardoarea sufletului ei.

Încă se mai auzeau clopotele bisericii răsunând în satul rămas în urmă.

Sfârşit